



SVEN HASSEL

E AMUZANT SĂ UCIZI...

Inchisoarea OGPU

EDITURA NEGRA



SVEN HASSEL

ÎNCHISOAREA OGPU

OGPU Prison

*Dedicată prietenului meu,
poetul spaniol
Joaquin Buxo Montesinos*

„Singurul lucru de care se teme Führerul nostru e pacea, dar n-are de ce să se îngrijoreze, căci dușmanii noștri nici nu visează să facă pace cu el”.

Porta, într-o discuție cu Micuțul,
în timpul unei treceri a Niprului,
în iulie 1942

„Vesel a mai fost râsul nostru acolo unde moartea devenise absurdă, iar viața și mai absurdă.”

WILFRED OWEN

– După mine, potopul, explică preotul regimentului, holbându-se la Oberstul care-l privește împietrit din șaua calului. Mama m-a părăsit pe când eram doar un țănc, suspină el autocompătîmîndu-se.

– Ești beat, spune Oberstul și își lovește ușor cu cravașa cizmele de călărie.

– Eroare, o mare eroare, bătrâne camarad Oberst, sughite preotul, scoțând un hohot prelung de râs care răsună în dimineața calmă de pe străzi.

– Privește mai de aproape, bătrâne camarad Oberst, și vei vedea că sunt foarte treaz. Deși calul tău se face că nu observă când îi respir drept în față.

Sprijinindu-se de un stâlp, reușește dificila performanță de a se ridica în picioare și de a saluta.

– Domnule Oberst, n-o să încerc să vă păcălesc, spune el cu o sinceritate solemnă. Sunt beat. Al dracului de beat. Își dă singur o pedeapsă, rostind de zece ori „Tatăl Nostru” și de cincisprezece ori „Ave Maria”, dar apoi pierde firul și zice: Dumnezeu, să trăiți! Îmi permiteți să vorbesc, domnule? Sunt preotul regimentului din Corpul Armatei a 3-a, domnule!

Îmbrățișează gâtul calului și cere să fie arestat, pus în cătușe și dus la pușcărie.

– Dar, vă rog, imploră el pe un ton prefăcut, vă rog, trimiteți-mă la pușcăria Alt Moabitt. Azi au fasole la cină. Veniți cu mine, domnule Oberst, și veți vedea. E cea mai bună fasole din care-ați gustat vreodată.

CURSĂ CU OBSTACOLE CĂTRE PUȘCĂRIE

Gregor înjură multă vreme fără să se repete.

– Serviciu de escortă, pufnește el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dracu' trebuie să fim întotdeauna noi? De ce nu-i expediază cu tramvaiul sau cu altceva? Tot tacâmul ăla scârbos, cu lanțuri la picioare și cătușe de care le atârână viața, ca și cum ar fi vreunul din ei atât de nebun să riște o evadare!

– Nu pricepi nimic, zâmbește Porta fericit. În HDV¹ scrie că prizonierii trebuie duși la pușcărie în cătușe, sub escortă. Armata nu glumește cu chestia asta. Auzi, să-i trimită cu tramvaiul! Cred că ai luat-o razna!

– Închide botul, mârâie Gregor arțăgos. Dacă începi iar cu una din poveștile tale, și dacă mai e și cu ceva prizonieri, să fiu al naibii dacă nu te-mpușc!

¹ HDV - Heersdienstvorschrift - Regulamentul Serviciului Militar (n.t.).

– Poveștile mele nu sunt de disprețuit, protestează Porta. Poți să înveți din ele o grămadă de lucruri. Odată escortam niște prizonieri de la Altona la Fuhlsbüttel, și când am ajuns la Gänsemarkt, ne-am hotărât să luăm tramvaiul. Dar comandantul escortei, Oberfeldwebelul Schramm, a avut niște probleme cu ochii și a trebuit să poarte ochelari de soare. Noi i-am spus că tramvaiul pe care îl luasem era numărul nouă și că ar fi trebuit să ne suim în tramvaiul șase, dar el ne-a zis să ne ținem gura, așa cum ai spus și tu. N-ar fi recunoscut în ruptul capului că ochelarii îi jucau feste mai tot timpul.

„Cum vrei tu, Schramm”, i-am zis, și am întors pe dos plăcuța cu numărul nouă a tramvaiului care avea capătul la Landungsbrücke.

– Bine, ajunge, urlă Gregor răgușit. Știm cu toții cum se termină.

– Ba deloc, zâmbește Porta cu superioritate. Trei zile mai târziu ne-am dus cu Marabon la Fuhlsbüttel, dar, înainte de asta, Oberfeldwebel Schramm a înnebunit și a trebuit Să-l ducem la Giessen. Până la urmă, escorta a fost capturată de inamic și comandantul a trebuit să trimită o alta în misiune. Noua escortă a fost pusă sub comanda Feldwebelului Schluckemeyer, care avea niște probleme cu urechile.

– Dacă ai de gând să ne spui că și asta s-a ținut, zbiară Gregor, sar la gâtul tău!

– O, nu! zice Porta cu o privire ofensată. Eu spun întotdeauna lucrurilor pe nume. Feldwebelul Schluckemeyer nu a înnebunit. S-a împușcat chiar înainte de-a ajunge la Fuhlsbüttel, și chestia asta ne-a dat nițel de furcă, fiindcă, vedeți voi, nu poți să bați pasul până la pușcărie și acolo să te prezinți la raport fără comandant de escortă.

Gregor își scoate P-38-ul din tocul de piele.

– Încă o vorbă și te fac ciur.

– Cum vrei, oftează Porta, ridicând nepăsător din umeri, însă vei regreta că n-ai tras învățăminte din vasta mea experiență. Eu sunt expertul în escorte, de ambele părți ale unei puști încărcate.

– Rahat! face Gregor, iritat, vârându-și pistolul înapoi în toc.

Porta, care cunoaște Berlinul ca pe propriile buzunare, preia comanda, dar când traversăm Neuer Markt, unul din prizonieri, infanteristul Gefreiter Kain, ne atrage atenția că mărșăluim într-o direcție greșită.

– De unde dracu' știi tu asta? izbucnește Porta furios. Poate că am luat-o pe scurtătură, nu?

– Baliverne! spune Kain îndârjit. M-am născut în orașul ăsta și-l cunosc pe dinafară. De aici în jos se ajunge la Platz Alexander.

– Nu-mi spune tu mie ce și cum, rahat de pușcăriaș ce ești! Știu eu ce fac, zice Porta.

– Prizonierii vorbesc numai atunci când sunt întrebați, mugește Micuțul din coada formației.

– Dacă mergem spre pușcărie, țipă un Wachtmeister artilerist, atunci să știți că am luat-o în direcție greșită.

– Flecăreală, îi muștră Porta pe un ton superior. Ciripiți ca un stol de papagali limbuți dintr-o menajerie. Gregor, lasă-te pătruns de atmosfera Crăciunului și eliberează-i pe sclavi din lanțuri. Îi aciuiesc eu la „Căinele vagabond”, de cealaltă parte a lui „Alex”.

– Întotdeauna se întâmplă ceva la „Căinele vagabond”, explică Porta cu un rânjel vesel de haimana, în timp ce ne ciondănim în fața „Căinelui”. Miercurea trecută, un tip s-a repezit la unul și l-a împușcat în fund pentru că încercase s-o șteargă fără să plătească. Azi-noapte, o confruntare dintre muncitorii de la căile ferate și băieții de la tramvaie s-a terminat cu un caz de dambla cronică, și în fiecare noapte cineva zboară pe fereastră.

– Și voi, politicilor? întreabă interesat Micuțul, în timp ce-i scoate cătușele unui Gefreiter din Pionieri.

– Poți să spui și așa, răspunde flegmatic pionierul. După toate aparențele, până acum ar fi trebuit să fii cel puțin ministru.

– Frontul Roșu, cu tot rahatul de rigoare? întreabă Micuțul rânjind ușor.

– Mai rău, declară sumbru pionierul. Am fost dat afară de la „Broscoi”. Copiii mișunau ca o ceată de găște care au dat peste haleală, și a trebuit să le explic cum că Adolf nu-i decât un mincinos de la Braunau pe care austriecii, de afurisiți ce sunt, l-au trimis la noi.

– Ai o singură șansă, explică Micuțul atotștiutor. Când ești târât în fața tribunalului, ridică dracului mâna și salută, pocnește-ți călcâiele și răcnește „Heil Hitler!”. Asta trebuie s-o faci de fiecare dată când răspunzi la vreo întrebare. Apoi te vor trimite la călău. Salută din nou și poartă-te mereu la fel. Te vor pune să faci iar o tâmpenie, de exemplu, să astupi găuri cu bucăți de lemn, să dezlegi cuvinte încrucișate, sau alte chestii d-astea. Ce trebuie să faci tu? Să urlî din toți rărunchi: „Führer, befehl, wir folgen”². Și-o ții așa chiar dacă te aruncă într-o celulă de izolare. După o vreme, își vor da seama că nu trebuie să fii pedepsit și te vor duce la balamuc pentru tot restul zilelor. Apoi ești salvat! Stai acolo liniștit și aștepti până când Germania se va alege cu curul tăbăcit. Când o să se întâmple asta, te vor expedia și vor umple balamucul cu Adolf și ai lui. În noua Germanie ai putea avea șansa să ajungi până la urmă maior.

– Asta sună puțin a eschivare, nu? protestează Wachtmeisterul artilerist, pesimist, în timp ce caută loc în cârciuma plină de fum și de duhoarea berii.

Barmanul, un tip mărunțel, cu o pălărie mare și neagră de jucător de popice, îl îmbrățișează pe Porta cu un zâmbet fericit. Primul rând îl bea pe cheltuiala casei.

– E careva dintre voi bun pentru ghilotină? întreabă Porta după cel de-al doilea rând. Dacă e așa, nu vă neliniștiți. Totul se termină înainte de a vă da seama ce se întâmplă. Îl știu eu p-ăla care se ocupă cu așa ceva, și omul își cunoaște meseria. Doar de două ori a dat-o-n bară, și într-unul din cazuri era vorba de o târfă. I-a sucit capul bocind și susținând că totul nu-i decât o greșală. Așa și era.

– Nu cred că-s chiar atât de cruzi, intervine un Feldwebel de infanterie. Noi, germanii, suntem un popor omenos.

– Asta să le-o spui băieților de la Germersheim, răspunde Porta în bătaie de joc.

– Poate n-ai să mă crezi, zice Feldwebelul, dar eu sunt complet nevinovat.

– Bineînțeles, încuviințează Porta încurajator. Cu toții suntem nevinovați. Din nefericire însă, de multe ori e mai periculos să fii nevinovat decât culpabil.

Se întinde pe deasupra mesei și continuă pe un ton confidențial:

– Am cunoscut odată un domn, Ludwig Gänsenheim de la Soltau. Era un tip prudent. Atât de prudent încât mergea pe stradă cu ochii închiși ca nu cumva să vadă ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Dacă discuția ar fi devenit suspectă, și-ar fi băgat degetele în urechi. Chiar și pe cele de la picioare, dacă ar fi încăput. Ei bine, într-o zi, s-a amestecat într-un marș al KDF³-ului, unde toată lumea zbiera „Heil Deutschland, Heil der Führer!”. Când au ajuns pe Leipzigerstrasse și au înconjurat depoul, amicul nostru neutru, domnul Ludwig Gänsenheim, s-a transformat, fără să vrea, într-un adept descreierat al Führerului. Iar când mulțimea înflăcărată s-a năpustit pe Spree Brücke, tipul s-a dezlănțuit cu totul, strigând: „Moarte și gazare tuturor jidanilor și comuniștilor!”. Era atât de pătruns, încât nici n-a realizat cum se prăbușește și cum îl zdrobește mulțimea aceea în mișcare.

Apoi s-au repezit cu toții la Cancelarie să-l vadă pe Adolf și, în timpul asta, un detașament Schupo⁴ aduna ce mai rămăsese din domnul Ludwig și din alți zece

² Führer, poruncește, noi te urmăm!

³ KDF - Organizația „Kraft durch Freude” (n.t.).

⁴ Schupo - *Schutzpolizei* - Poliția de apărare civilă (n.t.).

nevinovați ca și el. I-au dus la Morgă, și poate că cineva i-a identificat.

– Războiul e cumplit, intervine Feldwebelul de infanterie, cu o expresie de amărăciune.

– Într-un fel sau altul, sunt omorâți tot soiul de oameni, nevinovați și vinovați deopotrivă.

– Da, da, continuă Porta entuziasmat, chiar fără probleme, cât timp e război. Unii sunt făcuți arșice pe front, alții își pierd căpățâna în Plötzensee. Mai devreme sau mai târziu, o pățim cu toții, așa încât urmașii noștri o să vadă că am făcut într-adevăr ceva în timpul războiului și că n-am stat ca niște găini ciupite de fund de vulpe. Războaiele mondiale trebuie să se sfârșească în sânge și rahat, ca să aibă parte de cuvinte rezonabile în cărțile de istorie. Doar nu-ți închipui că Adolf ar fi acceptat un război pe care să nu-l ia nimeni în seamă. Generalii și dictatorii cu adevărat dați dracului rămân în memoria oamenilor.

Ploaia începe să se transforme în burniță când prizonierii și escorta ies de la „Câinele”. La căminul Hitlerjugendului de pe Preuzlauerstrasse, steagul este coborât. Dăm colțul și mășăluim în jos pe Dirksenstrasse.

– Rahat, mârâie Gregor, ștergându-și burnița de pe față. Sunt sătul până-n gât de războiul ăsta afurisit. Întotdeauna mășăluiești și aștepti să-ți pice o bombă în deblă!

Printr-o ușă ridicată puțin față de nivelul străzii, un bărbat iese zburând, se răsucesc în aer ca o morișcă vie și se izbește de peretele casei de vizavi. Haina și pălăria îl urmează, zburând și ele, iar după o pauză sosește și umbrela.

Porta râde așteptând urmarea.

– Domnilor, am ajuns! Acesta este „Broscoiul șchiop” și se pare că totu-i plin de viață pe-aici. Acum vă rog să fiți civilizați și să nu faceți gălăgie, continuă el pe un ton părintesc, fiindcă e un local decent - cu pian și tobe -, în care vin văduvele de război să-și găsească o consolare pentru nemărginita lor durere.

– Eu am mai fost aici, declară Micuțul, sticlindu-și ochii. E atâta muieret încât nu-ți vine să crezi. Nu prea e loc mult. Nici n-ai unde să te ușurezi. Trebuie să-ți golești vezica în altă parte.

– Și ce ne facem dacă apar copoi? întreabă Gregor nervos, în timp ce-și așază automatul pe un raft de sub tejghea.

– Nu-i nici o problemă, râde Porta cu nepăsare. Și cei de la Schupo telefonează întotdeauna înainte de a face razie aici.

Barmanul, care are ambele picioare de lemn, îl îmbrățișează entuziasmat pe Porta și-l întreabă încotro se duce.

– Escortez patru nenorociți la ștreang, zice Porta.

– Rahat, spune barmanul. Casa face cinste cu primul rând. Bere și șnaps.

După primele patru rânduri de bere și șnaps, Porta începe să debiteze bancuri destabilizatoare.

– Când Tommy va pune mâna pe el, îi vor lungi gâtul ăla austriac, spune el pe un ton conspirativ către un conductor de tren care pleacă în zori cu un transport de trupe.

– Înainte de a-l da cu capul de pereți, va ține un discurs frumușel. Micuțul râde necontrolat și trosnește cu pumnul în masă, făcând paharele să danseze.

Un Schupo, îmbrăcat pe jumătate în haine civile, râde cu atâta poftă încât își înghite țigara.

Barmanul îl lovește în spinare cu cel de-al treilea picior de lemn, pe care-l ține întotdeauna ca rezervă în spatele tejghelei. Tipul scuipă țigara care încă mai arde, spre uimirea tuturor.

Două femei îmbrăcate în negru, alb și roșu stau sub portretul lui Hitler și încep să cânte:

Odată am împușcat un caraliu

Acum, nevastă-sa are ce-i trebuie!...

Un grup de răniți stau în jurul unei mese lungi, mângâind fetele pe picioare.

– *Sophia era beată criță...*, cântă Porta cu o voce de bariton abțiguit.

Un ofițer medic, adormit pe jumătate lângă sobă, deschide cu un aer conspirativ un ochi și se zgâiește în încăpere.

– Simulanți! Cu toții sunteți niște nenorociți de simulanți. Ce vă pasă vouă de Vaterland? tună el fremătând. Vă aranjez eu pe toți! KF⁵ cu toții, și marș pe front.

Cu un suspin adânc, se prăbușește moale de-a curmezișul mesei și adoarme din nou.

– E beat! Beat cui! spune barmanul, dând din cap a dezaprobare. Îngaimă ceva despre o comisie care îi declară pe toți idioții ăia șchiopi KF și pentru asta li se dă câte-o medalie. Săptămâna trecută, a fost declarat KF un nenorocit cu un singur picior pe care l-au trimis direct în prima linie cu piciorul de lemn la subsuoară, înainte să-l declare GVH și să-l expedieze înapoi la depozit. Individul e acum la Școala de Hauptfeldwebeli și speră ca, într-o bună zi, să ajungă iar la tâmpitul ăla de ofițer sanitar!

– Cinci mărci pentru zece minute și douăzeci și cinci pentru toată noaptea, propun damele îmbrăcate în roșu, alb și negru.

– Dar numai dacă ai prezervativ, amice, chicotește cea mai scundă dintre ele, făcând un semn sugestiv pe sub poalele rochiei.

– Lasă, mai târziu, spune Porta îndepărtându-se. Mai întâi una în cinstea copiilor orfani.

– Nu, una în cinstea morții care apare după miezul nopții, sughite Micuțul, râzând prostește. Tocmai ne îndreptăm spre pârnaie, cu patru candidați la ghilotină, le mărturisește el celor două doamne cu sentimente patriotice.

– Dar arată bine băiețașii ăștia, chicotește cea înaltă și slabă.

– Așa e, rânjește Micuțul. În curând vor fi patru hoituri încântătoare.

– Ce-au făcut? întreabă curios cineva de pe cealaltă parte a mesei.

– Nimic deosebit, zâmbește Porta. Târșelosul ăla de colo le-a tăiat beregata gemenilor săi nou-născuți. Pușcașul și-a omorât nevasta în bătaie, lovind-o cu o latură a tunului, iar individul ăla gras, care e măcelar pe strada civilă, a făcut carne pentru cârnați din două târfe.

– Destul, urlă Wachtmeisterul indignat. Nici unul din noi nu e un criminal. Suntem deținuți politici, asta suntem!

Deodată, toată lumea simte nevoia să mai ceară un rând.

– În cinstea Vaterlandului, intonează Porta peste întreaga mulțime din care se desprinde mirosul târfelor și al berii.

– După noi, potopul! anunță agitat Micuțul, sorbind berea unui client adormit.

– Idioții de inamici ne sug și sângele din vine, sughite Gregor, clătinându-se amenințător.

La masa cea lungă, răniții și prietenele lor încep să cânte:

Germanie, țărâm străvechi,

Stindardul tău însângerat acum e sfâșiat.

– Ca slujitor al statului, nu pot asculta un asemenea cântec, protestează un individ înalt și slab, îmbrăcat cu o haină neagră de piele. Seamănă cu un vultur lovit de gripă.

– Atunci du-te într-un colț și bagă-ți degetele în urechi, îl sfătuiește Porta. N-

⁵ *Kampfsfähig* (lb. germană) - apt combatant (*n.t.*).

o să te deranjeze ceea ce n-o să auzi.

– Haideți să ne continuăm drumul spre porcăria aia de pușcărie, cere un Wachtmeister artilerist pe un ton nefericit. Tot ce se petrece aici e o nebunie! Ca prizonier militar, protestez cu vehemență.

– Cred că te gâdilă păduchii la ficat, mârâie Micuțul. Ce ai tu de-a face cu asta? Acum nu mai ești soldat în serviciu. Fă-ți puțin de cap. E ultima șansă pe care o mai ai înainte de a ajunge în fața Curții Marțiale. După asta n-o să mai râzi așa mult. De-abia atunci o să-ți dai seama că războaiele mondiale nu-s chiar distractive!

Gefreiterul infanterist e beat și dansează un tango unduitor cu o târfuliță patrioată. Ea îl susține cu putere pentru a-l ajuta să nu se prăbușească.

– Cunosc un tâmpit care o să sfârșească cu debla retezată, îi mărturisește el, cu un rânjet de craniu.

– Cei buni mor întotdeauna primii, îl consolează ea, râgâind sănătos.

– Un ticălos împruțit mi-a dat ieri un teanc de cartele pentru o noapte întreagă, spune fata, tristă.

– Altfel nu l-ai fi putut satisface, așa-i? intervine un Feldwebel cu un singur braț.

– Nu vă temeți c-ar putea să scape? întreabă un civil cu alură de copoi.

– N-ar îndrăzni, rânjește Porta. Ar fi împușcați pentru dezertare, pentru care oricum vor fi împușcați, ceea ce-i suficient și pentru cel mai dur individ din lume.

– Ești subofițer și trebuie să știi că e strict interzis să duci prizonierii într-un local public, nu?

Polițaiul îmbrăcat în haine civile se întoarce către Gregor.

– Mă refer la pagina 176 din Regulamentul pentru escortele militare. Prizonierul trebuie dus direct la închisoare și instalat singur în celulă. În nici un caz nu-i este permis să ia contact cu alte persoane. Dacă comunicarea cu acesta devine imperios necesară, atunci totul trebuie redus la minimum de cuvinte.

– Las-o moartă amice, bolborosește aiurit Micuțul. Prizonierii vor fi tratați ca niște nou-născuți. Nu trebuie contaminați prin contacte cu bețivii sau cu târfele! Dacă vreunul din ăștia le va vorbi prizonierilor, va fi încătușat și dus direct în fața tribunalului.

– Cincizeci dintr-o lovitură? șoptește un bărbat scund, cu înfățișare de șobolan. Al dracului de bun, zău, murmură el, și-l înghiontește conspirativ pe Porta. Eter și naftalină. Doar trei zile, și toată China se umple de ciuma neagră. Dacă ai fi ultimul soldat german în viață, nimeni n-ar da nici doi bani pe tine.

– E prea devreme, fiule, prea devreme, spune Porta fără urmă de interes. Eu sunt unul dintre puținii fericiți care încă se mai bucură de un război foarte avantajos.

La scurt timp, individul acela sinistru dispare în toaletă cu seringă lui pentru injecții subcutanate și cu patru infanteriști plictisiți de război. Când se întorc, debordează de optimism.

Zgomotul din cârciumă crește treptat. Doi dintre prizonieri au adormit lângă sobă, în cușca câinelui.

Animalul nu se arată prea încântat, mârâie, își arată colții și îi înhață de picioare. Dar fără folos. Ca ultim gest, se hotărăște să-și ridice piciorul și îi împroașcă pe toată fața.

– Câteva halbe cu apă pe zi sunt chiar binevenite, mormăie prin somn Gefreiterul de infanterie.

– Mestecă haleala de douăzeci și șapte de ori înainte s-o înghiți, scâncește genistul, muncindu-și fălcile asemenea unei vaci care rumegă într-un grajd calduț.

– Duceți-mă acasă la pușcărie, cere Wachtmeisterul cu severitate. E dreptul meu. Sunt un biet prizonier și am mai multe drepturi decât oricare alt soldat idiot din Armată. Și voi, bandă de ticăloși, trebuie să nu mă lăsați să fug, dar să mă și

feriți de orice pericol! E o chestiune foarte importantă, să știți! (Arată acuzator spre cei doi prizonieri din cușca câinelui.) Judecătorii nu vor îngădui una ca asta! Prizonieri beți ca niște porci.

– Mi-e foame, anunță Porta cu o râgâitură stridentă. Ce ziceți de niște „rahat pe lopată”, așa, ca să ne treacă junghiurile? Opt porții de „rahat pe lopată”, zbiară el spre bucătărie.

Îndată apar opt farfurii cu tocană aburindă. Începe să se profileze mizerabila lumină cenușie a dimineții de noiembrie și Gregor spune că ar fi cazul să-și reia misiunea și să încerce să găsească drumul către pușcărie.

– Poate că nici nu mai există! bolborosește genistul din cușca câinelui.

– Crezi? întreabă Gefreiterul de infanterie, pe-a cărui față se citește o expresie plină de speranță. Arată ca un om lihnit de foame care a dat peste un portofel burdușit cu bani.

– N-o să le placă dacă ajungem în toiul micului dejun, murmură întunecat Micuțul.

– Ai dreptate, admite Porta îngândurat. Și mai ales faptul că băieții ăia din cușca câinelui duhnesc a bere și a șnaps!

– Atunci, ce-i de făcut? sughite Gregor nehotărât, cu un aer destul de trist.

– O să bombardăm Anglia până-n temelii, declară un aviator beat, bătând cu pumnul în masă. N-o să mai rămână decât o gaură nenorocită în mare!

– Dumnezeu e cu noi! țipă Gregor și râgâie cu damf de tocană. N-ar fi trebuit să avem niciodată forțele astea aeriene de doi bani!

– Exact ce-am spus și eu, strigă Gefreiterul de infanterie. Iepurași de câmp și artileriști viteji care știu să ochească. Un duș de obuze peste ei și îi luăm pe sus!

– Da, am pierdut o grămadă de războaie în felul ăsta, oftează Porta, obosit. Infanteriștii s-au târât până-n iad. Când a venit ziua victoriei, se tociseră de tot. Toate tunurile-alea strălucitoare Krupp erau atât de uzate încât ajunseseră să tragă în partea opusă, azvârlindu-i pe tunari cât colo.

– Dacă nu veniți chiar acum, urlă Gregor nervos, umflându-se ca un curcan, eu vă las. Să fiu al naibii dacă nu vă las.

– Hau, hau! latră Micuțul. Ești un prusac scrântit care n-are cui să dea ordine. Fii atent, Gregor. Tu ești escorta. Dacă faci pe nebunul și pleci singur, cum te mai poți numi escortă? Te vor trimite în fața Curții Marțiale. Poți conta pe asta. Comandant de escortă fără escortă - și fără prizonieri. Asta e o problemă foarte serioasă, într-adevăr!

– I-ar trage șuturi în cur până l-ar găsi damblaua. Ar fi nevoit să stea în cap și să se cace, confirmă Porta scărpinându-se în ureche. Oricine și-ar arunca privirea peste Regulamentul Armatei și-ar da seama că nu-i prea distractiv să fii numit în serviciul de escortă.

– Nenorocitele alea de regulamente înseamnă pentru Armata germană exact ceea ce înseamnă Biblia pentru popi sau Coranul pentru musulmani, zbiară Micuțul cu solemnitate. Dacă Iov, fiul lui Moise, ar fi avut regulamente la care să se poată zgâi, n-ar fi fost niciodată atât de bătut în cap încât să traverseze Rinul ăla afurisit și să se plimbe prin jungla din Germania, ca pe urmă să se sufoce cu toții în Sauerkrautul⁶ păgânilor! Micuțul își etalează ca de obicei binecunoscuta învălmășeală de istorie și religie.

– Domnilor, spuneți-mi, vă rog, unde mă aflu? întreabă deodată ofițerul medic. Se ridică cu evidentă dificultate, tremurându-i picioarele.

– Domnule doctor! Vă aflați printre prieteni! îl asigură Porta, pocnindu-și călcăiele. Dumneavoastră, domnule, vă aflați la „Broscoiul”.

– Camarade, împușcă-mă, pretinde ofițerul medic, cu o expresie foarte nemțească pe chip. Sunt un șobolan scârbos. Împușcă-mă! repetă el în timp ce-și des-

⁶ Varză acră.

cheie tunica, dezgolindu-și pieptul.

– Dacă asta e ceea ce vrei, domnule! răspunde Porta ascultător, punându-și cu greutate patul puștii pe umăr. (Se clatină periculos, cu arma îndreptată în toate direcțiile.) Stai nemișcat, doctore, ca să te pot împușca, așa cum ai ordonat, rage el prin vacarm.

– Foc! ordonă Micuțul cu o voce profundă.

Un zgomot asurzitor spintecă aerul și tencuiala se desprinde din tavan. Glonțul ricoșează prin cameră, oprindu-se într-un butoi de bere ce-și revarsă tot conținutul.

– M-a omorât, sângerez, se vaită ofițerul medic năpăstuit, în timp ce îl inunda berea. Plângând, se târăște sub o masă și, după ce se pocnește cu capul de o bârnă transversală, descoperă că totuși nu e mort. După eforturi susținute, se ridică, stă drept în fața oglinzii și arată spre mutra lui.

– Aha acolo ești, spune cu viclenie. Ai crezut că mă protestezi, nu-i așa? Văd drept prin tine, doctore. Nu fă pe simulantul cu mine. Ești apt pentru serviciu, marș înapoi pe front! Pocnește-mă! ordonă el cu glas sever.

– Ordinul e îndeplinit, domnule! strigă Micuțul, trimițându-l pe ofițerul medic în zbor de-a lungul camerei, cu un șut bine direcționat.

– Rușii! țipă o femeie scundă ce pare a avea un exacerbat simț patriotic, și sare în spinarea unui Schupo adormit. Îl mușcă cu sălbăticie de gât și-l trage de urechi cu ambele mâini.

Mecanicul de locomotivă, care zăcea de-a curmezișul mesei, sforăind ca o drujbă, se trezește brusc la auzul răgetelor celui din Schupo.

– *Zurücktreten! Zug fährt ab!*⁷ răcnește el, așezându-se într-o rână pe un scaun cu care țopăie prin toată camera, șuierând și imitând o locomotivă cu aburi.

– Precis o să-l vâre la răcoare pe ticălosul ăsta, prorocește Wachtmeisterul în timp ce-l urmărește sobru pe mecanicul care șuieră și pufăie.

– Toți o s-o sfârșim acolo, mai devreme sau mai târziu, răspunde Gregor morhorât.

– *„Verweile Augenblick, du bist so schön”*⁸, recită Porta cu solemnită din Goethe.

Mecanicul de locomotivă îl dă peste cap pe ofițerul medic. Acesta se târăște pe lângă perete și apoi se ridică în fața Micuțului.

– Te-am găsit, fiule! Te-am găsit, bolborosește el pe un ton idiot. Ce mai face tata, fiule? E apt pentru serviciu?

– Nu chiar, răspunde Micuțul. I-au tăiat capul cretin la Fuhlsbüttel, în dimineața Anului Nou 1938!

– Căile Domnului sunt de nepătruns! suspină ofițerul medic, făcându-și cruce. Cui îi pasă dacă ai sau n-ai cap? Contează să fii apt pentru serviciu. Și-n fond, la ce-i trebuie cap unui soldat german? Încă din prima zi de cazarmă i se spune să înceteze de-a mai gândi. Mai bine am lăsa judecata în seama cailor. De-aia le-a dat Dumnezeu un cap așa mare. Dar, totuși, ce fac eu la „Broscoiul”?

– Vă spun eu, domnule doctor, sughite Porta. Vă îmbățați criță și le explicați celor prezenți că sunt apți pentru serviciu!

– Imposibil! protestează doctorul, venindu-și în fire o clipă. Eu nu sunt de serviciu și, dacă nu sunt, nimeni nu poate fi declarat apt pentru serviciu! Trebuie să mă raportați. Cer să fiu dus în fața Curții Marțiale. Și acum mă voi prăbuși! țipă el, cu o voce pătrunzătoare, și cade fără vlagă peste tejghea. Pe tine te căutam! Măine o să-ți scoatem plămâni. Oricum, persoanele inapte pentru serviciu n-au nevoie de plămâni, iar tu ești o ruină.

– Ridică-te, ticălos bețiv! zbiară barmanul, împingându-l în lături.

⁷ Dați-vă înapoi! Trenul pornește! (lb. germană).

⁸ „O, clipă, stai, ești atât de frumoasă” (lb. germană).

– Isuse și Marie! strigă Porta. Cât tupeu are nemernicul ăsta! Ce-i de făcut?
– Tăiați-i beregata, sugerează barmanul pe un ton mioros.
– Ajunge! urlă Gregor brusc, încheindu-și centura. Ridică-te, bețiv notoriu! În picioare! La prima încercare de evadare, vom trage. Își armează P-38-ul cu zgomot. Se simte dintr-o dată vioi, și mai comandă o bere.

– Nu mă lăsați, băieți! se tânguie ofițerul medic, aruncând o privire pe sub fustele doamnelor patrioate. Arestați-mă! Duceți-mă la spânzurătoare! Capul ăsta atârnă prea greu ca să-l mai pot duce!

– Sună promițător, oftează barmanul întristat. Faceți-ne tuturora o favoare și luați-l cu voi!

– De ce nu? se învoiește Gregor. Puneți-l în cătușe alături de ceilalți nenorociți.

– Ce spui? protestează Porta. Nu poți face una ca asta. Suntem opt inși care escortăm patru prizonieri, exact cum scrie în Regulamentul Armatei. Dacă ai de gând să-l iei cu tine pe idiotul ăsta, va trebui să găsești încă doi oameni pentru escortă. Altfel, o să te trezești în fața tribunalului pentru încălcarea regulamentului. Unde-am ajunge dacă oricine ar avea voie să adune de pe drum prizonieri în plus? Până să ne dăm seama ce se petrece, ne transformăm într-un soi de pelerinaj sau de cruciadă.

– Mă ofer gardă suplimentară, spune un Jäger cu mutră de țap, ud până la piele. Permisia mea s-a terminat acum două zile și, dacă le servesc un motiv plauzibil, aș mai putea depăși puțin timpul.

– Ai armă? întreabă Gregor prozaic.

– Ia te uită! rage Jägerul fericit, scoțând o pușcă din spatele tejghelei. Am și muniție. Mă îndrept spre frontul din Caucaz.

– O să dureze ceva până acolo, încuviințează Porta. Mai avem nevoie de încă un om.

– Uite-l aici! bubuie o voce dinspre ușă, și își face apariția o siluetă de culoarea abanosului, în uniformă Panzer.

– Ei, a capitulat Africa? întreabă Porta uimit. De unde dracu' ai mai apărut și tu?

Pe chipul tuciuriu se ivesc niște dinți albi.

– Sunt neamț. Stabsgefreiter Albert Mumbuto, 11 Panzer Abteilung. Tatăl meu a fost gornist la statul-major din 2 Leibhusaren Regiment. A dat mâna cu Prințul și l-a văzut pe Kaiser. Acum sunt transferat la Regimentul 27 Panzer.

– Aștia suntem chiar noi, rânjește Porta bucuros. Îți urăm un călduros „bine-ai venit”, negrule! Acum știm ce-i de făcut. Arestați-l pe doctor!

– Hai încoace, pui de târfă! urlă Micuțul, fixând cătușele pe încheieturile doctorului într-o manieră cu adevărat americană. Ești arestat, meștere, așa că încetează să mă mai provoci de-acum înainte!

– Doamne Sfinte, Doamne Sfinte! intonează ofițerul medic, împreunându-și mâinile și ridicându-le spre cer în semn de rugăciune. (Izbucnește într-un hohot de râs.) Hai să mergem, băieți. Acum suntem cu toții apți pentru serviciu. Iar eu sunt un mare porc, admite el cu sinceritate de bețiv.

Când escorta cotește pe Gipsstrasse, începe să zbiere spre un cuplu care moțăie:

– Hei, voi ăia doi! Hei! Vreți să-l cunoașteți pe doctorul Alfred Hütten? A nu fi confundat cu vărul lui, doctorul Oskar Hütten, care e un veterinar bețiv și un fel de păgân! Nu crede nici în Führer, nici în Sfânta Treime!

– Stăpânește-te, păduchosule! mârâie Gregor iritat. Dacă nu, o să te pome-nești cu nasul făcut țândări.

– Just! Just! domnule Oberjäger, zâmbește ofițerul medic fără vlagă, incolăcindu-se în jurul unui stâlp.

– Haideți să-l lăsăm în parc, propun eu după ce, într-un târziu, am reușit să-

l desprindem de pe stâlp. Își ridicase piciorul în dreptul lui, ca un câine. Un Feldwebel din Luftwaffe ne urmărește cu interes.

Ofițerul medic îl salută.

– În sfârșit, iată-te! strigă el fericit. Anglia e ruinată? E spălată acum de Marea Germanie? Cei de la Luftwaffe sunt niște tipi de toată isprava, decretează el puțin mai târziu, ținându-și brațele întinse și imitând un avion. Reichsmarschallul primește cele mai importante ordine ale Germaniei. Făcute special pentru el!

– Gușile nemțești umflate trebuie să primească și ordine nemțești neumflate, filosofează Porta.

– Halt! Unde-i duceți pe oamenii ăștia? vine o voce profundă din întuneric. Printr-o ușă mică din spatele bisericii Erlöser⁹ apare un preot militar corpulent, cu boneta pusă invers.

– Răspunde, omule! Răspunde!

– Prizonieri, escortă, stai! comandă Gregor, cu o expresie nefericită pe față, de parcă ar regreta deja întâlnirea cu reprezentantul spiritual al serviciului. Părinte, escortăm cinci prizonieri de la cazarma Panzer la închisoarea garnizoanei.

– Ia te uită! spune preotul militar, încântat. Deci, vă aflați în drum spre pușcărie, nu? Cred că o să vă însoțesc. Au mâncare bună la popota ofițerilor și, dacă nu mă înșel, azi e zi de fasole brună. Dacă-i place cuiva fasolea, să facă un pas înainte să-l împușc! Își clatină capul cu atâta forță încât îi zboară capela și se rostogolește de-a lungul străzii.

– E beat! spune Porta cu subînțeles.

În tentativa de a-și recupera capela, preotul se prăbușește de două ori. Când, în sfârșit, reușește s-o înhațe, o pune de-a curmezișul.

– Asta pentru inducerea în eroare a adversarului, mărturisește el, cu un rânet viclean. Urmați-mă! Conform ordinelor Führerului, vom pune mâna pe „Fecioara trandafir”, și acolo le vin eu de hac. Mi se pare că te-am mai văzut undeva, nu? i se adresează lui Porta.

– Sfinția voastră, să trăiți! Acum câțva timp am fost ajutorul preotului militar de la Divizia 7 Infanterie din München. Am fost transferat, domnule, din cauză că nu eram suficient de credincios!

– Asta înseamnă că nu crezi în Dumnezeu! bolborosește preotul, ținând în brațe un stâlp.

– Ba cred, dar numai când mi-e frică de ceva! admite Porta. De exemplu, atunci când dușmanii Germaniei aruncă cu obuze în mine! Părinte, domnule, în condiții normale eu nu pot să fac deosebirea dintre om, porumbel, sfânt roman și o pisică finlandeză înaripată. Zău că nu pot, domnule!

– Nu, nici eu, murmură preotul, sărutând înfierbântat stâlpul. Toți îl uităm pe Dumnezeu când lucrurile merg bine. Că veni vorba, ești c-c-catolic sau p-protestant?

– Păi, părinte, domnule, s-ar putea spune că sunt câte puțin din fiecare. Adică sunt ceea ce-mi priește pe moment, recunoaște Porta cu prudență.

– Îmi place! Chiar îmi place! râde preotul regimentului, punând mâna pe umărul lui Porta în semn de prietenie. Tocmai am fost la episcop. Vaticanul se interesează de mine. Se va întâmpla un lucru neobișnuit. S-ar putea să pot face ceva pentru tine, Obergefreiter. Te voi transfera la se-serviciul mi-militar re-religios. Ar fi mare păcat ca un om ca tine să se piardă pe altarul nenorocit al Vaterlandului.

– Sunt de acord, șoptește Porta, făcând rapid semnul crucii.

– Hai, ce mai stai! zice preotul, repezindu-se la un inamic imaginar. La dreapta, stânga-mprejur, înainte marș! Cunoașteți drumul! La „Fecioara” din Bergstrasse.

– Sfetnicii religioși care vorbesc despre prietenie nu sunt demni de încredere,

⁹ Biserica Mântuirii (lb. germană).

spune Albert îmbufnat, pe când se îndepărtează de preot.

În timp ce mășăluim pe lângă gardul viu din Stadt Park, un „Halt” răsunător bubuie în dimineața liniștită. De după gard apare bustul unui Oberst, în manta și cu bonetă pe cap. Terorizat, Gregor aproape că-și scapă automatul. Liniștea nopții e întreruptă de zgomote stranii, care seamănă cu icnetele pasagerilor de pe un vas, după ce au fost loviți cu toții de rău de mare. Vin dinspre preot, care se desotorosește de tot ce-a consumat la popota Regimentului 5 Panzer. Și nu e puțin.

Gardul se termină și se profilează, ca un T-34, un Oberst călare pe un cal brun. Calul pufnește în dreptul lui Porta, închizând un ochi, ca și cum ar spune: „Fii atent la ce va urma!”

– Ce dracu-i aici, cocină de porci? zbiară Oberstul furios, lovindu-și cizmele de călărie cu cravașa. Gregor se împiedică și salută pocnindu-și călcăiele.

– Domnule Oberst! Permiteți să raportez, domnule! Cinci prizonieri și o escortă în drum spre pușcărie, domnule! Toți încătușați, așa cum scrie în Regulament, domnule!

– Deci ne întâlnim din nou, domnule Oberst! urlă preotul fericit, împingându-l la o parte pe Gregor, ca pe un gunoi. Ce mai face soția dumneavoastră, domnule, încă mă mai iubește? Sper s-o văd în curând la spovedanie, domnule! Râsul său zgomotos răsună pe întreaga stradă.

– Ești beat, omule! mârâie înfundat Oberstul.

– Prostii. Insultați distincția mea spirituală. (Se repede la Oberst, folosind cravașa ca pe o sabie.) Vezi cum te porți! O să te tai ca pe un Sauerkraut, să știi. Să nu crezi că mi-e frică de o caricatură de Oberst numai fiindcă stă cocoțat pe o mârțogă! Sunteți amândoi niște pocitanii!

– Puneți-l în lanțuri, ordonă Oberstul cu o voce tunătoare. Micuțul se repede la preot, ca un urs polar infometat, și-l trănțește la pământ. Zăpada murdară impropoacă cizmele bine lustruite ale Oberstului.

Calul nechează și se ridică în două picioare în semn de protest. Oberstul alunecă într-o parte, dar se salvează prinzându-se de gâtul calului. Calul se cabrează din nou, dar de data asta Oberstul se dezechilibrează și cade, cu un plescăit, direct în mocirla lângă care se află Micuțul și preotul.

– Bun venit la noi acasă, chicotește preotul și salută. Tremurând de emoție, Gregor îl ajută pe Oberst să se ridice.

Nimeni nu bagă de seamă că Porta îi dă calului o palmă peste crupă, și animalul o ia la galop prin parc, sărind gardul.

– Permiteți să raportez, domnule! Calul a dezertat, să trăiți! zbiară Porta, pocnind de două ori din călcăie.

– Prindeți-l! ordonă scurt Oberstul.

Escorta și prizonierii se împrăștie cu toții în întuneric căutând calul care dă un ocol și se întoarce la Oberst. E cât pe ce să-l lovească damblaua. Când își pune boneta, își dă seama că e plină de noroi.

Micuțul stă în fața lui, cu mâna la bonetă, gata să raporteze. Apucă să spună doar „Herr Oberst”, dar e întrerupt de un răget de furie.

Abia după ce se aruncă în șaua calului, Oberstul pare ceva mai detașat. Se apleacă în față peste gâtul calului și-l privește fioros pe preot, care a rămas în noroi și vorbește singur.

– Puneți-l în lanțuri! țipă Oberstul. A atacat un ofițer prusac! Puneți-l în lanțuri! repetă el, arzând de dorința răzbunării.

– Herr Oberst, să trăiți! Permiteți să raportez, domnule! Nu mai avem lanțuri, să trăiți! trâmbează Micuțul.

– Atunci legați-l! tună Oberstul. Și șterge-ți expresia asta tâmpă de pe față, omule! Tu, Obergefreiter! Tu! urlă el la Micuțul.

– Permiteți să raportez, domnule! M-am născut cu ea, să trăiți! Psihopații Armatei m-au declarat ticnit, domnule, în 1938, din ordinul domnului general de

cavalerie Knochenhauer, căruia i-am fost ordonanță! Permiteți să raportez, domnule, era comandantul Corpului 10 Armată, Hamburg, să trăiți!

– Îl cunosc foarte bine pe generalul Knochenhauer, strigă Oberstul, mângâind calul pe grumaz, ca și cum el însuși ar fi fost generalul. Trebuie că erai un soldat ticălos dacă n-ai mai rămas la generalul Knochenhauer!

– Permiteți să raportez, domnule! Domnul general și cu mine am avut niște probleme, să trăiți! zâmbește supus Micuțul.

– Totuși, ce fel de om ești tu? mârâie Oberstul, înclinându-se și mai mult peste gâtul calului, pentru a-l privi pe Micuțul mai de aproape.

– German, domnule! Sunt german! Asta sunt, domnule! rage Micuțul, și izbește cu furie pușca de caldarâm, provocând o ploaie de, scântei.

– O să mai auzi de mine, îl amenință Oberstul, cu o ură nereținută. Își strunește calul și se afundă în parc.

– Ce naiba ne facem acum? întreabă Gregor, uitându-se cu îngrijorare după Oberst, care se pierde în ploaie.

– Acum s-ar putea spune că ai probleme, admite Porta sumbru. Un Oberst de la caralii ți-a ordonat să-l arestezi pe preot și să-l alături celorlalți prizonieri. Trebuia să protestezi. Acum ești în pom. Nu poți să-l iei cu tine, fiindcă ai mai avea nevoie de încă doi oameni pentru escortă și ai încălca Regulamentul Armatei. O să-ți pierzi gradele și dacă scapi fără doi ani la Germersheim, poți să te consideri norocos. Un Oberst ți-a dat ordin să-l arestezi pe preot. Dacă n-o faci, se cheamă că refuzi să-l execuți. Asta te-ar putea costa capul, fiule!

– Și-atunci, ce dracu ar trebui să fac? se tânguie Gregor cu tristețe. (Blestemă ziua în care a fost numit subofițer și a fost ales comandant de escortă.) Ajutați-mă să ies din treaba asta, continuă el.

– Bine, dar numai acum, zâmbește larg Porta, deși nu-mi place prea mult să mă amestec în deciziile unui subofițer.

– Lasă flecăreala! izbucnește Gregor, plin de speranță. Spune-mi ce să fac.

– Până să se ivească Oberstul călare, preotul regimentului ți-a dat un ordin. Ți-a zis să luăm „Fecioara trandafirie” din Bergstrasse. Preotul e ofițer de stat-major, echivalent în grad cu un maior, iar nesupunerea la ordinul lui te-ar putea costa mult.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac în cazul ăsta? întreabă Gregor aproape plângând, simțind că-i fuge pământul de sub picioare. Un prizonier nu-i poate ordona comandantului de escortă, mai ales să intre într-o crâșmă.

– Cred c-ai avut multe probleme când te-ai născut! reflectează Porta. Nu pricepi? Încă nu l-ai întâlnit pe Oberst, cu calul lui cu tot.

– M-am prins! răspunde Gregor, și ochii îi sticlesc ca și cum ar întrevedea o scăpare. Ne ducem direct la „Fecioara trandafirie” cu preotul și ne mai trăsănim puțin. Apoi plecăm și îndeplinim ordinul Oberstului, adică îl arestăm pe popă. Cât timp stăm la „Fecioara”, mai facem rost de câțiva inși pentru escortă.

– Spui tot timpul „noi”, remarcă Porta cu mirare. Tu ești tipul care trebuie să îndeplinească ordinele. Tu duci marmita, nu noi! Tu ești șeful!

– Slavă Domnului că nu sunt subofițer, oftează Albert, dezvelindu-și dinții albi. E foarte periculos!

– Ești apt pentru serviciu, zbiară ofițerul medic prin întuneric, zornăindu-și amenințător cătușele.

– Ține-ți gura, cretinule! bufnește Micuțul, și-l izbește în ceafă cu patul puștii.

– Prizonieri și escortă, marș forțat! comandă Gregor cu o voce care trădează faptul că nu-i mai pasă de ceea ce se va întâmpla.

Preotul regimentului conduce coloana, ținându-și cravașa pe umăr ca pe o sabie. Din când în când se oprește din mărșăluit pentru a face câțiva pași de dans. De câte ori trece pe lângă un civil, își scoate capela de pe cap cu un gest de curtoa-

zie.

– E vulgar să bei băuturi spirtoase, declară ofițerul medic cu un rânjec drăcesc. Să nu crezi că poți fenta prima linie a frontului, spune el întorcându-se către Wachtmeisterul de artilerie. Chiar dacă ficatul tău burdușit se mărește și stă să crape, tot o să te declar apt pentru serviciu! (Îi dă negrului un ghiont în spate.) Vrei să-l cunoști mai bine pe doctorul Alfred Hütten? Ai ocazia acum. Aș putea să te trimit la o dezalcoolizare care te-ar transforma într-un german alb ca zăpada. Reichsführerul SS a hotărât că toată lumea trebuie să devină ariană. Cei care au nasul coroiat trebuie să și-l îndrepte. Oricum, Herr Schwartz, tu cum ai făcut rost de culoarea asta?!

– Hai, vraciule, termină, mârâie Albert, trăgându-i un pumn ofițerului medic, care reușește totuși să se ferească.

– Flăcăule, oricum ai fi, negru sau alb, tot o să te întorci pe front!

– Trăiți toți după voia Domnului și veți ajunge în Rai, intonează preotul, rotindu-și cravașa în jurul capului.

– Preoții sunt exact ca picioarele femeilor, rânjește Porta. Îți promit neîncetat ceva mai bun cu cât vei ajunge mai sus!

– Ucideți-mă, cere preotul cu o expresie sacră pe chip. Așezați-mi capul într-un par, lângă biserica garnizoanei. Întotdeauna mi-am dorit să devin martir. (Cade în genunchi în fața unui indicator de oprire a tramvaielor și-l mângâie tandru.) Ne vom revedea, dragul meu Copernic! Vocea sa baritonală răsună în întreaga piață.

– Asta gândește cu curul, murmură Gregor resemnat. Emil Afurisitul va scoate un pluton întreg de martiri din el când l-o prinde în pușcărie.

Deodată, ofițerul medic își încolăcește brațele în jurul Micuțului și începe să-l lingă pe față ca un câine emoționat.

– Credeam că ai murit, camarade. Te prefaci al dracului de bine, da' te-am dibuit. Tu ești tipul care o pune cu cadavrele din capela de la Klagenfurt. Scoate-ți pălăria când vorbești cu un academician, bolborosește el, azvârlind pe jos casca Micuțului.

– Ia-ți labele împruțite de pe casca mea! rage Micuțul furios, ridicându-și casca.

*Pălăria mea are trei dungi,
Trei dungi are pălăria mea...*

cântă fericit ofițerul medic, încercând să facă niște pași de charleston. Picioarele i se împleticesc și se prăbușește.

– *Alea jacta est*, anunță preotul cu voce tare, pe când pătrunde în fruntea escortei la „Fecioara trandafirie”.

– Nu se poate, murmură barmanul, scăpând din mână două cani pline. Ia-răși nenorocitu-ăla de popă!

Asemenea unei haite de lupi înfometați care pornesc la atac, preotul se năpustește asupra unui porc afumat, cu garnitură de Sauerkraut și găluște. Nu folosește cuțit și furculiță, ci pur și simplu lopătează mâncarea cu ambele mâini.

Barmanul se ia cu mâinile de cap.

– Doamne, ajută-ne, că asta halește tot. Aici era o porție pentru șase inși. Ce le mai dau acum pușcăriașilor?

– Spune-le să-l înfulece pe popă, sugerează Porta practic. Ne descurcăm noi și fără el!

– E îngrozitor tipul ăsta, geme barmanul. Cele șapte plăgi ale Egiptului sunt contopite într-una singură! Nu există vreo popotă de ofițeri din zona militară Brandenburg care să nu se teamă de o vizită de-a lui. Se spune că odată a cinat cu Reichsmarschallul și, până să-și termine oaspeții aperitivele, el a înfulecat tot ce era pe masă, inclusiv florile-alea tâmpite pentru decor. Altă dată i-a stricat trenulețul

electric lui Herr Göring, după ce l-a umplut cu carne de porc. La celălalt capăt al liniei erau trei bucătari, care tăiau purcei de lapte, îi puneau pe frigare, bucată cu bucată, și-i încărcau în vagoane. Când trenul a pornit, tipul a golit vagoanele. După ce a terminat, trenul era atât de unsuros, încât le-a luat trei săptămâni specialiștilor să-l pună din nou la punct. Se mai spune că tot din cauza lui, indirect, Luftwaffe a pierdut Bătălia Angliei.

– Minunată mâncare, spune preotul, bătându-i pe barman pe umăr cu un gest amical.

– Mă bucur că ți-a plăcut, răspunde acesta acru.

– Poate i-ar mai fi trebuit niște găluște, dar nu mă plâng. Carnea de porc a fost bună. Pariez că ai afumat-o acasă. Ești un șmecher, dragă barmane. Știu totul despre afaceri din astea. În curtea din dos ții în mod ilegal niște porci, nu-i așa? Când mai tai vreunul? Aș vrea să trec și eu pe-aici. După asta, fac cinste cu un rând de bere și șnaps cu alune. Chelner, trece totul pe nota de plată, ca de obicei.

– Bețivanul ăsta lunatic mă dă gata, șoptește barmanul dezolat.

– Atunci de ce nu-l arunci în stradă? întreabă Porta. O cizmă bine plasată în fundul lui sfânt, și zboară imediat afară.

– Nu se poate, suspină barmanul din rărunchi. L-ați auzit doar. Știe despre porcii ascunși, și singura șansă ar fi să-i trimită cretinii ăia de englezi o bombă în cap. Spune încontinuu că de mâine va începe o viață nouă și-și va plăti toate datoriile, dar e un mincinos.

– Da, da. Toți avem necazurile noastre, spune Porta. Am cunoscut un șef de gară, Herr Leo Birnbaum, care ținea gara principală din Bamberg. Un individ amabil, înțelegător, dar cu o mare slăbiciune pentru pahar. Bea gin olandez cu bere și câteodată bere cu șnaps Bummerlunder. În ajun de Anul Nou, se hotăra ca de la întâi ianuarie să fie un bun cetățean, și mai ales treaz. Se trezea după petrecere întotdeauna pe trei ianuarie, așa că era deja prea târziu și trebuia să aștepte următorul întâi ianuarie. Când Căile Ferate Germane aveau probleme, păreau a fi inventate ca să se poată distra el. „Plauen, nod de cale ferată!” striga el uneori când trenul ajungea în gara lui. Când călătorii se îmbulzeau, încercând să coboare, zbiera la ei și-i întreba încotro au pornit-o și dacă nu știu să citească. Pe indicatoare scria Bamberg, nu? Ar fi putut să scape până și de o acuzație de crimă, pentru că socrul lui fusese frizerul Führerului până în 1933, iar acum era Gauleiter local.

Dar toate astea au durat până-ntr-o zi, când nici chiar Gauleiterul frizer nu l-a mai putut salva. S-a întâmplat la scurt timp după ce a început să mănânce heringi sărați. Îi spusese cineva că ajută la trezirea din mahmureală. În ziua de 21 februarie, cu puțin înainte de ora unsprezece, cred, toate au început să meargă pe dos. Șeful de gară Birnbaum stătea pe peronul cinci, cu un steag verde în mână stângă și cu unul roșu în dreapta, mestecând un hering sărat, când văzu cu surprindere că trenul de marfă 109 vine la peronul trei, în loc de peronul cinci. A fluturat cu gesturi ample ambele steaguri: „109, 109! Ce căutați la peronul ăla?”

Trenul își vedea însă de drum. S-a repezit peste șine, fluturând în continuare steagurile. Pe peronul trei, a călcat pe o pălărie veche și slinoasă, pierdută de cineva, și a alunecat chiar între două vagoane cu petrol, aparținând Regimentului Panzer 35, Bamberg. Frânarul din ultimul vagon a încercat să-l înșface. Asta a fost o greșeală! Herr Birnbaum s-a apucat de brațul frânarului, trăgându-l și pe el sub vagoanele-cisternă. Roțile din față i-au tăiat foarte elegant capul șefului de gară Birnbaum, în timp ce roțile din spate i-au tăiat capul tot atât de elegant frânarului Schultze. Mai neplăcut a fost pentru al doilea, care a avut necazuri la slujbă și nu a devenit niciodată salariat permanent.

A fost un sfârșit scârbos. Rareori un accident vine singur. Doamna Amanda Grimm, o femeie de serviciu, stătea pe peronul doi, sprijinindu-și bărbia ei germană în coada măturii și întrebându-se unde au dispărut cei doi funcționari. După ce a trecut trenul de marfă, privea plictisită spre șine, când a văzut capul șefului de gară

Birnbaum făcându-i cu ochiul. A scos un răget nemțesc de groază.

„Șeful de gară și-a pierdut capul”, urlă ea și se repezi în biroul telegrafistului. Acesta, crezând-o beată, i-a tras câteva palme peste față, gest pentru care l-a raportat mai târziu. În tot cazul, ea era un angajai civil și, în momentul respectiv, se afla la datorie, ceea ce putea fi demonstrat prin prezența măturii din mâna ei. Dar nu s-a terminat totul aici. Raportul a fost trimis la Kripo și un funcționar cretin a scris pe dosar „omucidere”, fiindcă un alt conțopist tembel notase cu creion roșu: „Cazul nr. 2988-41 - Decapitarea șefului de gară”. Până la urmă, dosarul a ajuns în biroul unui detectiv mai rezonabil care aștepta pensionarea și nu mai era interesat de vreo avansare sau de rahaturi d-astea. Totuși, povestea nu s-a încheiat nici aici. În aceeași noapte, RAF¹⁰ a bombardat Bambergul. Bineînțeles că intenționau să ciuruiască Münchenul. Și-au dat seama de chestia asta mai târziu, când unul dintre ei a făcut o aterizare forțată. Individul de la Kripo care avea de soluționat cazul a fost lichidat în timpul raidului aerian, în vreme ce se relaxa la „Gâsca strâmbă”.

Cazul a fost dat apoi unui alt Kripo. Un tânăr cu o minte de funcționar german adevărat. Își începea fiecare cercetare cu un hohot de râs atotștiutor, explicându-le martorilor că declarațiile mincinoase nu vor face decât să le îngreuneze situația, după care, în final, tot vor spune adevărul.

S-a lins efectiv pe bot când a văzut scris: „Decapitarea șefului de gară”. În sfârșit, iată ce așteptase! Marele caz care i-ar fi putut aduce avansarea în funcția de inspector RSHA¹¹. Și-a tras borul pălăriei pe ochi, a îmbrăcat haina de piele și s-a pus pe treabă.

„Mărturisește, a mârâit el către doamna Amanda Grimm, femeia de serviciu. O să regreți dacă minți!”

A fost interogată de atâtea ori, încât în final a luat-o razna și a ajuns să creadă că ea însăși l-a împins sub tren pe șeful de gară. A semnat câte o declarație în cele opt locuri necesare. Nu mărturisea însă că l-a omorât pe frânar.

„Nici măcar nu l-am cunoscut”, se apăra ea.

„Nu trebuie să cunoști oamenii ca să-i omori, i-a explicat tânărul Kripo, pe un ton prietenos. Soldații fac chestii din astea în fiecare zi!”

N-ar fi trebuit să spună niciodată așa ceva. Tocmai atunci sosiseră trei inși, cu pălării pe ochi, să-l interogheze pe telegrafistul gării în legătură cu alt caz. Femeia de serviciu li s-a plâns că tipul de la Kripo i-a făcut criminali pe soldații germani. Au tăbărit toți trei pe tânărul detectiv și aproape că l-au sfâșiat în bucăți. De aici a început o altă serie de nenorociri. Telegrafistul își ținea mâna pe comutator, gata să oprească expresul de Eger și să dea cale liberă trenului de la München, dar preocupările tipilor cu pălării l-au iritat și a avut o scăpare. Expresul de Eger și-a continuat mersul cu viteza maximă. Trenul de München n-a luat-o pe linia care trebuia și telegrafistul a nceput să zbiere. Aia cu pălăriile erau atât de preocupați să-și coto-nogască colegul care insultase onoarea marelui soldat german, încât nici măcar n-au remarcat urletele. De fapt, erau obișnuiți cu așa ceva. N-au observat nici când telegrafistul a înghițit banda de telegraf ca să înlăture orice dovadă.

„O să se întâmple chiar acum!” a prorocit el, uitându-se pe fereastră cu, interes.

Expresul 044376-2, tras de două locomotive, dintre care una mergea invers, venea duduind din depărtare. Se apropia de gară învăluit într-un nor de fum. Din vagonul de poștă au zburat două baloturi cu „Völkischer Beobachter”, ce conțineau ultimele vești despre „întărirea frontului” și „retragerea strategică”.

Telegrafistul a închis ochii, a căscat gura, așteptând ciocnirea celor două trenuri în plină viteză. Izbitura s-a produs la borna douăzeci și doi.

Expresul de Eger părea să-și croiască drum prin rapidul de München cu niș-

¹⁰ RAF - *Royal Air Force* - Aviația Regală Britanică (n.t.).

¹¹ *Reichssicherheitshauptamt* - Cartierul General al Siguranței Reichului (n.t.).

te sunete nemaiauzite. În stil tipic nemțesc, totul a devenit extrem de complicat.

Ăia cu pălăriile au uitat complet pentru ce veniseră. S-au făcut repede nevăzuți, dar nu le-a folosit la nimic. Au fost descoperiți, învinuiți și ei de producerea accidentului, dar cu puțin noroc n-au fost acuzați de sabotaj. Altfel, i-ar fi spânzurat de două ori. Așa, s-au ales cu gâturile lungite numai o dată. Telegrafistul n-a vrut să facă cunoștință mai îndeaproape cu justiția germană. A sărit în aer cu gară cu tot, folosind explozibilul depozitat acolo pentru a distruge totul înainte de sosirea inamicului. Femeia de serviciu gradul doi a făcut și ea în așa fel încât să scape de mâna legii. S-a ascuns într-un dulap în care telegrafistul își ținea marfa de contrabandă. Când a dinamitat gara, a zburat cu tot cu dulap.

– Arăți ciudat, barmane. Doar nu ți-o fi rău? întreabă Porta serviabil. Sau poate n-ai fost în stare să mă urmărești cu atenție? De fapt, încercam să-ți spun că prea mult alcool strică. Știu un tip care ținea un birt. Se numea Oskar Schieben și era copil găsit. L-au găsit pe pragul unei uși din Schiebenstrasse și l-au botezat după numele străzii. Deci, tatăl a făcut rost de un băiețel adorabil, pe care l-a crescut cu ajutorul unei tinere chinezoaice. În fiecare seară îi dădea copilului un pahar de Bummerlunder ca să adoarmă. Când puștiul a făcut doi ani, timp în care n-a fost niciodată cu adevărat treaz, a fugit de-acasă. Ei bine, a hoinărit ce-a hoinărit, după care s-a așezat pe trotuarul de lângă Tiergarten, exact în dreptul chioșcului de cârnați. N-a priceput nimeni cum a putut un copil să ajungă atât de departe. Probabil pentru că avea sânge de chinez în vine, spuneau unii. Oricum, după câteva ore, oamenii l-au observat și, bineînțeles, s-a ivit și cineva de la Schupo.

„Ce-i cu tine aici, micuțule?” l-a întrebat copoiul cu un glas prietenos, dar cam fals.

„Pu-pu”, a răspuns băiatul, repetând replica.

Și-n orice caz, asta era tot ce știa să zică.

Copoiul s-a înfierbântat.

„Vorbește germana, sau te arestez!”

„Pu-pu”, făcea băiatul, care, după asta, bineînțeles că a fost arestat.

L-au dus la Alex, l-au judecat și, în final, a ajuns într-o celulă. S-ar fi putut întâmpla chiar să-l și uite acolo, pentru că n-au avut cum să-i facă fișă de intrare. Vă dați seama că nu puteau să scrie numele „Pu-pu” pe un document important al poliției germane. Dar, neprimind obișnuita porție de Bummerlunder, puștiul a început să orăcăie. Stabswachtmeisterul Schlade, un adevărat neamț, a deschis ușa celei și s-a zgâit îndelung la el.

„N-ai citit regulamentul închisorii? E interzis să cânti și să vorbești cu voce tare! Strict interzis!”

Copilului nici că-i păsa. El voia Bummerlunder. Au trimis după psihiatrul închisorii și treaba a început să se pună în mișcare...

– Ce s-a întâmplat, chelner? Se pare că mai ai puțin și te sufoci! spune Porta compătimitor, luându-și singur un pahar cu bere.

– Nu, nu mai vreau să aud nici un cuvânt în plus! Nici despre poliție, nici despre altceva, bâlbâie barmanul, punându-și mâinile la urechi. Nu mai pot să suport... Simt c-o iau razna!

– Razna sau nerazna, ești apt pentru serviciu. Contează pe chestia asta, ticălos nenorocit! proclamă ofițerul medic cu voce tare.

Peste puțin timp îl întreabă pe preotul regimentului dacă vrea să aibă de-a face cu el.

– Domnule, ești beat, spune preotul.

– Eroare! Tu ești beat, părinte. Dar nu-ți folosește la nimic. Să știi că tot ești apt pentru serviciu. Cară-te pe front să fii împușcat! Ar putea un câine să ajungă în rai? întreabă el după o pauză scurtă, cu o privire ciudată.

– Cererea trebuie făcută la episcopul din Münster. Va fi privită cu seriozitate, răspunde preotul. Va beneficia și de recomandările mele. Nu uita de ștampile!

– La dracu', nu pot să mai suport tot rahatul ăsta! țipă Gregor. Devine exagerat de zelos: Prizonieri, escortă! În formație, adunătură de neisprăviți! Prizonierii la mijloc! Dacă deschide vreunul gura, îi sparg fața! Distracția s-a terminat! Suntem din nou soldați!

În vreme ce plecăm de la „Fecioara trandafirie” cântând fericiți, câțiva dintre noi se împiedică pe trepte. Preotul se cațără pe un stâlp și începe să latre. Ne spune că e lup.

– Uitați-vă la mine cum zbor! urlă el triumfător, aterizând cu un pleoscăit în mocirlă.

Gregor ne ordonă să ne încolonăm pentru numărătoare, însă ne schimbăm mereu locurile și nu reușește să treacă numerele în catastif.

– Trebuie s-o iau mereu de la capăt, oftează el nefericit. Ne tot înmulțim de parcă am fi iepuri.

– Lasă-mă pe mine să număr, se oferă Porta, serviabil. Dar nici el nu poate să pună cifrele în ordine. Se duce înapoi în cârciumă și iese cu o cretă de biliard. Fiecare om trebuie să-și facă un semn cu creta pe botul cizmei stângi și apoi să meargă înapoi la „Fecioara trandafirie” pentru a nu încurca numărătoarea. Preotul strică toată treaba, fiindcă face câte un semn pe amândouă cizmele.

Gregor simte că plesnește de furie și începe să se dea cu capul de perete.

Apoi, Porta are o altă idee. Să i se ofere fiecăruia câte o halbă plină cu bere, pe care s-o bea și s-o așeze goală în spatele tejghelei! De data asta, Micuțul e cel care compromite tentativa numărătorii, luându-și câteva halbe în plus, în vreme ce alții le scurg pe-ale lor de ultimele picături.

Gregor renunță la încercarea de a mai ține evidența. E dimineată de-a binelea când mărșăluim pe Podul Spree din Kronprinzen Ufer și auzim din depărtare o fanfară militară.

– Un cântec! ordonă preotul regimentului, și începe cu voce tare:

*Willst du mich noch einmal sehen
sollst du nach dem Bahnhof gehen
In dem grossen Wartesaal,
sahen wir uns zum letzten Mal...*¹²

– Aranjați-vă echipamentul, îndreptați-vă căștile! ordonă nervos Gregor. Pentru numele lui Dumnezeu, străduiți-vă să arătați cât de cât a soldați germani! Micuțule, saltă-ți carabina, o cari de parcă ai fi un braconier deșelat.

– Ce se aude? bolborosește Albert, și un rânjet dement îi trece peste fața ca de smoală. Vine Adolf?

– Mai rău, geme Gregor. Vine noua gardă. Mărșăluiesc direct încoace și cântă „Badenweiler”, marșul Führerului.

– *C'est le bordel!* aruncă indiferent Legionarul.

– Probabil că sărbătoresc ceva, zice Porta. O retragere victorioasă, aproape sigur!

– Ce-ar fi să ne aciuim la „Jandarmul șchiop” până ce trec? propune Micuțul practic. E pe-aici pe undeva. Trecem repede pe lângă popicăria aia idioată și intrăm imediat la „Jandarm”.

– Prea târziu, declară Porta. Cerul se va prăbuși asupra noastră.

O fanfară de infanterie, condusă de un tambur-major, își face apariția triumfal de după colț. Toată strada e invadată.

– Treci la atac, fiule, sugerează Porta. Tu ești comandantul unei escorte militare care duce prizonieri în lanțuri. În conformitate cu Regulamentul Armatei, ai

¹² *De vrei să mă mai vezi o dată,/ Vino să ne-ntâlnim la gară,/ În sala mare de așteptare/ Unde ne-am văzut ultima oară*

cale liberă înaintea lăutarilor ăstora. Fanfara e cea care trebuie să facă loc! Tu trebuie să oprești doar când e vorba de unități grele motorizate.

– Bine, bine, dar fanfara cântă „Badenweiler”, intervine Heide. Chiar și unitățile grele motorizate trebuie să se oprească. Scrie foarte clar în Regulamentul Armatei, în partea destinată fanfarelor militare.

– Sfântă Fecioară, ce să fac? geme Gregor disperat.

– Să câștigi timp, îl sfătuiește Porta. Ordonă ca prizonierii și escorta s-o ia înapoi pe Podul Spree. Astfel, n-o să poți fi acuzat că n-ai respectat traseul. Și nici ăștia din fanfară n-o să poată spune că le-ai ieșit în cale!

– *Tu as raison*¹³ intervine Legionarul.

– Dar nu putem să mărșăluim înapoi o veșnicie! se înfurie Gregor, privindu-l furios pe Porta.

– Nu, sigur că nu, explică Porta calm. Imediat ce vor termina marșul lui Adolf, o să poți trece primul, împreună cu escorta. Te duci înainte ca-n brânză și, dacă acritura aia de tambur-major nu se dă în lături imediat, o s-o ia pe coajă. Poate așa o să-nvețe să respecte drepturile escortelor din Marea Armată Germană aflate la datorie.

Brusc, pare că un vârtej pătrunde în mijlocul fanfarei. Două pisici terorizate ies zburând pe o ușă, cu trei buldogi pe urmele lor. Una dintre ele se aruncă în spinarea gornistului, care se împiedică de propriile picioare și scapă instrumentul din mâini.

Două goarne de regiment se prăvălesc peste tubă, când cealaltă pisică o zbughește printre picioarele muzicanților, vânată de cei trei câini. Animalele țâșnesc afară și se amestecă iar printre picioarele oamenilor, provocând o panică de neînchipuit.

Cu totul inexplicabil, ofițerul medic face rost de o baghetă și începe să-i dirijeze pe toboșarii și flautiștii care mai sunt încă în picioare. Aceștia îl urmează automat, și imediat izbucnesc primele măsuri din interzisul „Salus Caesaris nostro Guillermo”. Tamburul-major se dezmeticește și, șocat, oprește marșul interzis.

Ofițerul medic se repede la el cu bagheta dirijorului, iar tamburul se apără cu mânerul de argint al bastonului său.

– Gregor, ești comandant de escortă și trebuie să pui capăt tăărăseniei ăsteia! spune Porta. Prizonierii sunt sub paza ta. Mă tem că ești obligat să-l arestezi pe tambur pentru că ți-a lovit un prizonier.

– Nu pot, nu pot, mi-ajunge! plânge Gregor disperat. Mai bine nu mă mai nășteam.

– Dar totuși nenorocirea s-a produs, declară Porta îngândurat. Hai s-o ștergem de-aici până n-apucă ăștia să se dezmeticească.

– Prizonieri, escortă, înainte marș! răcnește Gregor, cu tonul disperat al unui condamnat la moarte.

– Jos cu ei! strigă preotul regimentului, năpustindu-se spre grupul rămas în picioare.

Înspăimântați, soldații din noua gardă se dau la o parte.

Ne năpustim ca un val mânios în timpul fluxului. După ce-o cotim pe Lehrterstrasse, chiar lângă terenul de fotbal, Micuțul răcnește fioros și se strâmbă ca și cum îl stăpânește o durere cumplită. Se aruncă pe asfaltul înzăpezit și urlă ca un nebun.

– Pentru numele Domnului, ce s-a mai întâmplat? întreabă Gregor cu o privire sălbatică și cu groaza întipărită pe chip.

– Știu șmecheria asta! mârâie cu răutate ofițerul medic. Nu mai simula, omule! Ești apt pentru serviciu!

– Cătușele mele, cătușele mele! țipă Micuțul ghemuindu-se.

¹³ Ai dreptate (lb. franceză).

– Cătușele tale? întreabă Porta prosteste.
– Cătușele mele, cătușele mele, îmi retează boășele! geme el sfâșietor, zvârcolindu-se pe cimentul ud.

Când îi scoatem pantalonii, misterul se clarifică. Își ducea cătușele așa cum văzuse el că făceau polițiștii americani în filme. Fără să-și dea seama, îi alunecaseră înăuntrul pantalonilor, unde s-au închis brusc, apucându-i boășele. Zbaterile lui le-au întărit și mai mult strânsoarea. Trece ceva timp până când Porta reușește să-i găsească cheia și să-l elibereze, astfel încât escorta să-și poată continua drumul.

– *Dominus vobiscum!* se adresează preotul unui grup de oameni zgribuliți dintr-o stație de tramvai. Miaună ca b pisică și-i cere ofițerului medic să-l castreze, pentru a nu cădea cumva în păcat dacă va întâlni o femeie ușoară.

Sare pe o bancă și începe să zbiere spre terenul de fotbal:

– Toți morții, imediat la raport la preotul diviziei pentru ultima împărțășanie și pentru stropirea cu apă sfințită! Rudele trebuie să suporte cheltuielile.

– Îl împușc pe nenorocitul ăsta, să știți! făgăduiește Gregor ferm, împingându-l pe preot de pe bancă.

– Am și făcut-o! zice Porta, apăsând pe soneria de la poarta închisorii garnizoanei.

– Ce te-a apucat, omule? Vrei să dărâmi toată închisoarea cu zbârnăitul ăsta? se oțărăște furios Wachtfeldwebelul.

– Herr Feldwebel, să trăiți! Permiteți să raportez, domnule! Suntem puțin cam grăbiți, domnule! spune Porta pocnindu-și călcâiele. Am întârziat destul de mult, să trăiți! Ni s-a ordonat să luăm prizonieri noi pe tot drumul prin Berlin. Ultimul prizonier ni l-a dat chiar Standortkommandantul.

– Dar duhniți cu toții mai rău ca o crâsmă, mormăie Wachtfeldwebelul.

– Ordine, să trăiți, numai ordine! declară Porta. Oriunde am ajuns, ni s-a ordonat să ocupăm berării, baruri, hanuri, orice se nimerea. Cunoaștem atât de bine Regulamentul Armatei încât nu putem risca să nu executăm ordinele, indiferent dacă sunt tâmpite sau nu.

– Nu puteți să mă prostiți, intervine ofițerul medic, privindu-l tăios pe Wachtfeldwebel. M-am săturat de simulacrul vostru. Toți sunteți apți pentru serviciu, absolut toți! Cărați-vă pe front ca să puteți fi împușcați!

– Da' chiar că țineți curat pe-aici! apreciază Porta, uitându-se la doi prizonieri care stau în genunchi și lustruiesc podelele. Chestiile astea-i plac unui soldat. Nu vezi prea des un prag atât de bine lustruit. Slugile tale folosesc vax obișnuit, sau din depozitele de provizii ale închisorii militare?

– După ce bat de trei ori în ușă și-o deschid, șoptește Wachtfeldwebelul, nu intrați mărșăluind, ci zburați pur și simplu înăuntru, și nu care cumva să uitați să vă țineți degetele de la picioare în spatele dungii albe de pe podea. Dacă n-o să faceți așa, Hauptfeldwebelul o să vă strivească ca pe niște viermi și-o s-ajungeți să vă mâncați proprii hemoroizi.

– Știm, Herr Feldwebel, să trăiți! strigă Porta sigur pe el. Noi am mai fost aici. Așadar, deschideți porțile iadului!

Ușa zboară în lături, escorta pătrunde zornăind în încăpere și se aliniază în spatele liniei albe.

Gregor dă raportul cu așa o viteză încât transformă întreg discursul într-un cuvânt interminabil.

Chipul Hauptfeldwebelului așezat la birou degajă o răutate bestială, care l-ar îngrozi chiar și pe un erou de război.

În timp ce ne măsoară unul câte unul, ochii îngropați în osânză îi lucesc mișelește.

Își trece o mână păroasă, ca de maimuță, peste țeasta complet cheală și rămâne cu privirea pironită asupra Micuțului, ca și cum nu și-ar crede ochilor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum de-ai fost recrutat cu fața asta atât de

pocită? întreabă el, mormăind.

– Permiteți să raportez, Herr Hauptfeldwebel, să trăiți! rage Micuțul, privind țintă un portret al lui Hitler, sunt membru al familiei Frankenstein, să trăiți!

– Îți bați joc de mine? se zbârlește amenințător Hauptfeldwebelul, ridicându-se pe jumătate de pe scaun. Fără să mai aștepte vreun răspuns, urlă:

– Prizonieri, stânga-mprejur! Pas alergător! Bineînțeles, preotul regimentului se împiedică de propriile-i picioare. Întins pe podea, sprijinindu-se într-un cot, cu bărbia în palmă ca un îngeraș, începe să cânte un psalm:

El vine infometat, obosit și slab

Împovărat de îndoieli.

Nu fi mânios...

– Omul ăsta e beat criță, constată Hauptfeldwebelul, ridicându-se complet de pe scaun. Ce înseamnă asta?

– Permiteți să raportez, domnule, se repede Porta, pocnind de trei ori din călcâie. Să vă spun cum a fost, domnule, cum a ajuns preotul aici! Noi nu-l văzusem niciodată înainte, domnule, până în clipa în care a apărut din întuneric și ne-a ordonat să intrăm la „Fecioara trandafirică”, unde avea datorii pentru ceea ce consumase acolo, să trăiți! Apoi a sosit Standortkommandantul pe un roib și ne-a ordonat să-l arestăm pe preot și să-l luăm cu noi, domnule. Permiteți să raportez, s-a mai întâmplat odată ceva asemănător, să trăiți, cu o escortă ce ducea niște prizonieri spre închisoarea Garrison din München. Acești nefericiți mășăluiau pe Leopoldstrasse când le-a apărut în față un cal negru care-l purta pe generalul de infanterie Ritter von Leeb. Pe cealaltă parte a străzii, era Oberveterinărul Doktor Schobert, care cânta cântece porcoase, domnule. Generalul-comandant le-a ordonat să-l ia cu ei și pe lăutarul ăla veterinar. Asta am făcut și noi, domnule, pentru că un ordin e un ordin, așa cum un șnaps e un șnaps, să trăiți! Dar când au intrat pe Leopoldstrasse, a apărut un alt cal, unul roșu, cu șeful de stat-major al Corpului 7 Armată, Oberstul von Wittsleben, în șa. Calul ăsta era cu adevărat austriac; slujise în Regimentul 2 Husari, dar de când Austria a revenit la Marele Imperiu German, să trăiți, s-a reîntors și regimentul în Armata germană. Șeful de stat-major înhățase doi Gefreiteri din Regimentul 40 Infanterie, domnule, pe care i-a surprins într-o conversație de înaltă trădare. Și ei au fost predați sărmanei escorte...

Hauptfeldwebelul scrâșnește din dinți atât de tare încât e o mare minune că nu-și scrântește fălcile. Ochii încep să i se miște sălbatic în orbite.

– Permiteți să raportez mai departe, domnule, continuă Porta, aproape fără suflu, pentru această escortă necazurile nu se sfârșiseră încă, să trăiți! Tocmai mășăluiau elegant prin Maria Theresien Platz, când s-au ivit doi soldați alergând, de parcă le-ar fi pârlit o flacăară fundurile, domnule. S-a auzit un zgomot prelung dinspre „Brutarul de Aur”, unde un Leutnant țopăia în jurul ușii batante ca și cum ar fi primit un șut în fund, să trăiți! Ei bine, totul începuse de la Stabszahlmeisterul Zorn...

Hauptfeldwebelul inspiră adânc de două-trei ori, apoi începe să ragă. Cuvintele îi țâșnesc de pe buze atât de repede, încât e imposibil să înțelegem ce spune. Într-un târziu, când își recapătă stăpânirea de sine, se prăbușește înapoi în scaunul care scârțâie în semn de protest.

– Tu, taci odată! îi aruncă el lui Porta. Mă aduci în pragul nebuniei. Sporovăiești mai rău ca un stol de păsări. Nici măcar nu mai pot să-mi urmăresc gândurile. Pe toți dracii, ce-are de-a face cu mine escorta voastră din Corpul 7 Armată? Acum suntem la Berlin. Nu mă interesează ce s-a întâmplat la München. Mă cac pe München și pe Corpul 7 și-ți ordon și ție același lucru!

– Îmi pare rău, să trăiți! N-am nici un rahat disponibil în momentul de față, domnule, zâmbește Porta amical.

– Te-a trimis cumva aici chiar diavolul în persoană? se răstește Hauptfeldwebelul, spumegând. Poate că tocmai tu, domnule Obergefreiter, ai fost atunci prizonier la München, nu?

– Să trăiți, chiar că nu, domnule! N-am avut de-a face cu escorta respectivă. N-am fost nici în gardă și nici prizonier n-am fost. Am auzit prima dată de chestia asta când un Feldwebel a venit să se spovedească la Wehrkreis-Pfarrer Weinfuss. Pe-atunci eu eram ajutorul preotului de-acolo. Asta se-ntâmplă cu Divizia a 7-a, din München, să trăiți! Că veni vorba, acolo...

Hauptfeldwebelul izbește cu pumnii în masă atât de tare încât hârtiile, stilourile și tot restul ne zboară pe lângă urechi.

– Dacă mai scoți o vorbă, te strâng de gât, amenință el cu un glas răgușit. După o scurtă pauză, întreabă trist: De ce-mi povestești toate astea?

– Ei bine, să trăiți, ca să poată înțelege domnul Hauptfeldwebel de ce l-am adus cu noi pe preotul regimentului.

– Documentele prizonierilor! intervine Hauptfeldwebelul, trimițându-i lui Porta o privire ucigătoare.

Palid și tăcut, Gregor îi înmânează câteva acte.

Cei patru prizonieri „regulamentari” dispar în adâncurile închisorii garnizoanei. Un timp, liniștea domnește în birou. Îl privim pe Hauptfeldwebel, faimosul Emil Afurisitul, iar el se uită lung la noi. Echipamentul din piele scârțâie. Paturile puștilor se freacă de podea. O muscă se instalează pe mapa de pe birou și-și curăță aripile. Toată lumea se zgâiește la muscă.

Porta deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva, dar renunță.

Fața neagră a lui Albert, rotundă ca o minge de fotbal, se luminează de un zâmbet larg.

– La ce dracu’ rânjești, omule? tună Emil Afurisitul. Nu-i așa că te crezi iar în Africa, gata să halești câțiva misionari amărâți? Închide-ți botul! În Germania se râde numai la ordin. Ai priceput? Spune-mi, cum dracu’ ai ajuns să porți uniforma Marii Germanii? Din câte știu eu, Führerul a spus că toți negrii sunt niște Untermenschen, exact ca și jidanii.

Albert se uită rugător la Porta, care-i sare imediat în ajutor.

– Permiteți să raportez, domnule. Albert, să trăiți, nu e cu adevărat negru, domnule. E doar un negru al Reichului. Tatăl lui a fost Wachtmeister la Husari. Pot să explic totul. E o poveste lungă...

– Oprește-te! Fără explicații! urlă Emil Afurisitul, cu o privire terorizată. Vreau și actele celorlalți prizonieri. Hai, omule, scoate-le odată! Doar nu-ți închipui că poți să aduci pe oricine aici. Nu, eu nu primesc aici fără documente corespunzătoare nici măcar pe un ucigaș care i-a tăiat beregata propriului său general.

– Permiteți să raportez, domnule, îl asigură Porta, documentele sunt pe drum. Vor veni de azi încolo prin poștă, să trăiți! Permiteți să raportez... când ne-am întâlnit cu calul roib și cu Standortkommandantul, domnule, Oberstul...

– Nu vreau să mai aud nimic, nici despre cai, nici despre vreun Oberst! M-ai înțeles, Obergefreiter? Încetează să-mi mai ceri permisiunea! Încetează să mai raportezi! Mă scoți din minți! Documentele! Documentele!

– Permiteți să raportez, domnule, tocmai în legătură cu ele voiam să vă spun...

– Nu, nu, nu! suspină Emil Afurisitul, prăvălindu-se disperat peste birou.

– Ceva de băut, să trăiți, zâmbește Porta prietenos, întinzându-i Hauptfeldwebelului un pahar cu apă. Emil Afurisitul îl înșfacă exact ca un om care se îneacă și se agață de-o scândură. Înghite apa, scoțând niște zgomote de joagăr. Deschide sertarul biroului și scoate un pistol militar pe care-l pune în fața lui, pe birou.

– Obergefreiter, știi ce-i ăsta?

Porta se apleacă înainte și cercetează cu interes pistolul.

– Permiteți să raportez, să trăiți, este un Walther, domnule, model 38, să trăiți! Am și eu unul la fel, să trăiți! Scoate de la cingătoare pistolul bine uns și-l atingește spre Emil Afurisitul. Hauptfeldwebelul începe să clipească nervos.

– Lasă chestia-aia, se bâlbâie el, apărându-se cu mâinile. Ar putea să se descarcel!

– Permiteți să raportez, treaba asta s-a mai întâmplat, domnule. A pățit-o un Wachtmeister din Cavalerie la închisoarea de la Padeborn. I se spunea Piticul, fiindcă așa și arăta, să trăiți! Ei bine, domnule, individul a fost împușcat de un Obergefreiter de cavalerie din 4 Schützeregiment, domnule. Obergefreiterul tocmai îi arăta Wachtmeisterului arma sa 08, așa cum facem noi acum, să trăiți!

Nici chiar ofițerii din formațiunile JAG n-au fost în stare să-și dea seama cum s-a descărcat pistolul, dar cumva s-a întâmplat, iar Wachtmeisterul de cavalerie a murit ca un câine, domnule. Pe distanțe mici, să trăiți, pistolul 08 sapă o gaură adâncă într-un om, domnule, așa cum poate să facă și un P-38, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Aș putea să vă demonstrez, să trăiți, dacă...

– Dă pistolul la o parte, țipă Emil Afurisitul disperat. Vreau să terminăm odată cu cazul ăsta, fără să mai amestecăm cai, colonei sau pistoale. De ce se află aici preotul și ofițerul medic? Tu să taci, Obergefreiter, îl amenință el pe Porta. Nu vreau să te mai aud vorbind niciodată. Nici chiar dacă noi doi vom fi singurii supraviețuitori la sfârșitul războiului! Aș prefera să vorbesc singur. Răspunde tu, Unteroffizier! rage el către Gregor. Dar Gregor e pe cale să facă o criză de nervi și nu e în stare să articuleze decât niște sunete ciudate.

Emil Afurisitul începe să tremure. Se pocnește disperat peste frunte cu ambele mâini.

– Isuse, Iosife, Marie și Sfântă Treime! În ce-am intrat? Am înnebunit sau totul e numai o închipuire?

– Permiteți să raportez, să trăiți, tună Micuțul cu o voce adâncă de bas. Permiteți să raportez cum ne-a ordonat Standortkommandantul de la Moabitt/Berlin să-l arestăm pe preotul regimentului, domnule, și să-l luăm cu noi, fiindcă a văzut că ne îndreptam spre pârnaie. Standortkommandantul spunea că-i va telefona comandantului închisorii și va discuta cu el în legătură cu preotul, să trăiți!

– Dar pentru ce să-l arestez? se tânguie Emil Afurisitul. Trebuie să știu cum să-l înregistrez. Nu pot să completez o fișă cu: „Primit 1 preot de regiment”. Aici e închisoare prusacă, nu birou pentru bagaje!

– Cu permisiunea dumneavoastră, să trăiți, preotul regimentului l-a insultat pe Dumnezeu german, minte nepăsător Micuțul, care urmărește plin de interes cum Emil Afurisitul mângălește febril formulele de intrare în pușcărie.

– Foarte bine, mormăie satisfăcut Emil Afurisitul, în vreme ce stiloul îi alunecă mai departe pe foi. Nimic altceva, sper!

– Numai puțină defăimare la adresa Führerului, face Micuțul, oftând din rărunchi.

– Tâmpitule, nu puteai să spui asta direct? tună Emil furios. Acum va trebui să schimb formularul, iar asta nu se poate face decât în prezența a trei persoane de încredere. Nu e o chestie foarte simplă în Germania de azi. Toată lumea știe că insulta la adresa Führerului trece înaintea insultei aduse lui Dumnezeu! Începe să șteargă cu disperare, face o criză de nervi și se apucă să roadă dosarul cu formule de intrare. Cheamă gardianul și îi ordonă să-l ducă pe preot în celula 210, în aripa ofițerilor.

– *Dominus vobiscum!* răsună din depărtare binecuvântările preotului.

– Și cu ăla de-acolo ce-i? întreabă Emil Afurisitul, arătând spre ofițerul medic.

– Permiteți să raportez, să trăiți, răsună vocea Micuțului. Doctorul e aici din propriul său ordin.

– Sfinte Dumnezeu german! exclamă Emil. Unde vom ajunge dacă un neamț

poate să se aresteze pur și simplu singur? Va trebui să construim cel puțin o mie de pușcării noi!

– Ia stai așa! Am eu grijă de tine, vociferează ofițerul medic. Acolo unde mă aflu eu n-au ce căuta simulanții. Tu, Hauptfeldwebel, tu! Ești apt pentru serviciu!

– Permiteți să vă explic, intervine brusc Porta. Obergefreiter Creutzfeldt are niște pete pe creier, să trăiți! A fost odată pocnit de un cal. A uitat să vă spună că ne-am întâlnit cu Majorul von Ott, comandantul activ al Wachtbatallionului Berlin. El ne-a ordonat să-l luăm pe doctor cu noi, domnule, pentru că a deranjat corpul de gardă și, încălcând regulamentul, a luat bagheta dirijorului de fanfară și a pus fanfara să cânte muzică interzisă.

– Am auzit eu ceva în legătură cu asta, oftează Emil Afurisitul, clătînând din cap. O să-l coste scump!

– Permiteți să raportez, să trăiți, continuă Porta impasibil, a fost odată un farmacist de campanie din Corpul 8 Armată, din Viena. Voia să dirijeze detașamentul fanfarei regimentului „Hoch und Deutschmeister”. Ei bine, domnule, asta l-a costat scump și pe farmacist. Nici măcar n-a apucat să...

– Mai tacă-ți gura, Obergefreiter! La dracu’ și cu farmacistul și cu Viena! rage Emil Afurisitul, trântindu-și pistolul pe birou. Dacă nu primesc azi documentele, vă trag pe voi la răspundere. Ce să fac cu prizonieri fără formulare de intrare? Va trebui să-i țin aici o veșnicie, până o să-ncepem cel de-al treilea război mondial. Dacă nu sunt înregistrați, cum să-i lichidăm? Nimeni n-o să-i poată chema la interogatoriu și astfel n-o să mărturisească nimic, deci nu pot fi deferiți Curții Marțiale. Bietul Emil o să rămână pentru totdeauna pe cap cu ticăloșii ăștia arestați ilegal. Vă dați și voi seama c-aș putea să intra la apă. O să mă pomenesc tras la răspundere de vreun Kriegsgerichtstrat pentru arestarea ilegală a personalului Armatei. Și în cazul de față e vorba de un ofițer. Scoate un oftat de disperare și se afundă în propria-i osânză.

Porta suspină o dată cu el.

– Permiteți să raportez, domnule, trăim niște vremuri grele și nemiloase. Un război mondial aduce întotdeauna greutate.

– Ai perfectă dreptate, admite Emil Afurisitul resemnat și îi ordonă gardianului să-l ducă pe ofițerul medic în celula 209.

– Are voie să citească? întreabă gardianul, un Gefreiter din Jägeri, cu o expresie incredibil de tembelă.

– Nu, lua-m-ar dracu’, a citit mai mult decât suficient când își dădea examenul de diplomă. Nu pot să-i înghit pe studenții ăștia îngâmfați și semidocti pe care-i ține cineva de mână și când se duc să se pișe.

– Îmi permiteți, domnule, începe Porta, șugubăț, a fost odată un profesor de medicină care...

– Slăbește-mă, explodează Emil Afurisitul, sau te-nchid și pe tine. Să te fe-rească Sfântul s-ajungi în pușcăria mea. Dracu’ e un copil nevinovat pe lângă mine!

– Permiteți să raportez, să trăiți, reia Porta.

– Afară cu voi! tună Emil, lovind cu pumnul în birou. Roagă-te la Dumnezeu să nu ne mai întâlnim vreodată.

– Hauptfeldwebelul ăsta al vostru e sărit de pe fix, îi mărturisește Porta Gefreiterului conțopist, în timp ce se îndepărtează duduind pe coridor. Prima dată spune că i-ar surăde să mă bage după gratii, apoi mă amenință disperat să nu cumva să ne mai întâlnim din nou.

– Nu cred că ai fi foarte încântat după ce l-ai cunoaște cu adevărat pe Emil Afurisitul, replică gardianul cu o privire sumbră. Când ți-o trage un șut în cur, o să te căci printre dinți tot restul vieții!

– Suntem recunoscuți ca cea mai dură pușcărie militară. Nu numai în Marea Germanie, ci și în întreaga lume, se împăunează conțopistul cu trufie.

– Nu e nici pe jumătate atât de cruntă, iar în comparație cu închisorile din

trecut, asta e total nevinovată.

– N-ai mai vorbi așa dacă ai fi înăuntru, fornăie Gefreiterul conțopist, zâmbind disprețuitor. Nu-i vorba doar că zbiară la tine și te cotonogesc până-ți înghiți măselele. Ai fi foarte șocat, probabil, să te ardă cu țigara, să-ți smulgă unghiile sau să-ți zdrobească boșele cu ciocanul, nu-i așa?

– Apoi ajungi la Heuberg, exclamă gardianul cu un hohot satanic, și sfârșești în grajduri. Acolo te răstignesc ca pe un șnițel, te acoperă cu făină și sare, apoi aduc niște capre cu limba aspră să te lingă! În felul ăsta mori de râs!

– Bleah! Grețoasă treabă, urlă Porta cuprins de scârbă. L-ar putea face chiar și pe un japonez să i se strepezească dinții. Ar fi trebuit să trăiți în Evul Mediu, când Biserica practica vânătoarea de vrăjitoare și de eretici. Pe atunci te puneau să calci pe smoală încinsă și sa bei fier topit. După ce au renunțat la chestiile astea, te ciupeau peste tot cu cleștele înroșit în foc. Apoi îți smulgeau limba și-ți scoteau ochii. Ajunseseră până-ntr-acolo încât legau patru cai de brațele și picioarele nefericitului și, când acesta ajungea bucăți, oamenii înțelegeau că trebuia să fi fost vinovat. Am auzit că atunci când femeile erau convinse că practicau cu adevărat vrăjitoria și că încheiaseră un pact cu diavolul, țipau de parcă aveau cuțite sau vătraie înfipite în spinare. Dar povestea nu se sfârșea nici după ce mărturiseau. O, nu! Îi tăiau mărunt și fixau bucățile pe stâlpii de lângă biserică sau de lângă sala comună, ca exemplu pentru ceilalți ticăloși. Oamenii care au trecut prin așa ceva ar spune că Gestapoul e o adunătură de sugari. Pe-atunci era o problemă foarte complicată să te vezi mort. Astăzi, ți se taie capul sau te alegi cu gâtul lungit de-o frânghie, și totul se termină imediat. Pe vremuri, înainte să-ți umble la cap, îți smulgeau un deget, pe urmă o mână, un picior, sau poate brațul.

Porțile masive ale închisorii se trântesc în urma noastră cu zgomot ca de tunet.

Ne târâm pe stradă în zornăit de carabine.

– Trebuie să fie tare greu pentru Emil Afurisitul, rostește Albert oftând din greu. Fără nici un fir de păr în cap. Cred că se simte foarte singur. Nimeni nu iubește un om chel. Spuneți-mi și mie, de exemplu, cine-l iubește pe Mussolini?

– Nu vă bateți capul cu asta! Tipii cu chelie sunt aproape întotdeauna dați dracului, spune Porta.

După o oră ne alăturăm din nou companiei, iar escorta e pusă pe liber. Începe alarma și întreaga cazarmă vibrează de forfota oamenilor preocupați, grupându-se pentru plecare. Regimentul trebuie să plece pe front. Mărșăluim, companie după companie, până la gara de mărfuri.

*„Închise-s toate porțile-ndurării
Și aspru, dârz, oșteanul fără milă.
Cu iadu-n suflet, ca iarba va cădea.”*

WILLIAM SHAKESPEARE

Încalecă pe un scaun și-și folosește pistolul-mitralieră drept coasă, măturând cu el prin întreaga încăpere. Tencuiala și mizeria adunată de-a lungul anilor explodează din pereți.

Feldwebelul din Pionieri e luminat de focul de la gura țevii automatului și rămâne o fracțiune de secundă neclintit. Apoi se prăbușește pe spate, de-a curmezișul mesei pe care zac găini proaspăt tăiate. Ploaia de gloanțe îl ciuruește și trupul i se contorsionează violent. Cade la podea, trăgând după el și găinile.

Rusul rânjește și vâra în armă un încărcător plin. Fără îndoială, se simte foarte bine, ca toți aceia care pot ucide fără a fi pedepsiți.

– E amuzant să ucizi, spune SD-istul din Sonderkommando.

Se pare că o mare parte dintre oameni are aceeași părere. În noi toți zace un diavol, și războiul îl scoate la iveală uimitor de repede. Rusul se răsucesc, gata să se prăbușească din fotoliu. Automatul scuipe în direcția ușii în momentul în care dau buzna un locotenent din Pionieri și un subofițer. Locotenentul parcă plutește deasupra pământului. Când gloanțele îi sfărâmă genunchiul, picioarele îi fâlfâie ca cele ale unei sperietori bătute de vânt. Ceilalți doi soldați sunt azvârliti de perete. O clipă, totul arată ca o explozie dintr-o fabrică de vopsea.

Albert și Gregor trag simultan. După trosnetul Kalașnikovului, P-38-urile răsună ca niște pistoale cu aer comprimat, cu totul diferit. Rusul se clatină, lovit în umăr. Apoi în stomac. Scoate un răget și începe să alunece. Următoarea rafală îi smulge jumătate din cap. Se prăbușește, având picioarele încă sprijinite pe fotoliu. Altă baltă de sânge!

– Ticălos dement! spune Albert, ștergându-și sudoarea de pe fața neagră și licioasă. La dracu! Ne-ar fi putut omori pe toți!

– Găinar! exclamă Porta. Oricum, n-o să mai lichideze pe nimeni de azi înainte. Hai să dăm o raită prin casă, pentru orice eventualitate.

Din greșeală, Micuțul împușcă o pisică de pe un pervaz.

– Porc împușcat! se-nfurie Porta. Nu mai discută cu Micuțul tot restul zilei.

ATAC DE INFANTERIE

Bătrânul îi întâmpină pe noii recruți și le explică răbdător ceea ce n-au învățat la centrul de instrucție.

– Fiți atenți, spune el cu o voce răgușită, scuipe în zăpadă un jet de zeamă de tutun. Își umezește buzele și sloboade o șuierătură lungă și pătrunzătoare. De îndată ce veți auzi așa ceva - culcat! Una cu pământul. Țștia sunt micii diavoli de care trebuie să vă păziți. Sar în țândări. Lute la pământ, dacă nu vreți să vă atârne măruntaiele până sub cizme. La zgomotul ăsta, spune el - și scoate un sunet supt, găjăit, care amintește de frânele unui tren de marfă -, fugiți în adăpost ca iepurii. Gropile individuale nu vă pot adăposti suficient. Băieții trag în plin. Și dacă stați într-o groapă individuală, plouă cu pământ peste voi până vă îngroapă!

Reproduce sunetele tuturor tipurilor de obuze și bombe, apoi le repetă până când e sigur că noii-veniți le pot recunoaște.

– Și mai e un lucru pe care trebuie să-l învățați, copii! continuă el. Fugiți! Fugiți ca dracu' de repede! Fugiți mai tare ca un iepure urmărit de glonț! Puteti fugi

din calea obuzelor cât vă țin picioarele, și nu uitați, dacă sunteți în HKL¹⁴, ghemu-iți-vă și băgați-vă capul între umeri! Asta dacă vreți să vedeți lumea din nou și să mai ajungeți acasă! Lunetiștii, băiețași - spune el arătând cu pipa spre șirul de tineri și scuipând iarăși în zăpadă -, știu că vi s-a spus că vecinii noștri de peste drum sunt doar pe jumătate instruiți. Să uitați asta cât puteți de repede! Lunetiștii siberieni sunt cei mai buni din lume! Sunt în stare să zboare capul unui iepure de la două sute de metri!

De-abia s-a crăpat de ziuă. Compania ajunge în linia întâi, și două minute mai târziu cade primul om, lovit în cap de un glonț - un tanchist de șaptesprezece ani care a uitat ce l-a învățat Bătrânul. Ceilalți își privesc înmărmuriți camaradul ucis. Glonțul exploziv i-a smuls fața.

- Gloanțe dum-dum, rânjește Porta sarcastic. Asta ar trebui să vă demonstreze că Ivan nu trage cu gloanțe oarbe! Zdrobesc capul unui neamț cât ai zice pește, nu-i așa? Lăsați bravada la o parte și-o să trăiți mai mult.

- Hei, tu ăla de colo, strigă Micuțul cu o voce tunătoare. Tu, ăla cu gâtul lung. Da, tu! Șterge-ți expresia aia tâmpă de pe față!

Un tânăr înalt, de șaptesprezece ani, îmbrăcat într-o uniformă mult prea largă pentru el, își pocnește călcâiele și salută.

- Termină cu gimnastica, ordonă Micuțul, trimițând un nor uriaș de fum din trabuc. Ia cutiile astea cu muniție și ține-te de fundul meu. Chiar dacă Ivan te zboară de pe fața pământului cu aruncătorul de flăcări, tu să stai *tot* lângă mine. *Panimaieși?*

- Dar nu pot să le car pe toate șase, Herr Obergefreiter. Am numai două mâini, se scuză jenat tânărul.

- Atunci atârnă-ți câteva de boase, fiule! îi sugerează Micuțul, cu un nechezat. Le duci cum vrei, dar le duci. *Panimaieși?*

Înspre capătul tranșeei, Heide se umflă în pene. I-a fost încredințată comanda unei brigăzi și „sindromul” terenului de instrucție a pus stăpânire pe el își gonește brigada de colo-colo, și răcnetele sale pot fi auzite de la o poștă.

- Julius este și va fi întotdeauna un porc militar! *Il est con!*¹⁵ spune Legionarul acru.

- Păi nu știati că s-a născut cu uniformă și cască? întreabă Porta. Când a ieșit din pântecul maică-sii, pe 20 aprilie, când e desigur și ziua Fűhrerului, a sărit la atac cu baioneta și i-a scos mațele moașei, strigând cu înfocare: „Ura!”. Pe urmă i-a crăpat capul doctorului cu patul puștii, a salutat și a făcut un duș rece ca gheața în vederea pregătirii pentru viitoarea sa carieră de subofițer în armata prusacă!

Rânjind, îl urmărim pe Heide care e pe cale să facă acea criză de nervi artificială, specifică oricărui subofițer atunci când vrea să transforme niște civili nevinoși în roboți militari. Julius Heide e un soldat arătos, cu umerii drepti, foarte bine antrenat, blond, cu ochi albaștri, periculoși și reci ca gheața.

- Ce duș! strigă Porta dintr-o groapă săpată în zăpadă. N-au mai rămas mulți dintr-ai noștri. Acum, încotro te uiți, vezi fețe noi. Nemernicii! Vino-ncoace, Micuțule, să-mi ții de urât. Niciodată n-am putut să sufăr străinii!

- Nici eu, tună glasul adânc al Micuțului. Dacă ar fi s-o mierlesc, aş prefera să fiu împreună cu camarazii mei. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi amestec sângele, rahatul și oasele cu niște străini imputiți.

În vale se profilează satul sinistru în care vor muri soldați ruși și germani, luptându-se să-l cucerească. Troienit de zăpadă, seamănă mai curând cu felicitările de Crăciun, și nicidecum cu un loc în care ne amenință pericolele. Știm însă foarte bine că rușii s-au ascuns acolo și că și-au întărit minuțios apărarea. E primul popas pe Golgota, care duce spre culmi și spre închisoarea OGPU. Aceasta tronează

¹⁴ HKL - *Hauptkampflinie* - linia principală de luptă, linia întâi (*n.t.*).

¹⁵ E tâmpit! (lb. franceză).

amenințătoare pe vârful celui mai înalt deal, ivindu-se și dispărând printre valuri de zăpadă viscolită. Cărarea urcă spre culmi, unde moartea stă la pândă. Ca să ajungă la uriașa pușcărie, unitățile noastre de luptă trebuie să-și croiască drum prin câteva sate și fortificații.

În această dimineață, nu știm că în curând, și noi, și soldații ruși, o vom blestema ca și alte mii de prizonieri nefericiți care au detestat-o. Când se mai domolește ninsoarea, se profilează ca o amenințare sălbatică, sfidându-ne cu zidurile masive și cu găvanele ferestrelor.

– Oare câți or fi închiși acolo? întreabă Porta dus pe gânduri, în timp ce privește prin binoclu. Un colos înconjurat de trei pereți, cu multă sârmă ghimpată în vârf! N-am mai văzut niciodată o asemenea arătare!

– E o porcărie, nu-i așa? spune Micuțul, impresionat, uitându-se pe vizorul periscopului. Mă întreb dacă-i vor elibera pe deținuți când o să-ncepem atacul. Sau o să-i încuie și mai bine, așa cum fac ai noștri când e vorba de-un raid?

– N-o să le dea drumul, hotărăște Porta. Când o să aruncăm cu bombe incendiare, îi vor lăsa să se prăjească în propria lor osânză.

– Or fi și muieri înăuntru? face Albert, lingându-și buzele.

– Bineînțeles, e închisoare pentru bărbați și pentru femei, explică Julius Heide, care întotdeauna e supărător de bine informat în orice domeniu.

– Și ce fel de proscriși ai societății sunt vârați acolo? întreabă Barcelona, conștient de faptul că-l va lovi pe Heide la punctul sensibil.

– Cum adică proscriși ai societății? Criminali, asta sunt! Deținuți politici și criminali notorii care ar trebui împușcați la zid.

– Nu uita că asta e o închisoare comunistă a Untermenschilor. Deținuții lor politici sunt, într-un fel, aliații noștri. Un fel de eliberatori.

– Trădătorii sunt trădători, spune Heide categoric. Un rus care simpatizează cu noi e trădător al țării sale și pentru asta merită să i se zboare capul.

– Ai nimerit-o! exclamă Porta râzând și se ia cu mâinile de cap.

– În cazul ăsta, ce ne facem cu cei ai lui Vlasov? întreabă Gregor, zâmbind răutăcios. Le-am dat uniforme și arme ca să ne ajute să-i bumbăcim pe-ai lor.

– Ești prea prost să poți pricepe ceva! renunță Heide nervos și vrea să-și scoată capul peste marginea blocului de zăpadă. (Își amintește brusc de lunetiști și se retrage fulgerător.) Unul dintre clasicii noștri s-a exprimat foarte clar: „*Der Feind liebt den Verrat, aber verachtet den Verräter!*”¹⁶

– Ce rahat, se strâmbă Micuțul disprețuitor. Toată lumea acceptă pe oricine cu condiția să poarte uniformă corespunzătoare! În Armata germană sunt înrolați suedezi, englezi și rusnaci.

– Și negri, adaugă Porta, arătându-i, vesel, pe Albert, care mestecă zgribulit o bucată de pâine înghețată.

– Isprăvește, omule, mârâie Albert jignit. Sunt german pur, să știi!

– Se poate, zbiară Heide batjocoritor, dar n-o să fii niciodată germanic.

– Sunt fericit, mai ales că SS Heini a spus că hindușii sunt tot un fel de arieni! fornăie Albert, dezvelindu-și dinții ca un câine întăritat.

– De ce negrii au podul palmelor și tălpile albe? întreabă Micuțul, privind cu interes palmele lui Albert.

– Păi toată lumea știe de ce, hotărăște Porta, îndepărtându-se de Albert. Când cei din tribul lui au fost vopsiți, stăteau cu toții în patrii labe.

– Ha, ha, ha! izbucnește Albert. Ai umor, omule, zău! Un sunet sec și sinistru sfâșie aerul. E ca și cum s-ar îndrepta ceva către noi, pocnindu-se dintr-o parte în alta în timp ce se apropie, ca într-un tub uriaș. Zăpada țâșnește în toate direcțiile atunci când obuzele mortierelor de tranșee cad în fața noastră. Ecoul exploziei răsună îndelung.

¹⁶ Dușmanul iubește trădarea, dar disprețuiește trădătorul!

– Nu e drept! protestează Porta din groapa sa, săpată în zăpadă. Noi ar fi trebuit să tragem cu mortierele, nu șleahta aia nenorocită de Ivani. Întotdeauna încalcă regulile jocului!

Un țipăt străpunge întunericul nopții. Vine din partea cealaltă a pâraului înghețat. Ascuțit și penetrant. Protestul inutil al unui om găurit de un șrapnel. Parcă țipătul mai poate impresiona pe cineva...

Zgomotul înfundat se repetă și e urmat de o explozie cutremurătoare. Ne ghemuim la pământ. Ne afundăm în zăpadă. Țsta e și scopul instrucției: să nu te lași ucis prosteste de un obuz rătăcit.

Suntem îngroziți cu toții. Cel mai greu e pentru tinerii care ajung prima oară pe front.

– La dracu', e foarte frig, mârâie Gregor, încercând să-și încălzească fața cu propria-i răsuflare. Cred că sunt minus o sută de grade. Ar putea să-i înghețe boabele și unui urs polar, împiedicându-l s-o mai reguleze pe madama ursoaică timp de o lună!

– Sunt exact patruzeci și trei de grade sub zero, declară Julius Heide semeț. Un soldat german trebuie să suporte temperatura asta. Vechii teutoni au avut parte de înghețuri și mai cumplite.

– Ai fost și tu cu ei? șuieră Gregor, ȗopăind prin zăpadă.

– Sigur c-a fost! Și Julius, și Fűhrerul lui. Nemții și-au îmbăiat caii în Volga, iar Julius i-a adunat Fűhrerului ȗurȗurii de pe fund, după ce a fost să se cace.

Porta râde cu atăta poftă încât rușii deschid focul cu rafale de pușcă-mitralieră, crezând că râde de ei. Micuȗul își scoate sticla de apă din sacul de merinde și privește urmele trasoarelor. Trage o dușcă și îi întinde sticla lui Porta.

– "Stalicinaia", exclamă Porta încântat și duce iar sticla la gură, simȗind cum vodca îi invadează trupul până în vârful degetelor sale mușcate de ger.

– De unde-o ai? întreabă Gregor, pasându-i sticla lui Barcelona.

– Gekados, răspunde Micuȗul, cu un zâmbet conspirativ. S-a-ntâmplat să trec pe lângă un depozit Luftwaffe, în care îi mazileau pe trei hoȗi ticăloși din Pionieri. I-au surprins șterpelind o halcă de porc de-un metru. Nimeni n-a observat când am subtilizat o ladă de trăscau.

– Și unde-i restul? întreabă Porta, fără să-și trădeze interesul. De obicei, sunt vreo douăsprezece sticle într-o ladă!

– Aici, chicotește Micuȗul, desfăcându-și bluza de camuflaj. Ies la iveală unsprezece sticle de vodcă, care atârnă pe el ca portocalele în pomul de Crăciun.

– Sper să nu-ȗi trimită Ivan vreo boabă, spune Porta cu răsuflarea tăiată. Ai sări în aer ca un mănunchi de artificii în noaptea de Anul Nou!

– Nu i se va întâmpla nimic inimosului tău amic, spune Micuȗul sigur pe el. Oricând i-aș lăsa în locul meu pe eroii ăia idioȗi care ar face orice numai să-și vadă numele înscris pe un bolovan din spatele cazărmii.

Feldwebelul Lange din grupul de comandă vine într-un suflet, alunecând pe zăpadă, și se lungește lângă Bătrânul.

– Pușcăria asta spurcată e dusă pe apa sâmbetei, pufăie el agitat. Ticăloșii de Ivani vin în valuri. Nu pot să iau legătura cu batalionul 3. Grupul de comandă e făcut fărâme! Lovit în plin! Sunt singurul care a reușit să scape. Totul s-a petrecut în ultimul moment. Rusnăcii ăia creȗini erau deja la ușă!

– *C'est le bordel!* spune Legionarul, agitându-se nebunește pe lângă emiȗătorul radio. Îi aud, dar nu pricep nimic din ce spun!

– Folosește alfabetul Morse! ordonă scurt Bătrânul. Legionarul începe să bată pe clapă. Heide îl ajută. Transmite fulgerător: „Străpungere rusească. Flancul drept descoperit. Batalionul 2 izolat de flancuri și ariergardă. Poziȗia nu poate fi menȗinută. Companiile 3 și 5 distruse. Terminat.”

– Fir-ar a dracului de treabă! înjură Bătrânul cu obidă. Așa se-ntâmplă dacă baȗi în luptă mucoși instruiȗi pe jumătate. Acum ce facem?

Heide scrie febril, apoi îi înmânează mesajul Bătrânului.

– Sigur, sigur, bombăne Bătrânul, zâmbind amar, și trage adânc din pipă. Până la ultimul om! Până la ultimul glonț! Hai să-i auzim și pe cei din celălalt capăt. Puneți-vă galoșii și pantalonii de tăvăleală, băieți! O să avem oaspeți. Dă-mi-l pe comandant!

E un zgomot infernal. Pare că cerul și pământul s-au deschis, scuipând foc și oțel peste noi. Șenilele tancurilor duduie. Motoarele grele sunt ambalate la maximum. Albul orbitor al zăpezii se transformă în violet și purpuriu. Orizontul arde în vâlvătaii. Albert stă culcat lângă mine, afundat în zăpadă. Și-a tras masca de camuflaj peste figură. E convins că va fi o țintă ușoară dacă își arată fața neagră.

– Doamne, ce n-aș da pe un Heimatschuss!¹⁷ Aș putea scăpa de toată mizeria asta odată pentru totdeauna! visează el cu glas tare.

Puștile-mitralieră de pe ambele părți încep să latre. Gloanțe-trasoare brăzdează zăpada.

– Ce facem acum, domnule Oberfeld? întreabă tânărul locotenent Braun, privind distrat în jur. E comandant de pluton, dar e suficient de șmecher ca să-l lase pe Bătrânul să ia singur hotărârile.

– Atac cu toată compania, răspunde scurt Bătrânul. Trebuie să luăm odată satul ăla, și cât mai curând! Dacă nu, o mierlim cu toții!

– Imposibil, se tânguie tânărul locotenent. Avem nevoie de armament greu ca să-l luăm cu asalt.

– Nu te mai smiorcăi, Leutnant, strigă fericit Porta. Când s-or porni mortierele și bășitoarele noastre, Ivan își va lua picioarele la spinare cât ai zice pește.

– Înainte, poruncește Bătrânul, și se ridică cu automatul pregătit și cu grenade atârinate la cingătoare. Mișcați-vă fundul și urmați-mă!

Țâșnim înainte și ne afundăm în zăpadă. Asudăm, blestemăm și ne croim drum prin iadul alb. Fiecare pas pe care îl facem cere un efort inuman. Picioarele ne duc înainte, lăsând adesea o cizmă în zăpadă. Mitraliere grele Maxim se aud lătrând în sat. Precum combinele, îi seceră pe cei din primele rânduri. Trupuri întunecate zac în zăpadă ca niște insule singuratic.

– *Vive la mort!* urlă Legionarul. Pare că zboară peste zăpadă. Atacurile îl scot întotdeauna din minți. Dă buzna înainte ca un arab fanatic.

Un rus ne privește terorizat dintr-o groapă făcută în zăpadă. Automatul Legionarului se pornește să răpăie și rusul se prăbușește într-o baltă de sânge.

Micuțul avansează ca un bivoli turbat. Înghiontește cu automatul un profesor înspăimântat, care se străduiește, din când în când, să se ndepărteze de satrapul său.

– Înaintează, profesor împutit! Ți-aș minuna război despre care le vorbeai elevilor tăi cretini! Ai grijă să nu cumva să te gândești la înaltă trădare sau să te ascunzi în vreo groapă și să ne lași pe noi singuri să câștigăm războiul ăsta blestemat!

Postul Oberst, care acum e mult prea bătrân pentru un asemenea atac de infanterie, tușește și horcăie ca o locomotivă sleită ce urcă o pantă abruptă.

Văâjj! Crac! răsună gloanțele ricoșate. Zboară deasupra țăstelor noastre ca niște viespi întărite. Blestemând, sleiți de putere, ne adăpostim pe partea cealaltă a dealului. Simțim în ceafă răsuflarea fierbinte a morții. Fără să ne mai pese, alunecăm pe pantă și ne trezim deodată, spre surprinderea tuturor, printre niște case îngropate în troiene având numai coșurile deasupra nivelului zăpezii.

Grenadele sfâșie văzduhul. Automatele și mitralierele ușoare răpăie. Feres-trele și ușile sunt smulse și se prăvălesc peste noi.

Mii de trasoare vâjâie prin aerul înghețat și străpung trupurile soldaților care gonesc înainte.

¹⁷ *Heimatschuss* (lb. germ.) - „glonț de repatriere” - expresie care desemna o rană capătă-tă în luptă în urma căreia devenea inapt combatant (*n.t.*).

Infanteriștii ruși țâșnesc din gropile lor individuale și fug să se ascundă în troienele din spatele barăcilor. O sete sălbatică de sânge pune stăpânire pe noi. Suntem intoxicați de dorința victoriei. Ne bucurăm că am luat inamicul prin surprindere.

– *Vive la mort!* strigă Legionarul fanatic, în timp ce sfărâmă cu patul puștii țeasta unui sergent gras. Carnea și sângele îl împroască din cap până-n picioare.

– *Nie vstreliati*¹⁸, murmură căpitanul rus, apărându-se cu o mână.

Locotenentul Braun se oprește și se holbează derutat la ofițerul rus care e speriat de moarte. Apoi țâșnește înainte după Bătrânul, care dispare la colțul tranșeei.

Ca într-un film ce se derulează cu o viteză prea mare, observ că rusul are o grenadă și se pregătește s-o arunce spre Leutnantul Braun. Cu un gest reflex, îi terciuiesc fața cu patul puștii. Grenada îi alunecă din mână și explodează, răscolind zăpada și pământul înghețat.

Un infanterist tânăr e aruncat în aer. Picioarele îi atârnă zdrențuite. Sângele-i țâșnește din pulpe ca apa dintr-o conductă spartă. Mă aplec deasupra lui, dar nu-l pot ajuta. Moare din cauza prostiei lui Braun, care ar fi trebuit să-l omoare pe rus. Porta spune întotdeauna: „Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să fim mult mai cruzi și mai șireți decât ei. Între viață și moarte nu e decât o clipă! În momentul în care eziți să tragi sau să arunci o grenadă, poți să te consideri deja mort”.

Un rus scheletic se ridică în fața Micuțului.

– *Milosti, milosti!* se tânguie el isteric, țopăind pe loc, ca și cum ar bătători pământul proaspăt însămânțat.

– Rușii buni sunt rușii morți, rânjește Micuțul triumfător și trage o rafală ne-sfârșită în trupul acestuia, care cade pe spate ca o păpușă de paie.

Pe un vehicul distrus zace cadavrul unui milițian. Are craniul despicat, iar creierul îi atârnă într-o parte. O cască veche de oțel i se odihnește la picioare.

Profesorul se oprește năucit, ca și cum s-ar fi izbit de un zid. Se uită un timp la țeasta crăpată, apoi își azvârle carabina, își duce mâinile la ochi și se apucă să urle ca un smintit.

– Nenorocitul! rage Micuțul, apropiindu-se ca o furtună. Crezi că s-a terminat războiul lui Adolf și c-a venit vremea să bocești? Adună-ți picioarele și ridică-ți arma, că-ți zbor boasele! Dacă ai așa ceva!

Profesorul țopăie și căraie în fața Micuțului ca o cioară împușcată în aripă. Acesta-l ajută să înainteze cu îmbrânceli și lovituri date cu patul puștii.

Mă grăbesc să țin pasul cu ceilalți, cărând în brațe mitraliera ușoară. Pe o potecă îngustă gonesc niște siluete îmbrăcate în alb, cu căciuli de blană. Se aude o explozie puternică, însoțită de şuierături. Asurzesc brusc. Cuprins de panică, scap mitraliera din brațe. În secunda următoare, mă simt ca ridicat de o mână uriașă, apoi aruncat imediat înapoi pe zăpadă. Un jet orbitor de flăcări țâșnește în aer. Succesiv, urmează alte două. Cizme care împroască totul se perindă pe lângă mine; aerul scrâșnește. trosnește și bâzâie, invadat parcă de milioane de viespi pornite la atac. Sap febril în zăpadă. Am un singur gând: să scap de iadul ăsta cumplit. O casă e luată pe sus și se dezmembrează într-o ploaie de scânduri, mortar și sticlă. O sobă se dă de-a dura, lăsând în urmă o avalanșă de scântei. Rușii de la capătul potecii sunt aruncați în spate și terciuiți pe pereții de piatră ai colhozului. Un tun antitanc alunecă pe șenile, strivind doi infanteriști germani, din care nu mai rămâne decât un morman de carne însângerată, apoi își croiește drum printr-o baracă. După ce peretele se prăbușește, apare o mitralieră grea rusească. Cu un gest reflex, arunc o grenadă în direcția ei. Urmează o explozie cutremurătoare și pușca-mitralieră amuțește. În câteva ore, întreg satul e curățat. Unii se predau. Ies prudenți din gropile individuale, cu armele ridicate deasupra capului, stăpâniți de o

¹⁸ Nu trageți! (lb. rusă, aprox.) (n.t.).

frică înfiorătoare.

Automatele clănțane răutăcios. Nu luăm prizonieri. Îi ucidem pe toți, chiar și pe răniți.

Geniștii descoperă o companie întreagă de infanteriști germani care au fost lichidați: împușcați în ceafă și străpunși cu baioneta.

Ne strângem în cerc și-i privim tăcuți. Unii sunt apatici, alții par a urla din străfunduri. Câțiva dintre cei morți au fost torturați bestial!

– *Merde!* face Legionarul. Îngrășământ natural pentru pământ! *C'est la guerre!*

– Numai sadicii pot face așa ceva, zice Albert. Sadici, nu glumă!

– Și noi o să le facem același lucru dacă ne vor ieși în cale vreodată, râde Micuțul, cu tot atâta sadism.

– Adunarea la colhoz, strigă Bătrânul, gesticulând cu automatul în mână.

Un Panzer 4 vine huruind pe stradă. Eșapamentul masiv strălucește în lumina cenușie a iernii.

Zornăind din lanțuri și ridicând un nor de zăpadă, se oprește în fața Leutnantului Braun. Un general-maior, învelit într-o blană albă de urs, se apleacă prin trapa deschisă a turelei.

– Leutnant, ce cauți cu oamenii ăștia aici? trâmbițează el pe un ton periculos.

Braun se pornește să turuie nervos, cu o asemenea viteză încât cuvintele i se încălesc.

Îmblănitul general-maior îl măsoară de sus până jos cu o privire răutăcioasă.

– Ești în legătură cu compania ta? întreabă el, scuturându-și gheața de pe mănuașă de blană.

– Să vedeți, domnule general, să trăiți, răspunde locotenentul Braun iritat, Comandantul e la cabana de vânătoare, la doi kilometri de Sandova.

– Ți s-a ordonat să ocupi aici poziție? întreabă generalul-maior amenințător, cu glasul său răgușit.

– Nu, domnule general, să trăiți!

– Atunci dă-i drumul înainte! Drumul spre casă trece prin Moscoval

P-4 dispare într-un nor de zăpadă, scuipând limbi de foc prin țeava eşapamentului. Generalul nu ia în seamă salutul Leutnantului.

Braun vine spre noi blestemând printre dinți, roșu ca racul.

– Plecăm, spune el pe un ton supus, jucându-se nervos cu automatul.

– Ce ordonați, domnule? se interesează Bătrânul, umplându-și flegmatic pipa cu tutun.

– Poate c-ar fi mai bine să dai tu ordine, Beier, renunță neputincios Leutnantul. Situația asta nu se aseamănă cu nimic din ce ne-au învățat la Școala de ofițeri!

– Luați-vă armele, ordonă brusc Bătrânul. Mișcați-vă fundurile și luați-o pe marginea drumului! Păstrați distanța dintre grupuri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă mai îngămădiți. De câte ori trebuie să vă spun că în felul ăsta puteți fi uciși toți cu un singur mortar nenorocit? La naiba, distanțați-vă! urlă el furios la Micuțul, care și-a ales ca ajutoare pe profesor și pe Oberst.

– Ușurel, Bătrânule! Eu și eroii ăștia doi ai Germaniei ne vom împrăștia în toată Rusia!

Cenușii macabru al dimineții de iarnă se preschimbă într-un albastru rece ca gheața. Furtuna s-a domolit. Se aude o împușcătură la câțiva kilometri depărtare, în frigul ucigător. Epuizați, mărșăluim pe câmpia largă, îndreptându-ne către înălțimile înfricoșătoare ce se zăresc în depărtare.

– Unde s-a mai ascuns împușcătul de Ivan? întreabă Porta, scormonind într-o claie cu fân. Tocmai când ți se pare că ai dat de el, îl înghite pământul. Întotdeauna fuge ca să ne poată împușca apoi dintr-o văgăună!

– Rușii sunt experți în chestii d-astea de ani de zile, explică Gregor. Dacă nu sunt urmăriți de niște inamici blestemați ca noi, atunci se ocupă de ei poliția lor secretă, care de-abia așteaptă să-i trimită în Siberia să curețe zăpada.

După-amiaza târziu, ajungem la niște ruine. Peste tot, cadavre aruncate unele peste altele. După o ciorovăială scurtă și violentă, devenim cu toții apatici. Porta găsește un porc înghețat.

– Isus e cu noi! izbucnește Micuțul și începe imediat să pregătească focul. Îi gonește pe profesor și pe Oberstul degradat și-i obligă să plece în căutarea lemnului de foc. Să fie bine uscate! urlă în urma lor. Dacă nu, vă pun pe voi în loc de lemne!

Bătrânul vrea să ne continuăm drumul. Zbiară la noi și ne amenință, dar până la urmă renunță. Știe dintr-o lungă și amară experiență că numai un atac inamic cu tancuri grele l-ar putea smulge pe Porta din mijlocul unei orgii.

Despicăm porcul înghețat cu ajutorul cazmalelor și al toporiștilor.

– N-ar trebui să-l dezghețăm mai întâi? întreabă Leutnant Braun cu naivitate, apărându-se cu mâna de așchiile înghețate de carne care sar în toate direcțiile.

– Nu avem timp, domnule Leutnant, să trăiți! Dacă mai pierdem multă vreme, prietenii noștri de peste drum vor veni cu balalaicile-alea ale lor și ne vor ciurui fundurile, îi explică Porta și crapă porcul în două cu un topor de măcelărie.

Albert iese din pivniță cărând un sac cu cartofi, un coș cu ouă și un bidon cu lapte înghețat.

– Isuse și Marie! exclamă Porta, cu gura plină de friptură. Înmoaie carnea într-un vas rusesc cu șnaps dulce, pe care l-a descoperit Albert în pivniță, o dată cu celelalte provizii. Și-acum o să vă fac „blini”!

Leutnant Braun e beat și începe să cânte cântece interzise. Din când în când îi mărturisește lui Gregor că nu i-au plăcut niciodată Hitler și partidul lui.

Heide îl privește plin de reproș. Nu poate să priceapă cum un ofițer din armata Führerului poate spune asemenea lucruri. Se hotărăște să nu mai aibă niciodată de-a face cu Leutnant Braun. Porta găsește în pivniță tot ce-i trebuie pentru „blini”. Chiar și somon afumat. E mai degrabă o masă informă și are o culoare ciudată, dar încă e comestibil.

– Mi-ar fi trebuit o tigaie specială, explică el, de preferință fără mâner, cu toate că nu are importanță. Oricum, știu să fac clătite rusești destul de gustoase.

Fluierând fericit, începe să amestece aluatul într-o cratiță mare.

– N-avem bere, nu-i așa? În ordine, atunci o să pun vodcă. Cu un gest amplu, sparge ouăle și le pune în aluatul de lapte cu făină.

Foarte curând, ruinele sunt invadate de aromă de „blini”. Mormane de clătite rusești se înalță pe masa lungă și șubredă. Porta le face foarte groase, așa cum le fac și rușii. Când e gata ultima, începem să mâncăm cuprinși de toropeală, ca și cum am fi muncit ani în șir fără întrerupere. O „blini” caldă, apoi o bucată de somon afumat și deasupra o felie de friptură. Din nou o „blini”! Ne-ar mai fi trebuit niște sos acru, dar o să ni-l imaginăm. În locul lui, turnăm șnaps. După ce mâncăm tot, de-abia îndrăznim să ne mișcăm, de teamă să nu ne explodeze măruntaiele. Porta își scoate flautul din cizmă. Întins pe spate, ne cântă o arie din „Văduva veselă”.

– Sfinte Sisoe, cât am înfulecat! geme Gregor, dând drumul unei bășini răsunătoare care e urmată imediat de sforțările pe aceeași temă ale lui Porta.

– Data viitoare când mai găsim ceva potol, o să fac borș, promite el, visând cu ochii deschiși. Ciorba preferată a oricărui rus. Cum dăm de o vacă, luăm o bucată din ea, și sper să mai găsim pe drum și ceva carne de porc. O să iasă o treabă pe cînste! Cu supă asta ai putea face Armata Roșie să capituleze pe loc!

Aproape că trebuie să ne târâm până la latrină, care, în mod ciudat, a scăpat de distrugerea totală.

Porta e gurmând. Își ia cu el o felie de friptură și un pahar cu șnaps.

– Un tip căruia îi merge mintea nu se deplasează niciodată pe fața pământu-

lui fără să-și ia provizii cu el! ne instruiește el, mușcând cu poftă din carnea de porc.

De afară se aud zornăiturile armelor și ale echipamentului lui militar.

– A sosit compania, declară Porta, trăgând precaut cu ochiul prin spărtura peretelui murdar de funingine.

– Sus! ordonă Bătrânul nervos. Löwe o să-și iasă din minți dacă ne găsește aici mâncând până la inconștiență!

– Da. Hai să ieșim să căutăm bătrâna Armată Roșie, rânjește Micuțul, beat turtă. Doar pentru asta, am plecat de-acasă, nu-i așa?

– Pe unde naiba te-ai ascuns, Beier? întreabă Oberleutnant Löwe, roșu la față, străpungându-l cu privirea pe Bătrânul.

– Aici, răspunde acesta, făcând un semn vag cu mâna, fără să știe ce să răspundă.

Pentru o clipă, Löwe îl privește suspicios. Apoi dă resemnat din umeri și ordonă:

– Compania a 5-a, în coloană câte unul, după mine! De-abia ieșim din satul ruinat, când o explozie sfâșie zorii zilei. Instinctiv, ne aruncăm în zăpadă și ne ghemuim.

Pământ, gheață și schije de oțel zboară prin aer. Suflul pare că ne smulge plămânii, dar din fericire explozia e mult prea departe pentru a provoca necazuri companiei. Avem numai trei răniți. De-abia ne regroupăm și începem marșul, când o hoardă de T-34 vopsite în alb țâșnește din pădurice, cu motoarele și șenilele scrâșnind.

– Căruțe! zbiară Barcelona isteric. Scoateți „burlanele”¹⁹! Oberleutnant Löwe face semn de oprire, pentru a le permite celor din divizia antitanc să ne ajungă din urmă. Urcă pe coama dealului, suflând din greu.

– Puneți mâna și ajutați-ne, ticăloșilor, injură un Feldwebel cu obidă.

Un tun de 75 e înțepenit în zăpada adâncă.

– Dar asta parcă nu e treaba noastră, nu-i așa? îi răspunde Porta ridicând o sprânceană.

Feldwebelul începe să urle, amenințând cu mâna, dar e oprit de Bătrânul, care-i spune să se ducă dracului cu tun cu tot.

– O să te țin minte! promite Feldwebelul, în timp ce se afundă în zăpadă. Huruitul sinistru al motorului de tanc se apropie. Porta privește atent peste marginea gropii sale din zăpadă.

– Herr Oberleutnant, să trăiți! zbiară el către Löwe. Dumnezeu nu vrea să fim omorâți aici, sunt convins! Haideți s-o ștergem!

– Rămâi unde ești, ordonă furios Löwe. Pregătiți-vă armele de luptă corp-la-corp și rămâneți în gropile individuale!

– Fii atent! Îmi dai alte Molotovuri imediat ce le arunc pe astea sub căruțe, îi ordonă Micuțul profesorului, pocnindu-l cu țeava automatului peste casca de oțel. Te ia și dracu' și tac-su dacă-ți ieși din ritm! Te arunc și pe tine și pe javra asta sub un T-34 ca pe niște grenade! Așa să știi, șoarece de bibliotecă ce ești! Scrâșnind de furie, profesorul și Oberstul degradat meșteresc la câteva grenade de mână și i le pasează Micuțului.

– Feriți! rage Micuțul, rotind un mănunchi de grenade pe deasupra capului.

La douăzeci și cinci de metri în fața lui, un KW-2 se apropie mugind.

– O să ne strivească, bolborosește profesorul terorizat, pregătindu-se s-o rupă la fugă.

– Aici să stai, mârâie Micuțul și întinde după el o labă lată cât cazmaua. Îți zbor boășele dacă fugi!

Tancul de cincizeci și trei de tone se oprește. Își rotește încet turela.

¹⁹ Burlan - denumire în jargon soldătesc pentru aruncătorul de grenade antitanc (*n.t.*).

Urmează o explozie zguduitoare, apoi o flacără prelungă țâșnește din tunul de 155 mm. Suflul îl azvârle pe Micuțul peste profesor și peste fostul Oberst. Obuzul cade la numai treizeci de metri de groapa lor și îi împroașcă cu o avalanșă de zăpadă.

– Frumos început, rostește Micuțul înspăimântat, ștergându-și zăpada și mîzga de pe față.

– Dumnezeu mare! țipă profesorul cuprins de panică. Burta uriașă a tancului se înalță în dreptul gropii lor.

Fostul Oberst se ridică pe jumătate, închide ochii și așteaptă să fie strivit.

– Și acum, sus cu tine, Ivane! urlă Micuțul, aruncând succesiv două mînu-chiuri de grenade sub KW-2.

Izbucnește o flacără alb-gălbuie, și o coloană de fum negricios se înalță din turela tancului.

– Isuse Hristoase! bolborosește Oberstul, alb ca varul.

O explozie înfiorătoare spulberă tancul, exact în momentul în care Micuțul se rostogolește în lături. Fostul Oberst stă ghemuit într-o groapă și geme terorizat. Cele cincisprezece tone ale turelei tancului s-au prăvălit peste el, sfâșiindu-i haina la spate, însă fără să-l rănească. Tremură. Se holbează cu ochii cât cepele la vîlvătaia care mai adineauri era o armă strategică ce semăna moartea.

– Unde e rezervorul aruncătorului de flăcări? întreabă Micuțul amenințător, privindu-l cu ură pe fostul Oberst, în ochii căruia se întrezărește isteria specifică liniei frontului. Rezervorul aruncătorului de flăcări, cap pătrat! repetă el, pocnindu-l cu patul automatului.

Oberstul încearcă să se îndepărteze ca un câine bătut. Micuțul blestemă din plin, înșfacă automatul și e gata să tragă.

– Te fac țândări și te împrăștii în toată Rusia, scârnăvie, și pe urmă o să mă duc să scuip pe mormîntul maică-tii! se răstește el cu un rînjat grotesc. Ai aruncat un obiect al Armatei germane și nu poți face asta fără să fii pedepsit, ticălosule!

Șenilele scrâșnesc crunt în spatele perdelei de ninsoare, amenințându-ne cu moartea. Un perete masiv din piatră se sfărâmă ca o coajă de ou. Suflul ne mătură și ne culcă la pămînt. Căldura ne pârlește pielea, numai Micuțul pare să nu observe iadul din jurul lui. Trage o rafală la picioarele fostului Oberst.

– Rezervorul aruncătorului de flăcări! tună el cu un glas dogit.

– Ce s-a întîmplat? întreabă Bătrînul, cu obișnuitul ton calm.

– Nătărăul ăsta imbrobodit! izbucnește Micuțul înnebunit. A aruncat porcăria aia de rezervor pe care ne-a dat-o Adolf! Își închipuie, probabil, că mai are grade pe umăr. N-am văzut un cretin mai mare!

– Unde e? întreabă Bătrînul, măsurîndu-l disprețuitor cu privirea pe Oberst.

– L-am pierdut, îngaimă Oberstul cu jumătate de glas.

– L-ai pierdut? se răstește Micuțul scandalizat, cu atîta patimă încît poate fi auzit pînă la Moscova și la Berlin. Sfîntă Fecioară, fiica lui Isus, am trăit s-o aud și p-asta! Minți, gunoi ce ești. L-ai aruncat, nu l-ai pierdut! Pentru că nu voiai să-l cari, nemernicule! Un rahat ca tine a mai fost și ofițer în armata Fûhrerului!

– Du-te să-l cauți! ordonă scurt Bătrînul.

– Ai căpiat? protestează enervat Oberstul degradat. Dacă mă întorc să-l aduc, voi fi omorât!

– Și ce dacă? rânjește Micuțul cu răutate. N-o să-ți ducem dorul! Și Albert va fi încântat să crăpi. Scutește-l de efortul pe care-l va face cînd o să-ți fărâme capul cu ranga ca să facă rasol cu usturoi din tine!

– Omorât! zâmbește Bătrînul batjocoritor. Pe cînd aveai comanda spuneai: „Căzut pentru Fûhrer și Vaterland”. Dar de fapt ai dreptate. „Omorât” e cel mai potrivit cuvînt. Sau „ucis”! Sau „schilodit”! Sau „sfărîmat”!

– *C'est la guerre*, surâde Legionarul. *Vino, moarte, vino acum...* fredonează el încetișor.

– E ultima oară când îți spun! Du-te după rezervorul aruncătorului de flăcări, ordonă Bătrânul, punându-și nepăsător automatul în poziție de tragere. Cu capul în pământ, fostul Oberst pleacă neînarmat, alunecând pe panta înghețată.

Un obuz explodează la câțiva metri de el și-l împroașcă cu zăpadă. E aruncat înapoi. Își pierde casca. Se ridică anevoie și înaintează, împleticindu-se prin zăpada adâncă, fără să ia în seamă scrâșnetele copacilor dărâmați și exploziile asurzitoare din jurul său.

– Înainte, numărul 2! ordonă Bătrânul. Ai grijă de rahatul ăla, se întoarce el către Micuțul.

– Cu plăcere, rânjește acesta satisfăcut. O să am grijă ca o mamă! Numai că nu toate mamele sunt bune!

– Să te ferească Dumnezeu dacă îi faci de petrecanie! îl avertizează Bătrânul, privindu-l aspru.

– Cum poți să crezi că aș fi în stare de o asemenea faptă? întreabă Micuțul, cu o expresie vicleană pe chipul năclăit. Respect cea de-a treia poruncă a lui Isus: „Nu-ți omori aproapele!” Și nu uit nici ce-a spus Moise: „Ăla care-i dă în cap amicului său se va alege la rândul lui cu țeasta spartă”.

– Descreieratule! mârâie Bătrânul țâfnos și coboară panta împreună cu Legionarul.

Fostul Oberst urcă înapoi și trânteste rezervorul aruncătorului la picioarele Micuțului.

– Ți-ai ieșit din minți, omule? zbiară Micuțul cu reproș. O să găurești rezervorul lui Adolf, să știi! O să-ți taie solda! Și nu uita că ești plătit ca un slujbaș de rând, nu ca un ofițer! Ți-ar lua un an ca să-l plătești. Hai, saltă-l în spinare și ținete de fundul meu! Mergem să ne distrăm nițeluș cu vecinii! Unde-i lepra de profesor? Dacă a fugit, îi vâr în cur bățul ăla de arătat la tablă!

– Aici sunt, murmură speriat profesorul, ițindu-și capul dintr-o groapă.

– E-n ordine, grohăie Micuțul mulțumit. O s-o pățiți amândoi dacă mă supărați. Luați muniția și dați-i drumul! Cel mai grav lucru care vi se poate întâmpla este să vă alegeți cu fundurile ciuruite și să nu mai puteți sta pe oliță!

– Mai repede, mai repede, eroi prăpădiți! Bătrânul îi gonește nervos. Haideți! Strângeți rândurile! Țineți-vă după tancuri!

– Cred că ai înghițit rahat și ți s-a urcat la cap, țipă Porta. Strânge tu rândurile, dacă ți s-a urât cu viața! Nu vreau s-o pătesc din cauza unui glonț! Nu m-am oferit voluntar ca să mă las omorât de bunăvoie.

– Pas alergător, pas alergător! Întotdeauna fuga asta blestemată, injură Micuțul sălbatic și se agață de cârligul de remorcare al P-4-lui. În curând o să-mi calc pe boașe! Mi s-au tocit picioarele până-n gât!

Orizontul e în flăcări. Rachetele bateriilor noastre sfredelesc cerul și „orgile lui Stalin” le țin isonul.

Mitralierele rusești Maxim ne hărțuiesc din spate și din flancuri. Ne repezim spre ele cu grenade de mână și mine S, apoi lichidăm supraviețuitorii în luptă corp-la-corp. Totul se petrece cât ai clipi!

– *En avant, marche! Vive la mort!* țipă fanatic Legionarul, înfigându-și cuțitul maur într-un locotenent rus. Se împiedică de un cadavru, zburându-i Kalașnikovul din mână.

Strigătele de luptă ale Legionarului răzbat sistematic prin perdeaua de ninsoare.

– Iar fierbe sângele capiului ăluia de luptător al deșertului! râde Porta batjocoritor.

– E nebun de legat! își dă cu părerea Gregor. De ce dracu’ se luptă chiar așa? Nu-l place nici pe Adolf și nu iubește nici bătrâna Germanie.

– Poate că l-a mușcat o cămilă de cur pe când se fâțâia prin Sahara împreună cu ceilalți de teapa lui și îi jugănea pe arabi, glumește Porta.

Bateriile rusești de câmp se pornesc să tragă. Obuzele explodează nu departe de noi, aruncând în aer zăpadă, pământ și cadavre înghețate.

Blestemând și înjurând, ne luptăm cu mormanele de zăpadă; uneori ne scufundăm până la subsuori și ne eliberăm foarte greu.

Ajungem din nou la șosea, unde facem pur și simplu piruete alunecând pe oglinda gheții. Tălpile netede ale cizmelor nu se pot menține pe gheață.

Automatele rusești mătură drumul cu rafale lungi, secerătoare. Grenadele de mână cad lângă noi, scuipând flăcări infernale. Înaintăm în salturi lungi; sărim peste un detașament de infanteriști care stau în zăpadă cu mâinile ridicate, crezându-ne ruși.

– Eroii Führerului sunt nițeluș obosiți? rânjește Micuțul, trimițând o rafală scurtă la picioarele unui Unterfeldwebel.

– Înainte, tovarăși! Cel mai direct drum spre casă e via Moscova! strigă batjocoritor Porta.

Cu cazmalele și baionetele ascuțite, detașamentul atacă pozițiile rusești. Micuțul trimite o rafală puternică în deschizătura de observație a postului de apărare. Dezastrul e înfiorător când gloanțele încep să ricoșeze în adăpostul de beton. Rămân foarte puțini supraviețuitori. Sunt, pur și simplu, tăiați în bucăți de un foc concentric al proiectilelor.

Arunc o grenadă de mână cu atâta putere în direcția celei mai îndepărtate cazemate, încât aproape că-mi iese brațul din încheietură. Explozia mă azvârle înapoi cu o forță incredibilă și-mi smulge tot aerul din plămâni. Postul e aruncat în întregime în aer și cade înapoi cu susul în jos. Grenada mea a nimerit, probabil, în depozitul cu muniții de rezervă.

Suflul îi azvârle în sus pe Micuțul și pe profesor, după care îi trânteste în zăpadă.

– Ești nebun? zbiară Micuțul, roșu de furie, dezgropându-se dintr-un morman de zăpadă. Nu așa se umblă cu un explozibil atât de puternic, tembelule! Aproape că mi-au tășnit și cizmele din picioare!

Apar două tunuri autopropulsate. Cel din față se oprește în vârful unei cazemate și se rotește pe șenile, ca un om care-și strivește țigara cu talpa bocancului. Lemnul și betonul se sfărâmă. Oamenii striviți urlă, iar tancul își continuă dansul până ce glasurile se sting.

Arunc o grenadă într-un cuib de mitralieră. Schije de lemn sfâșie aerul.

O Maxim se răstoarnă, cu țeava îndreptată spre pământ. Pe radiator atârână rămășițele unui soldat rus, cu fața complet sfărtecată.

În jur auzim bubuiturile tipice tunurilor de pe tanc. Un Rittmeister, înalt, și slab, cu o bonetă de ofițer trasă șmecherește pe ochi, ne supraveghează.

– Haideți, haideți. Nu vă opriți! Demonstrați-le că sunteți soldații Führerului!

– Și tu ești un morman de rahat împuțit, asta ești! mârâie Micuțul scos din minți, însă nu suficient de tare încât să-l audă Rittmeisterul.

– Câți cretini au diaree verbală în războiul ăsta, mormăie Porta, scuipând iritat în urma deșiratului Rittmeister. Deodată, ofițerul e rănit. Sângele îi țâșnește din față și se prăbușește cu un țipăt ascuțit. Eleganta bonetă i se rostogolește pe zăpadă și se agață într-o tufă. Gregor îi ia arma - un Kalașnikov răvnit de noi toți. Barcelona rupe o jumătate din plăcuța de identitate și o pune în buzunar.

– Încă o balegă pe mormanul de gunoi al armatei. *Vino, moarte, vino...!* murmură Legionarul.

Brusc, Leutnant Braun își azvârle automatul și se lasă moale peste cutiile goale de muniție. Ne oprim și-l privim. Se uită la noi cu niște ochi de gheață.

– În curând o să se-ndrepte către Soare-apune, rânjește Heide, arogant.

– Ce se-ntâmplă aici? întreabă Oberleutnant Löwe, care coboară de la grupul de comandă, alunecând pe-o pantă.

Heide arată spre Leutnant Braun, râzând:

– Lașitate în fața inamicului, spune el dintr-o suflare, cu o expresie sălbatică pe chip.

– Iar începe ticălosul ăsta însetat de sânge, se răstește Micuțul. De ce dracu' nu-ți scoți capul mai la vedere ca să ți-l găurească Ivan?

– Gura! mârâie Löwe. Am eu grijă de asta! Ridică-te, Braun! Hai, omule, scoală!

Leutnant Braun privește în gol. Pare că-i pe altă lume.

– I-a pierit toată vlaga, exclamă uimit Micuțul. N-a mai rămas nimic din el!

Löwe îl scutură pe ofițerul înmărmurit, dar fără nici un rezultat.

– A luat-o pe scurtătură către Valhalla, asta e, zice Gregor, dând din umeri cu indiferență.

– Plecați de-aici! ordonă Löwe. Lăsați-l, să se ocupe medicii de el.

Terenul e înclinat. Urcăm cu un efort inuman. Micuțul mă apucă de umăr în clipa în care mă dezechilibrez și încep să alunec într-un hău. Privesc în golul de dedesubt și mă apucă amețea. Răcnind și înjurând, ne luptăm cu urcușul și blestemăm Armata germană cu obiectivele ei cu tot, Germania și părinții care ne-au adus pe lumea asta blestemată. Mulți renunță și se lungesc în zăpadă, însă comandanții de pluton și de grupă îi ridică și-i silesc să continue drumul. Heide e din caleafară de zelos. Vocea lui pătrunzătoare, glacială, răsună în depărtare.

– Închipuți-vă, am ajuns aici ca voluntar, mârâie Albert cu fața îngropată în zăpadă, atârând de crengile unui tufiș ca să nu alunece pe gheață. Asta e pedeapsă de la Dumnezeu. N-ar fi trebuit să mă piș în vinul episcopului din München. A făcut icter din cauza asta. Porcul!

Crampoanele de cățărare ale Legionarului alunecă și automatul i se rostogolește pe pantă. Îl privește cu tristețe cum dispare, lăsând în urma sa un nor alb.

Știm cu toții foarte bine că, din punct de vedere statistic, e imposibil ca niște soldați din linia-ntâi ca noi să supraviețuiască acestui război. Dar ne-am păstrat speranța și suntem recunoscători pentru fiecare zi câștigată, bucurându-ne că încă suntem în viață.

Acest atac în care dăm dovadă de un curaj vecin cu nebunia, departe de a putea fi numit chibzuit, nu are absolut nimic de-a face cu eroismul. Este pur și simplu o luptă disperată.

Cartierul General al corpului de armată a primit ordin să ia cu asalt culmile, iar regimentul nostru a primit dispoziția de a-i izgoni pe ruși din închisoarea OGPU și de a se menține pe poziție orice s-ar întâmpla. Cei ce ocupă pușcăriile de pe deal pot avea controlul întregului sector al frontului. Ne luptăm de aproape patru săptămâni. Ambele părți au pierdut câteva batalioane, dar nici un soldat german n-a pus încă piciorul înăuntru. De câte ori am ajuns mai aproape de ziduri, am fost respinși. Se pare că de data asta trebuie să reușim. Au fost pregătite pentru atac două divizii de veterani. Nouă ne-a fost anexat un batalion de Pionieri, care târăsc după ei niște arme ciudate. Tunuri cu harpoane pentru aruncarea frânghiilor de escaladare a pereților închisorii. Acum ne folosim de ele ca să urcăm dealul, care e aproape la fel de înalt ca un munte. Abia apoi va urma cucerirea pușcării.

Circulă zvonuri sinistre în legătură cu ceea ce se petrece în închisoarea OGPU. Se spune că înăuntrul zidurilor sunt torturați mii de prizonieri. Artileria noastră o bombardează de patru zile și se pune problema dacă cei dinăuntru mai sunt în viață. Julius Heide, care e întotdeauna bine informat, ne spune că e o închisoare veche, care era aici încă dinaintea revoluției! Acum, Poliția secretă din Rusia o folosește ca punct de tranziție, iar prizonierii sunt aduși de la districtele militare ale Kievului și Harkovului.

După trei zile de luptă crâncenă, am cucerit o poziție pe prima culme. Pe jumătate morți, ne tolănim în tancuri. Plămânii ne dor ca și cum am fi fost înjunghiați cu pumnale de gheață. Suntem learcă de sudoare, deși e un frig de moarte.

Leutnant Braun e din nou cu noi. Stă culcat pe spate, clipind des. E ca un

mort printre cei vii.

Oberleutnant Löwe, mânjit pe față, stă rezemat de un pom care-l protejează puțin contra vântului tăios. Bătrânul privește trist în gol și își umple pipa cu căpăcel de argint. Nu reușește să și-o aprindă. Tutunul e umed.

Micuțul s-a tolănit pe burtă, cât e de lung, lângă Porta. Îi urmărește cu coada ochiului pe profesor și pe fostul Oberst și pufăie ca de obicei din trabuc.

– Îi cam ții din scurt pe ăștia doi, observă Porta, zâmbind din colțul gurii. Că veni vorba, ce-au făcut?

– Ce-au făcut, ce-au făcut! zbiară Micuțul răgușit. (Își suflă nasul cu mâna.) N-au făcut nimic! Atâta le trebuie să mai încerce să și facă ceva! Ia te uită! Să nu-i văd în ochi. Nu pot să suport profesorii! De când am ieșit din Casa de copii! Atunci am jurat să-i las lați pe toți pe care pun mâna. Și tâmpitul de colo e unul dintre cei mai afuriși! Spune că e Oberschulrat. El e dobitocul care a intrat în biroul companiei și a început să turuie cum că el e infanterist, dar de fapt e Oberschulrat. Și de aceea ar vrea să meargă cât mai curând posibil la Școala de ofițeri. L-am cerut eu, iar Feldwebel Schluckebier, care nici el nu înghite profesorii, mi l-a dat. „Școala de ofițeri!” a mârâit el „Îi dau eu lui școală de ofițeri! Până la urmă n-o să se mai aleagă nici praful de el!”

– Bine, dar cu Oberstul ce-i? întreabă Gregor. Nu e profesor și există o mulțime de colonei sus-puși. Amicul nostru Hinka e băiat de treabă, nu?

– Hinka e în regulă, răspunde Micuțul, dar nenorocitul ăsta nu e. Chiar deloc. Prietenul meu Stabsgefreiter Frick din Statul-Major al Diviziei mi-a povestit destule despre el. La Sennelager i se spunea „maniacul ucigaș de recruți”. Era cel mai dat dracului instructor din Westfalia și Renania. Totuși, lista recruților morți a devenit brusc mult prea lungă și atunci s-a făcut o anchetă. Până să-și dea seama ce se întâmplă, s-a trezit la Germersheim, cu tinichelele de pe umăr lipsă! Totuși, avea relații mari și a scăpat de plimbarea pe lumea ailaltă cu ajutorul a doisprezece prieteni care să-l conducă înarmați spre pardesiul de scânduri. Amicii ăștia l-au făcut scăpat în drum spre cimitir, și l-au trimis aici, acordându-i șansa să redevină erou și să-și recapete tinichelele de pe umeri. Schluckebier mi l-a făcut cadou de ziua mea. Ia uitați-vă la el! Nu-i mai strălucesc galoanele în ochi! E carne de tun și nimic altceva. Dar totuși a învățat ceva. A învățat ce e un Obergefreiter!

– Oricum, ai grijă, îl avertizează Bătrânul. Chiar dacă e degradat, are încă relații. Și pe urmă, n-o să fie prea greu să-i zboare cineva gradele și unui rahat de Obergefreiter ca tine!

– Nu dau nici doi bani pe relațiile lui, declară Micuțul cu mândrie. Plăcerea de a-l lichida merită orice sacrificiu!

– Ești ținut, spune Bătrânul, dând din cap. Până la urmă reușește să-și aprindă pipa.

– Haideți, haideți! Ridicați-vă! Mișcarea! zbiară Oberleutnantul Löwe. Își ridică pumnul încheștat, semnul pentru înaintare rapidă.

– Iar stă Ivan pitit prin ascunzători, declară Porta, după o oră în care nu s-a arătat nici picior de rus.

– Nu te lăsa păcălit, îi spune Gregor. Tovarășul Ivan e cel mai afurisit și cel mai parșiv ticălos din lume. Tocmai când îți închipui că l-a înghițit pământul, te trezești că-ți cauți o bucată de creier pe care ți-a suflat-o javra de rusnac.

– Doaaamne, nu-mi place treaba asta, bombăne Albert. Dealurile astea nenorocite pot ascunde un întreg Corp de armată, iar noi suntem total expuși. Până să ne dezmetecim, o să ne trezim pe cap cu un regiment întreg de cazaci călare pe gloabe. La dracu', locul ăsta trăsnește de duhoarea gloabelor lor.

– Nu-ți plac caii? întreabă Porta.

– Îi urăsc, mârâie Albert, dezvelindu-și gingiile ca un lup întărâtat. Ți-am mai spus, bătrânul meu a fost toboșar la Husari. Când murea un cal, primea carne pe gratis. Mâncam carne de cal de două ori pe zi, iar noi, puștii, puțeam atât de tare a

cal încât nu puteam trece pe lângă grajduri fără să necheze mârtoagele în urma noastră. Cai! Isuse Hristoase! Cum treci pe lângă curul lor ți se și bășesc în nas!

Imediat după miezul nopții, pe o furtună orbitoare de zăpadă, compania ajunge la un colhoz ce pare părăsit în grabă de inamic. Echipamentul abandonat e împrăștiat pretutindeni. Micuțul descoperă două mitraliere grele, cu triplu tambur. Una i-o dă lui Porta, împreună cu o cutie de gloanțe dum-dum.

– La ce dracu' o să folosiți cheștiile astea? întreabă uimit Bătrânul.

– O să vezi tu, râde Porta. Întâi le retezăm, ca să nu ocupe prea mult loc, și apoi împușcătura o să aibă un efect mai mare. Când vor țâșni gloanțele pe țeavă, tovarășul Ivan va trebui să se bage-n gaură de șarpe ca să nu se trezească fărăme!

– Putem castra întreaga Armată Roșie dintr-o lovitură! hohotește Micuțul.

– Astea o să ne aducă numai necazuri, îi previne Gregor. Dacă vă prinde Ivan cu ele, vi le bagă-n fund și vă zboară creierul!

– Isuse din Nazaret, răzbate din pivniță glasul uimit al lui Porta. Am dat peste depozitul principal de alimente al comuniștilor! (Își scoate capul prin chepeng.) Putem să gătim borș, fiilor, ciorba preferată a Armatei Roșii, râde el. Băieți, ajutați-mă să iau ceaunul ăsta. Sunt sigur că e cel mai mare din lume.

– Totul e mare în Rusia, filosofează Barcelona. Știai că rușii își cumpără întotdeauna încălțăminte cu două numere mai mare? Le dă mai multă siguranță de sine.

– Tu cureți ceapa, îi ordonă Micuțul profesorului, și apoi o tai în felii subțiri. Iar tu, bolovane, se întoarce el către fostul Oberst, tu te ocupi de sfeclă și de varză! Și ai grijă ce faci, că-ți deșurubez urechile!

Porta duce pe cap un sac de făină și la brâu și-a legat un ștergar cenușiu de atâta jeg. Îl privim ca pe bucătarul-șef de la Grand Hotel din Paris.

– Ia să vedem, exclamă el nerăbdător, jucându-se cu un cuțit pe deasupra capului. Pentru început avem nevoie de cinci litri de apă. Nici o picătură în plus sau în minus. Julius, tu care ești un perfecționist prusac, o să torni apa. Mai departe! Avem și puțină carne de vacă. Ne trebuie trei kilograme, apoi încă un kilogram jumate de carne de porc. După asta, cinci legături de praz, una la fiecare litru de apă, și patru sute grame de varză. Noi o să punem cinci sute. Nu strică. Un kilogram de sfeclă, o jumătate de țelină și o mână de pătrunjel. Avem așa ceva?

– Nu avem pătrunjel, spune Bătrânul.

– Putem pune mărar în loc de pătrunjel? Din ăsta e destul, propune Micuțul, ițindu-și capul din pivniță. S-a instalat ca paznic la provizii.

– Să-ncercăm, se-nvoiește Porta. S-ar putea ca borșul să iasă mai bun așa. Pentru numele lui Dumnezeu, avem cinci căpățâni de usturoi? Fără asta nu mai iese nimic!

– Aici, răspunde Micuțul, aruncându-mi o funie întreagă. Pune-i tot! O să-i dea un gust mai bun! David, fiul blănarului jidan, spunea întotdeauna că nu te poți sătura niciodată de usturoi. Îți ridică mädularul ca pe un catarg de steag la ziua lui Adolf!

– Mai avem nevoie de niște smântână acră, spune Porta. Îmi trebuie neapărat smântână acră!

– Pune oțet, sugerează Gregor. Asta acrește precis.

– Acum nu ne mai lipsesc decât untul, sarea și piperul, exclamă Porta și începe să fredoneze cântecul lăptarului beat.

– Cât de mult piper? întreabă Micuțul din pivniță. Aici nu-i decât un sac!

– Idiotule, suieră Porta. Nu-i nevoie decât de-o linguriță.

– Fierbe apa, avertizează Heide, alergându-l pe profesor de cinci ori în jurul ceaunului.

– Dați-i drumul, strigă Porta. Cepele, prazul alb, varza. Jumătate de sfeclă și țelina tăiată subțire.

– Totu-i gata! Oligofrenii ăștia ai mei și-au făcut treaba. Dacă nu ești mulțu-

mit, spune-mi mie și-i aranjez eu imediat pe amândoi!

– Mai tacă-ți gura, Micuțule! Vorbești prea mult și mă calci pe nervi, avertizează Porta. Și-acum să rumenim legumele în unt nesărat din Ucraina. Ivan face cel mai gustos unt din lume. Dacă Grofaz²⁰ a intrat în Rusia pentru unt, atunci o să-l urmez până la capăt! Să punem carnea și, până când se face, cântăm „aria vânătorului” din Jägerbrauten. Micuțul și Albert sunt baritonii, iar Heide și Gregor sopranele. Sunteți gata?

Porta bate tactul pe buza oalei cu lingura de lemn și din colhozul jegos răsună pe întinsul stepei „aria vânătorului”. Porta îi acompaniază; lovindu-se ritmat cu mâinile pe piept, îi cade punga cu făină de pe cap. Își pune piciorul pe spinarea profesorului, care stă pe podea și curăță mitraliera grea, conform ordinelor Micuțului, cu o atitudine de vânător sadea.

– *Der Förster ist tot, Der Wilddieb lebt!*²¹ cântă el cu un glas pătrunzător.

– Ia ascultați-l, strigă Micuțul încântat. Nu-i așa că le zice al dracului de bine?

Ne așezăm în cerc lângă ceaun. Porta fredonează un cântec rusesc de sece-riș, în timp ce pune și usturoiul înăuntru, amestecându-l cu restul legumelor.

– N-ar merge și o rață la chestia asta? întrebă Micuțul. Fă rost de-o rață! îi ordonă el fostului Oberst, care întâmplător găsește una.

– Să-ți explic cum e cu rața, spune Porta. Oricine ar trebui să știe asta. Există două feluri de borș. Unul obișnuit, pe care-l fac polonezii și ucrainenii. Întâi se rumenește o rață, apoi o tai, îi scoți oasele și tendoanele și o mărunțești. În timp ce cânti o parte din „Katerina Ismailova”, o arunci în supă bucată cu bucată, Uite-așa! Plop, plop, plop! Și de fiecare dată când rața face „plop”, poți să-ți pui o dorință!

– De exemplu, o muiere strașnică, se repede Micuțul visând cu ochii deschiși.

– N-a fiert destul borșul ăla? se interesează nerăbdător Bătrânul și se linge pe buze ca un lup hămesit.

– Nu poate fi nimic mai rău pentru un bucătar-șef, îl mustră Porta cu seriozitate, decât niște clienți care și-au pierdut răbdarea! Oi fi tu șeful adunăturii ăsteia, dar la bucătărie să nu-ți bagi nasul! Eu comand aici! Obergefreiter prin mila lui Dumnezeu, Joseph Porta, bosul! Dacă nu mai poți să aștepti până e gata inegalabilul meu „chef d’oeuvre” rusesc, te sfătuiesc să faci o mică plimbare împreună cu toți ceilalți care nu mai pot răbda.

Nervii noștri sunt gata să plesnească în timp ce Porta continuă imperturbabil să mestece în ciorbă. Ne pomenim mestecând în gol, ne chiorăie mațele privindu-l cum mărunțește carnea, cu un aer demn și cum o pune în ceaun. La sfârșit, toarnă zeama de sfeclă și binecuvântează supa în numele Dumnezeului tuturor rușilor. Aproape că ne călcăm în picioare în momentul în care ne spune să venim cu castroanele. Pretinde să le aliniem precum soldații la paradă. Micuțul e gata să-i împuște pe profesor și pe fostul Oberst când își pun castroanele alături de ale noastre.

– Sclavii la coadă! rage el. Pe vremea lui Isus ați fi mâncat la rând cu câinii! N-ați citit Biblia, nemernici aristocrați ce sunteți? Porta pune în fiecare castron o bucată mare de unt și, cu o mină de arhiepiscop, toarnă apoi și supa.

– Vără mai adânc polonicul, fiule! se tânguie Micuțul cu ochii sticlindu-i de foame. Ce-i mai bun se duce întotdeauna la fund! La urmă, Porta presară deasupra mărar și toarnă sosul acru.

După ce rade trei porții, Micuțului i se face milă de profesor și de fostul Oberst.

– Cred că vă e foame și vouă, nu? întrebă el indiferent. Duceți-vă la

²⁰ Grofaz - porecla dată lui Hitler, reprezentând inițialele expresiei „Grösster Feldherr aller Zeiten” (Cel mai mare strateg al tuturor timpurilor) (n.t.).

²¹ Pădurarul e mort! Braconierul trăiește! (lb. germ.).

Obergefreiter Porta cu castroanele. Și dacă, întâmplător, descoperiți o bucată de carne în supa voastră, vă prezentați imediat cu ea la mine, *panimaieși?*

– Încetează să-i mai chinui pe amărății ăștia, pufnește Bătrânul iritat.

– Le dau mâncare, și tu numești asta chin? exclamă Micuțul surprins. Ce-ai vrea să fac? Să-i șterg la fund ca să nu murdărescă pantalonii Armatei lui Adolf?

Timp de două ore ne-am tot îndopat cu borș, fără să discutăm prea mult. După ce n-am mai putut înghiți nimic, ne-am lungit pe spate mulțumiți.

– Când bătrâna Germanie va fi pierdut războiul ăsta, filosofează Porta, și după ce-și va fi revenit puțin din mizerie, cred c-aș face foarte bine să-mi deschid un restaurant la Berlin, O să cumpăr ruinele de la „Kampinski”. Aș putea să le iau ieftin. Voi avea toate delicatesele: tocană americană, curcan prăjit în stil american, pui italianesc la cuptor.

– Nu uita de „poulet au sang” franțuzesc, *mon ami*, completează Legionarul meniul, aprinzându-și o țigară „Caporal”.

– Cum aș putea să uit, zâmbește Porta. Și n-o să uit nici de legumele grecești „au gratin” sau de prăjiturile din bucătăria jidănească.

– Mă aduci în pragul nebuniei, izbucnește Julius Heide furios. Cum poți să pomenesci de mizeriile alea. jidănești?

– Tu preferi miel „à la Turque”, nu? întreabă Porta trufaș. O să am și așa ceva pentru clienți de-ai casei ca tine!

– Sper c-o să faci și supă venezueleană de pește! intervine Gregor, lingându-și buzele crăpate de frig.

– Dar „Paella Valenciana”? strigă Barcelona, cățarat pe pervazul ferestrei.

– Ce naiba se petrece aici? răsună dinspre ușă o voce pătrunzătoare de ofițer.

– Atențiune! zbiară Bătrânul, ridicându-se ca fulgerat și scăpându-și pipa.

Oberst Hinka, ciungul, intră în camera joasă; în aer plutește aroma borșului.

– Ce-i asta? întreabă el, privind cu interes ceaunul. A mai rămas puțină ciorbă.

– E ciorba preferată a rușilor, să trăiți! turuie Porta.

– Dă-mi să gust, zâmbește Hinka. Porta îi umple un castron.

– Să pun și pentru adjutant? întreabă Porta, uitându-se la Leutnantul care stă la ușă nervos, ca o găină pe ouă.

– Nu pune întrebări stupide, Porta, răspunde printre înghițituri Oberstul. Reticient, adjutantul primește un castron plin-ochi. Nu poate să-și ascundă reținerea față de talentul culinar al lui Porta. Nu l-ar surprinde să fie în ciorbă o otravă cu efect rapid.

– Excelentă ciorbă, exclamă Oberst Hinka încântat și îi întinde lui Porta castronul gol.

– Da, să trăiți, Untermenschenii ăștia știu ce-i aia haleală, să trăiți, remarcă Porta plin de admirație. Ar trebui să mâncați o dată Selianka, domnule. E o supă de somon, să trăiți! O pregătesc pe plajele de la Marea Neagră. Eu am gustat-o când m-am dus în vizită la prietenul meu Serghei Smirnov, domnule. E bucătar-șef la „Motanul cenușiu”, un restaurant din Atena. Selianka lui l-ar scoate și pe Stalin afară din Kremlin. Am rețeta, să trăiți, poate o doriți și dumneavoastră?

– Nu, Porta, mulțam, nu azi, surâde Oberst Hinka, bătându-i cu mâna pe umăr. Într-o oră plecăm. Păstrează-ți calmul, Beier, i se adresează el Bătrânului. Cred că o să intrăm într-o treabă tare urâtă. Porta și Creutzfeldt, fără ieșiri de căpătuială sau jafuri! Dacă aud că faceți porcării, institui o Curte Marțială de urgență și n-o să vă trec nimic cu vederea! Jaful e o problemă gravă.

– Am înțeles, să trăiți, am înțeles perfect, domnule! cârâie Porta, cu o voce amabilă. Am văzut avertismentele afișate peste tot, să trăiți! Jaful atrage după sine ștreangul. Oberst Hinka, să trăiți, permiteți să raportez, suntem destul de dezghețați și o să ne ținem mâinile acasă ca să nu ne ardem. Am văzut afișele, să trăiți!

În următoarele douăzeci de minute, Micuțului Porta sfârâmă ușa unei pivnițe

și trec prin ceea ce fusese odinioară reședința maiorului. Răscolesc sertare și dulapuri, risipindu-le conținutul pe podea. Nu descoperă nimic interesant și trec în camera următoare, unde dau peste o sticlă de vodcă într-un coș de gunoi.

– Hai s-o ștergem de praf, spune Porta ducând sticla la gură. După ce scurg și ultimele picături din sticlă, își continuă periplul dintr-o cameră în alta, râzând și chirăind. Până la urmă, ajung în dormitor, unde tronează un pat demodat de dimensiuni uriașe.

Micuțul adulmecă precum un câine de vânătoare care a dat de urma vulpii. Se strecoară de pe marginea patului tocmai sub pilota grea, țărănească.

– Pis, pis, pis, pis! vine de sub așternuturi glasul său înfundat. Melonul i se ivește la capătul pernei. Muieră! sforăie el și se afundă din nou printre cearșafuri ca o nevăstuică în gaura iepurelui.

Porta își bagă capul printre falduri să vadă ce face Micuțul. Nu-l găsește, se suie pe el, începând să chițăie ca un arici într-o noapte caldă de vară.

La început, Micuțul nu-și dă seama că Porta e cel care se lăfăie în pat. Se iscă o înclăștare scurtă, dar violentă, în urma căreia pilota e sfâșiată de la un capăt la altul. Penele zboară în toate direcțiile.

Se ridică în capul oaselor, fiecare la câte un capăt al patului, și privesc amețiți în jur. Penele se aștern încet peste ei, făcându-i să semene cu doi pescăruși în toiul unei furtuni.

Micuțul găsește într-o ladă plină cu lenjerie niște chiloți roșii cu volănașe de dantelă și cu nasturi în partea din față, așa cum era moda la începutul secolului.

– Sfântă Fecioară din Kazan, câtamai fundul trebuie să fi acoperit, strigă Porta, lingându-și buzele. Cred că nu i-ar putea umple nici măcar un cal de tracțiune!

– Isus ne iubește, intonează Micuțul. Dacă ar fi fost aici curul ăla, cu tot restul de accesorii, ne-am fi tras și noi niște budigăi triumfiulari!

– Muieră, suspină Porta visător, îngropându-și fața în chiloții roșii. Fornăie și mârâie ca un motan într-o aventură nocturnă.

– Dă-mi chestiile alea, cere Micuțul.

Își trage budigăii roșii peste uniformă. Porta îi dă și un sutien imens. Se împiedică de masca de gaze și o aruncă pe fereastră.

Sutienul e umplut cu două cârpe de șters pe jos și arată ca două vârfuri ale Alpilor. Descoperirea unui corset demodat aproape că iscă o bătaie. Până la urma îl obține Porta.

Se admiră amândoi într-o oglindă mare. Corsetul e foarte frumos, împodobit peste tot cu trandafiri și fluturi.

– De ce cu fluturi? întreabă Micuțul dus pe gânduri.

– E foarte clar, spune Porta ca un bun cunoscător. Zboară de pe el și aduc bărbații direct la țintă.

Într-un dulap găsesc o pălărie mare și neagră, împodobită cu cireșe. Porta o confiscă.

– Ce-ai zice s-o punem rapid? întreabă el, unduindu-și coapsele și imitând mersul unei târfe. O pui pentru zece bumăști? chicotește el, stând la fereastră și trimițând bezele unui grup de motocicliști care-l privesc înmărmuriți, ca și cum ar fi martorii unei minuni.

– Îți arăt curu' la juma' de preț, rage Micuțul răgușit.

– Haideți, băieți! le face Porta semn cu capul. Luați-vă bilete de intrare. Zece parale pentru poziția clasică germană. Pentru artificii franțuzești plătiți dublu. Și dacă vreți să-i vedeți o dată curul lui Sophie, vă costă numai două mărci.

Micuțul se cațără pe pervazul ferestrei și-și unduiește crupa. Chiloții roșii flutură în vânt.

Porta face o mișcare scurtă cu mâna și scuipă în zăpadă.

– Nici o șansă, dragul meu, îi spune Micuțului. E foarte adevărat ce se spune la crâșma „Crocodilul”: germanii sunt exact ca și Führerul lor. Li s-au micșorat de

tot mădularele în frig!

Închid fereastra cu zgomot. Micuțul se împiedică și cade într-un balansoar care-l azvârle afară pe ușă, razant cu peretele. Se oprește într-o cămăruță, în spatele ușii, și privește uimit în jur.

– Încotro? îl întreabă Porta, fâlfâindu-și pălăria cu cireșe în dreptul ușii sparte. Micuțul nu răspunde, dar îi arată tăcut un seif vechi, împodobit cu o stea roșie, cu secera și ciocanul.

Priveliștea îl înviorează imediat pe Porta. Mângâie tandru metalul seifului.

– Întotdeauna mi-am dorit să întâlnesc pe cineva ca tine, îi mărturisește el.

– Ai grijă, intervine Micuțul suspicios. S-ar putea ca scârba de Ivan să fi pregătit o mică surpriză pentru niște eventuali curioși ca noi.

– Nu ești prost degeaba, spune Porta cu superioritate, examinând seiful milimetru cu milimetru. Apoi încearcă amândoi să-l tragă de la perete, dar nu reușesc. Găsesc doi drugi de fier, dar nici așa nu-l pot clinti. Porta scuipă pe steaua roșie și amenință blocul de fier cu pumnul.

– Așteaptă numai puțin, nemernicule, se-nfurie Micuțul. Îți arătăm noi de unde-și lua Moise berea! Doar nu-ți închipui c-am bătut tot drumul ăsta imputit până-n Rusia ca să-ți bați tu joc de noi!

– Drace! zice Porta, îngândurat, măsurând din ochi carcasa de fier. Trebuie să-l mutăm neapărat de la perete.

– Da' de ce? întreabă Micuțul, fără să mai priceapă nimic. Ușa e în față, nu? Când vrei să intri într-o casă, doar nu te apuci să spargi peretele din spate, ci folosești ușa, așa mi se pare!

– Gura, suieră Porta enervat. Cu seifurile e altceva! Ușa din față e pentru ăia care știu cifrul. Cu cât îl freci mai mult, cu atât e mai greu de deschis. Trebuie să încercăm pe ușa din spate. Era bine să fi avut un satâr. Așa am fi găurit foarte ușor fosila asta de la fiare vechi.

– Aruncătorul de flăcări nu-i bun? sugerează Micuțul nerăbdător și pleacă imediat să-l aducă.

– Las-o baltă, deșteptule! îi retează Porta avântul. S-ar topi toată carcasa, plus ce e înăuntru. Noi nu adunăm fier vechi și mai mult, n-o să ieșim din războiul ăsta la fel de săraci cum eram la început.

– S-ar putea să ai dreptate la faza cu spartul seifurilor prin spate, spune Micuțul gânditor, scărpinându-se la prohab. Îl ții minte pe băiatul blănarului jidan de pe Hein Hoyerstrasse care avea un coleg, bănuieț a fi jidan, lăcătuș pe Bernhard Nochtstrasse? Individul ăsta se ocupa de seifuri, sertare și treburi de genul ăsta. Lua din spate toate chestiile cu care avea de-a face. Asta l-a și terminat până la urmă. Chestorul șef Nass și băieții lui, cu pălăriile trase pe ochi, de la David Station au pus până la urmă gheara pe lăcătuș, care totuși nu era jidan. De fiecare dată când se dădea o gaură într-un seif, bătrânul Nass știa că autorul trebuia să fi fost lăcătușul. Cred că-ți dai seama ce a urmat. Într-o dimineață, înainte să apară lăptarul, bătrânul Nass, însoțit de câțiva copoi, a dat buzna în casa lăcătușului, care tocmai visa la seifuri doldora de bani. O să mai treacă vreo douăzeci de ani până să-și scoată nasul din Fuhlsbüttel.

– Dar pentru că asta e prima noastră întâlnire cu un seif sovietic, n-o să-și închipuie nimeni că tocmai noi, doi germani eliberatori, l-am găurit, spune Porta nepăsător, începe să se joace cu cifrul.

– Parcă e o stație de emisie-recepție, remarcă Micuțul.

– Totuși, frecvența e puțin diferită, surâde Porta cu indulgență. Ca să te joci cu butoanele unui radio trebuie să plătești. Cu ăsta sper să primim bani, dacă găsim frecvența potrivită.

– Că veni vorba, ai încercat ușa? întreabă Micuțul practic. Îmi aduc aminte de ziua în care David al jidanului și cu mine am dat o raită la magazia unui concurent, având cu noi un specialist în broaște și lacăte. După ce a trebăluit o oră în-

treagă, a descoperit că, de fapt, ușa nu era încuiată. Expertul nostru a fost atât de rușinat încât și-a luat tălpășița și s-a lăsat umflat de unul din maimuțoi lui Nass.

– Ai perfectă dreptate, zbiară Porta, deschizând cu greu ușa.

Când Micuțul vede teancurile de bancnote, râde atât de tare încât hohotele sale provoacă un ecou puternic în toată casa.

– Milioane! șoptește Porta extaziat. La naiba, milioane! N-am mai văzut nicio dată atâția bani la un loc! Slăvit fie bunul Dumnezeu! întonează el cu privirea ridicată spre cer. Voi intra în lăcașul tău cu prima ocazie! Și dacă dau de vreun păgân în țara asta, o să-l aranjez cum se cuvine!

– Sunt foarte mulți pe-aici. Mai mulți decât ai putea tu să numeri, strigă Micuțul, frecându-și mâinile întocmai ca un jidan care a reușit să tragă pe sfoară un antisemit.

– În curând, firmamentul economic va fi împodobit cu încă doi Rockefelleri, prezice Porta satisfăcut.

– Care-s ăia? întreabă Micuțul proteste.

– Uită-te-n oglindă, îl lămurește Porta. Pe unul dintre ei îl vei vedea acolo.

– Sfinte Dumnezeule! Nu-mi vine să cred, exclamă Micuțul, privindu-se atent în oglindă.

– Acum nu mai trebuie decât să ne păstrăm sângele rece, spune Porta, mângâind afectuos teancurile de bani.

– Nici n-avem vreo altă șansă în iarna asta rusească, răspunde Micuțul nepăsător.

– De azi încolo, continuă Porta energic, suntem mult prea bogați ca să ne mai intereseze războiul lui Adolf. Du-te în pivniță și adu doi saci mari. Plecăm, tinere!

– Fără să ne luăm rămas bun de la ceilalți? întreabă Micuțul uluit.

– De-acum nu-i mai cunoaștem, îl lămurește Porta. Dacă transpiră ceva din ce-am făcut, nu mai apucăm să fim bogați mult timp! Julius o să spună că banii aparțin statului și că trebuie confiscați. Ține minte ce ți-am spus: păstrează-ți sângele rece! Trecutul nostru e îngropat! Coboară în pivniță și adu doi saci. Să fie foarte, foarte mari.

– Înainte să mă schimb în haine civile, o să mă cac în pantalonii de armată ai lui Adolf, promite Micuțul și aleargă în pivniță fluierând.

– Ați găsit ceva? zbiară Gregor, intrând pe fereastră, însoțit de Albert, cu dinții săi strălucitori.

Porta închide repede ușa seifului și se grăbește să le abată privirea de la cămăruță.

– Rahat! răspunde el indiferent, arătând ca un lup ciobănesc. Albert vede corsetul cu fluturași și trandafiri și izbucnește într-un hohot de râs convulsiv.

– Ce-i asta? Noua armă secretă a lui Adolf? bolborosește Gregor printre sughițuri.

Albert scrâșnește din dinți în clipa în care vede pe perete un portret al lui Stalin ce scrutează încăperea cu o privire crudă.

– *Kak vi pajivaete, tovarișci?*²² rage el, amenințând tabloul cu pumnul, ca și cum ar încerca să domolească săgețile din privirea georgianului.

Micuțul apare cu doi saci mari la subsuoară.

– Afară, rahaților, se răstește el, fluturând sacii spre ei ca și cum ar goni niște găini. Nu știați că e interzis să violați o proprietate particulară?

– La ce vă trebuie sacii? întreabă Gregor curios, pipăind țesătura de cânepă.

– Am primit ordin să camuflăm ferestrele, replică Porta imediat, pentru a evita un răspuns necugetat din partea Micuțului.

– Drept cine mă luați? Mă credeți cretin, sau ce? pufnește Gregor. Ați găsit ceva, ăsta-i adevărul. Nu-mi mai vindeți mie gogoși! Am fost anchetator. Vă miros

²² Cum o mai duci, tovarășe? (lb. rusă).

de la o poștă!

– Dacă nu-ți ții gura și nu pleci de aici cu strigoiul ăsta negru, ca să ne facem treaba, vă calc în picioare! rage furios Micuțul, amenințându-i cu pumnul.

– E ceva deosebit, omule! exclamă Albert plin de curiozitate, țopăind pe canapea. Face o tumbă, se oprește stând în mâini și se uită sub canapea.

– Te joci cu soarta, târătură africană ce ești, mârâie Porta, expediind un șut unei perne, care zboară direct pe lampă.

– Da' zău că ai dreptate, râde Albert și scoate de sub pat un bidon cu ulei.

– Vrei să-ți ungi fuduliile și să te duci la tine-n Africa să dormi pe-un pat de cuie? întreabă Micuțul turbat de furie, încercând să-i tragă un șut lui Albert.

– De ce nu? rânjește Albert și trage o dușcă din bidon. Micuțul își lungește gâtul ca o barză la vânatoare de broaște.

Adulmecă aerul în direcția bidonului cu ulei.

– Crăciun fericit tuturor! Șnaps de prune! zbiară el, smulgând bidonul din mâna lui Albert.

– Dă-mi și mie să gust, cere Porta și se autoservește.

– Alarmă, alarmă! vine un strigăt de afară.

O pușcă-mitralieră latră cu furie. Mortierele bubuie în noapte. Un Obergefreiter tanchist se cațără pe un scaun, în dreptul tabloului lui Stalin.

– Unchiul Iosif poate fi un cadou frumușel. O să dea foarte bine deasupra canapelei de acasă, din Köln, când s-o termina războiul.

– Nu-l atinge! țipă Gregor cuprins de panică, aruncându-se la pământ.

Albert sare dintr-un salt în spatele canapelei, aidoma unei pisici care-o zbughește din calea unui lup alsacian. Porta se ghemuiește după un fotoliu împreună cu Micuțul, care și-a ascuns capul ca struțul. Pălăria împodobită cu cireșe fâlfâie în aer ca o pasăre rănită.

Într-o fracțiune de secundă, Gregor observă firul subțire, negru, legat de tablou, care se strecoară printr-o gaură sub tapet.

Explozia sfărâmă toată casa. Limbi lungi de foc se înalță spre cer. Acoperișul pare că se sprijină pe creasta flăcării. Parcă ar fi sfârșitul lumii. Exploziile se succed în lanț și cuprind întreaga stradă. Casele se prăbușesc și cerul e invadat de o lumină orbitoare. Se vede ca ziua. Suflul învăluie strada ca b tornadă, măturând tot ce-i stă în cale. Un camion se rostogolește ca o jucărie. Albert zboară urlând peste ruinele peretelui, cu canapea cu tot. Aceasta se strivește cu un zgomot infernal de perețele unei alte case de pe cealaltă parte a drumului. În cădere, Albert zbiară ca un porc înjunghiat, rostogolindu-se și agitându-și mâinile și picioarele. E proiectat într-o baltă înghețată, alături de Gregor.

– Isuse, îngaimă el. Asta putea să omoare și un urs grizzly.

Oameni răniți de moarte strigă după ajutor. Vălvătăile de foc luminează zăpada murdară. E ca o erupție vulcanică ce pare că nu se mai sfârșește.

Totuși se oprește!

Cei rămași în viață încearcă din răspuțuri să se ridice. Sunt în stare de șoc și complet asurziți. Îi dor urechile, de parcă le-ar fi străpuns cineva timpanele cu un ac înroșit în foc. Preț de câteva minute, suntem incapabili să pricepem ce se întâmplă în jur. Ne cuprind accese acute de nebunie. Peste tot zac împrăștiate hălci de carne și așchii de oase. Până și pomii care străjuiau strada, de o parte și de alta, au fost smulși din rădăcină, dispărând fără urmă. Ruși și nemți, civili și militari panicați aleargă înnebuniți.

Un sergent rus, cu uniformă boțită și înnegrită de funingine, își descarcă în aer Kalașnikovul, apoi îl aruncă și urlă: *Io v tvoi mati*. Îi frânge gâtul cu muchia palmei unui Feldwebel care dă să-l lovească.

O motocicletă cu ataș plină cu puști-mitralieră și muniție este răsucită în jurul rămășițelor unui horn. Din ataș atârână un trup însângerat. Albert a luat-o razna. Se târăște în patru labe și urlă ca un câine turbat. Își revine doar în clipa în ca-

re Porta îi dă casca de oțel. La spate, buza căștii a fost complet smulsă. Albert o privește o clipă fără să priceapă nimic. Își pipăie creștetul capului, ca și cum ar vrea să fie sigur că-l mai are. Își înalță privirea spre cerul plumburiu, îi mulțumește lui Dumnezeu și tuturor sfinților cunoscuți și necunoscuți. Cu ocazia asta, inventează ad-hoc nume noi. Își ia casca și le-o arată tuturor, ca dovadă că Dumnezeu îl ocrotește.

– Asta pentru că noi, negrii, n-avem nimic comun cu războaiele, declară el. Războiul ăsta e pentru albi și pentru galbeni.

– Ce porcărie! Și toate astea pentru un tablou, suspină Porta, privind lung spre ruinele casei maiorului.

Când vede corsetul înzorzonat, Oberst Hinka îl ia pe Porta deoparte. Porta uitase că e încă îmbrăcat cu el.

– De unde-l ai? întreabă Hinka aspru.

– L-am găsit, să trăiți! răspunde Porta, ceea ce e destul de adevărat.

– Unde l-ai găsit? Hai! Vreau adevărul! îl sfredelește Hinka cu privirea. În care casă?

Porta se foiește. Încearcă să se eschiveze, apelând la una din poveștile lui obișnuite. Spune ceva despre un salon de coafură din Düsseldorf, al cărui proprietar purta întotdeauna corset.

– La dracu' cu prietenii tăi de la saloanele de coafură, îl întrerupe Hinka tăios. Știi că nu mă poți prosti. De ce-a sărit casa-aia în aer, ce s-a întâmplat acolo?

– Aaa, da, să trăiți! Înțeleg, domnule, despre explozie vorbiți. (Porta surâde fals.) Unui motociclist i s-a pus pata pe portretul lui Stalin și a vrut să-l ia. Într-adevăr, era un portret reușit, să trăiți! Noi l-am avertizat pe motociclist, domnule, adică nu pe Stalin, să trăiți! (Porta face un semn cu mâna în direcția satului distrus.) Tabloul avea ceva dubios, să trăiți! De asta v-ați convins și dumneavoastră, domnule!

– Ai putea să recunoști motociclistul? întreabă Hinka bănuitor.

– S-a dus, domnule. S-a dus definitiv. S-ar putea chiar să spânzure de coșul ăla de țigla! Dumnezeu german pedepsește întotdeauna nesupunerea, nu-i așa, domnule? adaugă el gânditor.

– L-ai văzut mort? se interesează Hinka pe un ton tăios. Dacă e în viață, vreau să aflu cum pedepsesc eu nesupunerea!

– Ar merita, să trăiți! îl aprobă Porta, oftând din rărunchi. Puteam fi făcuți praf cu toții din cauza unui bețiv care-a vrut neapărat să fure.

– Ai grijă, Porta, să nu-ți crească aripi de îngerăș. Te-am întrebat: l-ai văzut mort?

– Din păcate, nu, să trăiți! S-a prăvălit casa peste mine!

– Cine mai era cu tine?

– Absolut nimeni, domnule. Eram singur. Departe de tabloul ăla, să trăiți!

– Atunci înseamnă că i-ai dat, pe geam, chiloții și sutienul Obergefreiterului Creutzfeldt, nu-i așa? Face un semn cu capul spre Micuțul, care tace mâlc, privind agitat în jur, sub influența șocului exploziei.

– Vino încoace, Creutzfeldt! strigă furios Hinka. Micuțul nu reacționează. A asurzit.

– Cred că i-au fost afectate pâlniile, să trăiți! e de părere Porta. Permiteți să raportez, domnule. La început mi-am pierdut și eu auzul, dar după ce m-am ridicat în capul oaselor, mi-a revenit, și acum aud foarte bine, mulțumesc lui Dumnezeu. Aud perfect tot ce-mi spune Herr Oberst Hinka, să trăiți!

– Dă-ți jos corsetul ăsta tâmpit, îi ordonă scurt Hinka. Și te previn, Porta, răbdarea mea are limite! Dacă sari peste cal, o să te trezești pe undeva printr-o celulă.

– Da, să. trăiți, cred că se găsește întotdeauna o celulă goală la Gomersheim, domnule, spune Porta vlăguț, încercând să pară abătut.

- Am să te împuşc într-o bună zi, promite Hinka, răsucindu-se pe călcâie.
- Într-o oră plecăm, anunță Bătrânul, care fusese la o adunare a șefilor de pluton cu comandantul: Ce dracu' aveți pe voi? mârâie el furios în clipa în care îi vede pe Porta cu corsetul și pe Micuțul în chiloți. Nu vreau să vă mai văd în halul ăsta! Ce naiba or să creadă rușii?
- Vor uita să tragă în noi, răspunde Porta, ceea ce ar fi un lucru bun, trebuie să recunoști!
- O perdea de flăcări dansează în depărtare. Deasupra se vede un nor imens de fum. Trombele de aer aduc o ploaie deasă de cenușă. Pământul se zbuciumă ca un animal în agonie.
- Micuțul, înalt și puternic, ca un pachet de mușchi, se ivește prin ploaia abundentă. Trabucul îi luminează fața mânjită de funingine: E îmbrăcat și acum cu chiloții și îi injură crâncen pe profesor și pe fostul Oberst. Aceștia îl urmează epuizați, cărând rezervorul aruncătorului de flăcări și lăzile cu muniție. Aerul e inundat de zgomote asurzitoare. Bubuitura unui obuz de mortier B1 face pe fostul Oberst să se arunce într-un adăpost.
- Lua-te-ar dracu', tembelule! rage Micuțul. Ți-am spus să nu te pui la fereală până nu-ți ordon eu, rahat ce ești! I Se aude iarăși un trosnet sec. Micuțul privește concentrat traiectoria obuzului. Acesta cade cu un sunet infernal și improașcă zăpada în toate direcțiile. O schijă de obuz găurește una dintre sticlele pentru apă ale Micuțului. Vodca i se prelinge pe picioare.
- Păgâni ruși împuțiți, se înfurie Micuțul, îndreptându-și spre cer pușca cu țeava retezată. Ce șmecherie mai e și asta? Ce legătură are vodca mea cu războiul?
- Adăpostește-te, omule! răcnește Leutnant Braun nervos. O să fii împușcat!
- N-o să mi se întâmple absolut nimic, domnule, îl asigură Micuțul, cu vocea lui ruginită, de bas. N-o să mă las curățat înainte să văd New-York-ul, Londra, să fac o călătorie în Africa, împreună cu Albert, și să mă cac în bucele pline de cuie ale fachirilor.
- Plutonul 2! Preia comanda! se aude din față. Ordinul e transmis întregii companii. Ne ridicăm încet.
- Picioarele Bătrânului se afundă în zăpadă până la genunchi. Își pune automobilul pe umăr.
- Mișcați-vă! Toată lumea în picioare! strigă el nervos. Ridică-te, Micuțule! Du-te în flancul drept, și să te ferească Sfântul să jefuiești vreo baracă sau să cauți dinți de aur în gura cadavrelor! M-ai auzit?
- Păi, urla suficient de tare ca să trezești toți morții din cimitirul Hamburgului. Nu m-ar mira să se fi sculat în capul oaselor să te asculte! bombăne Micuțul încruntat, ridicându-se încet și provocator.
- De ce ești așa acru? întreabă Porta. Arăți de parcă te-ar fi pișcat toți păduchii comuniști!
- Mă enervează Oberstul ăla handicapat, răspunde Micuțul morocănos. E un rahat tâmpit, prost ca un recrutar!
- Nu mai pot să-ndur insultele tale, cârâie fostul ofițer. Se străduiește să se impună printr-un ton dur, așa cum făcea odinioară în fața regimentului. Dar, de astă dată, fără succes.
- Cu atât mai rău pentru tine, găină proastă, rânjește Micuțul răutăcios, și-l pocnește cu dosul palmei. Pentru că va trebui să suporti, nu-i așa? Asta să-ți intre bine în capul tău idiot! Ori vrei să te alerg puțin ca să-ți revii? Pricepe odată pentru totdeauna că ești scursura Germaniei, asta ești. Iar eu? Eu sunt Obergefreiterul, coloana vertebrală a Armatei! Partea superioară, bineînțeles!
- Chiar vrei să ne cățărăm până la închisoarea aia spurcată? întreabă Porta, îndreptându-și jartierele corsetului roșu.
- Vreau sau nu, trebuie să mergem, răspunde scurt Bătrânul, scuipând tutun în zăpadă.

– Porcăria asta de război a răsturnat lumea cu fundu-n sus, bolborosește Porta pesimist și îi cere Legionarului o țigară. Când o să încetezi să-ți mai omori plămânii cu rahatul ăsta franțuzesc?

– *Pas question, mon ami!* Cu țigările astea, am cel puțin avantajul că-mi rămân mie aproape toate, răspunde Legionarul.

Gunoiul tău de doi bani nu-i bun decât pentru fete necoapte.

– Sunt destul de cătrănit ca să sparg nuci de cocos cu curul și să scuip miezul ca un mortier care aruncă obuze, spumegă Porta. Contemplă închisoarea OGPU, zidurile luminate de jocul flăcărilor din pădurea de brazi.

– Va trebui să urcăm și să coborâm dealurile, să alunecăm pe lacurile înghețate până ni se tocește pielea de pe fund, să ne croim drum ca niște buldozere prin păduri înghețate - și toate astea numai ca să ajungem la pușcăria aia comunistă. Eu sunt obișnuit să ajung la pușcărie stând confortabil pe fund! Dacă ăsta nu-i un caz grav de încălcare a Drepturilor Omului care ar trebui să ajungă urgent în fața Curții Internaționale, atunci sunt eu bătut în cap!

– Ar trebui interzis ca oamenii cumsecade să fie puși la asemenea corvoade din cauza câtorva idioți care n-au fost în stare să evite războiul! se înfurie Heide.

O moto-sanie se apropie, învăluită într-un nor de zăpadă. Un Oberstleutnant isteric din Marele Stat-Major se interesează unde e comandantul.

Bătrânul îl arată pe Oberleutnant Löwe, care stă pe un butoi și scarpină o mătă după urechi.

– Știi să iei poziția de drepți, omule? rage ofițerul de stat-major spumegând.

Bătrânul își pocnește călcăiele încetișor și își atinge casca cu mâna, schițând un salut vag.

– Oberleutnant Löwe, comandantul companiei, Regimentul 27 Panzer, la raport, să trăiți! se aude vocea dogită a lui Löwe.

– De ce dracu' stai aici? strigă Oberstleutnantul cu epoleții sângerii. N-ai primit ordinul de atac? Nu e permisă nici o oprire! Atacă, omule! Răcnetul său provoacă un ecou ce răsună sfidător.

– Am înțeles, domnule Oberstleutnant, să trăiți! răspunde Löwe, salutând impecabil, în timp ce-l înjură în gând cu obidă.

Ne afundăm în bezna pădurii de conifere, împleticindu-ne ca bețivii. Ne zgâriem de crengi uscate. Fețele ne sunt biciuite și sfâșiate. Deodată începe să răpăie o Maxim rusească. Porta aruncă fulgerător o grenadă de mână și improașcă o ploaie de gloanțe în direcția mitralierei.

Un ofițer rus e aruncat în aer. Mantaua îi fâlfâie ca o aripă rănită. Pușca-mitralieră latră din nou.

– Pe toți dracii! zbiară Micuțul și îndreaptă aruncătorul de flăcări spre tufișuri. Copacii încep să ardă. Pușca-mitralieră tace. Rușii zac grămadă și trupurile li se înnegresc treptat, ca fripturile în cuptor.

– Noroc că nu știi niciodată când o pățești, oftează Barcelona, contemplând un rus cu părul în flăcări. ăsta e cătană bătrână. Altfel nu l-ar fi lăsat cu părul lung.

– Dați-i drumul, dați-i drumul! ordonă Bătrânul, depășindu-ne în fugă.

Observăm o formațiune de ruși care încearcă să scape. Unul dintre ei se strecoară pe după un copac prăvălit și se târăște de-a curmezișul unui izvor înghețat.

– Lichidați-i! strigă Heide nerăbdător, pregătindu-și mitraliera ușoară.

I se zguduie tot trupul în timp ce trimite o rafală prelungă în grupul fugar de dușmani. Sunt doborâți trei dintre ei, împușcați în spate, cu piepturile sfărâmate. Folosim un nou tip de glonț, mai dur. Face doar o gaură mică la intrare, dar lasă în urma lui un gol imens. Câțiva dintre răniți zac în zăpadă și se tânguie sfâșietor.

Micuțul împușcă patru supraviețuitori cu pușca sa cu țeavă retezată. O armă cumplită pentru distanțe scurte.

Un bătrân locotenent-major în uniforma Miliției stă rezemat de un copac, cu mâinile la ceafă. Pe măsură ce ne apropiem, ne privește terorizat.

– Un comisar, spune Heide rânjind diabolic.

– Nu-i comisar, îi răspunde Barcelona. Nu mai e decât un nenorocit speriat de moarte. Un morman de oase într-o uniformă demodată. Lăsați-l pe amărâtul ăsta să se întoarcă la strănepoții lui!

– Te-ai țicnit? protestează Heide furios. Porcul ăsta e un ofițer sovietic, iar noi îl omorâm! Din ordinul Führerului!

Ridică automatul și-l împușcă pe locotenent în piept și în cap. Țeasta i se desface. Pentru orice eventualitate, îi mai ciuruie și stomacul cu câteva gloanțe.

– Asta e! exclamă el mândru, aruncându-și arma pe umăr. Un infanterist rănit se ridică pe jumătate, sprijinit într-un genunchi.

– *Nie strieliati, tovariști ghermanski*, ne imploră el disperat. Și tovarășul german, în persoana Legionarului, îi înfige în spinare baioneta, al cărei vârf iese prin pieptul rusului. Impasibil, Legionarul își scoate baioneta din trupul neînsuflețit, cade în genunchi și se așază în poziția de rugăciune a musulmanilor.

Un ofițer rus încearcă să arunce o grenadă. Albert îi strivește fața cu patul puștii. Pe ceilalți îi ucidem de la distanță, de îndată ce-i zărim. Nu ne apropiem de ei decât în momentul în care suntem convinși că au murit, și chiar și atunci o facem cu foarte mare atenție. Înainte să trecem prin dreptul lor, îi străpungem cu baioneta. Au buzunarele pline cu mahorcă și în sticlele de apă au vodcă. E o marfă de proastă calitate - vodcă pentru soldații de rând. Din amarele noastre experiențe, știm că provoacă dureri de cap insuportabile, și atunci o oferim cu generozitate recruiților. De noi se va ocupa Porta.

Îi controlăm în buzunare cu multă atenție. Luăm fotografiile iubitelor și aruncăm restul de lucruri. Cele câteva ruble pe care le au nu prezintă interes pentru noi.

Micuțul e foarte preocupat de o fotografie găsită în portofelul unui ofițer căruia Albert îi zdrobise fața.

– Doamne, ce mai bucățică Emma asta, murmură el, ștergând grijuliu sângele de pe fotografie. Când vezi așa o rusoaică țapănă, continuă el făcându-i cu ochiul fetei din poză, îți dai seama că Dumnezeu nostru a avut o zi proastă când a creat modelul clasic german, cu o parte din păr făcut coc și cu restul împletit în codițe.

– Mamă! se minunează Porta, privind peste umărul Micuțului.

– Vrei să facem schimb? Îți dau trei poze pe ea! Ce bucățică! Maică Precistă din Kazan!

– Du-te dracului, e a mea! mârâie Micuțul. Mortul i-a scris adresa pe spatele fotografiei. Când s-o termina războiul lui Adolf, o să iau un bilet dus-întors și o s-o aduc la Hamburg, zău!

– Cred că ai rahat între urechi! râde Porta disprețuitor. Nici n-o să vrea s-audă de tine când va afla că i-ai ucis iubitul comunist!

– Știu că ai impresia că sunt idiot, răspunde Micuțul acru, dar n-o să fiu așa de cretin să-i spun că eu i-am venit de hac ticălosului. Nu, nu, o să-i povestesc pui-cuței cum l-am cărat în spinare douăzeci de kilometri, cu riscul propriei mele vieți, ca să-l dau în îngrijire medicilor germani. O să-i torn o poveste tare, exact ca-n filme! Chestia cu moartea bietului ei erou, care a intervenit din cauze naturale.

– O să te trimită la plimbare, hotărăște Porta, clătinând din cap cu tristețe. Harta lumii va arăta cu totul altfel după ce Adolf va pierde războiul și Wehrmachtul german va fi dezarmat. N-o să fie prea ușor să fii neamț în vremurile alea. Află de la mine! Oricine va avea chef ne va trage un șut în cur și, dacă vom încerca să ripostăm, ne va termina definitiv!

– Haideți, haideți, strigă Oberleutnant Löwe agitat. Înainte! Înainte! Mișcați-vă! Voi, nemernicilor, găsiți întotdeauna locuri în care s-o ștergeți! Mișcați-vă și să ne punem pe treabă! Trebuie! Oberfeldwebel Beier! Preiei comanda plutonului 2!

Cercetașii înainte și în flancuri.

– Tot noi! bombăne Porta scos din sărite, dând un șut unei sticle rusești goale. Nouă ne revin toate misiunile împușcate din armata asta! Of, dacă aș fi fost eu la Berlin, acum n-aveau decât să se-nvârtă pe-aici și treizeci de ani dacă voiau! (Vără furios proiectilele în pușca lui cu țeavă retezată și controlează țeava.) Pentru numele lui Dumnezeu, haideți să mergem o dată după vecinii noștri comuniști să le zburăm scâfărlia!

În clipa în care compania pleacă din pădure, auzim iarăși bubuiturile înfundate ale mortierelor, urmate de explozii cutremurătoare. Urâm mortierul de tranșee mai mult decât oricare altă armă. E perfidă și-ți dă numai un foarte scurt semnal de avertizare înainte ca proiectilul să te ajungă și să explodeze lângă tine. Nu are șuieratul prelung al obuzelor. Ne temem și de bateriile de mortiere. Acolo sunt aproape întotdeauna femeile, țărânci masive și grosolane. Într-o noapte am luat cu asalt o companie de mortiere grele; femeile au încercat să fugă în pădure, să se ascundă printre tufe și pomi, dar le-am vânat una după alta și le-am ucis ca pe șobolani, în ciuda urlurilor și lacrimilor. I-am luat prizonieri pe cei câțiva bărbați din companie, care ne-au confirmat ceea ce știam deja: femeile acelea erau fanatice și se purtau înfiorător cu prizonierii.

– Omorâți-le pe cățelele astea! ne-a spus sergentul rus luat prizonier, rânjind satisfăcut și lovind cadavrul uneia. De-acum putea spune tot ce voia. Războiul lui se sfârșise!

Unul dintre noii-veniți, un flăcău solid din detașamentul lui Barcelona, e împușcat în față. O schijă de șrapnel l-a ciopârțit. Nu mai are nas, nici gură și nici ochi. Se vede numai osul alb. Țipetele sale deznădăjduite se aud de departe și ne scot din minți. Tremurând, ne adunăm în jurul lui și urmărim cum Gefreiterul sarnitar Rolfe încearcă să-i oblojească rana.

– Zău că șrapnelul face ravagii, șoptește Micuțul. E mai rapid decât tirul care-i lichida pe mafioți la Düsseldorf.

– Dacă scapă cumva cu viață și-o să-i cârpăcească fața, n-o să fie prea arătos! spune Gregor îngândurat. O să fugă lumea de el.

Orizontul se colorează într-un galben-roșiatic. De dincolo de culmi se aud bubuituri și trosnete. Un regiment al artileriei de baraj ia poziție de-a lungul râului înghețat. Ne însoțesc două companii de trupe de asalt. Cu toții sunt puși la șapte ace. Au căștile vopsite în alb și curelușele în poziție regulamentară. Centuri, ranițe, măști de gaze - toate sunt la locul lor. Până și cagulele măștilor de gaze sunt împăturite corect. Noi le-am aruncat demult pe ale noastre. Mantalele lor sunt atât de curate încât se pot duce cu ele la defilare pe sub Brandenburger Tor. Îi privim cu dispreț, dar totuși îi invidiem puțin. Au tot ceea ce ne lipsește nouă. În comparație cu ei, Regimentul 27 Panzer pare un azil de sărăntoci. Noi n-avem nici măcar tancuri, deși suntem regiment de tanchiști.

– Isuse, ce arătoși sunteți! exclamă Porta, atingând o centură bine lustruită. O să-l speriați de moarte pe tâlharul de Ivan!

– Unde-i fanfara? întreabă Gregor. Știți voi! Țambalagiii ăia cu tobe și fluiere. Nu puteți să năvăliți peste vecini fără ei!

– Arătați ca o șleahtă de vagabonzi, remarcă un Feldwebel, contemplând uniforma de camuflaj a lui Porta, boțită și jengoasă.

– Asta și suntem, domnule Feldwebel! rânjește Porta. Arogant, își potrivește monoculul său crăpat și-l măsoară cu privirea pe Feldwebelul din gardă.

– Ce adunătură mai sunteți și voi? trâmbițează un Oberfähnrich. Arătați ca niște ocnași!

– Adunătură? mârâie Bătrânul, mijindu-și ochii furios. Să vă explic eu ce fel de adunătură suntem, Herr Oberfähnrich! Luptăm de pe vremea când regimentul dumneavoastră de gardă nici nu era înființat și am pierdut mai mulți oameni decât ar putea da divizia dumneavoastră în tot războiul!

– Da, arătați destul de șifonați, râde acesta ironic. (Își duce nonșalant binoclul la ochi și cercetează înălțimile.) Pentru închisoarea aia mică de-acolo trebuie să-ți ajutăm flăcăii? Lasă că ne ocupăm noi de ea cât timp tragi tu un pui de somn și-ți odihnești oasele ostenite, spune el vesel.

– Serios? răspunde Bătrânul distant. „Închisoarea aia mică”, așa cum îi spuneți dumneavoastră, ne-a adus pierderi foarte mari.

– Nu e nevoie decât de șira spinării și de dorința de a câștiga, declară cu mândrie un tânăr Unteroffizier. Duhnește a Valhalla și a citate din Hitler. Orice ordonă Führerul, soldatul german executa. Untermenschenii ruși nu ne pot opri!

– *Bien sûr que si*, sergent! îl aprobă Legionarul sarcastic, în timp ce țigara i se mișcă în colțul gurii.

– Toată lumea vorbește despre linia întâi, continuă aspru Unteroffizierul. Problema e alta. Un soldat bun se formează printr-o instrucție de fier în garnizoană, după care linia întâi o să i se pară un sanatoriu, o adevărată joacă!

– Vi s-a șubrezit mintea de atâta lăncezeală, izbucnește Porta, râzând. O să faceți în pantaloni când o să-nceapă Ivan să cânte la balalaică.

– Pân-la miezul nopții îi veți făgădui cu toții lui Dumnezeu că veți merge toată viața, regulat, la biserică, șuieră Gregor cu satisfacție.

– Prostii, răspunde indignat Unteroffizierul. Eu nu cred în nici un fel de Dumnezeu!

– Foarte mulți dintre cei care ajung aici nu cred, *mon ami*, îi explică detașat Legionarul. Dar când zac la pământ, sub ploaia unui baraj de artilerie, e surprinzător să constăți cât de credincioși devin. Ateii cei mai fanatici sunt mai pioși decât Martorii lui Iehova și se roagă lui Allah să-i scape.

– Cu noi o să fie altceva, declară Unteroffizierul pe un ton rece. Și hardughia asta cu care v-ați luptat o săptămână întreagă o s-o dăm gata în câteva ore!

– Vedem noi mai târziu! spune Bătrânul, zâmbind sarcastic. Aș vrea tare mult să dați gata pușcăria în doar câteva ceasuri. Ne-ați scuti de corvoadă!

O ploaie de gloanțe răpăie pe lângă peretele înzăpezit, împrôșcându-ne cu noroi și gheață. Oberfähnrichul se trăneste regulamentar la pământ, ca fulgerat. Privește precaut peste marginea adăpostului.

– La pământ, îl avertizează Bătrânul, dar e deja prea târziu. Capul îi explodează ca o roșie prea coaptă, împrôșcându-ne pe toți cei din jur.

– Tâmpit obsedat de regulament, înjură Porta, ștergându-și fața de sânge și așchii de os. Vine aici și ne mânjește cu mațele lui împruțite.

Câteva mortiere duduie cu înverșunare. Din pământ țâșnesc trombe de zăpadă. Plouă cu proiectile, iar câteva tunuri cu tragere scurtă aruncă obuze în mijlocul nostru. În câteva clipe, terenul arată ca o mare pe timp de furtună, plină cu rămășițele unei epave.

Eroismul Regimentului Gross Deutschland dispare treptat. Până și Leutnantul cu buze subțiri și uniformă de comandă pare îngrozit.

– Culcat, lua-te-ar naiba! strigă Bătrânul aspru.

În ciuda fricii, Leutnantul observă că Bătrânul nu i s-a adresat regulamentar. Deschide gura îngustă și rea, dar, înainte de a apuca să vorbească, îl nimerește o rafală scurtă de mitralieră, aruncându-i înapoi, peste peretele înzăpezit. Cade în față, strivind gheața sub greutatea corpului. Picioarele îi zvâcnesc spasmodic. Rămâne complet nemișcat.

– *Vino, moarte, vino...* fredonează Legionarul încetișor. Se ivesc ca din pământ două tancuri Panther. Se rostogolesc pe lângă noi zornăind. Tunurile enorme ies amenințătoare din turele, ca degetele arătătoare ale unui uriaș.

– Înainte! zbiară Löwe și ne face semn cu pumnii încleștați. Compania a 5-a, după mine!

Alergăm cu greu prin zăpadă, străduindu-ne să stăm cât mai aproape de tancuri. Când tunurile amuțesc, ne aruncăm la pământ pentru a ne trage sufletul.

Un grup de ruși încearcă să fugă dintre ruinele înnegrite de fum. Câteva automate clănțâne. și rușii se prăbușesc, surprinși de ceea ce se întâmplă.

– Incomplet instruiți! mormăie Heide disprețuitor, lovind cadavrele cu piciorul. În opinia lui, cine nu e sută la sută soldat e un gunoi. Pentru el, mila este semnul mentalității de slugă. În apropierea colhozului se află un șir de camioane grele, pictate cu litere chirilice...

Obuze brizante zboară prin aer. Soldații de la aprovizionare, care picoteau în cabinele șoferilor, zboară rostogolindu-se prin aer. Unii dintre ei sunt uciși în cădere. Totul se termină atât de repede, încât nici noi nu realizăm prea bine ce s-a petrecut.

Ne repezim să buzunărim cadavrele și înhățăm tot ceea ce ne-ar putea fi necesar. Când să jefuim camioanele, apare în mijlocul nostru o siluetă în uniformă de general. Ordine scurte sunt scuipate precum salvele de mitralieră.

Oberleutnant Löwe stă în poziție de drepti, cu mâna la buza caschetei.

– Da, domnule general, să trăiți! Da, să trăiți! - e tot ce poate să îngame. E și greu să spui altceva când te afli în preajma generalului Baron von Mannteufel, temutul comandant al Diviziei Panzer Grenadier Gross Deutschland. Acum îl vedem pentru prima dată, dar am auzit de el, și asta ne e mai mult decât suficient. Până și Porta și Micuțul se retrag tăcuți în spatele unui camion rusesc.

– Din câte știu eu, n-ați primit ordin să opriți aici! Mă înșel cumva? trâmbițează micul general cu o privire glacială. Atacăm închisoarea OGPU, domnilor. Priviți în jurul vostru și veți observa că închisoarea nu se află aici, ci tocmai acolo, la cota 327. La prima oprire fără ordin, voi avea grijă să fiți aduși. În fața Curții Martiale de campanie!

Înainte ca Löwe să scoată vreo vorbă, micuțul general dispare, însoțit de aghiotant.

– Rahat și corupție, face Micuțul dezamăgit, aruncând în săculeț un singur dinte de aur. Trebuie că sovieticii ăștia sunt săraci-lipiți. Aproape toți. au fier în gură în loc de aur. Asta-i lipsă de respect față de soldatul german eliberator!

În următoarele ore, înaintăm sperați prin nămeți, asudând și croindu-ne drum prin păduricea uscată. Simt o patrulă rusească și trag din cădere. Rafala nimereste un ofițer rus drept în gură. Se prăbușește cu fața sfârâmată.

Porta trimite o ploaie de gloanțe care-i saltă pe ruși în aer și apoi îi trăneste ca pe niște popice.

– La dracu', urlă Albert, prăvălindu-se brusc într-un morman de zăpadă. (În timpul căderii, aruncă două grenade de mână care sfârtecă trei ruși. Își ține respirația și se spală pe față cu un pumn de zăpadă.) Ești nebun, omule? se bâlbâie el, cuprins de teamă.

– Păzea, tancuri! țipă Heide isteric, aruncându-se cu capul înainte într-o tranșee surpată.

– Idiot! mârâie Porta și leagă niște grenade de un rezervor de benzină.

– Dă-mi-le mie, şuieră Micuțul, dornic de masacru. Smulge legătura din mâinile lui Porta înainte ca acesta să mai poată protesta.

Micuțul se îndreaptă spre T-34 cu viteza și agilitatea unei pisici. Se cațără incredibil de ușor pe tancul ale cărui trape au fost lăsate deschise din neatenție. Mitraliera din frunte scuipă mici flăcări pe gura țevii. Cu un gest reflex, strecoară mănunchiul de grenade printr-una din trape, apoi coboară hohotind nebunește și se adăpostește în spatele unei stânci.

T-34 sare în aer cu un zgomot infernal. Forța exploziei a fost sporită și de muniția dinăuntru. Simțim cu toții presiunea suflului.

O mitralieră Maxim latră furioasă în pădure.

Leutnant Müller din plutonul 1 țipă sfâșietor. Prima salvă de pușcă-mitralieră i-a frânt spinarea. Măruntaiele i se preling în zăpadă și se prăvălește inert ca o cârpă.

Tragem cu aruncătorul de flăcări în pădure, și astfel vacarmul ia sfârșit. Înaintăm iarăși prin stepa biciuită de vânt. Frânți de oboseală, ne săpăm gropi individuale, așteptând barajul de artilerie care trebuie să ne asigure trecerea pe malul celălalt al râului. Regimentul de motocicliști a fost făcut țândări pe când încerca să treacă râul. Mulți dintre soldați s-au înecat din cauza focului susținut al mortierelor care le-a spart gheața de sub picioare. Cei ce n-au murit înecați au fost zdrobiți de sloiurile de gheață care se ciocneau unele de altele cu sălbăticie. Zgomotele izbiturilor se aud ca niște tunete.

Porta își întinde mantaua verde pe zăpadă și aruncă de câteva ori cu zarul ca să se încălzească.

– Haideți, momâi degerate, îi provoacă el. Hai să dăm în căiuți. Voi rămâneți cu norocul, eu cu banii.

Tremurând, ne vârm cu toții în groapa din zăpadă și în curând uităm de frig. Azvârlim febril zarurile și ajungem să ne pierdem și cămășile.

Primul e decavat Gregor Martin, dar nu abandonează și împrumută de la Porta o sumă mare de bani, cu o dobândă de optzeci la sută. Heide pierde tot. În curând e lefter și Barcelona.

Albert refuză să creadă că e falit. Are impresia că nu poate avea ghinion, din moment ce e singurul negru printre atâția albi. Ne explică, a nu știu câta oară, că tatăl lui era toboșar la Husari.

– Dacă v-a mai rămas ceva mărunțiș pe fundul portofelelor, eu mizez dublu, ne promite Porta pe un ton prietenos.

– Dacă nu, vă împrumutăm noi, se oferă Micuțul, care e casierul lui Porta.

Albert încuviințează cu o expresie pierdută.

– Dar să nu uiți ce le fac albiilor celor care nu-și plătesc datoriile de onoare, îl amenință Micuțul în clipa în care îi înmânează un teanc de bancnote.

– Fir-ar să fie, ce frig e! geme Gregor, încercând să-și încălzească fața cu propria-i răsuflare, în timp ce Micuțului îi atârnă țurțuri din sprâncene.

În depărtare, urletele lupilor se contopesc cu rafalele vântului care suflă tăios pe întinderea stepei.

– Chiar că-i frig, încuviințează Bătrânul. Dar cum ai vrea să fie nopțile de iarnă în Rusia?

– *Merde aux yeux*, murmură Legionarul, frecându-și mâinile.

– Șefii de plutoane la comandant!

Ordinul e transmis dintr-un adăpost într-altul.

– Arză-i-ar flăcările iadului, blestemă Bătrânul nervos. În sfârșit o lovitură reușită, și Armata dă totul peste cap din cauza unui prăpădit de comandant de pluton!

– *C'est la guerre, mon ami!* îl consolează Legionarul, trăgând încă un fum din țigară.

Rafalele spasmodice de vânt se transformă într-una din temutele furtuni de zăpadă din Rusia. Până și lupii se ascund. Atacul continuă însă și pe furtună. Vântul are atâta forță încât ar putea lua pe sus și-un bivol.

Bătrânul se întoarce pe partea protejată a nămeților, luptându-se cu vijelia.

– În picioare, puturoșilor! Sus! zbiară el de la distanță. Ne ridicăm echipamentul, bombănind.

– Cine e în frunte? întreabă Barcelona, luând o dușcă de vodcă.

– 114, răspunde Bătrânul, aprinzându-și pipa cu mișcări lente.

– În cazul ăsta, nu trebuie să ne omorâm prea tare, propune Porta. Să-i lăsăm pe infanteriști să ne croiască drum. Noi călcăm pe urmele lor și pericolul se reduce la jumătate!

Micuțul deschide pușca cu trei țevi, o încarcă cu gloanțe dum-dum și o închide la loc.

– Haideți să-i tăbăcim bine fundul lui Ivan ca s-avem nițică liniște pe-aici!

măraie el cu răutate. Pornește după Bătrânul, care își ține arma sub braț de parcă ar fi plecat la vânătoare.

Compania a fost dotată cu niște tunuri ciudate cu harpon, care aruncă funii pe coastele povârnișurilor.

– Parc-am fi maimuțe pe sârmă, pufnește Porta, cățărându-se pe o frânghie înghețată.

Unuia din recruți îi alunecă mâinile pe sfoară și cade de-a berbeleacul. E pe cale să mă tragă după el. Cuprins de panică, nu mai încearcă să apuce frânghia și se agață de gâtul meu.

– Dă-mi drumul, cretinule! Țip eu terorizat, simțind cum încep să-mi alunec mâinile.

– Mușcă-l de mâini! strigă Porta, care atârnă pe o coardă în dreptul meu.

Disperat îi urmez sfatul și-mi înfig dinții în mâinile omului până la os. Îmi dă drumul răcnind scurt și se prăbușește într-un nor de zăpadă. Se agață de-o margine de gheață, dar apoi cade în adâncuri. Ajungem în cele din urmă pe culme și, de frică să nu alunecăm, ne încleștăm mâinile în stâncă. O limbă de flăcări despică bezna nopții. Întrezărim un sat, apărut parcă brusc din nămeți.

Ne croim drum treptat către el. Izbesc de perete o ușă, cu pușca de asalt pregătită. Un ofițer rus se ridică cu o expresie de uluire totală.

– *Ghermanskil!* pare că vrea să strige. Dar nu apucă să rostească decât „Gher...”, căci glonțul meu exploziv îl nimerește drept în gură și nu mai poate articula nimic. Capul și gâtul îi sunt sfărtecate, iar conținutul lor improașcă pe perete un afiș colorat înfățișând turiști fericiți pe plajele din Crimeea. În tot acest iad, priveliștea e caraghioasă. Trupul îi tremură și face doi pași spre mine. Trag din nou. Ceea ce a mai rămas în încărcător îl lovește la mijloc și-l proiectează în aer, unde pare să rămână suspendat câteva clipe, ca și cum ar vrea să facă o tumbă. Are brațele întinse în lături și într-o mână ține cascheta cu secera și ciocanul imprimate cu auriu. Spinarea i se arcuieste violent, îi tășnește sângele și cade pe podea duduind. Un dulap se prăbușește, împrăștiind peste trupul inert o mulțime de fleacuri.

Dintr-o cameră alăturată dau buzna doi subofițeri și un locotenent. Pe măsură ce se apropie, aud răpăitul unui automat: o rafală prelungă și furioasă.

Cei trei ruși sunt proiectați în ușă și cad ca niște baloane sparte.

– Hei! strigă Albert, mângâindu-și automatul. Jucăria asta te face să te simți mai puternic!

– La ce naiba visați acolo? zbiară Bătrânul, vârându-și capul pe ușă. Haideți! Grăbiți-vă! O s-aveți destul timp să contemplați cadavre când o să zăceți într-o groapă comună!

E ca și cum ar fi ațintite asupra noastră mii de mitraliere. Un covor de tra-soare mătură străzile înguste ale. satului. La fiecare geam apar flăcări de la gura. țevii. Grenade de mână sfărtecă aerul și explodează cu trosnete ascuțite. Orice adăpost, oricât de mic, ascunde un soldat al Armatei Roșii, gata să lupte cu un dispreț fanatic față de moarte.

Micuțul geme înfundat, se împleticește și se reazemă de perete, plin de sânge.

– Micuțule! strig eu cuprins de panică, și mă arunc lângă el.

Deschide ochii și mă privește tulbure. Din partea opusă, apare în fugă Porta, urmat îndeaproape de Gregor, care aduce o trusă medicală.

– Ai murit? întreabă Porta, aplecându-se peste Micuțul.

– Nu! răspunde acesta. Spurcății ăia m-au împușcat în gât.

– Fir-aș al naibii! exclamă Porta uimit, după ce i-a desfăcut Micuțului gulerul de la uniformă.

– Văd prin tine! N-am mai pomenit așa ceva! Ia uitați-vă! arată el spre orificiul de intrare al glonțului. Afurisitul a trecut prin el ca prin brânză. Ar fi putut să-i zboare scăfârlia.

– Era s-o sfeclești rău de tot, îi spune Gregor, apăsând un bandaj pe orificiul de ieșire al glonțului. Sfinte Sisoe, ești cu adevărat norocos! Dacă ținteau puțin mai sus, ateii ăștia îți crăpau țeasta.

– Ești în stare să bei ceva? îl întreabă Porta îngrijorat, întinzându-i sticla de cinci litri, plină cu vodcă.

– Nu pune întrebări idioate, răspunde Micuțul vlăguit. Înșfacă sticla și o golește pe jumătate, exact în douăzeci și una de secunde.

– Cred că iese prin găuri și i se scurge pe haine, spune Porta uluit. Nici un om normal nu poate bea atât de repede o asemenea cantitate de vodcă.

– Și mi-a picat foarte bine, susține Micuțul. După înghițitura asta mă simt ca un nou-născut! Mai dă-mi sticla o dată! Pruncul vrea să bea din licoarea eroilor!

– Doamne, vouă vă vine să credeți? strigă Porta, clătinând sticla goală.

Un trosnet sfâșie tăcerea și o ploaie de obuze se prăvălește, zguduind satul. Izbucnește focul. Toate casele cu acoperișuri din paie sunt cuprinse de flăcări.

– Haideți s-o ștergem de-aici până să ne zboare Ivan creierii, spune Gregor.

– Aveți răbdare, rânjește Micuțul și înșfacă pușca cu trei țevi retezate. Vreau să văd din ce direcție se trage. Poate că dau de nenorocitul care m-a găurit!

Toată noaptea, chiar și a doua zi, trebuie să facem față tuturor ororilor posibile: În trei zile, înaintăm doar câteva sute de metri. Când încercăm să ne tragem puțin sufletul în adăposturi, rușii contraatacă, mai încrâncenați ca niciodată, și suntem nevoiți să ne retragem. În următoarele zile, trecem prin iadul unei lupte corp-la-corp. Ne oprim puțin să ne odihnim și constatăm că Albert e singurul dintre noi care n-a fost rănit.

– Cum ai reușit? îl întreabă Porta mirat, bandajându-și strâmb rana de la cap.

– Pe mine nu mă dibuie gloanțele pentru că sunt negru. (Albert își arată dinții într-un zâmbet larg și privește în jurul său.) Pur și simplu mă ocolesc și se înfig întotdeauna în funduri albe! Crede-mă, e un mare avantaj să fii negru în războiul albilor!

„Faptul că Führerul a scăpat cu viață în urma acestui atentat josnic este un semn trimis de Dumnezeu, care demonstrează că Adolf Hitler e călăuza noastră, ales să înfăptuiască mărețele noastre planuri, și nici o putere din lume nu-i va putea zădărnici marșul pe calea predestinată care duce spre Victoria Finală a Germaniei.”

*„Völkischer Beobachter”²³,
21 iulie 1944*

– Nu avem echipament de iarnă, spune intendentul de campanie Bauer. Führerul i-a asigurat pe conducătorii Armatei că nu vor mai fi campanii de iarnă, și deci nu mai e nevoie de echipament adecvat.

– Îți bați joc de mine, sau ce? rage Oberst Hinka. Suntem la începutul lui noiembrie. Primele zăpezi au căzut acum paisprezece zile. Dacă o mai ține așa, într-o săptămână vom fi îngropați în zăpadă până-n gât!

– Führerul așa a ordonat. Nu vor mai fi campanii de iarnă. Intendentul zâmbește resemnat.

– Ai înnebunit! tună Hinka. Mulți dintre oamenii mei nu au mantale, dotarea cu muniție e la pământ, ne trebuie ulei de iarnă pentru vehicule și pentru arme, și multe alte lucruri!

– Regret, Herr Oberst, răspunde intendentul de campanie ridicând din umeri. Nu am primit echipament de iarnă pentru Corpul de armată. La ultimul transport, mi-au adus doar prelate, ochelari de protecție pentru motocicliști și anticoncepționale.

– Ești nebun! zbiară Hinka. Prelate și anticoncepționale! La ce dracu' ne folosesc chestiile astea?

– Veniți să vedeți, Oberst Hinka. Transportul se află încă în depozitul gării. Am semnat de primire, bineînțeles! Dar ce să fac eu cu munții ăia de prelate și de balonașe franțuzești? Habar n-am! Eu comandasem numai ceea ce ne trebuia: ulei de iarnă, blănuri! Dumneata ce-ai comandat? Eu unul n-am primit nimic din ce-am cerut. Astea sunt ordinele Führerului, Oberst Hinka!

– Ce să facem cu prezervativele? Să le punem în capul rușilor și să-i sufocăm cu ele? rage Hinka, gata să se năpustească asupra intendentului de campanie.

În acea noapte, soldații din Armata a 4-a Panzer încep să despoaie cadavrele rușilor de echipamentul de iarnă.

COORDONATOR DE TIR

Generalleutnant von der Hecht, comandantul de divizie, își potrivește monocul și se apleacă peste hărțile împrăstiate pe masa butucănoasă. Comandanții de regiment ai diviziei și ofițerii de stat-major sunt adunați în camera scundă.

Deșiratul șef de stat-major, Oberst von Balk, explică cu o înfățișare dură de ce au eșuat atacurile succesive pe culmi.

– Nimic altceva decât scuze! Întotdeauna scuze! mârâie el furios. (Lovește hărțile cu arătătorul.) Adevărul e că oamenii n-au curaj, iar proaspeții ofițeri sunt lipsiți de vlagă. Asta trebuie să se schimbe! Nu mai umblăm cu mânuși! E nevoie de o mână de fier! Cel mai mic semn de lașitate sau ezitare va fi pedepsit exemplar! Vor fi instituite Curți Marțiale de urgență, cu puteri depline! Disciplina va fi reinstaurată! Atacăm de trei săptămâni sanatoriul de la cota 409 și moara. Ținta e închisoarea OGPU! În ce stadiu ne aflăm? Ne-am cramponat de sanatoriu și de moară!

²³ „Völkischer Beobachter” (Observatorul poporului) - organul de presă al partidului național-socialist german (n.t.).

îndată ce înaintăm puțin, inamicul recâștigă teren! Cartierul General al Führerului i-a dat Corpului de armată trei zile pentru treaba asta. Aici - izbește cu arătătorul pe locul însemnat cu roșu de pe hartă - este intrarea spre sanatoriu și spre moară! Treceam pe aici și, în curând, putem cuceri culmea, după care nu mai e decât o aruncătură de băț până la creasta unde se află pușcăria. Odată ajunși acolo, până la Nipru nu mai e decât un pas! Vom fi prima divizie care va ajunge la Nipru! Se ridică mândru și-l privește pe comandantul de divizie.

Crucea de Cavaler a generalului sclipește în lumina albă a lămpii cu carbid. Buzele i se îngustează într-un surâs. Scoate din mânecă o batistă albă cu care își tamponează fruntea lată. Ochii săi reci, ca de pește, se opresc în dreptul fiecărui ofițer.

– Domnule general, să trăiți! protestează comandantul de infanterie, asta o să ne coste multe vieți omenești.

– Nu există bătălie fără morți, Oberst, mârâie generalul cu dispreț. Nu contează pierderile. În istorie intră bătăliile cele mai sângeroase.

– Va fi imposibil un atac fără ajutorul susținut al artileriei, intervine ofițerul operativ, evitând privirea de gheață a generalului.

– Crezi că-mi spui ceva nou, Oberst? Iatră generalul tăios. Umple un pahar cu coniac și îl toarnă pe gât cu un gest scurt.

O ordonanță îi umple din nou paharul. Generalul își îndreaptă spinarea și-l străpunge cu privirea pe comandantul Regimentului Panzer, Hinka, ofițerul cu o singură mână.

– Plutonul 2 a făcut-o de oaie, Oberst! Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Ce păcat că maiorul Blank a fost ucis. Ar fi arătat foarte bine în fața Curții Marțiale!

– Ne-au luat prin surprindere, să trăiți! se apără Hinka. Oricine ar fi căzut în cursă! Tancurile alea rusești îngropate erau complet invizibile chiar și de la doi pași. Inamicul a ras, pur și simplu, de pe fața pământului plutonul 2. Maiorul Blank n-ar fi putut să prevadă asta!

– Lasă scuzele, îl întrerupe tăios generalul. Supraviețuitorii plutonului vor lupta ca infanteriști. Porcilor ăloră puturoși le-ar prinde bine puțină mișcare. Nu știu decât să stea la căldurică în tancuri!

– Prea bine, Herr General, spune Hinka, privind deznădăjduit în tavan:

Un Rittmeister de la Motocicliști se prăbușește cu un zgomot sec. În cădere, trage după el și un scaun.

Generalul își potrivește mai bine monoclul și examinează dezgustat trupul inert.

– E comandantul meu de regiment, Rittmeister Opel, domnule, spune Oberstleutnant Winkel, comandantul Regimentului 4 Cavalerie.

– Scoateți-i afară pe slăbănogul ăsta! ordonă scurt generalul. Transferați-l imediat la un regiment de asalt!

– Rittmeisterul n-a dormit de o săptămână, domnule! încearcă Oberstleutnant Winkel să-și apere ofițerul.

Generalul uscățiv își ridică privirea de pe hărți și se uită la Oberstleutnant cu o expresie sălbatică.

– Îți închipui că eu am dormit de când divizia mea încearcă să cucerească pușcăria? ōuieră el răgușit. Mă vezi pe mine căzând pe dușumelele astea rusești je-goase? Se prăbușesc soldații în tranșee? Altă dată să nu mai vii cu asemenea scuze prostești, Oberstleutnant Winkel. Nu dau doi bani pe un Rittmeister adormit. Luați-l din fața mea! Dacă va supraviețui după atac, vreau să fie trimis în fața Curții Marțiale pentru slăbiciune și incompetență în serviciu. (Se apleacă din nou asupra hărților și arată cu cravașa locul atacului încercuit cu roșu.) Ascultați-mă, domnilor, trâmbițează el pe un ton metalic. Culmea trebuie cucerită, și divizia mea o va cucerii! Celelalte două divizii vor ataca din flancuri. Divizia de rezervă va face curățenie

în urma atacului. OKH²⁴ mi-a permis ca divizia mea să atace la centru. Feldmarschall von Mannstein are încredere în noi! (Își trece mâna peste capul ras.) Domnilor, vreau să cucerim culmea până mâine seară! E un ordin! Și rețineți! Cine nu respectă ce-am spus, indiferent din ce motiv, va ajunge în fața Curții Marțiale pentru lașitate și incompetență. (Lovește din nou harta cu cravașa.) E un ordin: chiar dacă îmi pierd toată divizia, voi cuceri culmile-alea până mâine-seară!

Dinspre ușă se aude o bufnitură seacă. Se prăbușise un Leutnant de artilerie. Generalul se aprinde la față și își sfichiuieste nervos cizmele cu cravașa.

– Mai vrea careva dintre voi să cadă în nas? şuieră el cu răutate. Dacă da, fa-ceți-o acum, ca să scap mai repede de voi!

Se așterne o liniște mormântală, în vreme ce doi sanitari îl iau pe Leutnant ca pe un sac de cartofi.

– Dă-i drumul, Balk! i se adresează generalul șefului de stat-major. Dar fii scurt! N-avem prea mult timp de pierdut!

– Corpul de armată va ataca mâine în trei valuri succesive, începe șeful de stat-major. După cum vi s-a spus, noi conducem atacul. Totul se va petrece foarte rapid. Nu vă veți opri, indiferent care va fi riposta inamicului. Pornim de aici, de la cota 209. Se coboară râpa în fugă. Vom fi ajutați de un baraj care va fi aruncat pe culme și va coborî pe flancuri; o să-i dea gata pe ruși. În fața noastră se află. Regimentul 39 de gardă sovietic - unitate de elită, condusă de generalul Koniev, un tip foarte dur. Li s-a alăturat Divizia 521 Blindate și Brigada 16 Cavalerie. Rezervele vor fi aici, la douăzeci de kilometri în spate. E vorba de Divizia 731 Pușcași, care nu reprezintă un pericol real. Dacă intră în luptă, unul dintre regimente îi termină imediat. Nu au nici experiență de luptă și nu sunt nici curajoși. Putem strivi ca pe niște păduchi adunătura asta de țărănoi insuficient instruiți. Oberstleutnant Winkel, vei ataca de aici cu infanteriștii, ca să susțineți Regimentul Panzer. Spune-le oamenilor tăi să se țină foarte aproape de tancuri. Să aveți în urma voastră și o unitate a Poliției militare, pentru mai multă siguranță. Să. fie lichidați toți cei care bat în retragere. Oberst Jevers, faci legătura cu divizia din flanc și îți conduci Regimentul 6 Motocicliști pe urmele Regimentului 104 Grenadier.

– Am înțeles, să trăiți! murmură Oberst Jevers șocat, holbându-se la hărți. Știe ce înseamnă asta: condamnare la moarte.

Șeful de stat-major îl privește, zâmbind glacial, pe Oberst Müllen, comandantul Regimentului 114 Panzer Grenadier.

– Iar dumneata, Oberst, vei ataca împreună cu Regimentul 104. Maior Zaun, în cursul nopții te strecuri printre linii cu Batalionul 76 de asalt și ataci punctele defensive ale inamicului cu explozive și aruncătoare de flăcări. Apropie-te, Zaun. Aici vei face breșa. (Șeful de stat-major lovește ușor harta cu degetul arătător.) Trebuie să vă mișcați așa de repede, de parcă v-ar mâna chiar diavolul de la spate. De fapt, așa și este. La ora H veți ajunge în spatele avanposturilor inamice. Dacă nu, o să vă coste foarte scump!

– Prea bine, domnule, răspunde maiorul Zaun. Am înțeles! (Își umezește buzele uscate.) O mică plimbare-n rai, îi șoptește el Oberstleutnantului Winkel. N-o să scape prea mulți cu viață!

– Ți-e frică? întreabă șeful de stat-major, auzind ultima remarcă. Dacă ai impresia că misiunea e prea grea pentru unul ca tine, spune-mi! Găsesc imediat pe cineva care să te înlocuiască!

Maiorul se înroșește, dar nu reușește să răspundă înainte ca șeful de stat-major să ajungă la Oberst Grün, comandantul de artilerie.

– Oberst, dumneata vei comanda Divizia de Artilerie. Vor mai fi încorporate două plutoane de mortiere și o brigadă de Nebelwerfere²⁵ grele. Cred că nu trebuie

²⁴ *Oberkommando des heeres* - Comandamentul Superior al Armatei (n.t.).

²⁵ *Nebelwerfer* - aruncător de ceață (n.t.).

să-ți spun că va fi necesară o strânsă cooperare între toate bateriile duminică. Ai cinci ore la dispoziție ca să le aduni laolaltă și să-ți instruiești comandanții de baterie. Am reușit să aducem și un grup de meteorologi, deci nu vor fi probleme în privința asta. Dacă nu ai încredere în vreunul din comandanți, poți să-l înlocuiești cu un om cu mai multă experiență! Nu ne putem permite să facem nici o greșală! Totul depinde de tirul vostru. Coordonatorul vostru de tir e veriga cea mai importantă. Trebuie să fie unul dintre cei mai buni oameni! Pe cine propui?

– Hauptmann Henckel, răspunde Oberstul fără ezitare, îndreptându-și privirea către un ofițer de artilerie înalt și slab care nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani. Herr Henckel a fost trei ani instructor la Școala de Artilerie de la Jüterburg. N-a fost prea multă vreme pe front, dar e foarte apreciat de Școală. Sunt ferm convins că e cel mai potrivit ofițer pentru acest post.

– Sper să ai dreptate, latră generalul, sfredelindu-l cu privirea pe Hauptmannul de artilerie, care în mod deliberat stă în afara razei de lumină. Ascultă-mă, Henckel, e foarte important. Totul depinde de felul în care ai să înțelegi ordinele. N-avem timp să le repetăm! Continuă, Balk! mârâie el nerăbdător, lovindu-și cizmele cu cravașa. Suntem foarte ocupați!

Oberst Grün se apropie de coordonatorul de tir și îi trage un ghiont în coaste.

– La dracu', Henckel! șoptește el. Ai adormit în picioare! Trezește-te, omule! Unde-ți sunt ordinele de deschidere a focului? Arată-mi ce-ai scris!

Cu ochii împăienjeniți, Hauptmann Henckel îi întinde Oberstului teancul cu planurile de declanșare a focului.

– Ce naiba? Ți-ai pierdut mințile? pufnește furios Oberstul. N-ai scris aproape nimic! Vrei să ajungem cu toții în fața Curții Marțiale? Lua-te-ar dracu'! N-am mai văzut niciodată așa ceva! Herr Pohl! se adresează el aghiotantului. Bagă-l în priză pe Henckel. Și ține minte ce-ți spun, Henckel: nu mai ești la Jüterburg. Dacă aici faci vreo greșală, nu mai scapi doar cu o muștruluială. Răspunzi cu capul! Ți-e rău? Spune dacă ți-e rău! Spune odată!

– Nu, domnule, mă simt bine. Sunt doar puțin cam obosit.

– Obosit! spune disprețuitor Oberstul. Oare nu suntem cu toții obosiți?

Se îndreaptă spre masa cu hărți și-l privește neliniștit pe generalul mic și uscățiv, întrebându-se cu cine l-ar putea înlocui pe Henckel. Nu-și dă seama cui ar îndrăzni să-i încredințeze această sarcină.

– Ai luat-o razna? Ai adormit din nou! șoptește stânjenit aghiotantul, trăgându-l de mânecă pe Hauptmann Henckel. Fii atent și notează ce ți se spune. Dacă nu, ai putea distruge întreg Corpul de armată când vei deschide focul!

– Nu știu ce-i cu mine. Pur și simplu nu pot să stau treaz, se scuza Hauptmann Henckel, sprijinindu-se de perete să nu cadă. Nici măcar nu-mi amintesc când m-am întins ultima oară într-un pat!

– În pat? zâmbește aghiotantul ironic. Fii mulțumit dacă ai o saltea de paie, și asta ca să nu te culci direct pe zăpadă! Paturile sunt pentru ofițerii superiori din Statul-Major. Eu n-am mai văzut pat de doi ani!

– Doi ani? murmură Henckel uimit. Erai în permisie probabil. Orice soldat are trei săptămâni de permisie pe an.

– Spune-mi, Henckel, din ce planetă ai picat? De pe Lună sau de unde? Permisie! Sfântă Fecioară, pe ce lume trăiești? Ca să poți dormi puțin, ar trebui să te alegi cu o rană zdravănă. Dacă am noroc și sunt rănit, nu mă mai scoate din pat vreo șase luni nici un ofițer medic al Armatei!

– Asta-i sabotaj, îi reproșează Henckel.

– Asta crezi tu! zâmbește aghiotantul cu dispreț. În curând n-o să mai gândești așa. Dar acum, îți ordon să te trezești! Dacă nu, o s-o pățești urât de tot. Sarcina pe care ai primit-o necesită ceva mai mult decât ochii larg deschiși. În limbajul de pe front, o să-ți încingem fundul până ce se pot prăji ouă pe el, dacă o faci de oaie!

O explozie înfundată îi întrerupe. Clădirea se cutremură. Mai explodează încă două bombe. Nici unul din ofițeri nu pare să bage ceva de seamă. Șeful de stat-major nu se oprește nici o clipă din prezentarea planului de atac.

Din întineric se desprind țipete și gemete sfâșietoare.

Hauptmann Henckel se uită iritat spre intrarea camuflată. Perdeaua neagră fâlfâie datorită suflului.

– Bombardiere? șoptește el. Clipește înspăimântat. Abia a sosit pe front. La Jüterburg nu fuseseră niciodată raiduri aeriene.

– Cred că poți să le numești și bombardiere, surâde aghiotantul sfidător. Noi le spunem „râșnițe”. Sunt foarte multe. Biplane vechi, cu bombe care atârnă dedesubt ca niște cârnați la măcelărie. În clipa în care pilotul vede o lumină ia sol, ia o bombă din cârlig și o aruncă. Încearcă doar să te plimbi cu o țigară aprinsă în gură. Te asigur c-o să te trezești cu o bombă în cap cât ai zice pește!

Câteva explozii în lanț sfărâmă ușa, ca și cum ar fi fost lovită de un pumn uriaș. În cameră intră un val de aer rece și de zăpadă care stinge lămpile de carbid cu suflul său înghețat.

– Închideți ușile și aprindeți luminile, ordonă nervos generalul, șfichiindu-și nerăbdător cizmele. Luminile! repetă el. Luminile, lua-v-ar naiba!

Câțiva semnalizatori se împletesc în propriile lor picioare, venind în fugă cu alte lămpi. În câteva clipe, încăperea e scaldată în lumină. Una dintre ele trosnește și fâșâie. Generalul o privește enervat.

– Faceți-i ceva să tacă! zbiară el, roșu de mânie.

Un Unteroffizier semnalizator încearcă nervos să regleze arzătorul, dar lampa continuă să bolborosească. Parcă ar vrea să-l sâcăie pe general.

Unteroffizierul se frige la degete, însă nu arată acest lucru.

– Ia lampa de-aici! Afară cu ea! rage generalul răgușit. Unteroffizierul o înșfăcă și iese cu ea din încăperea. În același moment se aud explodând niște bombe. Unteroffizierul e aruncat înapoi, cu lampă cu tot. Se prăvălește într-o ploaie de cioburi, bucăți de carne sfâșiată și tencuială.

– Ce porcărie, mârâie generalul țăfnos. Strângeți mizeria, și hai să continuăm.

Se expune pe scurt planul marelui atac. Unteroffizierul mort și bombardamentul nu par a avea vreo importanță. Câțiva soldați strâng rapid toate rămășițele.

– Trebuie să ținutim inamicul cu un baraj scurt și violent? întreabă nesigur comandantul de artilerie, Oberst Grün.

– Bineînțeles! răspunde generalul iritat, potrivindu-și mai bine monoculul. Dar ce-ai vrea să facem? Focul tău va cădea în „țara nimănui” și va înainta în fața infanteriei, care va fi nevoită să se țină strâns în urma lui. O să moară câțiva proști, dar asta e oricum inevitabil. Inamicul n-o să-și poată închipui că suntem chiar în spatele barajului. Vor fi luați prin surprindere și nu vor mai avea timp să-și pună armele în poziție de tragere. Le vom distruge artileria grea cu obuzele noastre. Nu uitați, domnilor, trebuie să profităm de momentul în care vor fi luați prin surprindere. Oberstleutnant Winkel, dumneata vei ataca în câmp deschis. Știu că o să fie foarte greu, dar sunt convins c-o să te descurci. Ești un om de încredere. Dar nu uita să menții legătura cu ambele flancuri. Dacă nu, suntem pierduți! Inamicii sunt experți în a contraataca prin zone izolate. Cea mai mică greșală făcută aici - pocnește cu cravașa peste hărți - și ne putem considera terminați!

Instructajul continuă încă jumătate de oră. O dată la câteva vorbe, se aude o amenințare cu privire la Curtea Marțială și la pușcărie.

În final, generalul subliniază responsabilitatea deosebită a suportului artileriei. Pune mâna pe umărul lui Oberst Grün.

– Grün, te rog, promite-mi că-i vei înlocui pe cei în care nu ai încredere deplină. Un singur tâmpit printre ofițerii tăi poate să ne dea totul peste cap! (Își duce mâna la bonetă.) Domnilor, vă mulțumesc. Vă doresc tot norocul din lume! Dacă

atacul nu reușește, nici unul dintre voi nu va mai fi ofițer! Țineți minte asta!

– Dumnezeuule, iarăși! șoptește Oberst Grün, exasperat. Hauptmann Henckel a adormit din nou.

– Îmi pare rău, domnule! bolborosește Henckel rușinat. Nu-mi dau seama ce-i cu mine, simt că nu mă pot aduna.

– Ce mă fac cu tine? întreabă Oberstul îngrijorat. Nu am înlocuitor pentru funcția de coordonator de tir. Aș putea numi oricând un Wachtmeister cu experiență, dar de data asta e absolut imposibil. Trebuie să-ți vii în fire! Lua-te-ar dracu' omule, vino-ți odată în fire! repetă el, trăgându-l cu putere de mânecă pe ofițerul somnoros. Ți-ai notat tot?

– Da, domnule, am scris tot, să trăiți! Nu e prea complicat. Vă puteți bizui pe mine, domnule!

– Sper din tot sufletul să fie așa. Dar nu te amăgi cu gândul că va fi o sarcină ușoară. Pentru orice eventualitate, să mai revezi o dată planul împreună cu aghiotantul. Oberstul își ia haina lungă de blană din cuier.

Servibil, Henckel încearcă să-l ajute să se îmbrace.

– Termină cu tâmpeniile, ripostează nervos Oberstul. Nu ești la popota ofițerilor. Nu mai pierde timpul, uită-te încă o dată pe instrucțiuni. Să te ajute dracu', Dumnezeu și toți sfinții, Henckel, murmură el în timp ce iese, încheindu-și centura. Își scoate pistolul din toc și-l bagă în buzunarul de la haină, ca să-i fie mai la îndemână.

Hauptmann Henckel privește în gol. Simte cum încăperea se leagănă ca o corabie pe valuri. Nu-și dorește decât să se întindă pe jos și să doarmă, să doarmă...

„Trebuie să fac un duș rece ca gheața”, gândește el, și își calcă singur degetele de la picioare până când durerea ajunge în dreptul genunchilor. Dar nu-i folosește la nimic. Fețele încețoșate ale ofițerilor din cameră se învârtesc în jurul său. Undeva, departe, cineva vorbește despre sincronizarea ceasurilor.

Un maior din Nebelwerfer îl înghiontește în coaste, însă nu aude decât un singur cuvânt: „Așteaptă!”. Nu știe ce trebuie să aștepte.

– Ți-e rău? Ce dracu' ai? întreabă tăios maiorul.

– Sunt doar puțin obosit, domnule.

– Sper din tot sufletul că nu ești atât de obosit încât să nu-ți îndeplinești ca lumea sarcina de coordonator de tir. Dacă da, ai face mai bine să te îmbolnăvești imediat. Bănuiesc că or să te închidă, dar e mai bine așa decât să strici toată treaba! Dacă faci vreo prostie, te trezești în fața Curții Marțiale. O să-ți zboare scăfârlia, amice!

– Îmi revin imediat, domnule, îl asigură Henckel cu o voce joasă.

– Sper al naibii de mult! Ți-ai notat corect intervalurile de timp? întreabă maiorul suspicios, privindu-l lung pe Henckel. Dacă dai drumul rachetelor prea devreme sau prea târziu, întreaga reprezentatie se va risipi în văzduh. Dă-mi să revăd intervalul de timp! Henckel îi întinde tăcut hârtiile, și mâna-i tremură.

Strângând din buze, maiorul aruncă o privire peste coloanele de cifre și calcule. Constată cu satisfacție că cifrele sunt corecte în ceea ce privește aruncătoarele sale de ceață.

Nu știe însă că acestea sunt însemnările aghiotantului; Henckel nici nu le-a văzut măcar, dar le va copia.

– Du-te să dormi câteva ore, îl sfătuiește maiorul, bătându-i cu mâna pe umăr. Trebuie, să ai multă vlagă când o să înceapă distracția. Altfel, o să te alegi cu un cuțit în beregată! Își atinge vârful bonetei cu un deget și pornește agale spre comandantul bateriilor.

Obosit și amețit, Henckel se așază la masa șubredă, alături de aghiotant. Cercetează împreună programele și țintele tunurilor.

– Un singur lucru aș vrea să-ți spun, i se adresează sobru aghiotantul. Să-ți verifici rețeaua telefonică. Nu lăsa nimic la voia întâmplării. În caz că s-ar ivi vreo

problemă, șeful de stat-major va păstra legătura cu tine prin aparatul de emisie-recepție. Dacă ți se pare ceva neclar, spune acum!

– Nu sunt un îngrămădit, răspunde Hauptmann Henckel furios. Nu sunt foarte mulți specialiști coordonatori de tir la fel de buni ca mine. După părerea mea, toată lumea a făcut din țăntar armăsar. Noi ne-am jucat cu chestii din astea la Jüterburg.

– Dumnezeuule Atotputernic, mormăie aghiotantul, suindu-se în Kübel dărdăind. Se înclină spre șofer și-i spune: Armăsarul ăla infatuit de garnizoană nu-și dă seama că e cu un picior în fața plutonului de execuție. Jüterburg! E o joacă de copii în comparație cu ce avem noi de făcut! Nici nu m-aș mira dacă adormitul ăsta o să-și frângă gâtul diseară! La Regiment! ordonă el scurt, învelindu-se cu o pătură. Doamne, ce frig e!

Kübelul derapează de câteva ori și e pe punctul de a se răsturna într-unul din șanțurile de lângă șosea.

– Cei care vor scăpa cu viață, mormăie aghiotantul îngândurat, nu vor uita prea repede bătălia pentru închisoarea aia spurcată!

– Știți, domnule Rittmeister - spune șoferul, Unteroffizier Stolz, redresând volanul pentru a evita un stâlp -, dacă aș fi în locul generalului, l-aș lăsa dracului pe Ivan cu închisoarea lui cu tot. I-aș lăsa și sanatoriul, și moara. Avem destul loc ca s-o luăm pe-alături.

– Dar nu ești generalul, rânjește sarcastic aghiotantul. Când se va termina războiul, tu te vei întoarce acasă și o să te angajezi iar șofer de camion, chiar dacă vom cuceri sau nu închisoarea. Dar vezi tu, comandantul nostru de divizie e general-locotenent și are pe umăr o singură stea aurie. I-ar plăcea foarte mult ca până la sfârșitul războiului să mai primească încă două. Generalii consideră că războaiele sunt făcute, pentru avansări. Dacă luăm pușcăria, generalul nostru locotenent va ajunge general de cavalerie și, cine știe, poate se va alege și cu o panglică colorată după gât. Și de la general de cavalerie nu mai e decât un singur pas până să ajungă General-Oberst. În afară de asta, dacă nu cucerește închisoarea OGPU, riscă să-și piardă comanda, stelele, iar leafa îi va fi drămuie pe măsură!

– Mă scuzați, domnule Rittmeister, să trăiți, dar mi se pare absurd ca noi, grupul de asalt, să fim făcuți terci, numai ca să primească un general câteva stele pe umăr.

– Ai dreptate, Stolz, dar astea sunt regulile jocului. Tu ai noroc că ești șofer. Slavă Domnului că nu faci parte din regimentul de asalt.

– Da, chiar așa! oftează Unteroffizier Stolz, simțind un fior prin șira spinării.

Kübelul greu al comandantului Artileriei e oprit la o intersecție. Comandantul însuși, discută pe marginea drumului cu Hauptmann Henckel.

– Oprește aici! ordonă aghiotantul, care sare mai înainte ca mașina să frâneze.

– E totul în regulă? întreabă tăios Oberst Grün, adăpostindu-se de vânt în spatele Kübelului.

– Da, să trăiți, totul e în regulă! răspunde aghiotantul, pocnind din călcâie. Am verificat împreună cu Hauptmann Henckel.

Oberstul îi face un semn aprobator din cap, își ridică gulerul de blană până peste urechi și privește îngrijorat spre stepa întunecată. Pâlcuri de nori negri se îngrămădesc pe cer.

– O vreme, voi fi la Statul-Major al Diviziei, spune Oberst Grün, bătătorind zăpada eu picioarele. Mă găsești acolo dacă ai vreo nelămurire. Henckel, dacă vrei ceva, întreabă-mă acum!

– Prea bine, să trăiți! răspunde Henckel, cu un glas tremurat. Ordinul de deschidere a focului va trebui să-l dau eu, sau va veni de la divizie?

Oberstul îl privește înmărmurit. Nu-i vine să-și creadă urechilor.

– Am trăit s-o aud și p-asta! spumegă el turbat. N-ai priceput nimic din ce s-

a discutat? Bineînțeles că tu o să dai ordinele. Doar pentru asta ai funcția de coordonator de tir! Să controlezi tirul tunurilor! (Oberstul mijește ochii și-l privește suspicios.) Sper că n-ai luat-o razna de tot!

– Nu, să trăiți! Totul e în ordine. Mi se învârteste puțin capul. Sunt cam oboșit și amețit. N-am dormit de foarte multă vreme, adaugă el stânjenit.

– Nu ești singurul care n-a dormit, i-o retează scurt Oberstul. Hauptmann, n-ar trebui să te plângi. Tu n-ai avut nici o problemă în cei trei ani petrecuți la Jüterburg, pe când noi am trăit aici ca șobolanii. Și acum te văicărești ca o muiere reumatică, numai pentru că ai rămas puțin în urmă cu somnul! Dacă nu te simți în stare să-ți faci datoria, spune-o până nu e prea târziu! Te pot folosi oricând pe post de curier.

– Herr Oberst, sunt instruit pentru funcția de coordonator de tir și nu consider că misiunea asta specială ar fi deosebit de dificilă, răspunde Henckel jignit.

– Sună promițător, râde Oberstul batjocoritor. Generalul o să-ți scoată și sufletul dacă faci vreo prostie! Verifică-ți legăturile. Trebuie să meargă strună! *Hals und Beindbruch*²⁶, Henckel! adaugă el, urcându-se în Kübel. Mașina dispăre într-un nor de zăpadă, urmată îndeaproape de vehiculul aghiotantului.

– Cretin egoist! bombăne Henckel. Tembelul ăsta n-ar fi ajuns niciodată Oberst dacă n-ar fi fost război. Cei mai buni ofițeri sunt ținuti pe post de instructori. Instructorii buni formează ofițeri buni. Știu mult mai multe decât tine despre coordonarea tirului, porc încrezut ce ești! Ți-au trebuit douăzeci de ani să ajungi Oberst, iar eu am fost Hauptmann în trei ani! Când îmi voi termina aici treaba, voi fi chemat înapoi la Jüterburg cu gradul de maior! Jignit, se urcă în mașină, înfășurându-se mai strâns cu haina de blană.

– Isuse! Domnule Hauptmann! I-auziți-i cum bubuie! mormăie șoferul, un Obergefreiter care seamănă cu Micuțul.

– Mai încet cu obrăznicile, Obergefreiter, tună Henckel, că altfel o pățești! Vorbește numai când ești întrebat!

Obergefreiterul ridică mirat din sprâncene. „Rahat îngâmfat ce ești! Înjură el în gând. Noi vă ducem în spinare. Am dat gata indivizi mult mai afurisiți decât tine!”

– Herr Hauptmann, să trăiți! Obergefreiter Schwartz cere permisiunea să vă întrebe care e destinația, să trăiți!

– Știi bine unde trebuie să mergem, mârâie Henckel iritat.

– Nu, să trăiți! N-am nici cea mai vagă idee, domnule.

– La Centrul de coordonare a tirului, prostule!

– Care dintre ele, să trăiți? Sunt mai multe, domnule. Henckel e pe punctul să explodeze. Își încleștează pumnii și-l străpunge cu privirea pe Obergefreiterul care zâmbește arogant.

– Centrul de coordonare a focului de artilerie! La care te gândeai?

– Eu nu gândesc, să trăiți! Încă de pe vremea când eram biban, mi s-a tot spus să nu mai gândesc. Ni se spunea să lăsăm chestia asta pe seama cailor. Oricum, ei au capul mai mare!

– Așa crezi? scuipă furios Henckel. Lasă-mă la Centrul de coordonare a focului de artilerie și prezintă-te la baterie. Ești eliberat din funcție. Nu vreau să te mai văd niciodată!

– Prea bine, să trăiți! rânjește șoferul nepăsător. Pornește cu scrâșnet de cauciucuri, conducând cu o viteză infernală pe drumul plin de hârtoape. Ocolește troienele de zăpadă, dar, deși gonea nebunește, Hauptmann Henckel se cufundă într-un somn adânc.

Obergefreiter Schwartz îl privește cu coada ochiului. Pe față i se întipărește o

²⁶ Urare de succes tipic nemțească. În traducere exactă: „Să-ți frângi gâtul și picioarele” (n.t.).

expresie fericită și începe să cânte cât îl ține gura:

*Es geht alles vorüber,
Es geht alles vorbei
Das Ei vom Dezember
Kriegst du im Mai!
Zuerst fällt der Führer,
Und dann die Partei!*²⁷

La un moment dat, Kübelul derapează, se răsucesce de câteva ori în jurul axei și alunecă pe o pantă abruptă.

Schwartz râde cu poftă. Pare că într-adevăr se distrează de minune. Îl privește din nou pe Hauptmann Henckel, care a căzut pe podea, pe jumătate leșinat.

– Ai impresia că mă poți da afară, îngâmfat nenorocit ce ești! Ți-arăt eu ție! Chiar dacă o s-ajungi să stai în cap și să beși ordine cu fundul, tot n-o să scapi de bătrânul Schwartz! Frânează brusc în fața adăpostului în care se află Centrul de coordonare a tirului.

– Permiteți să raportez, să trăiți, am ajuns, domnule! Scoală amice, e timpul să arunci cu fier vechi în vărul Ivan. Dacă tragi aiurea, o să-ți găurească ai noștri debla! (Îl scutură violent, dar ofițerul nici nu se clintește.) Trezește-te, fir-ai al dracului de dobitoc! Taxiul a ajuns la destinație! Hei, Herbert! zbiară el la Gefreiterul care stă într-o rână la intrarea în adăpost, cu carabina aruncată nonșalant pe umăr. Vino să mă ajuti! E aici un ticălos care vrea să doarmă până la sfârșitul războiului!

– Trage-i una la boașe! îi sugerează Herbert nepăsător, mușcând zdravăn dintr-un cârnat înghețat.

– Nu se poate, amice. Ăsta-i unul dintre grangurii, cei mari. rânjește Obergefreiter Schwanz fericit.

– De unde l-ai pescuit? întreabă Herbert, îndreptându-se agale către Kübel.

– E noul coordonator de tir! Halește fier și, în loc de șira spinării, are o lamă de sabie!

– Rahat, mormăie Herbert, împingându-l pe Henckel afară din Kübel de parcă ar fi fost un sac de cartofi. Îl lasă să se rostogolească pe panta înzăpezită.

– Unde mă aflu? Ce se-ntâmplă aici? zbiară Henckel. trezit în urma impactului cu un morman de zăpadă.

– Permiteți să raportez, să trăiți! Vă aflați în Rusia, domnule! strigă ambii soldați deodată, salutând cu stângăcie.

– În Rusia? murmură Henckel, privind nervos spre cer. O „râșniță” rusească se apropie zgomotos. În depărtare țâșnesc flăcări. Un tun automat bubuie sălbatic. Grenadele explodează cu sunete infundate. În pădure se zărește unitatea meteo. Siluete întunecate mișună de colo-colo. O rază de lumină străbate cerul înnoțat.

Henckel intră în adăpostul de coordonare a tirului clătinându-se pe picioare și-i salută pe cei doi locotenenți care îi întâmpină.

– Totul e în ordine? întreabă el arogant.

Aici se simte ca acasă. E în elementul lui. De-a lungul peretelui se află niște centrale telefonice la care lucrează patru transmisioniști. Pe o masă e întinsă harta întregii regiuni, pe care sunt însemnate punctele ce urmează a fi bombardate. Împreună cu locotenenții, Henckel își notează coordonatele și intervalele de timp necesare.

Un curier aduce raportul meteorologic. Henckel protestează. Raportul e scris neglijent și ordonă să fie refăcut.

²⁷ „Toate trec,/ toate se duc,/ oul din decembrie/ în mai îl primești!/ Întâi cade Führerul/ și pe urmă Partidul!” (Parafrază la un cântec soldătesc german) (n.t.).

– Vă rog, să aibă și marginea regulamentară de două degete!
 Cei doi locotenenți se privesc lung și se abțin de la orice comentariu.

– O să mă întind puțin, mormăie el acru.
 Se lungește pe o bancă și-și trage gluga peste față. Toți îl privesc uimiți. Nu le vine să-și creadă ochilor.

– S-o fi tăcânit, șoptește Leutnant Rothe. Să dormi înainte de atacul de artilerie! Tipul ăsta are nervi de oțel. Nici nu s-a sinchisit să verifice rețeaua telefonică!
 Zbârnăitul alarmant al unui telefon îi curmă vorbele.

– Nu mă deranjați decât pentru șeful de stat-major sau pentru comandant, bolborosește Henckel somnoros, trăgându-și gluga și mai jos.

– Am înțeles, să trăiți! răspunde Leutnant Rothe nepăsător și ridică receptorul. Aici Iepurele de Zăpadă. Leutnant Rothe. Da, domnule Oberstleutnant, să trăiți! Totul e în ordine. Cum doriți, domnule! Terminat mesajul!

Pune receptorul în furcă. „Băieții de la bateriile antitanc”, îi explică el locotenentului Hassow.

În următoarele cincisprezece minute, telefoanele sună tară întrerupere. Unitățile de artilerie au raportat că sunt pregătite de acțiune. Trei grefieri lucrează frenetic. Pregătesc ordinele pentru toate subunitățile. Întreg Centrul de coordonare a focului devine scena unei activități febrile.

Cei doi locotenenți muncesc pe brânci ca să termine la timp toate pregătirile. Numai coordonatorul de tir continuă să doarmă liniștit, ca și cum problemele astea nu-l privesc de fel.

– Doamne, ajută-ne! spune Leutnant Hassow. privind teancurile cu tabele de tragere din fața sa. Ce măcel o să iasă! L-ar băga în sperieți chiar și pe cei mai curajoși individ din Armată! Slavă Domnului că nu sunt eu coordonatorul tirului, cu toată răspunderea pe cap! E incredibil ce-au putut să aducă aici. Două brigăzi de aruncătoare de ceață. Sunt douăsprezece plutoane cu câte patru baterii la fiecare, și fiecare baterie arc patru „Werfer” cu câte zece țevi de căciulă! Mai sunt și tunurile de 210 mm. Patru tunuri la fiecare baterie înseamnă în total o sută nouăzeci și două. Apoi, plutonul greu cu trei baterii. Cu totul, nouă tunuri. Pe urmă noi, cu nouăzeci și șase de țevi de 105 și 150 mm.

– Nu uita de specialiștii cu patru baterii de pocnitori de 280 mm, adaugă Rothe. Asta înseamnă încă douăsprezece! O să facem ceva gălăgie, exclamă Leutnant Hassow. Și avem munți întregi de muniție!

– Când s-or trezi tipii cu pleasca asta pe cap, or să spună că a venit sfârșitul lumii. N-or să supraviețuiască nici păduchii și nici șobolanii!

– Infanteria noastră n-o să mai aibă mare lucru de făcut, râde Hassow. Îți dai seama? Cinci mii de obuze în șase minute!? Ți se face părul măciucă numai la gândul ăsta. Apoi. următoarele salve se succed la intervale de trei minute. Doamne. Dumnezeu! Și ăsta doarme ca lemnul! E nebun de legat! Îți dai seama ce s-ar putea întâmpla dacă undeva treaba nu merge strună?

– Nu-i nevoie să-mi spui, răspunde Rothe laconic. Îl punem să semneze totul, să nu plătim noi oalele sparte! Am o presimțire sumbră în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla. Henckel se simte de parcă ar fi dormit doar câteva clipe, când Leutnant Rothe îl scoală după câteva ceasuri bune.

– Herr Hauptmann! Treziți-vă! Treziți-vă! E divizia pe fir. Treziți-vă, domnule!

Până la urmă, Henckel reușește să se ridice în picioare, împleticindu-se și căscând. Rothe îl privește bănuitor.

– Sper că nu vă e rău, domnule? Erați atât de cufundat în somn încât, la un moment dat, am crezut că sunteți mort.

– De ce dracu' m-ai trezit? Ce s-a întâmplat? Nu puteți rezolva nici cea mai mică problemă fără ajutorul meu? Am nevoie de puțină odihnă înainte de începerea atacului.

– Domnule! Divizia vă cheamă imediat la telefon!

– Divizia? bolborosește Henckel buimac.

Deodată își dă seama unde se află și își îndreaptă spinarea atât de repede încât se pocnește cu capul de-o grindă.

– Pe toți dracii! zbiară el, frecându-și cucuiul. Ce cretini! Să construiască o cameră cu tavanul atât de jos! Rothe, până mâine să-l schimbați! Asta se cheamă incompetență! Să-l aduceți în fața mea pe cel răspunzător la ora nouă fix! Ai înțeles, Leutnant?

„Ești un bou, gândește Rothe. Ar trebui să fii mulțumit că ai un acoperiș deasupra capului. Alții n-au decât o groapă în pământ.”

Henckel ia receptorul și-și spune somnoros numele de cod. De la celălalt capăt al firului răspunde o voce vioaie:

– O secundă, domnule! Vă dau legătura cu șeful de stat-major.

Glasul tăios al acestuia se aude îndată pe fir. Henckel nu prea înțelege ce i se spune. E vorba de sincronizarea atacurilor și de succesiune.

– Prea bine, să trăiți! face el mecanic, bătând darabana pe teancul de documente din fața sa.

– Priceput? mârâie șeful de stat-major. Henckel se leagănă pe picioare, gata să cadă. Ascultă cu ochii închiși.

Leutnant Rothe îl înșfacă de braț și-l zgâlțâie violent.

– Fir-ar să fie! Treziți-vă, domnule! Henckel îl privește tulbure, dar acesta continuă să-l zgâlțâie până ce Hauptmannul îl împinge nervos la o parte.

– N-am înțeles, să trăiți! răspunde el cu o voce înăbușită.

– Te-ai ticnit de tot? rage furios șeful de stat-major. O să-ți mai spun o dată intervalele de timp! Dracu' te ia dacă nu le notezi absolut pe toate! Începe să turuie rapid o serie de cifre în urechea lui Henckel.

– Repetă-le! şuieră șeful de stat-major agitat.

Din fericire pentru Henckel, Leutnant Rothe ascultase pe fir. Pune în fața Hauptmannului un teanc de foi cu intervalele de timp.

Cu o voce spartă, nefirească, Henckel repetă cifrele în receptor.

– Henckel, mi se pare că dormi de-a-n picioarele! Ce se întâmplă cu tine?

– Sunt foarte obosit, domnule!

– Și eu sunt, explodează șeful de stat-major în urechea lui Henckel. Rage ca un animal de pradă înfometat. Și generalul e obosit, cu toții suntem obosiți! Nu mai vreau să aud. fandoselile tale! Ești ofițer și-ți vei face datoria așa cum trebuie! Trân-tește receptorul cu un zgomot care străpunge timpanul adormit al lui Henckel. Acesta rămâne o clipă înțepenit, uitându-se lung la telefon, după care se îndreaptă împleticindu-se spre banchetă.

De-abia își trage gluga peste ochi, când e chemat din nou la telefon. Se ridică blestemând și duce receptorul la ureche.

– Hauptmann, notează-ți asta, se aude vocea satisfăcută a aghiotantului: „Ora H. BERTHA. HELGA. LUDWIG. ADOLF. BERTHA. Repetă! Terminat!”

– ”Ora H. BERTHA. HELGA. LUDWIG. ADOLF. BERTHA. Terminat!” răspunde Henckel sleit, dorindu-și ca iadul să-i înghită pe aghiotant și pe toți cei din Statul-Major.

Legătura e întreruptă. Adormit cum e, își închipuie că cel care a întrerupt legătura a fost aghiotantul.

Își notează mesajul cu mâini tremurânde, lățit pe jumătate de-a lungul mesei cu hărți. N-a auzit nimic despre sincronizarea ceasurilor.

– Lăsați-mă să dorm liniștit acum, spune el, întinzându-se pe banchetă. Cei doi locotenenți se uită la el și clatină din cap.

– Legătura s-a întrerupt în mod ciudat. Am sentimentul că lipsește ceva.

– Doamne! Sunt mai mult mort decât viu! murmură Hauptmann Henckel.

O jumătate de oră mai târziu, când Leutnant Rothe îl trezește, își toarnă în cap o găleată cu apă rece ca să-și revină, dar asta îl ajută doar pentru moment. Un

Feldwebel îi aduce ultimele rapoarte. Împreună cu cei doi locotenenți, verifică toate legăturile și orarele. Sunt revăzute din nou tabelele-orare.

– Hai Rothe, citește cu voce tare, ordonă Henckel somnoros. Se aruncă pe un scaun, își pune mâinile după ceafă și închide ochii.

– Ordinul de deschidere a focului trebuie dat la ora 05,06. Rothe citește răspicat: la 05,12 artileria grea deschide focul cu tunurile de 75 mm. Peste două minute, atacă Panzerele și infanteria. Barajul se va înălța înaintea lor și va înainta încet, pregătind terenul trupelor de asalt, care vin din urmă.

– Simplă rutină. Nu e nimic complicat în toată chestia asta, remarcă Henckel cu indiferență, întinzându-și picioarele. Cască zgomotos până-i trosnesc fălcile. La dracu', sunt gata să adorm din nou! Dacă n-aș ști despre ce e vorba, aș putea crede că am dat în boala somnului! Dați-mi o vodcă mare. Asta te scoală și din morți!

Privindu-l întrebător pe Leutnant Rothe, un Feldwebel îi aduce un pahar cu vodcă. Henckel o dă pe gât dintr-o înghițitură. Dar lichidul o ia pe alături și-l apucă un acces de tuse. Începe să sară ca să nu se sufoc.

– N-ar fi mai bine să beți o ceașcă de cafea, domnule? întreabă Leutnant Hassow prudent. Trebuie să avem mintea limpede, și n-aș spune că vodca e cea mai indicată pentru păstrarea lucidității!

– Nu-mi spune tu ce să fac, Leutnant, rage Henckel ofensat.

Cere un alt pahar cu vodcă și-l bea lacom.

Leutnant Hassow îi pune în față niște documente care trebuie semnate. Henckel le semnează dezinvolt, fără să le citească.

Rothe îl privește ușurat pe Hassow, vrând parcă să spună: „Gata treaba, nu ne mai doare capul”.

– Haideți să verificăm legăturile! ordonă Henckel, bătându-i pe umăr. Feldwebelul transmisionist se uită la ceas, care indică ora 04,45. Dă-mi legătura cu cei de la „Werfer”. Soldații ăștia de mucava au întotdeauna nevoie de mai mult timp decât alții.

După o scurtă conversație cu comandantul de la „Nebelwefer”, cere hărțile cu pozițiile ce urmează a fi bombardate și memorează țintele. Împreună cu cei doi locotenenți, revede rapid ordinele Armatei. Apoi cere legătura cu cercetașii posturilor avansate ale artileriei. Par a fi neînțelegeri cu șeful de la Regimentul 104 Infanterie. Henckel îl repede cu brutalitate și închide. Se așază satisfăcut pe scaun și cere al treilea pahar cu vodcă.

– Credeți că e bine ceea ce faceți, domnule? întreabă Leutnant Rothe îngrijorat.

– O să-ți cer eu părerea dacă o să mă intereseze vreodată, Leutnant! i-o reteză scurt Henckel, vârându-și între buze un țigaret mic de carton în care e înfiptă o țigară rusească.

Înghite jumătate din vodcă și se întinde de-i trosnesc încheieturile. Își privește din nou ceasul și observă că mai sunt opt minute până la ora H. O clipă, se gândește să tragă un pui de somn până începe distracția. Vodca l-a făcut foarte optimist. De-abia așteaptă să dea drumul iadului de flăcări. E prima oară când trage în ținte vii. „Îi las pe toți cu gura căscată, gândește el satisfăcut. Cine știe, poate primesc Crucea de Fier pentru coordonare perfectă a tirului. De ce nu?” Își aruncă pe gât ce-a mai rămas din vodcă și-i privește disprețuitor pe cei doi locotenenți care stau aplecați deasupra hărților. Mai ia o țigară. Dar, înainte să și-o aprindă, telefonul începe să zbârnâie strident. Cu o expresie satisfăcută, ia receptorul din mână lui Rothe.

– Ce dracu' faci? se aude vocea mânioasă a șefului de stat-major. De ce n-ai deschis focul așa cum a fost stabilit?

– Să deschid focul? întreabă Henckel uimit. Mai sunt încă șase minute, domnule!

– Ești nebun? zbiară șeful de stat-major cu vocea spartă. Idiot nenorocit ce

ești! E ora cinci și zece. A trebuit să aștept câteva minute până am dat de tine. Ești cel mai incapabil individ cu care am avut vreodată de-a face. Ești, ești... (Șeful de stat-major nu mai găsește cuvinte potrivite ca să-și exprime indignarea față de co-ordonatorul de tir al Diviziei.) Hauptmann Henckel, știi ce s-a întâmplat? întreabă el pe un ton glacial. Toate trei regimentele Panzer au plecat, și infanteria a pornit la atac. Nu-i mai poate opri nimic. Așteaptă... - vocea sa e întreruptă brusc. Pe fir se mai aude doar un bâzâit vag.

- Alo, alo, alo! țipă furios Henckel, temându-se de ce s-ar putea întâmpla din cauza acestei întârzieri. Privește înnebunit în jur; ochii par să-i iasă din orbite. I-a dispărut complet aroganța care-l stăpânea. „Așteaptă...” spusese șeful de stat-major. Ce înseamnă asta? Să aștepte la telefon? Sau era începutul unei amenințări pentru greșeala făcută? Nu, nu putea să fie asta! A vrut să-i spună să mai aștepte un telefon!

- Ce s-a întâmplat? întreabă stânjenit Leutnant Rothe, uitându-se temător la Henckel.

- Ceasul meu e în urmă, răspunde gătit Henckel, privind în gol. Trebuia să deschidem focul acum câteva minute! Tancurile au trecut deja la atac!

- Să deschidem focul? întreabă Rothe, apăsând pe cuvântul „deschidem”. Dumneavoastră, domnule, trebuia să dați ordinul ăsta! Nici eu și nici Leutnant Hassow! Dar cum se poate să aveți ceasul în urmă? În mod sigur v-ați sincronizat cu toții ceasurile înainte să plecați de la Divizie, nu-i așa? Asta e „procedura obișnuită”!

- Dormeam pe picioare, recunoaște Henckel, cu o voce joasă. Probabil că n-am mai apucat!

- Doamne Sfinte! exclamă Hassow șocat.

- Trebuia să știți că nu v-ați sincronizat ceasul împreună cu cei din Statul-Major, intervine Rothe pe un ton de reproș.

- Mi-am amintit imediat ce-am ieșit, oftează Henckel, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

- Atunci, de ce nu v-ați întors să vi-l reglați? întreabă uluit Hassow.

- Ceasul meu a mers întotdeauna la fix! răspunde Henckel negru de supărare.

- Dar nu și de data asta, spune Rothe sec. Minutele astea sunt foarte costisitoare!

Telefonul zbârnâie din nou.

- Punctul de comandă către toate unitățile de artilerie, îi transmite telefonistul lui Henckel, întinzându-i receptorul.

Henckel privește o clipă lung acel obiect. Ce să facă? Simte că i-au fugit toate gândurile. „Așteaptă...” - spusese șeful de stat-major. Bineînțeles, a vrut să-mi spună să aștept un nou apel.”

- Ia o dată receptorul, omule! zbiară Rothe nepoliticos. Tunurile așteaptă ordinele tale!

- Ordine? îngaimă zăpăcit Henckel, privindu-l pe acesta împietrit. (Își deschide gulerul de la uniformă și rânjește cadaveric.) Mai dați-mi un pahar cu vodcă! ordonă el răgușit. (Înșfacă lacom paharul din mâna Feldwebelului.) Le arăt eu lor! (Se duce hotărât la telefonul de legătură cu toate unitățile. Inspiră adânc. Ochii încep să-i lucească de nerăbdare.) Ținta numărul unu! Deschideți locui! rage el în telefon. (Rânjește ca un cal și pune receptorul în furcă.) Am fost instruit la Jüterburg, ați înțeles? Mă pricep la chestii din astea!

- Asta zic și eu decizie clară și fermă, exclamă Leutnant Rothe uimit. Ar trebui să-i fi trezit pe toți, de ambele laturi ale frontului!

Toate tunurile din unități își ridică țevicele spre cerul întunecat. Tunarii stau cu coardele în mână, gata pregătiți. Comandanții de baterie stau încordați, în așteptarea ordinului comandantului. Echipajele „Nebelwerfer” sunt în adăposturile

din spatele bateriilor, gata să apese pe butoanele de declanșare ale rachetelor. Secunzii se perindă agitați de colo-colo. O liniște mormântală domnește în întunericul dimineții de iarnă.

Tăcerea e curmată de un tunet înfricoșător. Tunurile deschid focul la unison, bubuind asurzitor. Salve de obuze sfâșie zorii. Pământul e luminat de explozia proiectilelor. Începe dansul flăcărilor.

Aerul e invadat de zgomote și trosnete ascuțite, ca și cum pe cer ar alerga un tren nesfârșit. Răbufnirile tunurilor aproape că le sparg timpanele celor de la Postul de coordonare a tirului. În întreg vacarmul se distinge un sunet lung și sinistru, care se transformă într-un țipăt insuportabil.

– Aruncătoarele de ceață, murmură un Feldwebel cu voce tremurândă.

– Dumnezeu mare! geme Leutnant Rothe, privind îngrozit pe câmpul de luptă.

– Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Și cerul, și pământul sunt cuprinse de flăcări! Să-i ferească Dumnezeu pe nenorociții care încasează porția asta! Hauptmann Henckel simte o bucurie năvalnică, când bateria grea cutremură Postul de coordonare a tirului.

Bubuitul sălbatic al tunurilor de 320 mm ne zgârie timpanele și ne dă fiori de spaimă pe șira spinării. Dimineața mohorâtă e luminată ca una dintre cele mai însorite zile de vară. În zare se văd pretutindeni flăcările de la gura țevii tunurilor.

Obuzele explodează unul după altul cu un sunet prelung. Tunari asudați împing obuzele grele în culase, după care bagă pe țevă diferitele încărcături.

În depărtare se înalță un zid de flăcări, ca și cum ar țâșni din pământ. Fiecare salvă e urmată de o alta, într-un tunet continuu.

Șuierul obuzelor devine insuportabil. Scoarța pământului se sparge ca sticla. Clădirile se prăbușesc precum castelele de nisip. Flăcări multicolore țâșnesc spre ceruri. Suflul aruncă trupuri în foc. La orizont dansează dărele de lumină lăsate de obuze. Bateriile intră în luptă. Un nou zgomot răzbate printre bubuiturile tunurilor. Cad obuze incendiare, împrăștiind în toate direcțiile flăcări lichide.

Pare că a luat foc și aerul.

Cu o mină satisfăcută, Hauptmann Henckel își mai aprinde o țigară rusească și soarbe din paharul cu vodcă. Se simte foarte relaxat. I-a trecut somnul. „Asta-i bine”, gândește el. O decizie bună și fermă! Îl bate condescendent pe umăr pe soldatul transmisionist. Își dă seama că în momente atât de importante un superior nu pierde nimic dacă le arată subordonaților puțină prietenie.

Zbârnăitul telefonului de campanie îi întrerupe meditația. Ridică receptorul, cu un zâmbet plin de încântare; e foarte mulțumit că și-a îndeplinit sarcina. „Chiar că a fost o joacă de copii, gândește el. La Jüterburg am fost pregătit special pentru asta”.

– Aici coordonatorul de tir! latră el aspru, cu o expresie gravă.

– Tu ești, Henckel? se aude vocea stăpânită a comandantului de artilerie, Oberst Grün.

– Da, să trăiți! Henckel!

– Tu ai dat ordinul de deschidere a focului?

– Da, să trăiți! răspunde Henckel mândru, convins că va primi în curând o mulțime de laude, inclusiv Crucea de Fier.

Urmează o pauză semnificativă. Apoi se aude din nou vocea calmă a Oberstului.

– Când ai dat ordinul de deschidere a tocului. Henckel?

– Exact acum șase minute, domnule! răspunde Henckel fericit.

– Acum șase minute! Înțeleg! Și ai transmis ordinul tuturor unităților?

– Bineînțeles, domnule! Șeful de stat-major a avut impresia că ceasul meu a rămas puțin în urmă!

– Chiar așa, Hauptmann Henckel? Oberstul accentuează cu asprime gradul

lui Henckel, ceea ce sună ca o amenințare.

– Sunt convins că șeful de stat-major s-a înșelat, domnule. Când am dat ordinul de deschidere a focului, m-am ghidat după propriul meu ceas, care a mers întotdeauna exact. O să-mi spuneți, probabil, că am luat o hotărâre pripită, domnule, râde Henckel, sigur pe el.

– Ai luat o hotărâre pripită, spune Oberst Grün, făcând o pauză după fiecare cuvânt. Ce ți-a ordonat șeful de stat-major când ai vorbit cu el la telefon? Care a fost ultimul lui cuvânt?

Henckel simte că-i îngheață sângele. Îi vine să arunce telefonul cât colo și să fugă. Să fugă în stepă. Să fugă la ruși. Să fie aruncat într-un lagăr și uitat acolo până la sfârșitul războiului. Are impresia că la celălalt capăt al firului se află chiar Moartea.

– Ultimul cuvânt al șefului de stat-major, domnule? A spus: „Așteaptă!” băiguie el. Deodată înțelege.

– Da! Așteaptă! zbiară Oberst Grün, sălbatic. (Calmul i-a dispărut complet.) Așteaptă! Așteaptă! Cretin ce ești! Așteaptă! Îți dai seama ce-ai făcut? Trupele de blindate și infanteria au atacat când li s-a ordonat. Nu le-ar mai fi putut opri nimeni. Ai deschis focul când atacau prima țintă! Șase minute mai târziu! rage el. Ai nimicit propriile noastre trupe de asalt! Da, ai luat o hotărâre pripită! Ai masacrat oamenii noștri! Nici chiar artileria rusească n-ar fi reușit mai bine! Nu știu ce-ar mai putea să creadă cei de-acolo! Hotărârea ta grăbită și idioată a ras tot corpul de armată! Recunoști că ai auzit clar ordinul șefului de stat-major?

– Cred că am înțeles greșit, domnule, se aude vocea joasă a nefericitului coordonator de tir. Am crezut că trebuie să aștept la telefon!

Oberst Grün trage adânc aer în piept. Dacă Henckel ar fi fost lângă el, l-ar fi sugrumat.

– Să aștepți la telefon? râde el nervos. Da' ce, te crezi telefonist de serviciu? Cei de la Jüterburg au spus că ești coordonator de tir. Vor da socoteală pentru asta! Ascultă-mă cu atenție, Hauptmann Henckel. Nu mai vreau neînțelegeri. O să-i predai imediat comanda locotenentului Rothe. Orice s-ar întâmpla, nu te mai amesteci! Pune-te sub stare de arest, stai deoparte și așteaptă-l pe aghiotant. E în drum spre tine! Dă-i pistolul locotenentului Rothe! Nu uita că ești arestat! Nu încerca să scapi de răspundere cu un glonț!

– Sunt ofițer, domnule, se apără Henckel. Permiteți-mi să-mi salvez onoarea după această întâmplare cumplită, domnule, sunt ofițer!

– Da, mare păcat, mârâie Oberst Grün. O să te surprindă faptul că toți comandanții de infanterie se gândesc la tine. Oberst Hinka, comandantul Regimentului Panzer, a vorbit chiar acum cu mine la telefon. Îți vrea capul! I-ai stărpit două treimi din regiment. Dar eu vreau să te văd în fața Curții Marțiale. Nătărău incorrigibil ce ești! Dă-mi-l pe Leutnant Rothe.

Tăcut, Henckel îi dă receptorul locotenentului Rothe.

– Da, să trăiți! repetă acesta de câteva ori, apoi închide telefonul ușor. Îl privește înmărmurit pe Henckel, care stă pe un scaun cu capul în palme, clătinându-se.

– Rothe, am fost eliberat din funcție, murmură el pierdut. Sunt sub stare de arest. Tu preiei comanda. Uite pistolul meu.

– Astea sunt ordinele Oberstului, șoptește Rothe năucit. Dar, dar... ce s-a întâmplat de fapt?

– Am deschis focul asupra propriilor noastre trupe! Am masacrat întregul corp de armată!

– Să te-ajute Dumnezeu! strigă îngrozit Leutnant Hassow.

– Rothe, ajută-mă! Dă-mi înapoi pistolul! imploră Henckel, întinzându-și mâinile deznădăjduit. Leutnant Rothe îl privește intrigat și e gata să-i dea pistolul, dar în acea clipă ușa se izbește de perete și aghiotantul năvălește în cameră. Surâ-

de cinic, ca de obicei.

– Ia te uită! Iată-l pe marele coordonator de tir de la Jüterburg! strigă el cu dispreț când dă cu ochii de Henckel. Comandantul Diviziei de-abia așteaptă să dea ochii cu tine ca să-ți pună pielea pe băț! De ce dracu' n-ai așteptat ordinul înainte să deschizi focul? Până și rusnăcii știu că nu se deschide focul cu șase minute mai târziu! Doamne, ce porcărie ai putut să faci! Sper să fii plecat de la Divizie înainte să te prindă ofițerii de infanterie și de blindate. O să-ți scoată mațele pe gât!

– N-a fost vina mea! A fost o neînțelegere, se tânguie Henckel disperat, izbucnind în lacrimi.

– O să ai timp să dai explicații în fața Curții Marțiale, râde glacial aghiotantul. Singura ta șansă e tăietorul de capete! Dacă nu te salvează el, vei fi împușcat de zece ori!

– Dați-mi pistolul, imploră Hauptmann Henckel, agățându-se de brațul aghiotantului.

– Ți-ar fi mai ușor, nu-i așa? râde el disprețuitor. Înainte nu voiam să văd pe nimeni în fața Curții Marțiale. Dar în ceea ce te privește, numai asta îmi doresc!

În scurt timp sosește Oberst Grün, însoțit de doi polițiști militari și un Oberinspektor de la GEFEPO.

– Luați-l de aici! ordonă Oberst Grün cu dezgust. Mă umple scârba numai când îl văd!

Cătușele pocnesc pe încheieturile lui Henckel. Părăsește Postul de coordonare a tirului, atârănând ca o boccea de zdrențe între cei doi polițiști voinici.

„Soldații sunt locuitorii țărâmului cenușiu al morții.”

SIEGFRIED LASSOON

Căpitanul OGPU cade în fund de pe scaun, cu picioarele răscrăcărate, într-o baltă de sânge, și ochelarii negri îi alunecă pe nas. Are ochii incredibil de sașii. Boneta cu dungă albastră și stea roșie îi atârnă într-o parte, iar pe brațul stâng, care se leagănă inutil pe lângă trup, sângele se scurge încet, picurând apoi de pe degete. Cu mâna dreaptă băjbâie după Nagan. L-a găsit, l-a ridicat și apoi a țipat. În spațiul închis, împușcătura răsună ca o lovitură de tun într-o sală de bal.

Porta se răsuțește și trage din întoarcere. Toate patru gloanțele nimeresc trupul ofițerului OGPU, făcându-l să zvâcnească spasmodic. Boneta îi cade și se rostogolește pe podea. În mod straniu, ochelarii îi ajung din nou pe ochi. Pistolul lui Porta și cel al rusului s-au declanșat în același moment. O vază albastră zboară în țândări și apa se împrășteie pe jos. Pistolul lui Porta pocnește și căpitanul OGPU țipă iarăși.

– Io v tvoi mati! șoptește el și ridică Naganul.

Porta îi trage un șut peste armă, dar alunecă în balta de sânge și cade pe podea.

Rusul scoate un alt strigăt și apoi se aude un horcăit.

Porta rămâne întins la pământ, privind paralizat țeava Naganului.

Micuțul se apleacă peste birou, întinzându-se pe burtă ca să poată lipi gura pistolului său 08 de capul grizonat al ofițerului OGPU. Apasă pe trăgaci. Țeasta ofițerului explodează ca un pepene răscopt. Creier, sânge și așchii de os improașcă tavanul și se scurg pe pereți. Ochelarii negri au zburat prin aer și au aterizat lângă ușa. Un prizonier cu haină cenușie îi strivește sub talpa bocancului.

– Uraaa! strigă prizonierii, apropiindu-se unul după altul și lovind cu picioarele cadavrul ofițerului OGPU.

ÎNCHISOAREA OGPU²⁸

Sunteți gata? întreabă Bătrânul, privind peste întinderea sectorului de front. Căsați urechile, bețivanilor, și nu mă întrerupeți. Plutonul pornește imediat în spatele barajului. Vom mătura tot ce ne stă în cale. Dacă artileria n-a distrus pozițiile inamice și nu le-a slăbit rezistența, vom curăța noi tot ce-a mai rămas cu grenadele și cu armele automate. În primele minute după ridicarea barajului, vecinii vor face pe ei de frică și vor încerca s-o șteargă. Așa că trebuie să-i luăm pe nepregătite și să le tăbăcim bine fundul. Vedeți tufa aia caraghioasă de lângă copacul stufos? (Îi dă binoclul lui Porta, deși tufa se vede cu ochiul liber.) Are o formă ciudată: pare un cal care stă jos.

– Ei, ce-i cu tufa aia? întreabă Gregor, luând binoclul din mâna lui Porta.

– E un tun de 50 mm, înclinat la nivelul pământului, explică Bătrânul, pufăind din pipa sa cu căpăcel de argint. La trei sute de metri mai încolo e îngropată o baterie de 80 ram. Femei! Dar nu vă faceți iluzii. Sunt veterane ale unui batalion de linia întâi. Așa că trebuie să le zburați creierii! Dacă le cruțați, o să vă treziți împușcați pe la spate cât ai zice pește!

– Le lichidăm pe toate, spune Porta hotărât.

– În fața tufei stufoase, continuă Bătrânul, sunt patru tipi morți. Îi vedeți? Îi puteți folosi drept paravan până la ora H. Dacă inamicul zărește vreo mișcare, o să creadă că suflul azvârle cadavrele de colo-colo.

²⁸ OGPU - Poliția secretă sovietică, precursora KGB-ului (n.t.).

– Și dacă nu reușim să-i prostim pe nemernici, intervine Micuțul, ce ne facem? Dacă-și dau seama că pe sub hoituri mișună nemți plini de viață?

– Veți fi primiți în Împărăția Cerurilor, nu? declară tăios Bătrânul. Din poziția respectivă nu veți putea înainta și nici nu vă veți putea întoarce.

– Va fi ca o călătorie în iad. O să ne iasă și sufletul, bombăne Gregor îngândurat. (Examinează cu atenție terenul prin binoclu.) Da' băieții ăia și-au ales un loc pe cinste ca să îngrășe pământul. Cred că înainte de asta s-au gândit la noi!

– Armată blestemată! Își scoate pârleala pentru solda pe care ne-o dă! spune Albert câtrănit. Mai au treabă cu tine chiar și după ce-ai dat ortul popii!

– Da, ne hărțuiesc de parcă am fi animale, comentează Barcelona. Șuturi în cur, fruntea sus și gura-nchisă!

– Nu-ți găsești liniștea nici după ce-o mierlești! continuă indignat Albert.

– Când ajungi la doi metri sub pământ, ca hrană viermilor, or să scoată flauturile și viorile și-or să înceapă să-ți cânte întru Veșnica Pomenire, scrâșnește Porta ironic, desfăcându-și larg brațele. Cât timp ești în viață nu dau doi bani pe tine. Trebuie să te amuțească mai întâi un glonț, care să te scoată definitiv din funcțiune!

Pe măsură ce ora H se apropie, compania e cuprinsă de panică; frica de moarte precede întotdeauna un atac. Ne privim cu ură, ne rățoim unul la celălalt fără nici un motiv. Ne strângem buzele de încordare. Avem ochii reci și goi. Până și stomacul ne doare de frică.

Bătrânul se uită mereu la ceas și studiază terenul prin binoclu.

– Ați priceput ce v-am explicat? ne întreabă el, verificându-și pistolul de semnalizare.

În loc de răspuns, se aude un mormăit indescifrabil.

– Ce-ar fi să ne mai dezmoțim puțin oasele? propune Porta, zornăind zarurile în palmă.

Nimeni nu se sinchisește să-i răspundă. Ne uităm lung unul la celălalt, conștienți că pentru mulți dintre noi aceasta va fi ultima zi din viață. Cui îi vine rândul de data asta?

Cu toții ne întrebăm în gând, hălăduind cu privirea în jur. Sigur, sperăm să nu fie unul dintr-ai noștri, dar, dacă totuși se întâmplă, ne marchează foarte mult.

E lungă lista celor care au fost răpuși. Câțiva dintre noi suntem împreună de multă vreme și se pare că am învățat să ne strecurăm printre schije ucigătoare.

Ne aflăm întotdeauna la un pas de moarte.

Un șuiurat ascuțit ne face să sărim în picioare. Fruntea lui Gregor e brăzdată de o tăietură îngustă. Scoate un țipăt și se prăvălește pe spate.

În primul moment l-am crezut mort, dar după câteva clipe deschide ochii.

– Pe toți dracii! mormăie el, schimonosindu-se de durere. Nu suport să fiu împușcat!

– Da, era cât pe-acți s-o pățești, spune ofițerul medic Jamer, bandajându-i rana cu dexteritate. Ai avut noroc! Glonțul era obosit când te-a atins!

– Parcă-l simt cum se zvârcolește să iasă, geme Gregor, apucându-se cu mâinile de cap.

Apare Major Zum, în fruntea geniștilor săi care înjură și blestemă sub greutatea echipamentului: aruncătoare speciale de flăcări, lăzi cu explozibili și niște role imense de fitil special.

Un Obergefreiter cu o figură de brută desface o ladă cu explozibil plastic, din care Porta și Micuțul își iau fiecare cât pot duce într-o mână.

– Ce-s astea, frate? întreabă curios Albert, aplecându-se peste lada plină cu pachetele mici. Pentru un ochi neinstruit, arată ca niște săpunuri ambalate.

– Artificii care te-ar putea scoate din pielea ta neagră, rânjește Obergefreiterul. Încearcă să calci pe ele. Te-ar albi chiar și pe tine, amice!

– Drace! bombăne Albert, îndepărtându-se precaut.

– Mai sunt cinci minute până la ora H, spune un maior. Trăsăturile sale crisplate trădează faptul că a trecut prin multe situații disperate pe câmpul de luptă. Gura îi e contorsionată, ca și cum n-ar avea nici o măsea.

Bătrânul sloboade o fluierătură, își potrivește curelușa căștii și-și mai vâără câteva grenade cu mâner în bocanci.

– Gata, domnule! murmură el.

– Nu ne lăsa, Oberfeldwebel, mârâie Majorul bosumflat. Viața noastră depinde și de tine!

Geniștii își pregătesc aruncătoarele de grenade, cercetându-și din nou ceasurile.

– Ce dracu' fac tunurile alea? întreabă Barcelona privind peste umăr.

– Ca întotdeauna, toată lumea dă din colț în colț, remarcă Porta râzând. Niciodată nu merge totul strună în armata asta tâmpită. Cred că nemernicii dorm duși și-i doare exact în cur de noi, infanteriștii.

– Ce naiba se întâmplă? întreabă maiorul neliniștit. Focul de baraj se execută între ora H plus unu și ora H plus șapte. Acum e ora H și opt minute. (Se uită la ceasul Bătrânului și la cel al Feldwebelului Brand.) Așa e, confirmă ei îngândurat. S-a întâmplat ceva, dar de ce dracu' nu ne anunță?

Dinspre închisoarea OGPU se aud bubuiturile tunurilor de 120 și de 150 mm. Obuzele ne zboară pe deasupra capetelor și se prăbușesc în pădure.

– Fiți gata de atac! comandă scurt maiorul, luându-și automatul.

– Nu putem ataca fără ajutorul artileriei! protestează Leutnant Gernert furios.

– Când o să am nevoie de părerile tale, o să te anunț eu, Leutnant! mârâie maiorul răutăcios. E ora H și zece minute! Atacăm așa cum ni s-a ordonat! Înainte!

– E curată nebunie! susține în continuare Leutnantul. Or să ne măcelărească exact ca pe niște vite! Nu putem să ne apropiem de pușcăria aia blestemată fără ajutorul artileriei. Am mai încercat de nu știu câte ori până acum.

– Nimic nu e imposibil pentru Dumnezeu și pentru armata prusacă, rânjește Porta flegmatic. Scularea, și haideți s-o pornim. „*Für Führer und Reich, Heil!*”.

– Mă întreb dacă Dumnezeu era într-o zi bună sau într-una proastă când ne-a făcut soldați în armata prusacă, râde zgomotos Micuțul.

– Ar trebui să fii mândru că ești german, proclamă Heide, mustind de patriotism și izbindu-se cu pumnul în piept.

– Sper că vei fi mândru în continuare, surâde amar maiorul.

Heide ne străpunge cu privirea și mormăie ceva neînțeles.

– E timpul! ordonă tăios Bătrânul, șuierând.

Siluate camuflate în alb par să răsară din zăpadă, înaintând rapid, cu pași mari.

– Mișcați-vă! Mișcați-vă! rage Majorul cu o voce pătrunzătoare.

Deși are cincizeci de ani, se mișcă exact ca unul dintre cei mai tineri. Năvălește ca o vijelie prin zăpada adâncă, cu automatul într-o mână și cu încărcătura explozivă în cealaltă. Frânghiile cu harpon zboară, șuierând înspre culmi. Primele trupe de asalt încep ascensiunea. În noaptea adâncă se ivesc flăcări de la gura țevii, scuișând din toate direcțiile.

– Allah-el-Akbar, *vive la mort!* strigă micul legionar cu fanatism, cuprins de nebunie, ca la orice atac.

Mă împiedic de o rolă de sârmă ghimpată. Țepii de metal mă strâng ca într-o capcană. Îmi străpung mantaua de iarnă și îmi sfâșie pielea. Caut febril cleștele pentru sârmă, dar nu-l găsesc. Probabil că l-am pierdut. Mă copleșește groaza. Mă uit disperat după ceilalți, pe care i-a înghițit parcă întunericul. Cel mai cumplit lucru care se poate întâmpla în plin atac este să te pierzi de ai tăi și să rămâi în urmă. În momentul ăsta, suntem în ofensivă, dar situația se poate schimba oricând. Chiar și în câteva minute. Atunci numai Dumnezeu îl mai poate ajuta pe cel care s-

a răzlețit. Se poate trezi cu un glonț în ceafă. Sau mai rău!

– Ai intrat în rahat, nu? râde Barcelona, aplecându-se deasupra mea.

Mă eliberează rapid. Sârma plesnește și cade alături. Mă rostogolesc și aterizez într-o groapă, împreună cu Porta și Micuțul.

– Gregor a luat-o nițel înainte, zice Porta, arătând cu mâna undeva în întunericul dens. Prinde-l din urmă!

Mai avem aproximativ o sută de pași până la bateria grea, care a fost perfect camuflată N-o vedem nici la lumina flăcărilor.

– Aștia dorm de rup pământul, șoptește Micuțul revoltat, întinzându-și gâtul înainte. Dobitocii nici nu se mai gândesc că suntem și noi pe-aici.

– Aruncă cu grenade! ordonă Gregor răgușit, retrăgându-și brațul.

Porta și Micuțul le pregătesc, apoi ni le dau nouă.

Mă doare brațul. Îți trebuie o tehnică specială și foarte multă forță ca să arunci o grenadă atât de departe, așa cum reușesc eu și Gregor. Trebuie să o azvârli cu toată greutatea corpului, iar din poziția culcat e foarte dificil. Ai senzația că tot trupul urmează traiectoria grenadei.

Probabil că. primele două au lovit un morman de muniție. Explozia e atât de violentă încât seamănă cu o erupție vulcanică. Tunul cu țevă lungă sare în aer cu echipaj cu tot. Bătrânul se ivește din capătul unui detașament. Înotând prin zăpadă.

– În picioare, ticăloșilor! zbiară el nebunește, trecând peste rămășițele bateriei distruse.

O luăm ia fugă prin zăpadă și ne îndreptăm către capătul opus al poziției.

Trebuie să ne continuăm drumul înainte ca supraviețuitorii să apuce să se dezmeticească. Ne-ar veni imediat de hac cu armele rămase.

Micuțul e ca un elefant cuprins de turbare. Își rotește lopata de infanterie pe deasupra capului, tăind și spintecând totul în calea sa. orbit de furie.

În cinci minute trecem de barajul de sârmă ghimpată, aruncăm grenade în adăposturi și în gropile individuale. Ne năpustim ca un uragan asupra pozițiilor inamice.

La lumina limbilor de foc, îl zărim pe maiorul de la geniști în fruntea grupului său, atacând cu aruncătoare de flăcări femeile artileriste. Rusoaicele ies în goană din adăposturi, își ridică mâinile deasupra capului și se uită îngrozite la diavolii albi care năvălesc de pretutindeni. Focul ne amenință cu limbile sale uriașe. Peste tot plutește duhoarea de motorină aprinsă și carne arsă. Ne odihnim puțin în pozițiile inamice. Avem senzația că plămânii nu ne mai încap în piept. În ciuda frigului mușcător, suntem learcă de transpirație. Ne desfacem gulerul de la uniformă, cu un singur gând. Aer! Zăpada din jurul nostru e acoperită de cadavre sfărtecate, înnegrite și însângerate, Flăcările vuiesc și sfârâie ca o carne prăjită pe grătar.

– Ce dracu' se întâmplă cu tunurile? zbiară furios Bătrânul.

– Au trecut unsprezece minute de la ora fixată, mormăie Leutnant Gernert.

– Nu ne-ar lipsi acum decât să deschidă tocul când ne aflăm noi la vecini, prezice Barcelona sumbru.

– Nu pot fi atât de tâmpiți! strigă Gregor cuprins de panică. Doar se știe că suntem aici!

Simțim un fior de groază pe șira spinării. Ar fi stupid să ne măcelărească propria noastră artilerie.

– *Merde aux yeux*, haideți s-o ștergem de aici cât mai repede, propune Legionarul, privindu-l întrebător pe Bătrânul.

Prin aburul otrăvitor și înecăcios care se degajă din pământ, apare o companie de motocicliști. Comandantul, un Hauptmann cu păr grizonat. ne face semne și strigă ceva nedeslușit.

– Băga-i-aș în mă-sa! mârâie Micuțul. Nu ne ordonă nouă orice dobitoc! N-am ajuns chiar așa de rău! Ne mai ținem încă pe picioare!

– Mișcați-vă! Mișcați-vă! zbiară agitat Hauptmannul, ridicând pumnul pentru comanda: „Înainte, fuga-marș!”

Îi râdem în nas, prefăcându-ne că nu-i înțelegem seninele. Dintr-o experiență amară știm că n-ar trebui să facem treburi de genul ăsta când suntem amestecați cu un grup străin. Riscăm să primim sarcini foarte grele care aduc a eroism și a Valhalla.

– Eu nu mă mai mișc de aici dacă nu suntem sprijiniți de artilerie, *panimaieși?* decide Porta categoric. (Pescuiește un rest de budincă din raniță.) Nici chiar Grofaz. În fruntea psihopaților lui, n-ar răzbate până la pușcăria aia comunis-tă fără foc susținut de artilerie!

O explozie puternică îi curmă vorba.

Foc concentrat ne împresoară din față și din spate.

În câteva clipe, tirul se întetește, transformându-se într-un potop de schije de oțel și foc. E ca și cum întreg pământul ar fi aruncat în cer și apoi ar cădea înapoi, zguduindu-se din temelii. De la nord la sud, întreg orizontul arde. Suflul ne împrășteie ca pe niște mingi. Ne înfigem cu disperare mâinile și picioarele în zăpadă.

O salvă uriașă cade deasupra adăpostului de semnalizare.

Lemne, scânduri, cabluri de telefon și trupuri sfărtecate se împrășteie pe câmpul de luptă, într-un amestec sinistru. O nouă lovitură nimerește în plin poziția devastată, mutilând-o și mai tare. Întreaga zonă arată ca un maidan plin de gunoa-ie.

Ceva mai încolo, un obuz lovește adăpostul curierilor, care se transformă pe loc într-o masă de sânge și oase sfărâmate.

Obuzele cad fără încetare. Locul în care se află compania aruncătoarelor de flăcări s-a preschimbât într-un peisaj lunar, plin de gropi fumegânde și materiale distruse. Totul e improșcat cu sânge. Focul concentrat de artilerie tășnește spre cer cu o forță incredibilă. Oamenii sunt aruncați în aer; în momentul în care sunt izbite de pământ, trupurile lor devin o masă informă de carne.

Un nou zgomot acoperă bubuiturile tunurilor. O perdea de flăcări înaintează spre noi ca un tăvălug.

Soldații germani fug îngroziți, alături de ruși, dar sunt înghițiți laolaltă de ploaia de obuze. Hălci de carne sfărtecată tășnesc spre cerul sângerieu ca niște fântâni arteziene. Cei răniți tipă sfâșietor, dar nu-i ajută nimeni! Pământul clocotește; e un adevărat iad. Pare a fi sfârșitul lumii.

Răgetul asurzitor al bateriilor de 105 și 150 mm ne face să ne trântim pe burtă. Exploziile improașcă foc peste companiile de asalt, preschimbându-le pe loc într-o grămadă diformă de sânge și carne ciopârțită.

Îmi înalț prudent capul și încep să mă ridic.

– La pământ! îmi strigă Bătrânul, rostogolindu-se într-o groapă de obuz. O nouă salvă de proiectile zguduie pământul ca un cutremur violent; Pretutindeni zboară bucăți încinse de șrapnel. Proiectilele cad pe fiecare centimetru pătrat.

Bătrânul înșfacă pistolul de semnalizare al Leutnantului Gernert și trage un proiectil roșu. Tirul de baraj continuă. Bătrânul trimite o nouă rachetă de semnalizare, injurând. Ne dăm seama că suntem căsăpiți de propria noastră artilerie.

Focul înaintează lent, distrugând pozițiile rusești deja cucerite de trupele nemțești. Obuzele cad în urma soldaților din linia întâi. Cadavrele sunt aruncate din zăpadă ca într-un dans nebun. Norii se retrag, lăsând în urma lor o mare involburată de flăcări.

Pare că un pumn uriaș a nimicit, într-o clipă, pomii și casele.

Un scrâșnet lung și sinistru ne zgârie nervii. Privim terorizați limbile de foc de pe cer, care explodează cu zgomote asurzitoare. Din pământ răsar o puzderie de nori roșietici, în formă de ciupercă. Sunt rachetele îngropate în zăpadă, care explodează. Artileria grea rusească răspunde atacului. Aerul pare invadat de scrâșnete de metal. Proiectilele cad ca o grindină. Nimic nu e cruțat. Pădurea înghețată de pe

culmea dealului e rasă de pe fața pământului dintr-o mișcare în evantai a tunurilor. Rămân doar câteva ciozvârte de trunchiuri.

Flăcările înaintează încet, mistuind totul în cale. Totul e nimicit.

Suprafața de teren pare de nerecunoscut; arată ca și cum ar fi fost sfâșiată în toate direcțiile de cuțitele unui plug. Peste tot, cadavre și răniți care cer ajutor.

Când să ne ridicăm în picioare, se aude un zgomot de parcă milioane de butoaie de tablă s-ar rostogoli pe cer.

O explozie asurzitoare zguduie pământul și o perdea colosală de flăcări se înalță către cer. Julius Heide trage un țipăt și își sapă o groapă în zăpadă alături de Porta.

Feldwebel Brandt e proiectat afară din adăpostul pe jumătate distrus. Sângele îi curge șiroaie pe față. Se prăbușește tăcut în mijlocul nostru. O companie de infanterie caută adăpost, dar e proiectată în aer. Pe pământ aterizează numai bucăți de carne sfâșiată, mustind de sânge.

– Doamne, ai milă de noi, plânge Leutnant Gernert isteric. Idioții au deschis focul prea târziu!

Un șuier pătrunzător îi curmă vorba; casca îi e despicăată. Are o jumătate de față complet zdrobită și curând se scufundă în propriul sânge.

– Rușii! Vin rușii! zbiară niște grenadierii îngroziți. Coboară dealul cu o asemenea viteză, încât ai crede că însuși diavolul e pe urmele lor.

Barcelona trimite o rafală prelungă în ceva ce pare a fi un rus. Înșfac o grenadă de la centură, trag inelul și o arunc.

Tunul antitanc latră amenințător, alăturându-se răpăitului prelung al mitralierelor grele.

– Până aici ne-a fost! se tânguie Porta cu o privire înghețată, fixându-și patul puștii în umăr. În fața noastră se ivesc prin ceață căști decorate cu stele.

– Uraa! Uraaa! se aud strigăte răgușite, în vreme ce hoardele în kaki se revarsă din moara de pe creastă. Ne pregătim în grabă armele automate. Mitralierele latră spre umbre. Grenadele cad ca o grindină în mijlocul grupurilor strânse ale atacanților. Un transmisionist își manevrează aparatul și urlă în laringofon. Linia e moartă. Toate firele au fost tăiate demult. Furios, izbește telefonul cu piciorul.

– Trebuie să ne acopere tunurile, spune Oberst Hinka, care sosise și el în linia întâi împreună cu statul său major. Erau înarmați cu carabine și pistoale-mitralieră.

– Să-l trimitem pe profesorul ăla tâmpit, cu pete de cerneală pe cur, propune Micuțul râzând cu poftă, convins că tocmai a spus o glumă bună.

– Ești nebun, sau ce? intervine Porta. Nu s-ar mai opri din fugă până n-ar ajunge la Atlantic!

– A murit, râde Gregor, uitându-se la profesorul care „alunecase pe jumătate sub o stâncă.

– Tu, mort? rage Micuțul și-l împunge cu baioneta.

– Lasă-mă în pace, scâncește profesorul disperat. Doamne, cu ce-am greșit ca să îndur toate astea? Ajutați-mă, camarazi! Ajutați-mă!

– Închide botul, porc laș ce ești! îi ordonă tăios Bătrânul. În același timp, cerul se despică de parcă s-ar fi deschis porțile iadului! Artileria grea improașcă pământul cu foc. Obuzele de 210 mm cad atât de aproape unul de altul încât e greu să-ți închipui că va mai scăpa cineva cu viață.

Treptat, vuietul bombardamentului se transformă într-un adevărat răget care ne curmă răsufierea.

Un potop de foc și oțel spulberă valul de atacatori ruși. Un soldat cu pântecul sfârtecat iese șovăind din norul fierbinte de sulf, dar dispăre într-o vâlvătaie de flăcări.

Soldați dezarmați zac la pământ, urlând îngroziți. Un suflu puternic îi împărăștie însă ca pe niște gunoaie în furtuna de flăcări.

– Înainte! răcnește Oberst Hinka, făcându-ne semn cu unicul său braț.

Ne croim drum printre stârvuri și răniți care țipă, alunecăm pe bucăți de carne sfărtecată și pe rămășițe de trupuri. Ne culcăm câteva clipe la pământ în spațele unui morman de cadavre peste care se adaugă mereu altele.

– Înainte! zbiară comandantii de companie și de pluton. Zadarnic însă, ești făcut terci de îndată ce te ridici.

O concentrare incredibilă a focului de artilerie ne hărțuiește fără încetare, pulverizând totul în cale. Iadul sărută Pământul! Din gropi și cratere fumegânde se ridică aburi otrăvitori, grețoși.

Imensa închisoare de pe deal este lovită încontinuu de obuze. Nu știu cât timp am stat culcat lângă soldatul cu uniformă de camuflaj, până să-mi dau seama că e rus. Ne-am înghesuit unul într-altul, vrând să ne adăpostim din calea ploii de oțel fierbinte. E ca și cum toate forțele Răului s-ar fi dezlănțuit laolaltă, într-o convulsie de nestăpânit.

Moara din vârful dealului dispare într-un nor de zăpadă, pământ și foc. Este pur și simplu pulverizată. După ce focul artileriei se deplasează, nu mai rămân în picioare decât cinci hornuri, înălțându-se acuzator către cer. Mă uit speriat la rus; mă privește și el cuprins de teamă. E un bărbat scund și gras, îmbrăcat cu o manta mult prea mare pentru el. Ne zâmbim prudent, cu suspiciune și teamă. Ne promitem fără vorbe: „Dacă n-o să încerci să mă ucizi, n-am să-ți fac nici un rău!”.

Timp de câteva clipe, se așterne o liniște copleșitoare, ca și când tunurile s-ar fi oprit să răsuflă înaintea unui nou atac. Peste tot, flăcările tremură într-un dans satanic, iar gemetele și urletele răniților ajung până la noi. De undeva izbucnește un sunet strident, care se apropie rapid. Îți dă senzația că răscolește pământul. Cei din plutonul 4 sunt spulberați, lăsând în urmă doar o masă de carne, oase și sânge. Râul fierbe ca apa dintr-un ceainic. Pojghița de gheață s-a spart demult în bucăți care zac departe de mal. O jumătate de corp iese alergând dintr-un iad de flăcări gălbui. Oare unde i-o fi partea de sus?

În demența din jur, apariția asta pare de-a dreptul comică: niște pantaloni și o pereche de bocanci care gonesc prin zăpadă.

– Datorită nervilor locomotori, explică Julius, care le știe întotdeauna pe toate.

– *”Für Führer und Reich, Heil!”* intonează Porta ceremonios, privind picioarele care au rămas într-o baltă de sânge.

Un obuz uriaș explodează în mijlocul unei case albe, pe care suflul o dărmă cu totul.

E spulberată și compania care se adăpostise în spatele ei. Toate casele de pe stradă sunt retezate de la mijloc. Deodată apar de pretutindeni civili scăldați în sânge, alergând nebunește și urlând de spaimă.

Un întreg pluton de infanteriști germani se oprește în mijlocul ruinelor și se holbează în jur, îngroziți de ceea ce văd. Sunt mai mult morți decât vii.

– Asta-i noul lot de Giessen! remarcă Porta. Tancuri și sănii blindate se ivesc învăluite în nori de zăpadă de pe dealul închisorii și coboară pantele. Se opresc huriind și opintindu-se. Multe dintre șenile se rup. Proiectilele vâjâie pe deasupra noastră și explodează undeva în urmă, asemenea unor maci purpurii. Din pădure se aude un vuiet crescând. Sunt tancurile nemțești care au supraviețuit atacului. Au fost ținute gata de acțiune. Trec pe lângă noi în formație desfășurată în chip de săgeată. Dintr-o groapă de obuz și dintr-un adăpost distrus pe jumătate, un mănunchi de mitraliere trage în tot ce mișcă. Nici morții au scapă. Cadavrele zvâcnesc, străpunse de gloanțe.

– Lichidați-il! rage Oberst Hinka, arătând cu automatul în direcția mitralierelor.

Echipa aruncătoarelor de flăcări se târăște prin zăpada răscolită. Doi inși acoperă un Obergefreiter care duce în spate echipamentul greu. O flacăra săgetează

poziția devastată. Se aude un țipăt de groază. Siluetele mistuite de flăcări se prăvălesc, zvârcolindu-se. Peste ele cad jeturi de ulei aprins. Din locașurile de tragere și dintr-un butoi cu pulbere care a explodat țâșnesc hălci de carne și fâșii de uniformă.

Mitralierele amuțesc.

Obergefreiterul cu aruncătorul de flăcări își caută o nouă țintă. Vălvătaia cade ca fulgerul peste un alt cuib de mitralieră.

Chiar și după moarte rușii continuă să tragă. Limba de foc se întoarce. Rostogolindu-se ca o minge multicoloră, pătrunde în fiecare ungher al gropii de obuz.

O duhoare grețoasă de carne arsă ne izbește ca un pumn încordat. Simt că începe să-mi fiarbă sudoarea de pe ceafă. Putoarea ne întoarce stomacul pe dos. Pretutindeni în jur auzim bubuiturile tunurilor de pe tanc. Din carele de luptă în flăcări țâșnesc ciuperci de fum înecăcios. Plutonul nostru își croiește încet drum înainte. După ce urcăm o bună parte din deal, sărim peste schelete de oțel contonșionate și alunecăm pe rămășițe omenești. Pământul se cascadează din nou într-o mare de flăcări.

– "Orgile lui Stalin"! strigă Barcelona, rostogolindu-se într-o groapă care încă mai fumează în urma exploziei unui obuz. În depărtare, un sunet lugubru se schimbă într-un vuiet ciclonic, după care urmează faza a treia, percutarea și explozia. Un zgomot monstruos și mult mai puternic. Din când în când suntem îngropați sub mormane de zăpadă. Luptăm cu disperare să ieșim înainte de a ne sufoca.

– Înainte! Mișcați-vă! Sus! zbiară Oberst Hinka.

Ne târâm, alergăm și ne strecurăm spre închisoarea care se înalță amenințătoare în fața noastră. Ne năpustim asupra pozițiilor rusești de apărare.

– Dați-i peste cap! vine ordinul.

Îi nimicim pe loc. Fugim mai departe cu uniforme de leopar de sânge. Începem să distingem detalii ale clădirii închisorii.

Cerul întunecat se deschide și apar bombardierele de vânătoare, scuipând flăcări din tunurile automate amplasate sub aripi. Căutăm să ne adăpostim printre ruinele morii. Ne înecăm în norii de făină și de țărâțe. Avem senzația că ni s-au oprit în gâtjele bucăți mari de aluat.

Mă împiedic și cad. Zăresc un rus cu cazmaua ridicată. Descarc în el un întreg încărcător. Se frânge urlând și cade într-un cazan plin cu terci. Nu se mai vede decât un clocot la suprafață.

– Nu pot! Nu pot! geme Leutnant Hasse din plutonul 3. Vocea îi se îneacă în lacrimi. În ochi are licăre de nebulă. Suflul îl izbește de un perete de beton. Se târâște înapoi, zbierând.

– Nu! Nu! bolborosește el.

Își împinge automatul înainte și trage glonț după glonț într-un hoit umflat care explodează, degajând gaze.

– E speriat de bombe! mârâie Micuțul, tăbărând pe el cu toată puterea.

– Pocnește-l! ordonă Bătrânul.

Micuțul își încheștează pumnul său imens și-l lovește pe Leutnant peste față cu un plesnet sec. Acesta se înmoaie și cade ca un sac gol. Un tanc P-2 apare zburând prin aer și strivește un closet. Mai face câteva salturi, asemenea unei mingi enorme din cauciuc.

Copacii, ruinele, zăpada, chiar și râul par cuprinse de flăcări în locul în care au căzut obuzele „orgilor lui Stalin”. Limba de foc sărută cerul; de la galben intens trece la violet și apoi la roșu aprins. Ne invadează dogoarea, asemenea unei păături încinse ce cade peste noi din norii vineții. Contemplăm priveliștea fascinați. Un tunet străpunge noaptea de iarnă.

– Puneți-vă la adăpost! ne strigă Bătrânul, rostogolindu-se fulgerător într-o groapă.

Pe terenul accidentat apare un grup de ruși speriați, urmat îndeaproape de un grup de nemți la fel de îngroziți. Auzim un șuierat surd la mare distanță în urma noastră.

– Ele sunt! urlă Gregor terorizat.

– Obuze de 280. Isuse, sunt incendiare!

Salva cade în mijlocul cetei de ruși și de nemți care fug laolaltă mâncând pământul. Trupurile le explodează într-un nor purpuriu ce se așterne deasupra noastră ca o ploaie deasă. Salva asta ar fi trebuit să cadă acum o jumătate de oră la două sute de metri în față! Dar ea se prăvălește exact în capul nostru, omorând germani și ruși în egală măsură. Ne-au promis un ajutor susținut al artileriei, un tir concentrat cum nu s-a mai pomenit până acum! Aveau dreptate! Nu exageraseră deloc. Dar tirul a distrus cel puțin optzeci la sută din forța noastră de atac, care acum zace în zăpadă.

– Artileria aia blestemată ne omoară! geme Porta, încercând să se adăpostească sub niște grinzi carbonizate. Cât dracu' să mă mai micșorez ca să-ncep viu sub mormanul ăsta?

Pretutindenii în jur țâșnesc fășii de pământ, zăpadă înghețată, pietre, trunchiuri de copaci și bucăți de metal contorsionat.

Schije de oțel zboară prin întuneric, doborând fără încetare oameni. Brațe și picioare sunt smulse și aruncate departe de trupuri, ca niște gunoaie.

În câteva clipe, întreaga zonă e acoperită de rămășițe ale corpurilor omenești. Din măruntaiele sfărtecate și din sângele cald se ridică aburi.

– Ne vânează chiar artileria noastră, strigă disperat un Oberfeldwebel, grăbit să ajungă într-un adăpost. O explozie îl proiectează însă într-un perete aproape ruinat, ce se sfărâmă ca o coajă de ou.

Fostul Oberst sare în picioare, urlând, dar Gregor îl înșfacă și-l trage pe jumătate în adăpost. În clipa următoare, capul i se desprinde de trunchi, tăiat parcă de un cuțit uriaș. Surprins, Gregor ia mâna de pe el. Trupul decapitat stă în picioare și din gât îi țâșnește un șuvoi de sânge. Capul, cu ochii larg deschiși, se rostogolește pe zăpada bătătorită. Ne ferim din calea sa, ridicându-ne automat picioarele. Micuțul, care mănâncă o rață înghețată înșfăcată din mâinile unui comisar mort, nu observă capul rostogolindu-se până la picioarele lui.

– Ia te uită! strigă el uluit, uitând să mai muște din friptură. Ce te holbezi așa la mine, prostule? Doar nu e vina mea că ți-ai pierdut corpul, nu-i așa? Cară-te de-aici! mârâie el, gesticulând cu mâna în care ține bucata de friptură înghețată. Trage un șut în debla care zboară cu boltă deasupra pământului.

Un maior din Panzer-Grenadierii zbiară isteric, amenințând că-l trimite pe Micuțul în fața Curții Marțiale. Dar, la foarte scurt timp, dispăre într-o mare de flăcări care-l mistuie cu totul; nu rămâne din el decât casca, balansându-se dezolant pe zăpadă. Lângă mine zace un Hauptmann mai în vârstă care a fost sfărtecat complet. Priveliștea amintește de lada de gunoi a abatorului: oase rupte și fășii de carne. Fața îi e schimonosită de durere și de groază. Războiul e tărâmul agoniei, al nervilor hărțuiți, al groazei și al spaimei, o fântână arteziană de sânge, carne și oase sfărâmate. Oare când o să-mi vină și mie rândul să fiu aruncat în aer?

Flăcările țâșnesc din pământ. Fragmente de arme strălucitoare, de case, de animale și de trupuri omenești cad ca o ploaie asupra pozițiilor. O bucătărie de campanie zboară prin aer, împrăștiind supă și cartofi. Nechezând, caii se dau peste cap o dată cu ea. Ne izbește o pală de vânt, apoi deslușim un sunet ascuțit. În secunda următoare, pământul e zguduit de nenumărate explozii. O companie de sănii motorizate e prinsă în drum spre defileu și mânjește coastele abrupte cu sânge și oase sfărâmate. Săniile cu motor nu mai sunt acum decât niște mormane de fier turtit.

Comandantul companiei a 2-a are ambele picioare smulse de deasupra genunchilor. Se prăbușește cu un țipăt sfâșietor. Seamănă cu o păpușă zdrențuită.

Nimeni nu se grăbește să-l ajute. Sunt prea mulți răniți și morți, și soarta lor nu ne mai impresionează.

– *C'est la guerre!* spune Legionarul. Alte lături pe mormanul de gunoi al Armatei.

Obergefreiter Lamm e lovit în clipa în care mușcă cu poftă dintr-un cârnat de Westfalia. Cu o privire pierdută și uimită, cade lângă peretele tranșeei. O bucată de șrapnel i-a făcut o gaură mică în frunte, din care se prelinge un firicel subțire de sânge.

– Pe toți dracii! strigă Barcelona, al cărui gât sângerează.

– Ești rănit! exclamă surprins Micuțul, aplecându-se deasupra lui! Isuse și Marie, a trecut prin tine! Noroc că nu mâncai chiar atunci; glonțul ăla comunist ți-ar fi luat îmbucătura din gură!

– Uite ce se-ntâmplă când niște generali cu monoclu și rași pe cap te trimit la luptă, remarcă Porta, bandajându-i rana. Băieții de teapa lor sunt mânați de un singur gând: să le ajungă numele în cărțile de istorie. Iar noi, gloata, tragem ponoasele, lăsându-ne împușcați.

– Vrei să fii dus în spatele frontului? vine vocea Bătrânului de undeva din capătul poziției.

– Nu, rămân aici, răspunde Barcelona hotărât. Nu vreau să mă despart de restul grupului!

– Ești sigur c-o să rezisti? întreabă neîncrezător Bătrânul, cercetând orificiul de intrare al glonțului. Ți se văd și tălpile prin gaura asta.

– Rămân, murmură încăpățânat Barcelona. Presimt că n-o să vă mai văd niciodată, dacă plec acum!

– Dumnezeuul german își bate joc de noi, îi explică Micuțul unui caporal rus care ă ajuns la noi din greșeală. *Panimaieși?*

– *Nie panimaiu*, răspunde rusul, întinzându-i Micuțului niște mahorcă, convins că acesta îi ceruse o țigară. Micuțul o acceptă și-i dă rusului o înghițitură din sticla sa de apă.

– Ar fi trebuit să ne întâlnim pe Reeperbahn, spune Micuțul, cu un zâmbet larg. Ne-am fi distrat strașnic împreună. Ți-aș fi făcut rost de câteva fetițe ieftine din Hamburg și, printre picături, ne-am fi ocupat și de Comisarul Nass. Mare păcat să ne întâlnim tocmai pe timp de război. Mai ales aici, unde poți fi împușcat de pazetruzeci de ori pe secundă!

– *Nie panimaiu*, rânjește rusul, tâmp. Scoate o fotografie din tunică. *Nevesta*, explică el, sărutând hârtia slinoasă și boțită.

– I-ar sta foarte bine pe un cearșaf! apreciază Micuțul, râzând, hoțește. Sper că în satul vostru n-ați încartiruit maimuțoi din ăia galbeni. Se spune că afurisiții de mongoli regulează atât de repede, încât până și pe iepuri îi apucă amețea la privindu-i!

– *Nie panimaiu!* repetă rusul punând fotografia înapoi în buzunar. *Vernusia, dasfidania*. Se ridică brusc și dă mâna cu toată lumea.

Îl ajutăm să sară peste buza tranșeei. Înainte să-l pierdem din ochi, se întoarce și ne face cu mâna.

– Credeți c-o s-ajungă cu bine?

– Or să-l împuște, spune Porta cu convingere. A schimbat două vorbe cu noi, capitaliștii, iar asta se numește înaltă trădare!

– Ar fi trebuit să i-l dăm prizonier pe profesor. Așa n-ar mai fi avut probleme, spune Micuțul. Și-am fi scăpat și. noi de rahatul ăsta smiorcăit. E atât de îngrămădit încât nu-și găsește gaura curului nici cu ambele mâini!

Vântul rece s-a transformat într-un viscol inverșunat.

Bucăți de zăpadă înghețată mătură pământul zgâlțâit de friguri. Troienele unduiesc asemenea valurilor pe marea bântuită de furtună, îngropând tancuri, tunuri, cai și soldați, indiferent de care parte sunt.

Tirul ucigător continuă și mulți cai se împotmolesc în zăpadă. Cravașele îi sfichiuiesc, dar animalele se afundă și mai adânc. Nechezatul lor disperat se distinge printre bubuiturile proiectilelor.

Poteciile au dispărut sub troiene. Încercăm să le delimităm din nou și înfigem în zăpadă niște bețe lungi, legate între ele cu sfoară.

Ne croim drum înainte, târându-ne picioarele; mulți dintre ai noștri rămân în urmă, prăbușiți în zăpadă. Gerul îi ucide foarte repede. Dezastrul e complet. Bineînțeles, artileria a făcut treabă bună - ne-a măcelărit pe noi!

Un colonel rus se apropie alergând prin nămeți, cu poalele mantalei fluturând. Gonește ca un nebun, convins că toată lumea vrea să-l omoare. Se împiedică și se rostogolește.

– *Ghermanskil! Ghermanskil!* strigă el în gura mare. E înghițit de o trombă de flăcări ce țâșnește din pământ sub forma unei ciuperce imense.

Barajul se prăvălește ca un covor de oțel. Trage fiecare baterie. Ceea ce s-a întâmplat până acum a fost o simplă joacă, în comparație cu salvele ce cad acum peste noi.

Șase cai vin val-vârtej prin zăpada înghețată, trăgând după ei un tun de câmp de 100 mm. Trei tunari îi țin de hățuri, înnebuniți de spaimă. Unuia dintre ei îi alunecă mâna și e strivit sub roțile masive ale afetului de tun. Țeava tunului se balansează în sus și în jos ca o jucărie.

Un subofițer de la aprovizionare e lovit de un ricoșeu și se prăvălește de pe cal. Picioarul i se agață în scară. Cu un plesnet ascuțit, capul i se sfărâmă de o piatră.

Trei P-4 vin cu farurile aprinse din direcția satului distrus. Primul tanc se răsucesc brusc pe gheață, alunecă înapoi pe-o parte și se rostogolește pe o pantă abruptă. Din turelă țâșnește flacăra unei explozii. Se ridică un fum negru, înecăcios. Un alt P-4 derapează. Comandantul încearcă să iasă prin trapa turelei, dar aceasta se trănțește brusc, strivindu-i șoldurile. Apoi tancul se răstoarnă, terciuindu-l complet.

Un grup de infanteriști germani neînarmați coboară pe o pantă, îmboldiți de o singură dorință: să scape, s-o apuce încotro văd cu ochii. Să poată ieși măcar din acest infern de flăcări și urlete, ce pare să se înalțe până la cer.

Un Kübel cu un steag divizional frânează pe zăpada înghețată și începe să patineze. E de mirare că nu se izbește de tancurile distruse.

Un Oberstleutnant cu epoleții roșii ai Statului-Major sare din Kübel cu automatul pregătit.

– Înapoi, javre lașe ce sunteți! rage el, amenințând cu pumnul un Leutnant cu uniforma pătată de sânge. Înapoi la pozițiile voastre, dezertori impuțiți! Își ridică arma și trage câteva rafale bine direcționate în soldații care se înghesuie, părăsind culmile cuprinse de flăcări.

– Omorâți-l pe nenorocitul ăsta! zbiară furios un Feldwebel, încercând să-i smulgă Oberstleutnantului arma din mână. Întâi ne masacrează cu tunurile noastre și pe urmă vor să ne cosească cu automatele!

– Înghiți-te-ar iadul, obsedat de război ce ești! îi strigă un Unteroffizier din Jägers, spumegând de furie. Se aruncă asupra Oberstleutnantului, îl apucă de beretă și-l sugrumă.

Șoferul Kübelului înșfacă un automat și trimite un snop de gloanțe în ceata de soldați turbați de furie, care strivesc în picioare trupul Oberstleutnantului.

– Ticăloși afurisiți, țipă el mânios, aruncând o grenadă în mijlocul gloatei.

Gâfâind, reușește să târască leșul lângă mașină și azvârle peste el o manta. Strigă amenințător spre mulțimea de soldați puși pe fugă:

– N-aveți decât să muriți ca niște rahiți ce sunteți! răcnește el disperat, cu vocea înecată în lacrimi. Nici nu meritați altceva. Scursura Armatei, asta sunteți!

Se urcă la volan și pornește în viteză, lăsând în urmă un nor de zăpadă

spulberată.

Rușii ne împoașcă din nou cu foc. Rachetele cad şuierând asupra trupelor fugare și sfârtecă oameni și echipament. Rachete cu cozi lungi de foc țâșnesc pe cer, salvă după salvă.

– ”Orgile lui Stalin”, geme Gregor, lipindu-se și mai tare de pământ. Două tancuri T-34 vin pe o potecă îngustă, strivind sub șenile mormanele de cadavre și împroșcând în toate direcțiile sânge, carne și cioturi de oase.

– Tancuri aruncătoare de flăcări! răcnește furios Barcelona, care se ghemuiește în spatele unei stânci înalte.

Albert aleargă în cerc, căutându-și disperat un adăpost din calea tancurilor care se apropie vertiginos.

– O groapă! Vreau o groapă! urlă el, țopăind ca un iepure rănit.

– Vino aici! îi strigă Porta ospitalier. O să-l scoatem afară pe profesor ca să încapi tu!

Albert se aruncă în groapa de obuz cu capul înainte.

– Isuse Hristoase! scrâșnește el cu o voce înspăimântată. Țsta nu-i un loc pentru oameni! Nici pentru albi, nici pentru negri!

– Nu mai face pe grozavul, îl moralizează Micuțul, rânjind cu toată gura. Rаса umană începe de la gradul de locotenent. Restul sunt apă de ploaie! Și în ăștia intrăm și noi!

– Niciodată nu m-a atras serviciul de campanie la infanterie, recunoaște Albert, aruncându-și cât-colo masca albă pentru zăpadă. Nu ne-au învățat nimic din ce-i pe-aici la Sennelager și la Grafenwöhr! Scrâșnește din dinți atât de tare încât aproape că-și scrântește falca.

– Nu-i prea distractivă viața pe front! spune Micuțul melancolic. Se apleacă rapid, în clipa în care o grenadă aterizează pe marginea gropii și trimite o ploaie de schije în toate direcțiile.

Chiar și prin mugetul tunurilor putem distinge zgomotul tancurilor care se apropie treptat.

– Avem nevoie de sprijinul artileriei. Dacă nu, o să ne trezim în brațele lui Scaraoțchi! spune Bătrânul, în timp ce împinge cadavrul ofițerului de transmisiuni de lângă telefon și-și pune căștile la urechi.

– Codul, fir-ar să fie! bombăne Bătrânul nervos, răsfoind mapa cu mesaje.

– Aici! spune Heide, întinzându-i carnetul cu coduri.

– Sprijinul artileriei! ordonă Bătrânul aspru, pe un ton poruncitor.

– Cine sunteți? întreabă o voce arogantă de ofițer superior.

– ”Aici Salamandra!” răspunde Bătrânul și scuipă câteva ordine scurte în aparat. Îndată, obuzele vuiesc pe deasupra capetelor noastre, apoi cad ca o grindină pe culme.

Cu ordine precise, Bătrânul corectează tirul.

Heide lucrează febril: desenează linii pe hartă și calculează distanțele cu ajutorul instrumentelor topografice.

Exploziile obuzelor răscolesc zăpada și împoașcă oțel în toate direcțiile. Se apropie de locul în care sunt amplasate „orgile lui Stalin”.

– T-34, fir-ar să fie! țipă Porta agitat. Distrugeți-le imediat, altfel o s-o pățim noi!

Cel puțin un batalion de tancuri aruncătoare de flăcări intră în curbe ca o turmă de porci mistreți. Din turelele lor țâșnesc limbi lungi de foc ce preschimbă totul în mormane de cenușă.

Din închisoarea OGPU năvălesc soldați ai Armatei Roșii, chiuind sălbatic. La început, plutoanele cu armament ușor, apoi infanteria, înarmată cu puști cu baionetă ca la o paradă din Piața Roșie. După infanterie, vin coloane întregi de prizonieri în uniforme cenușii, cu băte, care, pe măsură ce înaintează, înșfacă armele morților. Ultimele, apar trupele speciale OGPU, cu Kalașnikovurile ațintite spre prizoni-

eri, însărcinate să-i lichideze pe toți aceia care încearcă să evadeze.

– Dumnezeule mare! strigă Oberstleutnant Löwe. Or să ne distrugă, or să ne facă fărâme! Trebuie să ne retragem!

În spatele nostru cade un baraj cumplit de foc.

Ca și cum rușii ar fi intuit că vrem s-o ștergem, încearcă să ne oprească cu acest baraj imposibil de străpuns, care ne-a încadrat pe ambele laturi și nu vedem unde se termină.

– Retragerea! strigă Oberst Hinka. Retragerea pe companii! Se întoarce uimit în clipa în care aude huruitul asurzitor din spatele nostru, din direcția liniilor germane.

– Rachete! răcnește el surprins, trântindu-se după un troian de zăpadă. Rachetele cad în mijlocul formațiunii tancurilor aruncătoare de flăcări, azvârlind vehiculele grele ca pe niște jucării.

Distant și stăpân pe sine, Bătrânul îi transmite noile coordonate ofițerului superior de artilerie din spatele frontului.

– Cu două grade mai jos! ordonă el. Tir mai lung cu șaizeci de metri!

– Stârpiți-i! chiuie Barcelona sălbatic.

Din tancuri țâșnesc flăcări, amestecate cu bucăți de metal. Deasupra pământului plutesc nori negri, brăzdați de dungi roșietice. Câmpul de luptă pare înghițit de explozii.

Din perdeaua de fum se desprind siluete mari, diforme, de parcă diavolul ar jongla cu tancurile. În fiecare clipă, urletul sinistru al exploziilor ne sfâșie nervii. Ne adunăm laolaltă, tremurând.

– Explozive și bombe incendiare! ordonă Bătrânul. Foc continuu la patru sute șaizeci de metri dreapta.

În curând, asupra forțelor rusești în atac încep să cadă explozive și obuze incendiare. Substanțele chimice se răspândesc pretutindeni și aerul e ca o vâlvătaie.

– Treizeci de metri înapoi! ordonă calm Bătrânul.

Suflul exploziilor ne izbește de pereții înzăpeziți ai gropilor de obuz. Terenul din fața noastră a devenit o masă arzândă, otrăvitoare. Zăpada se topește alune când pe pantă, înghițind tot ce întâlnește în cale.

Tirul de artilerie se concentrează treptat, evident dirijat de către un expert.

– Cine e cercetașul? vine o voce aspră. Numele și gradul, lua-te-ar naiba! Tu ești, Eberhardt? Am auzit că ai murit! Magistrul Eberhardt, magistrall!

Cu toate că a recunoscut vocea tăioasă a generalului-comandant, Bătrânul nu răspunde, ci continuă să dea ordine.

Ploaia de obuze urmărește fără încetare batalioanele inamice în retragere. Le distruge fără milă.

– Coordonate noi, cere Bătrânul.

– Poftim, spune Heide, cu un rânjet sadic. Spiritul său de militar sadea e pe deplin satisfăcut de rezultatele sângeroase ale focului de artilerie bine direcționat.

Tunurile își extind apoi raza de acțiune și anihilează „orgile lui Stalin”.

Amestecându-se printre rămășițele măcelului, supraviețuitorii regimentului atacă în continuare, conduși de Hinka, Oberstul cu un singur braț. Mitralierele grele Maxim trag de pe pozițiile ruinate.

– Grupul de transmisioniști, pe centru! zbiară Oberst Hinka. Înainte, spre zidurile închisorii!

Norii de fum galben-cenușii ai explozivelor plutesc deasupra ei ca o umbrelă hidoasă, care se mărește clipă de clipă.

În apropiere, aud bubuitura tunului de pe tanc. Undeva în spatele meu, o pușcă-mitralieră umple zăpada cu gloanțe.

– Panzer! strig, aruncându-mă în adăpost.

Burta tancului încalecă un perete aproape demolat, stă în balans câteva secunde, apoi se leagănă înainte și înapoi cu un scrâșnet metalic. Motorul vibrează la

turație maximă.

Turela se răsucesc lent în direcția mea. Un jet de flăcări țâșnește din țeava lungă a tancului. Tragerea, impactul și explozia se produc aproape simultan.

Am senzația că mi-a trecut un drug de fier dintr-o ureche în alta. Porta se strecoară lângă mine. Aruncătorul de grenade îi scapă din mână și alunecă pe pământul înghețat. Privesc hipnotizat tunul de pe tancul „Stalin”, care coboară încet spre mine.

– Chiar la timp, mormăie Porta înșfăcând „burlanul”, potrivindu-l pe umăr și prinzând tancul în cătare. Bucură-te de viață, vecine dragă, s-ar putea să fie scurtă, rânjește el cinic și apasă pe trăgaci.

Urmează o explozie asurzitoare și steaua roșie de pe turelă dispare. O siluetă omenească, învăluită în flăcări gălbui, e aruncată prin trapă.

– Era cât pe-acî...! constat eu, răsuflând ușurat.

Două T-34 se adăpostesc în spatele unor ruine. Mitralierele din turelă mătură drumul. Gloanțele ricoșează deasupra capetelor noastre.

– Dumnezeu mi-a spus că nu vom muri aici, strigă Porta, ridicându-se în picioare cu „burlanul” pe umăr.

Micuțul se repede cu o mină T în mână, alunecă și cade însă, ca un bolovan, în mijlocul drumului, aproape de tanc. Urlând de furie și de teamă, ține strâns mina, dar își pierde casca și automatul.

Se ridică cu un salt spectaculos, aruncă mina T sub inelul turelei și trapa ultimului tanc se deschide brusc. Apare o siluetă înveșmântată în piele, cu Kalașnikovul pregătit.

Gloanțele mușcă zăpada în jurul Micuțului! Fuge speriat de moarte spre ruinele cuprinse de foc, încercând să se adăpostească.

– Lovi-i-ar moartea, ăștia trag, nu se-ncurcă! răcnește Albert, alergând în salți prin zăpadă; cu un „cocteil Molotov” în mână.

Se urcă pe T-34 cu agilitatea unei feline și aruncă „cocteilul” în interiorul tancului, chiar în spatele comandantului. Rusul se întoarce și se holbează uimit la trăsăturile negre ale lui Albert, la dinții săi albi dezveliți într-un zâmbet fericit.

– *Panimaiu!* strigă Albert, rostogolindu-se într-o groapă de obuz din care iese fum.

Până să apuce comandantul să-și vină în fire, tancul e făcut fărâme. Micuțul aleargă prin zăpadă urmărit de roata masivă a șenilei. Îngrozit, îmi țin răsuflarea. Dar, ca prin minune, aceasta se ciocnește de o piatră, sare în aer și zboară peste trupul Micuțului. Se rostogolește mai departe și se izbește de un cuib de mitralieră.

Plutonul de aruncătoare de flăcări ne depășește în goană. Infanteria se năpustește înspre porțile ferecate ale pușcării.

De la ferestrele cu grilaje, puștile-mitralieră ne seceră. Flăcările atârnă pe cer, învăluind închisoarea într-o lumină lugubră. Un fum negricios iese din acoperiș. Geniștii plasează explozive de-a lungul zidurilor.

Deodată îmi apare în față un ofițer rus, dar o rafală scurtă îl lipește de porțile pușcării și se prăbușește cu fața la pământ.

Fug disperat și mă ciocnesc de un pușcăriaș înnebunit care învârte într-o mână o legătură uriașă de chei și în cealaltă un pistol.

Primul glonț al automatului îl nimerește drept în inimă; moare înainte să atingă pământul. O piatră imensă mă lovește puternic în piept. Îmi pierd aerul din plămâni și cad cu fața în zăpadă. Oare cât am zăcut așa? În clipa în care îmi revin, aud vocile guturale ale unor ruși. Unul mă lovește brutal cu piciorul, dar, în ciuda durerii, reușesc să tac. Apoi pleacă în fugă în timp ce puștile-mitralieră continuă să latre.

Știu că e periculos să stau prea mult culcat fără să primesc ajutor. Aș putea îngheța și aș muri. Sau aș putea muri din cauza loviturii. Simt că-mi arde pieptul, iar junghiurile devin din ce în ce mai dureroase. Pretutindeni zăresc siluete întune-

cate fugind. E imposibil să-mi dau seama care sunt ruși și care nemți. Limbi lungi de foc țâșnesc printre gratiile ferestrelor de la etajul șase, din aripa în care se află femeile. În lumina flăcărilor, disting umbrele celor care se agață de gratiile înroșite ale ferestrelor. În câteva clipe, omul e transformat într-o mumie carbonizată.

– Ce dracu’ te-ai tolănit aici? Te lăfăi în mocirla comunismului rusesc? mă întreabă Porta, aplecându-se deasupra mea. Unde te-au nimerit?

– În piept, icnesc eu.

Mă examinează ca un expert.

– Ești norocos, spune el. Văd că pielea ți se innegrește ca cea a lui Albert!

– A fost o piatră, o piatră imensă, murmur eu.

– Drace! exclamă Porta. Cred că Ivan a rămas fără muniție din moment ce aruncă cu pietre în noi.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Bătrânul, care se apropie, însoțit de Heide.

– Zice că Ivan l-a lovit cu o piatră, rânjește Porta calm, și acum stă aici și miorlăie ca o pisică bolnavă!

– Haide! Sus, fiule! îmi ordonă aspru Bătrânul. Doar nu-ți închipui că ești în vacanță de iarnă!

– Trebuie să mă vadă doctorul, bolborosesc eu. S-ar putea să am coastele rupte, simt că-mi înțepă plămânii.

– Inspiră adânc de câteva ori, îmi sugerează Porta. Ai să vezi! O să te mai remontezi.

– Vreau să mă vadă doctorul, mă încăpățânez eu.

– Ești convins că felcerașii ăștia de doi bani bântuie prin ploaia asta de obuze? se miră Porta. Ridică-te și ține-te după noi. Dacă rămâi aici, o să te trateze Ivan cum știe el mai bine. Un strop din licoarea sa contra tusei, și o să scapi și de restul de coaste!

Urlând de durere, pornesc șchiopătând. Un brancardier îmi dă să înghit un pumn de pilule.

Aruncăm mine în sala de „recepție”. Pereții groși se dărâmă de parcă ar fi din sticlă. Ușile masive ferecate în fier se izbesc de pereți. Suflul ne aruncă pe spate, dar ne ridicăm imediat și năvălim în pușcărie. Automatele trag în tot ce mișcă. Mormane întregi de cadavre zac în sală, cu fețele zdrobite, pline de sânge. Astfel arată toți cei care sunt omorâți de suflu. Multora dintre ei de-abia le-a mijit mustața.

Vieți irosite înainte de a-și da seama de valoarea a ceea ce pierd. Uciși din cauza unor acte gratuite de eroism.

Rămânem tăcuți lângă munții de cadavre și contemplăm priveliștea îngrozitoare. Unele trupuri au fost strivite sub scări. Au șase etaje deasupra lor. Multe dintre ușile celulelor atârnă doar într-o singură balama. Înăuntru, leșurile prizonierilor sunt terciuite, asemenea unor gândaci striviți sub talpă. Se pare că au fost omorâți de grenadele pe care gardienii le-au aruncat în celule înainte de a fugi.

– Ca la noi, observă Porta cu tristețe. Prizonieri uciși pentru a nu cădea în mâna dușmanului!

– E aici unul care trăiește! strigă Micuțul.

În spatele biroului unui ofițer se află un uriaș în uniformă verde OGPU, pe ale cărei mâneci sunt brodate stele aurii.

– *Ia, tovarișci!* zbiară Heide fericit, împungându-l pe ofițerul galben ca ceara cu țeava automatului, în timp ce Legionarul adună niște hârtii de pe birou.

– Ordine de execuție, zâmbește el și-i înmânează documentele Oberleutnantului Löwe.

– Luați-l! ordonă scurt Löwe, dar să te ferească Dumnezeu, Unteroffizier Kalb, dacă se întâmplă ceva cu el! Am să te trag la răspundere pentru ucidere de prizonieri.

– *Par Allah!* O să am grijă de el ca de un fir de păr din barba Profetului, făgă-

duiește Legionarul, rânjind diabolic. Mișcă! - îi aruncă el comisarului OGPU, lovindu-l brutal în spinare cu patul automatului. Fie ca Allah, în imensa lui bună-tate, să-ți asigure o moarte în chinuri, câine comunist ce ești! Și fie ca flăcările să-ți topească osânza de pe oase în vecii vecilor!

Un grup de bărbați și femei îmbrăcați ciudat coboară scările împleticindu-se. Primul poartă o pijama cu dungi albastre, iar următorul, o uniformă de maior estonian. Apoi apare un individ cu pantaloni de călărie, smoking negru și la gât cu o eșarfă care fusese cândva albă. Oricum, majoritatea sunt îmbrăcați în zdrențe. Ici-colo se vede câte o bonetă OGPU.

Avem automatele pregătite. Ne enervează apariția acestei cohorte stranii de oameni. Arată de parcă ar fi gata în orice clipă să ne sară la gât.

- O să ne dați mâncare? strigă amenințător unul dintre ei, scuipând pe po-dea.

- Ține-ți gura! i-o retează cineva din mulțime.

Deodată, par cuprinși cu toții de o criză de isterie și încep să urle.

- Borisov e aici! răcnesc ei în cor.

- Omorâți-l! Călcați-l în picioare! Porc împutit!

- Ce dracu' i-a apucat? zbiară nervos Oberleutnant Löwe. Despărțiți-l! Puneți-i să se alinieze din nou! Dacă vă fac probleme, îi duceți înapoi în celule. Cel puțin acolo nu se pot masacra unul pe altul.

- *C'est indifferant*, rânjește cinic micuțul Legionar, arătând cu țeava automatului spre un cadavru plin de sânge, călcat în picioare. Nu vor decât să le vină de hac temnicerilor.

Prizonierii ne privesc lung. Îi privim și noi întrebător. Ne temem de aceste ființe scheletice, cu ochii adânciți în orbite.

- A dracului putoare, nu-i așa? mormăie Bătrânul, ținându-se cu mâna de nas.

- De acolo vine, spune Micuțul, arătând cu degetul.

- Ia te uită! exclamă Barcelona. E cea mai mare latrină pe care-am văzut-o vreodată!

- Uită-te și înăuntru, îi sugerează Porta. E acolo ceva ce n-ai văzut niciodată.

Un individ scund, cu ochi de șoarece, îmbrăcat în uniformă OGPU se îndreaptă spre noi cu mâinile la ceafă, pentru a ne demonstra că nu e înarmat și că războiul s-a terminat pentru el.

- Herr Kommandant, să trăiți! latră el într-o germană cursivă, pocnindu-și călcăiele în fața Oberleutnantului Löwe. Vă încredințez departamentul de înregistrare al închisorii și mă supun ordinelor dumneavoastră.

Cu ochii mijiți și fără să-și ascundă disprețul, Oberleutnant Löwe îl măsoară cu atenție din cap până-n picioare.

- Ce-i asta? întreabă el, arătând spre scândura lungă de lemn.

- Latrina prizonierilor, răspunde tipul din OGPU, cu un zâmbet cinic. Nu putem face una mai bună. Avem un regulament, iar prizonierii sunt niște porci. Li se permite să meargă la latrina la ore bine stabilite. Aici nu-i hotel de lux. Dar ei nu așteaptă și se cacă în celule. Când stau pe latrină, adorm și cad în ea. Bineînțeles că se îneacă. Nu e vina gardienilor. Respectăm și noi ordinele, ca orice soldat.

- Hai să-l aruncăm în căcat, propune Porta cu un zâmbet macabru.

- Luați-l, răspunde Oberleutnant Löwe, răsucindu-se pe călcăie. Să plecăm! Nu mai avem ce face aici. Noi suntem o unitate de luptă, nu temnicerii!

În aripile principale ale clădirii, lupta continuă cu încrâncenare.

- Exact ca la noi, spune Porta, arătând spre o placă albastră care poate fi văzută din orice colț al închisorii.

„PENTRU PATRIE, PENTRU STALIN” stă scris cu litere mari și roșii. Mai jos, cu litere negre ceva mai mici, urmează: „LICHIDAM FĂRĂ NICI O EZITARE TOȚI DUȘMANII POPORULUI, TOȚI PARAZIȚII ȘI TRĂDĂTORII.”

Pe peretele atelierului de mașini scrie cu litere de-un metru: „MUNCA ESTE CEL MAI DE SEAMĂ PRIVILEGIU ȘI BENEFICIU AL STATULUI SOCIALIST”.

– Haideți! Înainte! Adunarea! ordonă Bătrânul.

Ne aruncăm la adăpost dedesubtul unei rampe lungi.

– O luăm pe-aici, ne explică el. Pregătiți încărcăturile! Porcii ăia s-au baricadat înăuntru și folosesc prizonierii drept paravan!

Un urllet sfâșietor, animalic, îl întrerupe. E urlletul unei femei torturate, care parcă agonizează.

– Ține-ne, Doamne! exclamă Barcelona oripilat. Oare ce-i fac?

– O ard cu fierul roșu. Asta făceau și preoții pe vremuri, spune Porta înfiorat, pocnindu-și degetele.

Urletul se oprește brusc, ca și cum femeia și-ar fi dat duhul.

– Hai să ne terminăm treaba, ordonă Bătrânul împietrit. Dintr-un salt agil, se urcă pe rampă. Aleargă încovoiat, urmat îndeaproape de Gregor și de Legionar, care duc lăzile cu exploziv.

Micuțul aruncă pe rampă trei sau patru lăzi.

– Și tu, profesore! spune el, azvârlindu-l lângă lăzi. Dumnezeu să te păzească dacă te prind cu vreo șmecherie! O să împachetez încărcătura cu tine și-o să te trimit direct în brațele lui Ivan!

– De ce mă hărțuiești mereu? se tânguie profesorul, încercând să ridice o ladă, dar nu e în stare s-o miște din loc.

– Ține-ți gura când vorbesc și când gândesc eu! i-o retează scurt Micuțul. Ia târnăcopul ăsta. Du-te și fă o gaură pentru pulbere, șoarece de bibliotecă ce ești! Până la urmă, ori dai ortul popii, ori ajungi cel mai bun soldat german. O să mărsă-luiești în pas de gâscă până la școala aia a ta de la țară!

– Dați-i drumul! strigă Bătrânul agitat. Cinci metri între încărcături. Heide, tu conectezi firele!

– Îi sparg! urlă Micuțul nerăbdător, căruia îi place la nebunie să declanșeze explozii.

În următoarea jumătate de oră lucrăm cu o viteză nebună.

– Îți dai seama cât de groase sunt zidurile astea? întreabă Barcelona. Sunt mai groase decât cele ale fortăreței din Brest-Litovsk, care nu erau chiar niște decouri scenice!

– Mai scutește-mă de flecăreala ta! se răstește Bătrânul iritat.

Îl înghiontește pe Micuțul în umăr. Uriașul împinge o încărcătură triplă într-una din gropi.

– Mai e destulă! se apără Micuțul, arătând spre lăzile pline de muniție. În afară de asta, ceea ce folosim nu mai trebuie să cărăm cu noi.

– Mi se pare că vrei să sari și tu în aer, mârâie îmbufnat Bătrânul. Să știi că nu împachetăm caramelle. E al naibii de periculos!

– Gata, strigă Heide, îndreptându-se țațoș spre Bătrânul.

– Lasă-mă pe mine! zbiară Micuțul, năpustindu-se la detonatorul căruia Gregor îi conectează ultimele fire. Țineți-vă bine, fiilor! O să facem „bum-bum”, râde el fericit.

Apucă strâns mânerul cu ambele mâini și-l apasă cu toată greutatea. Explozia zguduie rampa din temelii. Simțim cu toții presiunea suflului, care ne absoarbe pur și simplu tot aerul din plămâni. Un zid înalt de douăzeci de metri se prăvălește, improșcându-ne cu mortar și bucăți de beton. Câteva clipe mai târziu, se dărmă tot peretele exterior. Clădirea pare că se leagănă, apoi se prăbușește. Două coșuri înalte din sala cazanelor se năruie peste aripa în care sunt încarcerate femeile. Trosnetul pare că nu se va mai opri niciodată; norul de praf de deasupra clădirii crește neconținut.

Urmează un moment de liniște adâncă. Flăcări țâșnesc de pretutindeni, răspândindu-se cu o viteză uimitoare, ca un covor de foc care se desfășoară.

Pereții cad. Plouă cu bucăți mari de mortar și cărămidă.

– Netrebnicilor! înjură un Feldwebel din Geniști, ștergându-și sângele de pe față. Ce naiba! N-ați mai lăsat în viață nici măcar un șobolan. Eu aș șterge-o dac-aș fi în locul vostru. Pe mine m-ar cam îngrijora chestia asta!

– Isuse și Marie, strigă Micuțul, ridicându-se în genunchi. Asta mai zic și eu bubuitură! Toată cușca s-a făcut praf! Va dura ceva timp până când vor drege-o, ca să primească următorul lot de sclavi. Asociația pentru Ajutorarea Prizonierilor ne va da și o medalie drept răsplată. Doamne ajută-ne, ce bubuitură frumoșică a fost!

Albert se scoală cu fața complet cenușie și își duce pumnii încleștați deasupra capului.

– Frontul Roșu! zbiară el, cu o expresie tembelă pe chip.

– Pornim! ordonă Bătrânul, ridicându-se în picioare, cu automatul deja pregătit.

Plutonul aruncătoarelor de flăcări merge în frunte și aruncă limbi de foc în fiecare locaș de tragere. Împreună cu Porta, sar în cel mai apropiat post de apărare și luminează interiorul cu lanterna. Pretutindeni, cadavre carbonizate, cu brațele decarnate întinse pentru a se apăra. Mulți nu mai sunt decât niște mumii scofâlcite. Aruncătorul de flăcări i-a ucis dintr-un singur jet. Cei care n-au fost atinși direct par neobișnuit de mari în comparație cu mumiile chircite.

– Un război crud se termină repede. Oricum, așa scrie pe afișele de propagandă, explică Porta. Dar e o minciună, ca, de altfel, tot ce se întâmplă în războiul ăsta. Războiul pe care-l purtăm e cel mai crud dintre toate și se pare că va dura o veșnicie.

Între două ziduri înnegrite ale închisorii se află o curte lungă și îngustă în care zac mormane de leșuri.

– Împușcați în ceafă! constată Barcelona, după ce i-a răsucit pe câțiva cu țeava automatului.

– Nu-i adevărat, strigă Gregor neîncrezător, aplecându-se deasupra unui cadavru îmbrăcat în zdrențe pentru a-l privi mai de aproape.

– Ba e foarte adevărat, oftează Porta. Băieții din OGPU s-au grăbit să scape de păcătoșii ăștia când noi, eliberatorii, am început să batem la porțile închisorii. Nu-i nevoie să fi urmat școala de detectivi la Kripo²⁹ ca să-ți dai seama ce s-a petrecut aici. Un glonț în ceafă! O găurică mică la spate și fața complet zdrobită!

Din cealaltă parte a clădirii se aud rafale infernale.

– Sunt ai noștri! explică Legionarul, ridicând indiferent din umeri. Trupele speciale ale SD-ului. Îi termină pe comisari!

Ne oprim o clipă și ne uităm în jur, adăpostiți între cele două camioane arse. Rafala zgomotoasă pare să nu se mai termine, dar în realitate nu ține decât câteva secunde. Trupul deșirat al comisarului zvâcnește sub ploaia de gloanțe. Întâi e ridicat în aer, apoi e trântit iar la pământ. Chiar și după ce moare, corpul îi mai tresăltă spasmodic.

Un Untersturmführer tinerel, cu boneta trasă pe ochi, se apropie de cadavru și îndreaptă țeava P-38-ului spre capul acestuia. Trei focuri, și chipul îi devine o masă de carne de nerecunoscut.

Prizonierii care s-au aplecat pe fereastra spălătoriei chiuie și aplaudă entuziasmați la culme.

Următorul e împins printr-o ușă îngustă. E un individ cărunt, ceva mai vârstnic, îmbrăcat în uniformă kaki cu epoleții verzi ai OGPU. Stă rezemat de perete privind îngrozit. O rafală scurtă îl trânteste la pământ.

Prizonierii strigă și fluieră în clipa în care e scos din spălătorie un grup de bărbați și femei, majoritatea în uniformă.

– Haideți! Haideți! răcnește nerăbdător tânărul ofițer SD. Hai să terminăm

²⁹ *Kriminalpolizei* - Poliția militară (n.t.).

mai repede!

Sunt duși la perete cu șuturi și cu lovituri de pat de pușcă. Îi privesc apatici pe ucigași, care au pe bonetă emblema cu cap de mort.

– Foc! ordonă ofițerul SD.

Automatele scuiă moarte. Ecoul răspunde dinspre zidurile clădirii.

O rafală furibundă de pușcă-mitralieră pornește de la o fereastră a ultimului etaj.

Untersturmführerul cade. Plutonul de execuție e aruncat pe spate; se zvârcolesc cu toții în zăpada care se înroșește treptat. Pușca-mitralieră își schimbă ținta. Acum ciuruie pereții spălătoriei.

Geamurile se sparg. Prizonierii fug de la ferestre cu fețele sfărâmate.

Ne adăpostim și ne îndepărtăm târâș. Ce se întâmplă aici nu ne privește.

Flăcările conturează desene macabre pe clădirile afumate ale închisorii. Pe când ocolim depozitele, un tir concentrat de arme automate ne face să ne oprim brusc. Dinspre spălătorul izolat răzbat țipete de groază.

– Hai să vedem ce-i acolo, ordonă Bătrânul. Tu și Sven, plecați înainte! i se adresează lui Porta, dându-ne un sac cu grenade.

Fugim către spălător printre trunchiurile de copaci distruși. În fața mea apare o siluetă. Din reflex, apăs pe trăgaci și o întreagă rafală îi zdrobește șira spinării. Se rostogolește de câteva ori, în timp ce mâinile și picioarele îi zvâcnesc spasmodic.

Porta lovește cu piciorul ușa, care se sparge dintr-o izbitură.

Un ofițer mic și gras se holbează uimit la noi și bâjbăie după Kalașnikov, care se află înaintea lui, pe masă.

Un glonț îi străpunge beregata, improșcându-i partea din spate a capului pe perete. Boneta cu dungă albastră se rostogolește pe podea și se oprește lângă o stivă de sticle goale.

Îmi descarc mitraliera de-a lungul unui coridor de unde mi se pare că vin spre noi niște siluete întunecate. Prima rafală a Schmeisserului meu îl lovește în gură pe primul dintre ei. Cade instantaneu. Automatele noastre latră ca turbate.

Doi soldați în mantale lungi sunt sălțați în aer și proiectați în perete. Alunecă plini de sânge și se prăbușesc ca niște zdrențe.

Grenadele zboară prin camera întunecoasă. Ne adăpostim în spatele peretelui și improșcăm din nou cu gloanțe. Treptat, țipetele devin horcăituri.

– Haideți! comandă Bătrânul, înhătând Kalașnikovul unuia dintre morți.

O salvă prelungă dintr-un automat ne vâjâie pe lângă urechi. Albert sare în sus, strigă ca un războinic și aruncă o grenadă defensivă. În celălalt capăt al coridorului se aude un bubuit răsunător, apoi o lumină orbitoare, și trei cadavre contorsionate zac la podea.

– Drace! bombăne el, cu degetele în urechi. Era să mă piș pe mine de frică! Privește în jur cu o expresie pierdută și se lasă moale pe podeaua acoperită cu fâșii de carne și cioburi de sticlă. La naiba cu împuțita asta de Armată germană, se tânguie el.

– Da, trebuie să recunoaștem că, după cum arăți, te-ai înrolat într-o armată total nepotrivită pentru tine, nu-i așa? râde Porta, înșfăcând grenadele.

Focul, nestăvilat de nimeni, a devorat aproape în întregime latura de nord a închisorii, cea rezervată femeilor.

Ne apropiem cu grijă de ruinele în flăcări, gata să se năruie dintr-o clipă în alta. Ciorchini de cadavre care atârnă înconjură zidul ca niște ghirlande sinistre, mișcându-se în bătaia vântului.

– Ca de obicei, datoria e pe primul loc, spune Porta. I-au executat cu cinci minute înaintea orei de închidere. Scuiă împotriva vântului.

– Ar fi trebuit să țină pumnul strâns³⁰ și gurile lor spurcate să tacă, face

³⁰ Pumnul strâns - semnul clasic al comuniștilor (*n.t.*).

Gregor. Uită-te la el cum atârnă. La ce le-a folosit dacă au protestat? La nimic. Mai bine te lași dus de curent și ai șansa să trăiești mai mult, fiindcă viața, oricum, e destul de scurtă.

Lupta aproape că a încetat. Din aripa principală se mai aud lătratul armelor automate și bubuitul grenadelor, întrerupte uneori de trosnetul mortierelor. Dar de asta nu ne mai ocupăm noi, e treaba infanteriei și a genștilor.

Ne odihnim pe dușumea în clădirea bucătăriei, împreună cu un grup de prizonieri, și discutăm despre metodele de interogatoriu.

Un băiat de șaisprezece ani, arestat chiar la școală și acuzat de propagandă antirevoluționară, și-a pierdut un ochi în timpul interogatoriului. Ne descrie în câteva cuvinte trista sa experiență.

Îl privim tăcuți. Pare extrem de îmbătrânit pentru vârsta lui și are ochii plini de puroi. În închisorile de tranzit nu există medici. Un prizonier mai vârstnic ne arată trist degetele zdrobite de la picioare.

– Sunt lucruri și mai rele! strigă o femeie care a fost împușcată în rotule. Nu va mai fi niciodată în stare să meargă normal.

– Ar trebui să-i împușcăm pe temnicheri. Pe toți, spune hotărât Micuțul, jucându-se cu pușca lui cu trei țevi.

– Păi asta se și-ntâmplă, intervine Porta, arătând cu degetul mare în direcția curții, unde răpăie automatele și se aud încontinuu strigăte nedeslușite.

Șnapsul pe care l-a „eliberat” Porta din dulapul comandantului e dulce și ne dă o senzație plăcută de căldură.

Un temnicer gras, poreclit Îngerul Iadului, fiindcă era prieten cu prizonierii, stă pe un scaun mai în spate și cântă:

*Viscolul mătură zăpada pe câmpie,
Acolo rătăcește iubirea mea...*

– De îndată ce-am intrat în spălător, a început să mă gâdile pe gât și să mă morfolească, ne povestește Albert cu un zâmbet fericit. „Negrii îmi dau fiori”, mi-a spus ea, și a început să se joace cu boabele mele.

– Isuse! geme Micuțul cu ochii holbați, scărpinându-se la prohab. Continuă! Zi mai departe!

– Pe urmă mi-a scos tunică de vară, spune Albert, mi-a deschis șlițul și l-a scos la iveală pe „ăl bătrân”. Stătea țeapăn și semeț nevoie mare.

„Dă-i înainte, nu te opri, i-am zis. Dacă-mi cade pe picioare îmi rupe deștele!” Ei bine, cât ai clipi se apucă să se joace cu el de mai mare dragul. Pe urmă am ridicat-o pe banchetă și m-am suit pe ea. În baia aia plină de aburi! În urechi ne dăngăneau clopotele, de jurai că-i duminică. Nimic nu-i mai grozav decât o Blitzmädel care nu dă doi bani pe Fühler și pe Victoria Finală și care vrea doar să se reguleze. După ce a adormit, m-am dus dezbrăcat spre barăcile convalescenților. Pe drum m-am întâlnit cu alta și i-am pus-o, lipiți de-un pom! Era un mesteacăn înghețat bocnă, care probabil își închipuia că venise primăvara, fiindcă înmugurise cu două luni mai devreme. Pe urmă am considerat că ar fi normal să mă odihnesc puțin și-am adormit buștean. Ei bine, m-a trezit cineva care mă manevra foarte tandru. Am deschis ochii și am văzut două asistente de la chirurgie. Am făcut-o în trei, chiar acolo, în stil german, franțuzesc și suedez. Tocmai ne pregăteam s-o punem și ca japonezii, când ne-a stricat distracția un medic de regiment, cu svastici licărindu-i în ochi. Nu știu ce-au pățit cele două tipe, dar pe mine m-au declarat pe loc apt combatant. Apoi m-au aruncat în beci, acuzat de pângărire rasială și viol. De obicei, te împușcă pentru așa ceva! Dar Kriegsgerichtsratul³¹ și cei doi judecători militari care au preluat cazul meu nu prea rosteau cu drag „Heil Hitler!” Așa că, în loc să

³¹ *Kriegsgerichtsrat* - judecător militar de campanie (n.t.).

mă ciuruiască cu gloanțe, m-au trimis trei luni la Germersheim.

Albert se trânteste pe spate, scuturându-se de răs.

– Când am ieșit de la Germersheim, m-am dus la Paderborn și mi-am petrecut noaptea într-o casă de refacere pentru soldați, unde m-am consolată puțin cu două fete de la Marină. La sfârșit eram terminat de oboseală. Știau să facă și masaj, așa că m-au frecat pe toate părțile. Uneia îi atârnav sâni pe fața mea și i se legănav în sus și-n jos până m-a scos din minți. Cealaltă mă gâdila undeva mai jos, până când m-am aprins din nou. Și de fiecare dată când era gata să-mi dau drumul, mă opreau în diverse feluri. Astea erau adevărate profesioniste! Și când, în cele din urmă, mi-am dat totuși drumul, am simțit că-mi cade cerul în cap!

– Oprește-te! Taci dracului din gură! găfâie Micuțul. Dacă nu, mă duc să regulez caii morți de-afară.

Porta toarnă apă fierbinte peste niște cafea găsită în sertarul biroului comandantului.

– Cafea, murmură un prizonier îmbrăcat într-o uniformă lituaniană. De unde-o ai?

– Am un unchi în Brazilia, șoptește confidențial Porta. Din când în când, îmi mai trimite și mie câte-un sac.

– Ce bine ar fi fost dac-am fi ajuns aici ceva mai repede, spune Micuțul posomorât, privind prin fereastra spartă.

În capătul curții, un grup de femei încolonate se urcă în camioanele pentru care a fost deja degajat un drum.

– Ne-am fi distrat de minune dacă am fi ajuns mai devreme, rânjește Albert visător, ștergându-se cu mâna la gură.

– Ești nebun sau ce ai? Ar fi urlat și s-ar fi împotrivit, spune Gregor, prefăcându-se oripilat.

– Ar fi fost și mai incitant! exclamă Micuțul, lingându-și buzele crăpate de frig.

– Violul se pedepsește cu moartea! mârâie tăios Heide, îndreptându-și centura și tocul pistolului.

– Viol? hohotește Micuțul. Dar cine zice că le violăm? Întâi le regulăm și pe urmă le zburăm creierii. Așa se face în război.

– Pe când îmi făceam veacul la Germersheim, intervine Albert, am auzit de niște războinici care au mârliț niște femei fără să le-ntrebe. După ce-au terminat cu ele, le-au băgat în niște barăci și le-au administrat câteva rachetele ca să li se șteargă urma. Treaba a răsuflat și s-au pomenit umflați de copoi. Ei bine, băiețăș! (Își desface mâinile cu un gest expresiv.) Ultima dată i-am văzut într-o dimineață când au fost duși la poligonul geniștilor pentru a primi un ultim șut în fund.

– Hai să schimbăm subiectul, spune Porta, suflând în cafea. Fără-ndoială că cel mai înțelept lucru e să-ți plătești bucată de muiere, dacă nu poți fără, și să eviți toate complicațiile ulterioare.

Se aude un șuiurat înfundat și o bucată mare din zidărie se prăbușește în interiorul pușcăriei. Suntem îngropați pe jumătate cu cărămizi și mortar. Ibricul cu cafea zboară din mâna lui Porta.

– Afară, repede! zbiară Bătrânul. Atacă Ivan!

Pe deasupra capetelor ne trece o flacăra. Un tun automat latră în apropierea noastră. Se desprind bucăți mari din pereții afumați.

Mă rostogolesc pe drumul alunecos și mă opresc într-o groapă de obuz din care Porta și Micuțul începuseră deja să tragă. Pușca-mitralieră aproape că ia foc.

Heide și Albert apar fulgerător.

– Nu trageți, fraților! Noi suntem! urlă Albert, trecând cu un singur salt peste un T-34 distrus.

Dar Porta continuă să tragă înspre grupul de ruși care-l urmăresc.

– Oprește-te omule! strigă Albert. Vecinii ne vânează cu tot felul de porcării!

– Păi în cine crezi că trag, cioară? mârâie Porta, fixând un nou încărcător în pușca-mitralieră.

– Veniți încoace, le strig eu, făcându-le semn cu mâna. Iau pușca-mitralieră și trimit foc de acoperire spre aripa pușcăriei în care sunt întemnițate femeile.

– La dracu! pufnește Albert. Vrei să ne ciuruiești fundurile? Focul contenește. Auzim zgomot de pași. În fața noastră, pământul se cutremură la căderea obuze-
lor.

– Sunt ai noștri sau vecinii? întreabă Heide cu o voce șovăielnică.

– Cine mai știe? răspunde Porta. Oricum, haideți s-o ștergem de aici! Iau eu jucăria asta, continuă el, înșfăcând pușca-mitralieră rusească. Vecinilor nu le pasă cu ce fel de arme sunt omorâți.

Sar într-un șanț și observ niște siluete la celălalt capăt. Porta îndreaptă jucăria spre ei și golește un încărcător. Fugim atât de repede, de parcă ne-ar urmări diavolul în persoană.

La un moment dat, mă împiedic de-un cadavru. Cădem de-a berbeleacul într-un adăpost. Armele ne zboară din mâini. Mă pocnesc cu fața de-o mitralieră Maxim, stricată.

– Fir-ar dracu' al dracului! Vine Ivan! răcnește Albert, făcând o tumbă, în timp ce sare cu agilitatea unui acrobat.

Automatul său improașcă o rafală lungă în direcția unui grup de ruși îmbrăcați în haine albe de camuflaj, care sosesc alergând din pădure.

– Vecinii! rage Micuțul. Blestemații de vecini!

– Haideți s-o-ntindem! izbucnește Porta, ridicându-se și săltându-și pe umăr mitraliera rusească. N-am nici cea mai mică intenție să mor pentru Führer, Volk și Vaterland!

Vântul suflă tăios pe întinderea câmpiei și parcă se transformă în furtună. Vuietul ne împiedică să ne auzim unul pe celălalt. Nici un om cu mintea întreagă n-ar sta în vijelia asta mai mult decât e necesar. Dar cine se interesează de un soldat din linia întâi? De fapt, ar fi trebuit să fi murit demult înghețați. Gerul ne mușcă și pare că sugă și viața din noi.

*Spune-ne, viață nefericită,
Cum poți să crești și să-nflorești
Deasupra gheții?*

cântă Porta, pe când ne odihnim puțin în spatele unui gard biciuit de vânt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce face mult-lăudata infanterie germană? răbufnește Albert.

– Zace în gropi, uitându-se cu curul la luna plină din Rusia, răspunde Porta, trimițând o rafală prelungă în perdeaua de zăpadă.

– Să mergem! spune Heide.

– Pe toți dracii, frate, da' știu că-i cumplit de frig, bombăne Albert, clănțănind zgomotos din dinți.

Trosc! Trosc! - cad în jurul nostru obuzele de mortier.

Gonim aplecați de-a lungul unei poteci șerpuitoare. Deodată, mă izbește o pală de vânt care mă învârtește și mă aruncă peste margine. Rafale de vânt tăios mă lovesc ca niște pumni. Mă apuc disperat de un tăpșan, dar mâinile înmănușate îmi alunecă pe suprafața acoperită cu gheață. Cad învăluit într-un nor de zăpadă și de cristale de gheață care mă biciuiesc și mă înțeapă ca niște scorpioni. E ca și cum aș fi luat pe sus de un vârtej uriaș. Totul se rotește cu viteză în jurul meu. O flacăra țâșnește în apropiere, orbindu-mă complet. Urme de trasoare mă înconjură. Simt cum cad la nesfârșit prin aerul rece. Cristale de gheață îmi umplu gura, amenințând să mă sufoc. Realizez brusc că mă prăvălesc cu capul în jos. Copacii și stâncile vin spre mine cu o viteză nebună. Încerc cu disperare să-mi amintesc ce ne-au

învăţat la Centrul de instrucţie pentru lupta de gherilă: „Când vă prăbuşiţi de ia o înălţime mare, întindeţi-vă braţele şi planaţi ca păsările”. Dau din picioare şi din mâini, dar nu-mi pot schimba poziţia în cădere. Alunec neputincios, gata să mă izbesc de stâncile imense, care par că se năpustesc spre mine. Urlu îngrozit, sperând ca totul să se termine cât mai repede. Aterizez rostogolindu-mă uşor, de parcă aş fi căzut pe un sac cu pene. Un munte întreg rămâne în urmă. Urmează un şir de pomi, care trec şi ei în goană. Îmi pierd aerul din plămâni. Simt o durere arzătoare, ca o lance care îmi sfredeleşte partea dreaptă a corpului. Mi se înceţoşează privirea, însă îmi revin repede. Sunt înconjurat de zăpadă, peste tot numai zăpadă. Îmi dau seama că am aterizat într-un troian enorm. Deasupra mea se înalţă stânci uriaşe. Se pare că m-am răsucit totuşi în aer, am căzut întâi în picioare şi apoi am alunecat pe spate prin zăpada moale. Mi-am pierdut automatul. Şi P-38-ul. Nu mi-au rămas ca să mă apăr decât două grenade cu plastic şi cuţitul de luptă.

Furtuna vuieste asurzitor deasupra mea. De undeva, din pădure, vine clănitul sălbatic al unei puşti-mitralieră.

Strig disperat, dar e inutil atâta vreme cât furtuna continuă. Nu m-ar auzi nici chiar cineva de lângă mine. Brusc, încep să simt frigul - tăios, necruţător. Trebuie să mă mişc. E imposibil să nu mori pe gerul ăsta insuportabil. Copacii din apropiere plesnesc cu un zgomot asemenea împuşcăturilor. Nu departe, se aude un urlat prelung. Mă întorc alarmat, văd nişte ochi strălucind în întuneric şi desluşesc silueta unui lup. Îl lovesc cu o creangă. Mârâie, dar rămâne pe loc. Îmi scot uşor cuţitul de luptă din carâmbul cizmei.

„Cară-te!” zbier eu, şfichiindu-l cu creanga. Se întoarce şi pleacă. Îşi strigă ura către mine prin perdeaua protectoare a ninsorii.

Nu-mi amintesc cum am ieşit din adâncul zăpezii. Reţin doar că mergeam pe o poteca lungă şi alunecoasă, pe care cădeam încontinuu.

– Stai! răsună un ţipăt ascuţit, în timp ce eu mă adăpostesc în spatele unui trunchi de copac. Arunc una din grenade spre silueta întunecată. Zgomotul exploziei străbate pădurea. Rusul e aruncat în aer, apoi cade şi rămâne nemişcat.

Explozia aproape că mi-a aruncat în braţe Kalaşnikovul său. Îl iau şi mă îndrept înspre el, tăcut ca un şarpe. Are abdomenul sfârtecat. Din cauza gerului, sângele i-a îngheţat deja.

Apoi îi văd şi pe ceilalţi patru. Ucişi cu toţii de focurile automatelor. Evident, căzuseră într-o cursă. Omul pe care l-am omorât fusese singurul care scăpase. Dacă ar fi tăcut şi s-ar fi ascuns după un copac, eu aş fi fost acum cel mort. Probabil că era înnebunit de frică. Nu e prea amuzant să te afli într-o pădure întunecoasă şi îngheţată, prin care bântuie tot felul de ucigaşi dezlănţuiţi.

Părăsesc poteca şi mă afund în zăpadă printre copaci. Am pregătit Kalaşnikovul şi sunt gata să trag în orice mişcă.

Un braţ îmi înlănţuie beregata şi-mi taie respiraţia. Un cuţit de luptă îmi împunge gâtul.

– O singură mişcare şi eşti mort, Fritz! mârâie o voce în ruseşte.

Sunt complet paralizat. Îmi îngheaţă sângele în vine. Cuţitul mă înţepă din ce în ce mai adânc. Aştept sfârşitul inevitabil. Cu o mişcare rapidă, îmi va tăia beregata.

Aud un hohot de râs. Primesc un ghiont în spate şi cad cu faţa în zăpadă.

– Te-am speriat, nu-i aşa? râde Porta.

Sunt atât de infuriat, încât îmi vine să-l pocnesc. Apar printre pomi Micuţul şi Albert, rânjind încântaţi. Au impresia că au făcut o glumă foarte bună.

– Ai noroc că ai dat peste noi, spune Porta. Acum poate te-ai învăţat minte să mai umbli prin locurile astea de parcă ar fi vreme de pace.

– Taci, tâmpitul! mârâi eu nervos, ridicându-mi Kalaşnikovul. Lua-v-ar dracu', m-aţi speriat îngrozitor!

– Trebuie să fii complet ţăcnit să bântui printr-o pădure comunistă în plin

război, îmi reproșează Micuțul. Poate nu știai că vecinii ne ciuruiesc fundurile dacă ne prind!

– Haideți să plecăm acasă, hotărâște Porta.

Prin „acasă” înțelege linia întâi a frontului. Îi întâlnim pe supraviețuitorii companiei de îndată ce trecem de satul ruinat. Oberleutnant Löwe e plin de sânge și vorbește printr-o mică gaură a bandajului cu care e înfășurat din cap până la piept.

Încolonați pe un singur rând, mășăluim pe gheața lacului. Cei rămași în viață trebuie să se adune la Baikanski.

Cu buzele strânse, Oberst Hinka primește raportul de la comandantii de companie. Deoarece focul de acoperire al artileriei a întârziat, avem pierderi mari.

„Compania a 5-a: 19 oameni, raportează Oberleutnant Löwe. 98 morți, 36 răniți, 51 dispăruți”. Când spune „dispăruți” se referă la cei care au fost zdrobiți complet și la cei luați prizonieri. E aproape imposibil să se mai afle vreodată ceva despre ei.

Se aude un zgomot înfundat. Un șuierat prelung, și în mijlocul nostru explodează o salvă. În câteva clipe, Baikanski e cuprins de flăcări.

Un picior stâlcit, de care se mai ține încă cizma, mă lovește în spinare și mă dărâmă.

– Ie-te-te! face Albert. Cred că tipu-ăla era supărat rău pe tine, din moment ce și-a aruncat întreg piciorul ca să te pocnească!

Alergăm printre flăcări și tragem rafale cât mai dese. Rușii urmează o tactică pe care o folosesc foarte des. Un atac de artilerie neașteptat și violent, urmat de un alt atac susținut al infanteriei, care ne-a luat prin surprindere în apropierea pozițiilor noastre. De obicei, îi putem respinge cu armele automate, dar de data asta e cu totul altceva. Ne sunt superiori numeric și continuă să atace. Ne retragem. Trecem a doua oară prin Baikanski, hărțuiți de focul mortierelor și al aruncătoarelor de grenade.

– După mine!” strigă Bătrânul, ridicând automatul deasupra capului.

„Mai presus de orice, am învățat ce e moartea, la o vârstă la care mai firesc e să ne considerăm nemuritori.”

P. CAPUTO

Porta își scoate P-38-ul din toc și se îndreaptă precaut spre ușa principală, care e pe jumătate deschisă.

– După tine, îi propune el Micuțului, și-i face loc, politicos.

– Crezi că am capul umplut cu bălegar rusesc? ripostează Micuțul. Lupt demult în războiul ăsta și am învățat, cu ani în urmă, că nu trebuie să treci niciodată primul pe-o ușă decât dacă vrei să ai parte de o moarte sigură.

– La dracu'! înjură Porta. O astfel de ușă poate ascunde multe surprize. De exemplu, în spatele ei pot sta niște ticăloși, gata-gata să-i zboare creierii cu un T-34 tipului care ar fi suficient de prost ca să-și bage capul înăuntru. Fir-ar a dracului de treabă, mormăie el, năpustindu-se pe ușă. (Începe să tragă în toate părțile înainte să cadă pe podea.) Nu e nimeni înăuntru! (Se rostogolește și trage un glonț printr-o altă ușă.) Goală precum capul unui politician, strigă el, trăgând atent cu ochiul peste marginea mesei.

– Ai dreptate, rage Micuțul, intrând ca o vijelie în hol. Trage o rafală scurtă printr-o ușă, de dragul aparențelor.

Suntem pe cale să deschidem trapele în clipa în care răsună răpăitul unui autamat. Bărbatul care vine în fugă pe palier dispăre într-o explozie de picături roșii. Capul îi zboară ca o pălărie suflată de vânt.

Primul care năvălește pe trepte în jos e Micuțul. Cu un salt pentru care l-ar fi invidiat și atleții de la Jocurile Olimpice, aterizează direct în Kübel. Porta îl urmează cu o viteză ce nu pare cu mult mai mică decât cea a luminii. Se afundă cu capul în jos pe locul de la volan. Urmărit de privirile surprinse ale comandanților de tanc ruși și germani, care au ieșit din turele pentru a vedea ce se întâmplă, se îndreaptă și trage printre tancurile din față.

DEȘEURI DE RĂZBOI

Sânge cald picură peste mine, topindu-mi zăpada de pe față. Ambele picioare i-au fost retezate de la genunchi. De acolo curge sângele. La fiecare mișcare, îmi vine să urlu de durere. După un timp, reușesc să-mi scot capul din cască și să-l răsucesc într-o parte în așa fel încât șuvoiul de sânge ce se scurge din trupul de deasupra mea să nu mă mai atingă.

Porta zace dincolo de lăzile goale de muniție, ghemuit ca un câine. Alături de el se află Barcelona, cufundat într-o baltă de sânge. În scurt timp îi descopăr pe toți. Micuțul stă lângă Albert, pe rămășițele a ceea ce fusese cândva turela tancului. Țeava tunului era desfăcută ca o coajă de banană.

– Mi-aș fi dorit să fiu găină, cântă Albert răgușit.

Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat, cu excepția faptului că pământul părea să se fi deschis, și să scuipe foc și oțel.

Un Hauptmann crispat își face loc printre rămășițele cadavrelor. Mâna în care ține Mauserul îi tremură. Dă ordine unor trupe pe care nu le mai are.

Dintr-o gaură apare, ca un spectru, un preot în capul gol. Bolborosește ceva de neînțeles și izbucnește într-un hohot de râs isteric.

– Piei din ochii mei, satană! urlă Hauptmannul și-l împușcă pe preot drept în cap.

Râzând zgomotos, se împleticește printre cadavre și printre răniți. Nu obser-

vă T-34-ul care se ivește din spatele unei movile și se îndreaptă duduind spre el. E aruncat în aer și aterizează cu un trosnet surd pe turelă. Apoi alunecă prin spatele tancului și e strivit sub șenilele uriașe.

– Un *ghermanski* mai puțin, râde conductorul de tanc, în clipa în care își dă seama că Hauptmannul a fost strivit sub șenile.

Bătrânul se apleacă deasupra mea. Casca îi e sfârtecă și arată ca o cutie de conserve desfăcută. Schia a pătruns prin partea din spate și a ieșit prin față.

E noul tip de cască prin care schije n-ar trebui să pătrundă.

– Trăiești, zâmbește el ușurat și-mi șterge sângele de pe față. Unde ești rănit? Nu cred că ești lovit la cap.

Îi fac semn să se uite în sus.

– E sângele lui.

– Da. Ei, nu trebuie să ne batem capul cu asta, rostește Bătrânul, contemplând leșul fără picioare care atârână de pe grindă.

– Cred că m-au nimerit în mațe, spun eu, scrâșnind de durere. Drace, nu mă pot mișca, mă doare îngrozitor!

– Liniștește-te, îmi spune Bătrânul, bătându-mă pe obraz. Niciodată nu-i așa grav cum crezi.

– Ce li s-a întâmplat celorlalți? întreb îngrijorat.

– Au dat și ei de belea, răspunde Bătrânul. Cred că Albert a înnebunit. Cântă tot timpul.

Obuzul ne-a nimerit în plin. Pe mine m-a azvârlit la câțiva metri depărtare. Infanteriștii din față noastră au fost făcuți praf. N-a mai rămas nici un nasture în urma lor.

– Picioarele mele mai sunt la locul lor? întreb eu îngrijorat. Nu le simt absolut deloc.

– Da, încă se mai țin de restul corpului, zâmbește Bătrânul. (Își aprinde pipa cu căpăcel de argint și suflă un nor albastru de fum prin aerul înghețat.) Strașnic ai mai zburat! Încearcă să stai nemișcat, deși va trebui să plecăm până să ne ajungă vecinii din urmă.

– Drace! geme Barcelona îngrozit. Am bătut și la porțile raiului și la cele ale iadului, dar nu m-au primit nicăieri. Cum e posibil? Nu mai pricep nimic.

– Logic, murmură Porta. Se uită la Gregor care e încălzit în sârma ghimpată și-i vorbește cadavrului unui rus.

Din pădure apare o coloană de infanteriști. Un Oberfeldwebel ne privește acru.

– Arătați de parcă ați avea câte un glonț și-n fund, și-n mațe, comentează el, gata să plece fără să ne ajute.

– Luați-ne cu voi, strigă Bătrânul. Nu ne putem descurca singuri.

– Bine. Nu mai lungi vorba! mârâie Oberfeldwebelul cu un rânjet cinic. Vrei să faci pe marele șef? În cazul ăsta, să știi că suntem doi!

– Ciocu' mic, se repede Bătrânul. Ne luați cu voi! Dacă nu, dau eu de tine odată și-odată! O să fie vai de voi, vai de fundul tău!

– S-o crezi tu, izbucnește în râs Oberfeldwebelul. Noi suntem ultimii! Un fel de ariergardă! După noi vin vecinii și o să vă mazilească pe toți. Oricum, azi sunt într-o pasă bună, așa că o să vă luăm cu noi. Dar numai până când se apropie vecinii. Pe urmă, pa și pusi, băieți! Adunați-i pe prăpădiții ăștia! le ordonă el oamenilor săi. Dacă moare vreunul, îl lăsați pe drum!

– Ce legătură avem noi cu rahații ăștia? protestează un Unteroffizier încovoiat sub povara unui rezervor cu combustibil pentru aruncătorul de flăcări.

– Închide botul, mârâie agresiv Oberfeldwebelul. Mișcă!

– Nu-i putem lua pe toți, strigă un Gefreiter. Câțiva trebuie să rămână aici, și să sperăm că Ivan va fi în toane bune când va da de ei!

– Cei rămași în urmă vor fi abandonați, hotărăște scurt Oberfeldwebelul.

Ne ridică cu brutalitate, fără să ia în seamă urletele noastre.

Un Leutnant tânăr, rănit superficial, dar epuizat de dizenterie, îi imploră să-l ia cu ei. Le oferă drept plată un ceas de mână și un port-țigaret foarte valoros, pe care un Obergefreiter îl cântărește atent în palmă și apoi îl bagă în buzunar. Împreună cu un alt ins, îl înșfacă pe Leutnant și-l trag după ei ca pe un sac cu cartofi.

– Doamne, în ce hal se cacă, spune Obergefreiterul dezgustat, privind cum Leutnantul improșcă un lichid galben plin de sânge.

– Pute ca buda iadului, pufnește celălalt soldat.

– În cazul ăsta, n-o să pățiți nimic! rânjește Micuțul. Voi. doi nu sunteți altceva decât niște closete ambulante!

– E molipsitor, nu? întreabă Obergefreiterul mânjit cu excremente.

– Fii sigur că este, răspunde Porta entuziasmat. Până să mori de dizenterie și tifos, te zvârcolești două săptămâni în agonie. Cumplită moarte!

– Nenorocitele! înjură infuriat Obergefreiterul în momentul în care tânărul ofițer dă drumul unui nou val de diaree. A leșinat și horcăie ca un muribund.

– Nu-l putem goli cumva? întreabă soldatul, privind neliniștit în jur.

– Haideți să-l lovim de un copac! spune Obergefreiterul, oprindu-se îngândurat. Poate iese totul din el!

– Putem încerca, rânjește cinic celălalt. Ori îl vindecăm, ori moare! Dacă îl golim, se va simți mult mai bine!

Izbesc trupul inert al ofițerului de un copac.

– Nemernicilor, o să plătiți pentru asta! zbiară furios Bătrânul.

– Gura! amenință Obergefreiterul, privindu-l cu ură. Intră îmbufnați în coloană, trăgându-l pe Leutnant după ei.

N-ajung însă prea departe și își dau seama că e mort.

După ce aruncă nepăsător cadavrul într-un șanț, Obergefreiterul se îndreaptă agale spre Oberfeldwebelul care mășcă în fruntea grupului.

– Leutnantul a făcut pe el până a dat ortu' popii, raportează el rușinat. Acum e sus la Popota Raiului și joacă barbut cu Sfântu' Petru!

– Ar fi trebuit să mă gândesc că va muri, strigă Oberfeldwebelul enervat. Nu-i de mirare, după cum v-ați purtat cu el. Dacă mai faceți vreodată așa ceva, o să plătiți cu capul! înțeles?

Ne lasă la lazaretul de campanie, unde mulți alții ajunseseră înaintea noastră. Nici nu se sinchiesc să ne ia în evidență.

Ziua se transformă în noapte. Unități din toate armele sunt în continuă trecere. Trei P-4 camuflate în alb sosesc hurducăind. Alunecă într-o parte și-n alta pe oglinda drumului. Un cadavru înghețat se sfărâmă ca sticla sub șenilele primului tanc.

– Luați-ne cu voi, zbiară Porta, făcându-le semne disperate cu mâna. Luați-ne cu voi! Suntem din Divizia 6 Panzer. Văzuse pictat pe tancuri semnul Diviziei 7 Panzer - un Y galben.

Trec pe lângă noi fără să oprească. Comandanții stau în turele, îmbrăcați de sus până jos în haine de piele. Nici măcar nu se uită la noi. Sunt preocupați să fugă în timp util.

– Și asta se cheamă perechea diviziei noastre, spune Porta cu amărăciune. Nu vă faceți probleme, camarazi! Găsesc eu pe cineva să ne-ajute!

– Își iau toți picioarele la spinare, comentează Bătrânul. Vecinii vor fi imediat aici și-i vor curăța pe cei care rămân în urmă!

– Salutare, taică, și noroc! E groasă treaba! aruncă Micuțul, tușind cu dispreț.

Noaptea târziu, un asistent sanitar jerpelit, urmat de doi ofițeri medici sosesc împleticindu-se printre șirurile de muribunzi și răniți. Din când în când se oprește și se apleacă deasupra unei târgi, potrivește bandajele și dă resemnat din umeri.

Un Sanitäts-Feldwebel ne face fiecăruia dintre noi câte o injecție. Se mișcă

asemenea unui robot.

– Tetanos, murmură el, îndreptându-se către următorul rănit.

– Unde-i fierăstrăul de oase? întrebă Micuțul. N-au de gând să opereze? Eu am în mine jumătate din plumbii războiului ăstuia.

– Să opereze? Nici vorbă de așa ceva! rânjește un sanitar. O să-i lăsăm pe vecini să facă chestia asta. Nu mai durează mult până apar!

– Mănânci rahat, porc german! zbiară furios Micuțul, aruncând după el cu o bucată mare de gheață.

Un general-maior, cu fața îngropată în bandaje, vine din direcția unei clădiri. Strânge solemn mâna unui medic din Statul-Major. Se salută reciproc și-și pocnesc călcăiele. Generalul se urcă într-un Kübel, care dispare într-un nor de zăpadă, gata să-i lovească din plină viteză pe câțiva dintre cei răniți.

– Generalii buni știu să-și apere pielea, rânjește Porta batjocoritor. Își lovește interiorul cotului, ridicând în același timp pumnul - clasicul semn al unei înjurături nerostite.

Câțiva colonei medici, îmbrăcați în haine de blană și cu serviete în mână, părăsesc în goană clădirile, urcându-se în ambulanțele care-i așteaptă cu motoarele pornite.

– Ce facem cu răniții? întrebă nesigur un Sanitäts-Feldwebel, salutând prostește.

– Poți să rămâi cu ei dacă ai chef, îi sugerează un colonel medic încărunit, rânjind malițios, în clipa în care se urcă într-un Kübel al Crucii Roșii.

Coloanele de soldați care trec pe lângă noi, ca și cum i-ar mâna diavolul din urmă, se subțiază treptat. Trei polițiști militari de campanie cu insigna vânătorilor de capete în piept își opresc motocicletele BMW. Puștile-mitralieră din ataș sunt ațintite spre noi, ca din întâmplare. Un Stabsfeldwebel, care seamănă izbitor cu un lup alsacian întăritat, ne privește pe sub marginea căștii. Ne măsoară din cap până-n picioare.

– De ce naiba stați acolo ca bolovanii? latră el, dezvelindu-și dinții îngălbeniți de nicotină. Sus cu voi, porci puturoși ce sunteți, sau vă curăț pe toți! (Își îndreaptă automatul spre cel mai apropiat dintre răniți, care stă culcat pe un pat de crengi.) Ridică-te! șuieră el, că de nu, îți zbor creierii!

– Lichidați-l pe copoiul ăsta păduchios! rage un Obergefreiter cu uniforma plină de sânge.

Răsună două împușcături sfredelitoare. Polițistul militar țâșnește alături, întorcându-și apoi țeava automatului într-o mișcare circulară.

O nouă rafală de împușcături mușcă zăpada și gheața din fața sa.

– Ați înnebunit cu toții? protestează el cu o voce răgușită, adăpostindu-se în spatele motocicletei. Doar n-o să ne împușcați tocmai pe noi!

– S-o crezi tu, rage Micuțul, înșfăcându-și automatul. „Omorâți-i! Linșați-i pe ticăloși!” se aud vocile răniților. Un tir îndrăcit, pornit din toate armele, improașcă motocicleta, care explodează într-o jerbă de flăcări. Feldwebelul de stat-major se rostogolește în zăpadă învăluit de flăcări. Se face ghem, ca o bucată de hârtie carbonizată.

– Sfârâie ca grăsimea unei scroafe puse la prăjit, rânjește încântat Porta.

Ceilalți doi polițiști militari încearcă să fugă. Cinci sau șase grenade de mână îi ajung din urmă și explodează cu un zgomot asurzitor. Se prăbușesc peste mormanul de zăpadă, deasupra cadavrelor înghețate. Ca printr-o minune cerească, un convoi de camioane grele oprește lângă noi. Soldați de la trupele de aprovizionare sar înjurând și bombănind de pe platforme și ne urcă în camioane.

– Numai pe cei care mai trăiesc, ordonă un Rittmeister, zorindu-și nerăbdător soldații. Haideți! Haideți! Trebuie să plecăm! cotcodăcește el, pocnindu-și cizmele de blană cu cravașa.

– Doamne, o să-ți vâr boabele pe gât după ce mă fac bine, îi promite Micuțul

unui soldat care l-a scăpat din brațe de două ori în drum spre camion.

– Dacă nu taci, replică soldatul, un uriaș de talia Micuțului, o să te las aici să-ți zboare vecinii creierii. Ivan îi mierlește pe toți cei care nu sunt ruși. Poți fi sigur!

– Trebuie să-l luăm cu noi și pe Untermenschul ăla negru? întreabă rânjind un Unteroffizier, arătându-i pe Albert, care stă în zăpadă clănțânind din dinți.

– Am trăit s-o văd și p-asta! strigă uimit un Feldwebel. Un canibal în uniformă germană! Führerul știe de existența ta sau ești „strict-secret”?

– Tacă-ți fleanca, omule! N-ai haz! mormăie Albert disprețuitor. Mă simt mult mai bine în pielea mea decât un halitor puturos de cârnați și un neamț spălăcit ca tine!

– Măsoară-ți cuvintele, zulus anormal ce ești. Dacă nu, o să te trezești din nou în copac lângă celelalte maimuțe ca tine! îl amenință Feldwebelul, cu o căutătură rea.

– Îl luăm și pe el? repetă Unteroffizierul nerăbdător, dornic să-i tragă lui Albert un șut în fund.

– Mai bine să-l luăm, răspunde Feldwebelul. Dacă dă Ivan de el, o să-l folosească în scopuri propagandistice. Vor spune că am înrolat și maimuțele de la Grădina Zoologică. Dar așezați-l la marginea platformei, ca să-l putem azvârli la prima grămadă de gunoi care ne iese-n cale.

– Gata, strigă Rittmeisterul, plecăm! Nu mai avem timp. Ceilalți vor rămâne aici. Vor avea grijă de ei rușii!

Un strigăt de protest se ridică din rândul răniților care nu vor fi luați. Cei care mai au ceva vlagă, se scoală și vin șchiopătând spre camioane.

– Mișcați-vă! Mișcați-vă! zbiară Rittmeisterul, urcându-se în primul vehicul.

Mulți se agață de camioane și se lasă târați. Teamă de ruși le dă puteri supraomenești.

Reușim să-i ridicăm pe câțiva, dar nu se pot ține și sfârșesc sub roțile camioanelor din spate.

Șoferii n-au cum să-i evite, din cauza alunecărilor.

– O dovadă clară despre cât de puțin valorează o viață de soldat, spune Bătrânul cu amărăciune.

– Nu mai mult decât rahatul dintr-un closet înfundat, mârăie Porta, aprinzându-și o țigară.

– Fir-ar a dracului de mizerie militară! încuviințează Legionarul. *C'est la guerre!*

– Ia uitați-vă la tipul de colo, intervine Bătrânul, arătând cu coada pipei către un vânător de munte muribund. Are acasă o nevastă care freacă dușumelele și o grămadă de progenituri mucoase, care or să sfârșească exact ca tatăl lor, în rahat. Ciudat cum de înghițim toate astea!

– Nu merităm o soartă mai bună, filosofează Albert. M-am tot întrebat ce căutăm noi în Armată. De ce n-o lăsăm în seama șefilor ei? A ofițerilor și a civililor burtoși de-acasă, care au nevoie de noi ca să le apărăm averile și să se poată băși ei liniștiți în fotolii!

– Închide pliscul, zbiară Heide, tremurând de furie. Vorbești ca o jigodie de comunist!

Din pădure țâșnește lumina unui trasor și întrerupe discuția. Un camion se prăbușește pe un povârniș.

Răniții sunt aruncați de-a valma cât colo. Vehiculul explodează pe fundul râpei și dispăre într-o vâlvătaie de flăcări galben-roșietice.

– Mișcați-vă! Mișcați-vă! zbiară isteric Rittmeisterul, gesticulând cu automatul. Nu vă opriți!

Un alt camion se rostogolește și ia foc cu tot cu răniți.

– Fir-ar să fie, ce duhoare! înjură Barcelona. Mai rău ca un closet chinezesc

după o orgie cu orez.

– Din cauza ălor cinci din colț care ne împroașcă cu microbii lor de tifos, strigă Micuțul roșu de mânie, lovind cu piciorul epavele umane înghesuite în colț.

– Hai să-i aruncăm, sugerează un Unteroffizier de artilerie. Mai bine să-i spurce pe vecini cu dizenteria lor!

– Ai înnebunit? Nu putem face așa ceva, protestează Porta, or să ne acuze că pornim un război bacteriologic și, orice s-ar spune, încă n-am ajuns până acolo.

– Crede vreunul din voi în arma asta minune? întreabă un Gefreiter cu mu-tră de șobolan.

– După ce te-am văzut pe tine, cred! răspunde Porta, strâmbându-se de răs.

Camionul ne hurducăie toată noaptea. Trecem cu mare viteză printr-un sat; în care de stâlpi de telegraf atârnă spânzurate un șir de siluete cenușii.

– Partizani! mormăie Heide cu fața schimonosită de furie.

– Crezi? râde Porta. Mai degrabă un criminal care a avut șansa să arate ce poate. Partizanii nu cer să fie spânzurați. Sunt ca șerpii. O lovitură rapidă, și dispar cât ai clipi.

Camionul nostru se afundă într-o groapă și rămâne înțepenit. Motorul unui tanc duduie în întuneric. Șenilele scrâșnesc amenințător.

Ne cuprinde panica. Cei care pot, sar din camioane și se adăpostesc în spatele troienelor.

Un VW-Kübel urcă dealul și se izbește cu un sunet asurzitor de peretele unei case. Patru soldați atârnă din el ca niște marionete inerte. Izbucnește focul. Treptat, se înalță flăcări mici, tremurătoare.

Trei T-34 alb-cenușii apar din pădure. Copacii se frâng asemenea bețelor de chibrit. Un pocnet asurzitor, urmat de un tunet prelung, ca și cum un tren marfar ar goni peste un pod de oțel. Primul T-34 alunecă pe gheață cu turela smulsă, asemenea unei găleți lovite cu piciorul. Răsună o nouă explozie înfricoșătoare. Tunul de pe tanc bubuie. Urmează un fulger strălucitor și o explozie puternică. Vălvătăile luminează întreaga scenă.

Celălalt T-34 se oprește brusc și ia foc. Comandantul, cu echipament din piele neagră, încearcă să scape în ultimul moment. Piciorul stâng îi e smuls de la genunchi și proiectat pe deasupra limbilor de foc.

Un tanc Panther se ivește pe vârful unei movile. Tunul său imens se îndreaptă spre ultimul T-34. Un jet de flăcări țâșnește din gura țevii și două explozii cumplite ne fac timpanele să vibreze. T-34 a tras în aceeași clipă cu Panther. Din ambele tancuri se înalță flăcări și un fum negru. Doi membri ai echipajului sar din Panther și se rostogolesc în zăpadă, cu răsuflarea tăiată.

Trei membri ai echipajului din T-34 sunt aruncați în aer, arzând ca niște torțe. Clasica moarte a tanchistului!

– Țineți capetele la cutie, băieți, ne avertizează Bătrânul. Ne pot spulbera din clipă-n clipă.

În jurul tancurilor care ard se precipită o mulțime de siluete. Iadul de vălvătăi aruncă asupra lor o lumină spectrală.

– Ivan! anunță Micuțul, arătând cu degetul. Câțiva comisari idioți se pare că-i mână din urmă cu șuturi în fund.

– Cred că s-au săturat de viață, rânjește Porta sumbru. Când o să bubuie toată muniția, suflul ar arunca și un popă șchiop în brațele diavolului!

În clipa următoare, tancul cuprins de flăcări explodează. Suflul smulge copacii din rădăcină și-i aruncă în aer ca pe niște sulițe. Curiozitatea le-a fost fatală rușilor.

– Spulberați cu totul, strigă Gregor, desfăcându-și brațele într-un gest larg. Pur și simplu spulberați!

– Au fost azvârliți până dincolo de Kolîma. Și acum, probabil că le explică elanilor cum au ajuns acolo, comentează Porta, așezându-se mai comod în zăpadă.

Vă rog să mă treziți înainte să mor!

– Ce naiba, omule, ești chiar atât de nesimțit? izbucnește Barcelona. Doar n-o să te culci, așteptând să vină vecinii să-ți zboare creierii!

– Da' ce zici tu să fac? întreabă arțăgos Porta, ridicându-și casca de oțel. Îți închipui cumva că băieții lui Ivan sunt puși pe glume? Fii sigur că au fost îndoctrinați cum trebuie cu rahat de propagandă de-a lui Ilya Ehrenburg³²: „Omorâți-i pe *ghermanski* chiar din pânțelele mamelor, zdrobiți ciuma capitalistă din Vest!”

Lângă noi, se oprește un P-3 cu tunul de 75 mm îndreptat spre cer.

– Aveți nevoie de ajutor? întreabă comandantul, strecurându-se afară din turelă.

– Da, camarade. Avem nevoie mai ales de câteva mii de piese de schimb umane. Piese de schimb! se aude vocea Micuțului dintr-o groapă adâncă în zăpadă. Ne lipsește totul, de la cap la coadă!

Comandantul, un Oberfeldwebel, sare din tanc urmat de servent.

– Dați-ne o mână de ajutor la cabluri! urlă el.

– Nu putem, răspunde Porta, suntem răniți. De-abia tragem o bășină fără ajutor!

– Uitați că sunteți răniți, spune comandantul tancului, trăgând febril de cablurile de remorcă înghețate. Ne grăbim. Ivan e pe urmele noastre.

Blestemând și urlând de durere, câțiva dintre noi reușesc să se ridice pentru a vedea ce-i de făcut cu cablul recalcitrant. În cele din urmă, îi venim de hac, și P-3-ul pornește să tragă.

– Aveți grijă să nu se rupă, ne avertizează comandantul. La temperaturi foarte scăzute, oțelul e fragil ca sticla!

Camionul începe să se miște încet. O secundă, pare că se va răsturna. Partea din față se balansează pe marginea gropii și se înclină înainte cu un scrâșnet ascuțit al arcurilor, dar, ca printr-o minune, nu cade. Cablul de remorcă plesnește și-l lovește în față pe un infanterist care n-a reușit să se aplece la timp.

O limbă de foc se înalță din vârful dealului, iar din pădure răzbate zgomotul caracteristic unui tun de tanc.

Imediat, începe să ardă un P-3. Deasupra copacilor se ridică un fum înecăcios. Cu uniforme arzând, cei din echipaj sar din turele și se trântesc în zăpadă urlând de durere. Se înnegresc treptat, dar noi nu-i putem ajuta cu nimic. Au hainele îmbibate cu motorină din cele două rezervoare imense, slab protejate într-un P-3.

Camionul nostru aleargă nebunește pe drumul înghețat. Alunecă într-o parte și izbește o mașină-amfibie, cu doi pușcași din SS. În dreptul unei curbe, ne rotim de trei ori în jurul axei. Patru inși sunt aruncați din vehicul, însă ne continuăm drumul. Șoferul se teme să oprească, căci i-ar fi aproape imposibil să pornească din nou. Trebuie să mergem tot timpul.

Noaptea ajungem la o unitate sanitară, care pare gata de plecare. Un șir de ambulanțe așteaptă cu motoarele ambalate. Au fost încărcate cu răniți, cu lăzi și valize.

După o așteptare nesfârșită, apare un colonel-medic nervos care-l examinează superficial pe primul dintre noi. Ne dăm seama că unii dintre pacienți, pot fi transportați, iar alții, nu. Ne verifică doar bandajele. Prea mult sânge și puroi și s-a zis cu tine. Dispare la fel de brusc cum a apărut.

Zgomotele războiului se apropie treptat.

Un Oberst, înfășurat în atâtea bandaje încât arată ca o mumie egipteană, cere să fie examinat de un medic.

³² Ilya Ehrenburg (1891-1967) - scriitor evreu de naționalitate rusă, autor, în timpul războiului, al unor furibunde mesaje propagandistice îndreptate împotriva germanilor, ca națiune (*n.t.*).

– E un ordin! urlă el răgușit, când realizează că e ignorat cu desăvârșire.

– Da, să trăiți! răspunde nepăsător un sanitar.

– De ce nu vine medicul? repetă Oberstul.

– Nu știu, domnule, răspunde sanitarul, îndreptându-se către al doilea rănit.

Oberstul repetă ordinul când zărește un Sanitäts-Feldwebel trecând grăbit prin preajmă.

– Colonelul-medic va fi aici imediat, făgăduiește Feldwebelul, smulgându-se din strânsoarea Oberstului.

Însă colonelul-medic nu apare. În schimb, apar două ordonanțe care-l iau pe Oberst dintre răniți.

– Hoți puturoși ce sunteți! strigă furios Micuțul către un sanitar. În ce hal vă purtați cu noi după ce-am fost căsăpiți pentru Führer și Vaterland! Suntem nemți! Ființe omenești!

Infirmierul se oprește și se uită la el, zâmbind cu superioritate.

– Ființe omenești ai spus? Cu scârboșeniile alea de pe braț nu mai valorezi nici cât un neg pe-un cur de ren. Cățelul unui Oberst e mai sus în ierarhie decât un gunoi ca tine. Dacă am fi avut aici un cățel de-al unui Oberst, l-am fi operat pe el înainte să ne ocupăm de niște rahați ca voi!

– Gunoaiele Armatei, asta suntem! suspină Albert apatic, ridicându-și gulerul uniformei până peste urechi.

– După ce se termină războiul, primii care o s-o pățească veți fi voi, rahații ăștia de Cruce Roșie, amenință Porta, arătându-i pumnul ordonanței, care se îndepărtează râzând copios.

În cursul nopții, suntem duși înăuntru. Ne pălește un miros puternic de cangrenă. Vântul suieră de-a lungul coridoarelor, invârtind nori de zăpadă fină în calea sa. Oberstul rănit, care tot mai cere să fie consultat de un medic, se află și el înăuntru. Ordonă pe un ton plângăreț să se închidă ferestrele. Dar nu mai există ferestre, au fost sparte demult. Încearcă să se ridice, amenință ordonanțele gemând, dar cade din nou pe targa însângerată. Urmărește cu privirea târgile care trec pe lângă el și care se întorc goale. Realizează ce se petrece numai în clipa în care propria lui targă ajunge în celălalt capăt al coridorului, unde se cascadează un hău. Peretele e dărâmat, iar jos, la o mare distanță, se vede râul înghețat. Acolo sfârșește povara unei târgi. O soluție simplă de-a te debarasa de morți.

Camerele și târgile sunt numai pentru cei vii. Pentru cei care rezistă încă și pot fi transportați mai departe. Uneori se întâmplă ca vreunul dintre ei să nu fie mort și, când își dă seama, începe să urle. Dar protestele nu-i folosesc la nimic. Va ajunge în râu, laolaltă cu ceilalți. Și dacă nu moare în cădere, atunci gerul îi va veni imediat de hac.

– Luați-mă de aici! rage Oberstul furios. Cer să mă vadă un medic! Sunt Oberst și am un regiment întreg sub comandă!

Nimeni nu se sinchisește să-i răspundă.

Un ofițer medic mai în vârstă se apleacă deasupra lui.

– Ne vom ocupa imediat de dumneavoastră, domnule, îi promite el obosit. Veți pleca cu următorul transport. (Se întoarce către un Sanitäts-Unteroffizier.) N-are nici o șansă! șoptește el.

Oberstul îl aude și începe să urle turbat.

Întregul corp de medici și asistente ar fi venit imediat dacă scena s-ar fi petrecut în altă parte. Dar în acest abator uriaș, în care panica domnește pretutindeni, Oberstul e lăsat să țipe până la epuizare. Într-un acces de furie, își scoate bacioneta și își taie beregata. Sângele-i țâșnește ca o fântână arteziană. Imediat după aceea, îl examinează o ordonanță.

– E mort, spune acesta, fără nici un pic de interes. Dați-ne o altă targa. Cu un gest care i-a intrat deja în sânge, îl aruncă pe Oberst în râu, ca și pe celelalte leșuri.

Pe targă e întins acum un Leutnant cu picioarele zdrobite. Suntem băgați în blocul-operator, unde ne întâmpină o duhoare puternică de sânge și măruntaie.

– Cel de-acolo! decide un Sanitäts-Feldwebel, arătând cu degetul spre o targă pe care zace un genist plin de sânge.

– Nu credeți c-o să moară? întreabă o ordonanță cu un șorț de cauciuc la brâu.

– De unde naiba vrei să știi? Crezi că sunt clarvăzător? se rățoiește Feldwebelul.

– După părerea mea, arată ca un cadavru bine conservat, comentează ordonanța.

– Un diagnostic foarte precis, șuieră un asistent sanitar, ridicând una din pleoapele genistului. Îi scoate un păduche mare din nas și-l strivește sub talpa cizmei.

– Picioarul meu! Fir-ar să fie! Picioarul meu! geme genistul în clipa în care e așezat pe masa de operație. Nu mai suport! Simt că mi-a luat foc! Mă arde îngrozitor!

– Doză dublă de morfină, spune chirurgul, și începe să-i taie bandajul. Sub genunchi, se vede un gol imens, chiar în os. Picioarul e umflat și s-a înnegrit. Cângrena i-a cuprins și laba piciorului. Degetele arată ca niște balonașe umflate prea tare.

– Va trebui să-i tăiem piciorul, spune brusc chirurgul principal. Anestezic! ordonă el.

– Nu mai avem, răspunde laconic asistentul său.

– Morfină! șuieră chirurgul principal, apucând instrumentul pe care i-l întinde asistentul din sala de operație.

Un miros greșos și dulceag umple aerul. Un sanitar curăță rapid rana și chirurgul taie pielea. Operația e făcută. Toți lucrează în tăcere, doar chirurgul principal vorbește tot timpul. Asistentul. Îi înmânează diferite instrumente cu mișcări precise, în ordinea cerută. Bisturiul taie carnea putrezită din ce în ce mai adânc.

Genistul începe să urle.

– Astupă-i gura cu ceva! ordonă chirurgul nervos. Începe să taie osul. Pensele fixate pe artera principală se desfac și sângele îi țâșnește pe față. Ferăstrău! cere el, întinzând mâna. Cu un sunet aspru, ferăstrăul se afundă în os.

Anestezistul ridică resemnat din umeri. Chirurgul principal se grăbește. Ferăstrăul taie osul cu un zgomot ascuțit. Picioarul amputat cade pe podea cu o bufnitură seacă.

– Următorul! spune el.

Pe masă e adus un Leutnant cu abdomenul sfârtecat.

– Transportul gata de drum! răcnește un Feldwebel, a cărui voce răsună pe coridorul lung.

Albert, ultimul din grupul nostru, e aruncat într-o ambulanță. Își trage gulerul mantalei până peste ochi și mârâie către sanitar, care tresare când dă cu ochii de chipul negru ca smoala.

– Ce dracu'? strigă el uimit. Germania mai are încă trupe coloniale?

– Nu! rânjește Albert. Sunt american, șefule. Nepotul lui Moș Tom, neică! Da, să trăiți!

Ambulanța merge cu o viteză infernală și ne azvârle de colo-colo, încât avem impresia că ne-a frânt toate oasele. Gemem și răcnim, dar șoferului nu-i pasă. Nu-și dorește decât să ajungă cât mai departe de linia frontului.

– Dacă nu vă convine viteza asta, săriți și luați-o pe jos, ne strigă el, închi-zând geamul despărțitor.

– O să-i stârpesc fuduliile ăstuia, promite Micuțul furios încercând să se ridice, dar spațiul dintre târgi e prea mic și atunci renunță.

După două ore de alergătură nebunească, ambulanța se oprește. Auzim ca-

nistrele de benzină ciocnindu-se între ele. Cu un scrâșnet strident, ușile mașinii se deschid și un Sanitäts-Feldwebel, care seamănă cu un porc supraalimentat, se holbează la noi cu niște ochi reci și albaștri, tipic nemțești.

– Care-i mort să spună acum! Mai sunt o grămadă care așteaptă să fie transportați!

– Urcă-te și verifică, propune Porta cu un hohot de râs răgușit, o sa te convingi imediat câtă vlagă mai avem în noi!

– Ne mai întâlnim noi, Obergefreiter, pufnește Feldwebelul, trântind sălbatic ușa.

– Hai s-o luăm din loc, țipă un Jäger cu voce tremurătoare. Tancurile lui Ivan vin imediat în urma noastră!

Când zorii încep să se desprindă din întunericul rece al nopții, ajungem la un pod șubred care se leagănă din cauza cablurilor uzate și pare gata să se prăbușească în orice clipă. Trosnește, pâraie și pocnește de la un cap la altul. În condiții normale, nici un om cu capul pe umeri nu s-ar încumeta să-l treacă, dar acum toată lumea se îmbulzește pe el cuprinsă de panică.

Tancurile rusești care vin după noi, urmate de infanteria motorizată, sunt un pericol mult mai mare decât podul hodorogit.

O formațiune de geniști, sub comanda unui Leutnant, se pregătește să-l arunce în aer. Gonesc nerăbdători pe lângă sutele de soldați, împingându-se și înghiontindu-se ca să poată ajunge la râu.

O coloană de tancuri se apropie vuind, forțându-i pe cei dinainte să sară în lături pentru a se salva.

– Opreți! Opreți! zbiară locotenentul din Geniști, făcând semne disperate cu brațele. Vreți să vă sinucideți? Podul nu poate ține tancurile! Trebuie să treceți pe altundeva!

Din turela primului tanc îl privește un maior cu o înfățișare aspră.

– Fii bun și taci din gură, Leutnant! O să trec podul ăsta cu tancurile mele, chit că-ți convine, chit că nu! Dă-te la o parte, că te fac zob!

Leutnantul face un pas în lături, clătînând din cap, și se așează resemnat pe un butoi gol de motorină. Cum să i se împotrivească unui maior nebun?

– Câte unul o dată! strigă maiorul, făcându-le semn tancurilor să înainteze. Accelerați și treceți repede! Să-l ferească Dumnezeu pe cel care spulberă podul înainte să treacă ultima căruță!

– Domnule maior, să trăiți, vă încredințez dumneavoastră responsabilitatea acestui pod, protestează Leutnantul enervat.

– Fă-o, dacă asta te face să te simți mai bine! latră maiorul cu indiferență.

Podul scârțâie și trosnește. Se leagănă ca un hamac în momentul în care primul tanc începe să-l traverseze. Cablurile vibrează ca strunele prea încordate ale unei viori. După ce trece primul, pornește următorul.

– Idioți nenorociți! blestemă locotenentul genist în clipa în care unul dintre cablurile centrale plesnește și împrăstie așchii în toate direcțiile. Pornește spre pod celălalt tanc. Șoferul e nervos. Vehiculul uriaș lovește pilonii de la mijlocul podului, care se rup ca niște bețe. Podul se prăvălește într-o ploaie de așchii de oțel și cabluri. Tancul face o tumbă și dispare în adâncuri. În cădere, se izbește de niște stânci ascuțite, rămâne atârnat o clipă înainte să-și continue prăbușirea, după care se oprește pe fundul râului. Cât ai clipi, sloiuri mari de gheață acoperă din nou locul pe unde a pătruns tancul.

– Doamne, ajută-ne! mormăie Leutnantul. Le-am spus ce-o să se întâmple, dar nu m-au ascultat! Idioții nu ascultă niciodată!

– Parcă ar fi fost porțile iadului care s-au deschis și apoi s-au închis repede la loc. strigă Porta înfricoșat, holbându-se la sloiurile de gheață de dedesubt.

Un fulger orbitor luminează ziua mohorâtă. Ambulanța se prăbușește peste rămășițele podului care se leagănă în bătaia vântului. Începe să ardă. Două țargi

zboară prin ușile larg deschise. Cade în râu și e înghițită de sloiurile de gheață care se ciocnesc cu sălbăticie unul la altul.

„Tancuri! Tancuri!” se dă alarma. Raze albe de lumină scrutează întunericul în căutare de victime.

Grenadele antitanc bubuie sălbatic. Plouă cu schije de metal. Un jet de flăcări se ridică din primul T-34 care a explodat.

– Piciorul meu! Piciorul meu! geme Heide, târându-se prin zăpadă la adăpost.

Îl apuc de umăr și-l trag după mine. Ne oprim în spatele unui camion răsturnat peste o grămadă de cadavre înghețate. Un T-34 trece prin zidurile unei case, care se năruie complet. Două grinzi atârână, legănându-se în fața tancului. O pătură albastră fâlfâie ca un steag pe antena dublă.

Rămășițele unui cărucior se împrăstie în jurul șenilelor. De pretutindeni se aude duduitul motoarelor Otto, care coboară panta hurducăind. Trec linia ferată dublă Kiev-Moscova, lăsând în urmă vâlătuci de zăpada care se învălmășesc pe deasupra caselor scunde. Drumurile sunt prea înguste pentru tancuri. Terasile se prăbușesc, formând mormane de pietre și mortar. O hoardă de cazaci se apropie în goană, cu săbiile scoase, și se năpustesc asupra soldaților care fug.

– Ura Stalin! Ura Stalin! Strigătele de victorie țâșnesc din gâtleejurile infanteriștilor siberieni însetați de sânge, care înaintează, trăgând cu automatele.

Cuprinși de nebunie, taie, înjunghie și-i strivesc pe toți cei care nu sunt ruși. „Omorâți-i și-n pânțele mamelor! Înecați-i în propriul lor sânge!” Strigătul de ură al lui Ilya Ehrenburg răsună neîncetat în urechile lor.

Ne retragem treptat spre satul ars, căutând să-i ținem tot timpul la distanță. Uităm de rănilor care ne dor; nu ne dorim decât să scăpăm cu viață. Luptăm ca niște fanatici. Cuțitele de luptă sfârtecă măruntaie și cazmalele de infanterie despică țeste.

În acest infern, un grup de civili se adună într-o piață mică, la poalele unei statui înfățișând un cal care aleargă. O femeie-comisar cu însemne de maior le dă câteva ordine guturale. Vorbește atât de repede încât pare că i se împleticește limba. Civili se grupează înfricoșați. Femeia face câțiva pași înapoi. Kalașnikovul ei scuipă moarte. Urlând, civilii cad unul peste altul la baza statuii.

– Ia te uită! strigă Porta. Vecinii ăștia nenorociți nu se mulțumesc să ne căsăpească doar pe noi!

Femeia-comisar scoate un nechezat scurt și lovește cu piciorul unul din cadavre.

– Ce naiba or fi făcut? întreabă Gregor.

– *Rien!* răspunde Legionarul. *C'est la guerre!* Până să se sfârșească războiul, doamna cu stelute de aur își mărește colecția de cadavre.

Trei surori de caritate germane străbat piața în fugă, cuprinse de panică. Un grup de cazaci siberieni le urmăresc, rânjind fericiți.

– Aia caută o haină de blană pentru Gogu, mormăie Micuțul. Își pune în piept patul mitralierei ușoare și trimite câteva rafale scurte în direcția siberienilor, care sunt aruncați pe spate de parcă ar fi fost loviți cu un ciomag.

– Las' că vedeți voi, rânjește el, vărând un nou încărcător în pușca-mitralieră.

Răcnind sălbatic, un rus uriaș le înșfacă pe două dintre cele mai apropiate asistente, le ridică ca pe niște găini și le ciocnește cap în cap cu un plesnet sec. Le încolăcește cu brațul și le strânge cu puterea unui urs. Cu mâna liberă, își scoate Naganul din tocul galben de piele și apasă gura țevii în gâtul uneia dintre ele. Urmează trei împușcături succesive.

– Asta zic și eu lichidare perfectă, strigă Porta uimit. Gloanțele au trecut prin amândouă puicuțele. Cu a treia ce s-a întâmplat?

– Au omorât-o acolo, lângă pom, răspunde Micuțul. Rusul uriaș privește în jur. Lovește cu piciorul cele două cadavre, hohotind sinistru.

– A trăit destul bestia, spune Porta, ducând la ochi carabina sa de calibru mare.

– Zboară-i fuduliile! îi sugerează Micuțul, dornic de răzbunare.

Porta țintește cu grijă. Carabina emite un plesnet sec, și rusul e nimerit. Glonțul special, cu vârful dintr-un oțel care poate străpunge chiar și blindajul, îi face în piept o imensă gaură.

– Transmite-le salutări celor din iad, *tovarișci!* tună Porta, punând carabina alături.

– Muierea-comisar mi-o lăsați mie, spune Micuțul, trimițând o rafală de gloanțe explozive în direcția ei, dar n-o nimereste. Ca o zgripturoaică în drum spre un sabat, se face nevăzută în fumul care se înalță dintre ruine.

– Plecăm, hotărăște Bătrânul.

Rușii au găsit un depozit de provizii și o vreme nu se gândesc decât la jaf. Scena amintește de un azil de nebuni în care toți pacienții sunt în criză. Cutii și sticle zboară în toate direcțiile. Doi siberieni au găsit un sac cu făină pe care-l împung cu baionetele. În curând, arată amândoi ca un aluat.

Șlibovița și vodca curg în cascadă. Nimeni nu-și pierde timpul să deschidă sticlele. Le sparg pur și simplu gâturile, înghițind cu lăcomie valuri de alcool.

Ne strecurăm apoi pe lângă zidurile caselor înnegrite de fum. La câțiva kilometri depărtare de sat, ne ciocnim de un pluton rusesc de mortiere.

Grenadele zboară prin aer. Armele automate clănțâne. Durează doar câteva minute până reușim să zdrobim grupul de mortiere.

Intrăm într-un staul pe jumătate distrus și ne facem loc printre hoiturile carbonizate ale vitelor. Porta găsește niște șuncă afumată în spatele unei grinzi, dar nimeni n-are poftă de mâncare în afară de Porta, care se îndoaie ca de obicei.

Micuțul zace într-o baltă de sânge, gemând sfâșietor. În timpul încăierării cu plutonul de mortiere, un glonț a ricoșat și i-a despicat șoldul.

– Sfinte Dumnezeule! strigă îngrijorat Bătrânul, după ce îi taie pantalonii. O să-mi trebuiască o sută de bandaje ca să umplu golul ăsta.

Micuțul urlă în semn de protest când Bătrânul îi toarnă pe rană o jumătate de litru de alcool.

– Gura! mârâie Bătrânul. O să putrezești în două zile dacă nu-ți curăți gaura.

– Un camion! strigă Gregor alarmat. Se ridică să iasă în drum, unde tocmai oprise un camion imens, Büssing, care transporta soldați foarte grav răniți, înfășurați cu totul în bandaje îmbibate de sânge.

– Gata! răcnește șoferul. Motorul a intrat în grevă. Va trebui să vă întoarceți cum puteți.

Își pune automatul sub braț și își trage gulerul mantalei peste urechi.

– Doar n-o să ne lași aici! protestează indignat un Wachtmeister rănit. Ca asistent sanitar, e de datoria ta să ne ajuți.

– Datorie? rânjește sanitarul cinic. Să și-o bage Führerul în cur! Își pune încă o banderolă cu Crucea Roșie pe brațul stâng. Și-a dat seama că unii ruși nu-i împușcă pe cei care fac parte din Crucea Roșie.

– Culcați-vă pe zăpadă ca s-o sfârșiți mai ușor, le sugerează el răniților, sărind peste șanțul adânc. În curând dispare prin perdeaua de ninsoare.

– Dacă pun vreodată mâna pe el, îi vâr boașele pe gât, mârâie Micuțul.

– Tipii de genul lui nu se lasă niciodată prinși, comentează Barcelona sumbru. Ei reușesc să supraviețuiască oricărui război!

– Doamne, ce somn îmi e! cască Gregor prelung, de-i trosnesc fălcile. Nu-mi pasă de ce-o să se întâmple, nu vreau decât să dorm!

Porta se întinde pe podeaua plină de noroi, se înfășoară cu mantaua și își așază capul pe o vacă moartă.

– Mamă, aș putea dormi până la anu'!

– E bine să dormi, bolborosește Albert epuizai, și moartea cea mai ușoară e

în somn!

– După nimic nu tânjește un bărbat mai mult decât după somn. E mai important chiar decât regulatul și mâncarea.

– Când dorm, spune Albert cu o voce ștearsă, visez întotdeauna un loc liniștit în care eu sunt putred de bogat, toată lumea e amabilă și nu se ia nimeni de negri ca mine. Am visat o dată că mă aflu în fața instanței, iar judecătorul mi-a dat o amendă de o sută de Reichsmarks, care pentru un tip așa bogat ca mine nu înseamnă mare lucru. „Ține, băiatule!” i-am spus, și i-am dat cinci bumăști. „Păstrați restul, seniore, și luați-vă cu el o negresă”. L-am salutat ridicându-mi ușor jobenul și-am plecat!

– De ce purtai joben? Te duceai cumva la vreo petrecere? întreabă Porta surprins.

– Întotdeauna când mă visez, port joben de mătase și o pelerină neagră, căptușită tot cu mătase, albă, răspunde Albert, zâmbind fericit.

– Dacă-i faci asta în realitate unui judecător german, te bagă la răcoare vreo sută de ani, comentează Micuțul, copleșit de o amară experiență de viață.

Mugetul unui motor de camion ne întrerupe conversația. Ne târâm nerăbdători spre ușă. Un Puma cu opt roți oprește și un Leutnant arogant sare din cabină.

– Voi ce naiba vreți? urlă el nervos, ștergându-și zăpada de pe față.

– Să ne luați cu voi, răspunde scurt Bătrânul.

– Atunci, urcați-vă în spate! mormăie Leutnantul fără nici un pic de chef. Ne grăbim!

– Mulți dintre oamenii mei nu se pot ridica în picioare singuri, spune Bătrânul.

– Fir-ar să fie! înjură îmbufnat Leutnantul, ordonându-le celor din echipaj să ne dea o mână de ajutor. Dar grăbiți-vă! zbiară el agitat. Nu suntem unitate de Cruce Roșie. Suntem echipa de „curățenie” din spatele liniilor.

Membrii echipajului au tot atât de puțină răbdare cu noi ca și șeful lor. Ne azvârle de-a valma în spatele turelei, fără să țină cont de urletele noastre de durere.

– N-ați fi putut muri puțin mai demult, rahați puturoși ce sunteți?! se răstăiește un Obergefreiter, care ne fixează cu privirea sa de brută. Dacă ne măcelăresc vecinii, numai voi sunteți vinovați!

– Așteaptă numai să fii tu în locul nostru, amice, îl amenință Porta sumbru. O să te aruncăm în groapa de gunoi, să te halească șobolanii.

– Fiule, ar fi mai bine pentru tine să-nchizi botul, îl avertizează infuriat Obergefreiterul. Altfel, s-ar putea să uităm că ești pe-aici când plecăm!

– Omenoși băieții ăștia, nu? întreabă Gregor obosit.

– Crezi? râde acru Obergefreiterul. Așteaptă numai să pornim drăcia asta. Eu sunt șoferul și-o să fac tot ce-mi stă în putință ca să vă zgudui zdravăn de tot!

– O să am grijă să fii scos la raport, zbiară Heide furios. M-ai înțeles, Obergefreiter?

– Zău? rânjește acesta batjocoritor, făcându-i semn cu ochiul unui Gefreiter scund, cu un nas ascuțit și cu o licărire de „Gross Deutschland” în ochi. Apucă-l pe Unteroffizier de picioarele sale plate și ai grijă să nu i se întâmple nimic. Ar fi păcat să nu ne mai raporteze!

– Taci odată, se răstește Leutnantul, cu o energie aproape ucigătoare. Pe Unteroffizierul ăsta îl lăsăm aici, ordonă el scurt. Poate să ne raporteze și siberienilor, care vor sosi cât de curând!

Brusc, cei doi soldați îl lasă pe Heide să cadă. Se izbește cu capul de-un arc masiv, scoate un țipăt și începe să sângereze la ceafă.

– A murit nenorocitul? întreabă soldatul cu nas ascuțit, ai cărui ochi sclipesc de-o bucurie diavolească.

– Din păcate, nu încă, răspunde Obergefreiterul. Dar o să-l așezăm aici, la margine, poate-l pierdem pe drum.

– Gata, strigă Leutnantul. Nu mai avem timp! Restul vor fi luați de următoarea căruță!

– Adică de ruși, hohotește Obergefreiterul, strecurându-se prin trapa șoferului și închizând-o în urma lui.

– Agățați-vă cu dinții și cu măduarele de deschizăturile de ventilație! urlă bărbatul cu nas ascuțit; dispăre în turelă, răsând zgomotos.

Leutnantul ne privește nervos și își potrivește microfonul.

– Panzer! Cu toată viteza înainte, marș! ordonă el. Se vâra și el în turelă, închizând trapa.

Nu apucăm să ne îndepărtăm prea mult, când primul dintre noi moare înghețat. E un infanterist slab, cu brațul drept amputat.

– Unul de-aici a luat-o spre Valhalla, comentează Micuțul, în timp ce împinge cadavrul peste bord, făcându-ne mai mult loc.

Puma blindată gonește în josul unei pante abrupte. Un Feldwebel e aruncat pe drumul înghețat; se lovește de o piatră ascuțită și capul i se sparge ca o coajă de ou. Fără a fi observați, doi dintre cei mai grav răniți s-au sufocat cu gaze de eşapament. Au avut ghinionul să fie așezați la margine, lângă deschizăturile de ventilație ale motorului.

– Opriți, opriți idioților! zbiară furios Micuțul, izbind cu automatul în tambuchi.

Trapa rămâne închisă. Chiar dacă ne-au auzit, nu reacționează în nici un fel.

– Bandă de ucigași nenorociți! răcnește Heide, care și-a recăpătat cunoștința. Are ceafa bandajată cu o eșarfă.

– Fii mulțumit că te-au luat, spune Bătrânul epuizat. Ar fi putut foarte bine să te lase acolo, fiindcă în nebunia ta ai început să-i ameninți că-i raportezi. Toți șase sunt reci și crunți ca o iarnă rusească.

O explozie cutremurătoare îl întrerupe. Un colț ai turelei dispăre și se vede prin gaură interiorul vehiculului.

– Obuz antitanc, geme terorizat Gregor, lipindu-se de turelă.

Greul vehicul blindat se întoarce și trece scrâșnind peste tunul antitanc amplasat între două tufe desfrunzite.

Tunul e zdrobit.

Doi vânători de tancuri ruși, îmbrăcați în uniforme ponosite, aleargă cu disperare pe câmp. Pușca-mitralieră de la botul Pumei scuipe în urma lor gloanțe-trasoare.

Primul soldat e aruncat în față și rămâne culcat în zăpadă, cu trupul contorsionat. Celălalt e strivit sub roțile imense ale Pumei. Vehiculul se smucește brusc și pornește în marșarier cu viteză maximă, îndreptându-se spre caporalul care și-a ridicat brațele în semn că se predă. Când simte că mașina blindată îl va izbi, se pierde cu firea și începe să fugă în cerc. Puma se joacă cu el de-a șoarecele și pisica. De fiecare dată când se apropie de rus, șoferul pune frână și reduce motorul la tăcere.

– Ce naiba? strigă Bătrânul enervat. Parcă ne-am urcat într-un balamuc pe roți!

Rusul se prăbușește în zăpadă. Își înalță mâinile către mașină, implorând milă. Aceasta se oprește de parcă s-ar pregăti să se năpustească spre el. Motorul urlă la intensitate maximă.

Imensul vehicul pe opt roți pornește și-l zdrobește pe rus. În zăpadă nu mai rămâne decât o pată însângărată.

– Îi raportez, să mă ia dracu' dacă nu! zbiară înfierbântat Bătrânul. Nu-i de mirare că ne omorâm unii pe alții în vremurile astea, dar ce-au făcut ei depășește orice limită!

– Nu crezi că ar fi mai înțelept din partea ta să stai cât mai departe de

Torgau? întreabă Porta rânjind. Fii sigur că Gustav cel de Fier³³ a aflat cine i-a băut coniacul și i-a umplut sticla cu pișat de cal!

– Gustav cel de Fier nu mai e la Torgau, spune Bătrânul, spre marea noastră surprindere. Acum e Hauptwachtmeister la Germersheim!

La o curbă periculoasă, șoferul Pumei pierde controlul volanului. Vehiculul începe să se clatine, se înclină peste marginea drumului și cade pe o pantă abruptă. În următoarele secunde, străpunge gheața groasă, care acoperă suprafața râului și apa rece ne improașcă din cap până-n picioare. Suntem acoperiți imediat de gheață; motorul tușește scurt și se oprește.

– Chiar că m-am săturat de războiul ăsta mondial, răcnește Porta în momentul în care scăpăm de amenințarea sloiurilor de gheață. Vreau să plec acasă și să mă basculez din nou într-un closet de porțelan; vreau să mă bucur de toate avantajele confortului modern. Lasă-i pe ruși să stea pe bucele lor de lemn înghețat sau să-și facă nevoile în gropi și să se șteargă la cur cu pietriș!

– Acasă! îngână Bătrânul pesimist. N-o să ne mai întoarcem acasă!

Cu eforturi supraomenești ieșim din nou la drumul mare și trecem peste rămașitele paravanului de beton de care s-a izbit mașina blindată. Oprește o sanie motorizată și ne suim în ea. Șoferul, un Obergefreiter disperat, cu o față lungă de cal, stă lângă cadavrul înghețat al unui Oberst.

– Ce-ar fi să-l aruncăm pe ștăbulețul ăsta? Am avea mai mult loc, sugerează Porta. Cred că. nici nu i-ar mai păsa.

– Nu se poate, răspunde Față de Cal. El e permisul meu de liberă trecere. Până acum, am trecut deja prin cinci sute de baraje rutiere. Le spun că e șeful de stat-major și că am primit ordin să-l duc înapoi, ca să aibă parte de funeralii creștine cu adevărat nemțești! Steaguri, tobe, trompete și tot restul! Tacâmul obișnuit pentru un șef care pleacă spre Valhalla.

– Încotro te îndrepti? întreabă Gregor, făcându-și loc lângă leșul înghețat.

– Köln, răspunde Față de Cal, cu un nechezat.

– Trebuie c-ai halit un comisar și ți-a căzut greu, remarcă” Porta. O să atârni tu cu mult înainte s-ajungi la Köln, iar șeful ăsta degerat va fi spânzurat o dată cu tine, ca să le fie celorlalți învățătură de minte.

– S-o crezi tu, intervine Heide pe un ton sigur. Unui șef de stat-major cu petlițe roșii i se deschid toate ușile. Chiar și atunci când e mort. Copoii devin de-a dreptul omenoși.

– Era, într-adevăr, șeful tău de stat-major? întreabă Bătrânul, privind gânditor fața înghețată a Oberstului, schimonosită într-un rânjec cadaveric.

– Sigur că da, răspunde Față de Cal. Tocmai ne dusesem să cercetăm amplasamentele artileriei, când vecinii au aruncat un obuz și i-au luat piuitul baștanului. Comandantul diviziei mi-a ordonat să am grijă să i se facă o înmormântare creștinească, pur germană, lucru imposibil în țara asta păgână. Așa că-l duc pe grangur la Köln, unde știu că există un cimitir catolic binecuvântat de Papa Pius al XII-lea.

– Dacă reușești, exclamă Porta entuziasmat, o să-mi scot și pălăria și șosetele în fața ta!

– Nu cred, spune sumbru Gregor. Până la urmă tot o s-ajungă la un punct de control unde vânătorii de capete or să-i pună întrebări și, cât ai clipi, o să se trezească cu o frânghie în jurul gâtului. Adio Köln!

– Drace! strigă Porta înfricoșat.

În fața noastră se zărește un punct de control al Poliției militare; se văd felinarele și indicatoarele de oprire. Vehiculele oprite sunt aliniate la marginea drumului și grupuri de soldați străbat câmpul. Din copaci atârână cadavre. Polițiștii militari, înarmați până-n dinți, sunt comandați de un Hauptmann cu o înfățișare scârboasă care stă cu automatul pregătit.

³³ Vezi *Batalion de marș*.

– De unde veniți și încotro vă îndreptați? întreabă el cu o voce tunătoare. Ordinele de deplasare!

– Da, să trăiți! spune Față de Cal, al cărui ton trădează o experiență îndelungată în astfel de situații. Permiteți să raporteze, să trăiți! Execut ordinul comandantului diviziei, să trăiți! Șeful nostru de stat-major, căzut în luptă, trebuie transportat la Cimitirul Eroilor, să trăiți! Pentru funeralii naționale, să trăiți!

Hauptmannul din Poliția militară pare să cântărească situația. Privește bănuitor spre Oberstul înghețat și nu-l observă pe Porta, care coboară din sanie fără nici un zgomot și apare brusc în spatele lui.

– Permiteți să raporteze, să trăiți! răcnește Porta într-un exces de zel militar. Avem necazuri, să trăiți! În spatele nostru, să trăiți! Generalul de corp de armată, să trăiți! E ținut în loc cu alaiul său cu tot, domnule!

Ofițerul polițist se întoarce brusc și se holbează furios la Porta, care salută țeapăn în poziție de drepti, ducând mâna la capul bandajat.

– Și ce mă privește pe mine? latră el. Despre care general vorbești?

– Nu știu, să trăiți! răspunde Porta. Știu doar că e un general sus-pus care șade în Kübelul său Mercedes și urlă, domnule! Obergefreiter, mi-a spus. Du-te la Hauptmannul ăla din Poliția militară și spune-i că i-am ordonat să vină aici cu toți oamenii lui!

– Ptiu, drace! înjură enervat ofițerul din Poliția militară. Unde e generalul ăsta afurisit? Poți să șezi pe o motocicletă? Tu, Obergefreiter!

– Regret, domnule, mi-e imposibil! Am fesele ciuruite, să trăiți! Rușii mi-au făcut-o, domnule!

– Idiotule! i-o retează scurt Hauptmannul. Își încalecă motocicleta și pornește în goană, urmat de toți cei aflați sub comanda sa.

Porta nici nu se uită în urma lor și își reia liniștit locul în sanie.

– Fir-ar să fie, or să-și iasă din minți când or să-și dea seama că un prăpădit de Obergefreiter i-a făcut să se plimbe degeaba! se scutură de râs Față de Cal. Or să-ți zboare curul dacă or să mai dea vreodată ochii cu tine!

– N-or să mă mai găsească, îl asigură Porta, scuipând în zăpadă.

După câțiva kilometri, ajungem în spatele unei coloane nesfârșite de camioane supraîncărcate care s-au împotmolit în noroi.

Un Oberst stă în mijlocul drumului, făcând semne cu automatul.

– Afară! răcnește el turbat. Afară! Numai șoferii rămân în cabine!

Nu face nimeni nici o mișcare. Nimeni nu vrea să coboare.

– Ce se întâmplă aici? întreabă curios Gregor, lungindu-și gâtul.

– Un ticălos obsedat de război, care face pe eroul. Vrea să organizeze poziții de apărare, îl lămurește un Unteroffizier din cabina unui Büsing. Îi tot dă înainte cu jurământul față de steag și alte prostii. Să apărăm Vaterlandul până la ultimul om și ultimul glonț.

– Nu se mai satură odată! răbufnește Bătrânul. Oare n-o să mai auzim altceva în afară de „să luptăm până la ultimul glonț” și „legământul față de steag”?

– Mda, „legământul față de steag”! (Dă din mână a lehamite.) Damblaua germană! oftează Porta.

– Cum se întâlnesc trei nemți, cum încep să facă jurăminte Statului și Dumnezeului german. Și cel mai grav e că întotdeauna se găsește câte un tâmpit gata să ne călăuzească până-n inima iadului.

– Ajunge! zbiară Heide jignit. Tâmpit! Sunt convins că faci aluzie la Führer!

– Pentru că el ne conduce acum! râde Porta degajat. Dar mai există și alții care au rahat între urechi ca și el și care sunt gata să cânte „Die Niebelungen”, așa încât noi, nemții, să ne alegem cu fundurile prăjite în tigaia națională.

– Idioțenii medievale, care nu-i pot trece prin cap decât unui neamț naționalist, spune Gregor cu dispreț.

Julius Heide amuțește complet. Nu mai auzise în viața lui așa ceva. Să nu-

mești capodopera națională „Die Niebelungen” o grămadă de rahat! Își notează în carnețel data, ora și numele celor prezenți.

Micuțul privește curios peste umărul lui și începe să fredoneze fals:

Wenn alle untreu werden,
dann bleiben wir doch treu...³⁴

Sania cu motor gonește cu toată viteza peste stepă, îndepărtându-se de convoiul kilometric înțepenit în zăpadă și de Oberstul maniac, obsedat de gândul sinuciderii, care-și agită pistolul-mitralieră prin aer.

Un șir de tancuri apare din stepă, urmat îndeaproape de transportoare blindate și de sănii motorizate.

– Am nimerit în mijlocul unui contraatac, zbiară înfricoșat Bătrânul, privind lung tunurile autopropulsate care trec tumultuos pe lângă noi.

Cu un zgomot care ne zdruncină nervii, își face apariția dintre nori o escadri-lă de Stukasuri³⁵ care aruncă bombe în direcția unităților rusești în retragere. Bata-lioane întregi își leapădă armele și ridică mâinile, doar pentru a fi striviți sub șenile-le tancurilor care se năpustesc prin zăpadă într-o nesfârșită coloană ucigătoare.

Coborâm din sania cu motor în clipa în care ajungem lângă spitalul de cam-panie, plin până la refuz de răniți. Față de Cal nu vrea să ne ducă mai departe. E convins că se va descurca mult mai bine numai cu șeful lui de stat-major înghețat.

Îi strecurăm un bacșiș și reușim să rămânem împreună. Dacă ne despărțim, s-ar putea să nu ne mai regăsim. Divizia noastră e distrusă și e posibil să nu mai fie niciodată reconstituită.

– Berlin, Berlin, vin spre tine! visează Porta cu voce tare, rânjind fericit. Vor fi unii care vor face pe ei de frică la întoarcerea mea!

Doi infanteriști zac pe un morman de paie murdare. Capetele le sunt complet acoperite cu bandaje, în afară de o mică deschizătură în dreptul gurii.

– Împușcat în ceafă, spune unul dintre ei cu o voce răgușită, gesticulând cu degetul înnegrit de ger.

– Împușcat în ceafă? întreabă uimit Barcelona. Se poate scăpa după așa ceva?

– Eu sunt o dovadă că se poate, remarcă unul dintre soldații cu capul bandajat. Am căzut prizonieri tocmai când ne-am părăsit pozițiile. La început s-au purtat normal. Ne-au luat doar ceasurile. Ivan nu se gândește decât la ceasuri, biciclete și femei. Nu dă doi bani pe altceva. A apărut însă și un Polkovnic³⁶ schiop. Genul de tip periculos, cu Naganul într-un toc galben, deschis. El însuși a lichidat doi SS-iști. Bang! Bang! Un glonț în măruntaie, și cu altul le-a zburat creierii. Apoi a urlat la noi și ne-a asigurat c-o s-o sfârșim la fel. Ne-a ordonat să ne încolonăm și am pornit în marș către răsărit. În confuzia generală, câțiva au reușit s-o șteargă. Rușii n-au fost prea încântați când și-au dat seama că numărul nostru nu mai corespunde. Ne-au luat la bătaie, iar celor trei soldați care s-au prăbușit epuizați le-au sfărâmat țeasta, după ce le-au străpuns pânțelele cu baioneta.

Polkovnicul schiop plecase și am crezut că ne vor cruța. De obicei, soldații nu sunt prea căinoși cu alți soldați, chiar dacă poartă uniforme diferite. Ne-am oprit într-un loc bine adăpostit, de unde se auzeau zgomotele motoarelor.

Rușii s-au adunat în grup și au început să ne privească ciudat. Credeam că motoarele cu pricina sunt Maybachuri și că e pe cale să aibă loc un contraatac. Dar se părea că localnicii puneau la cale ceva urât. Bolboroseau într-un dialect asiatic

³⁴ Când toți ceilalți vor trăda,/ Noi vom rămâne credincioși...

³⁵ Stuka - prescurtare de la *Sturzkampfflugzeug* - avion de luptă în picaj, folosit îndeosebi în bombardament (n.t.).

³⁶ Polkovnic - colonel (în lb. rusă).

ciudat și beau șnaps nemțesc dintr-o butelcă. După ce s-au pilit, au început să cânte atât de tare încât puteau fi auziți de la câțiva kilometri. Din când în când, ne amenințau cu Kalașnikovurile și ne promiteau o călătorie urgentă spre Poarta Raiului, unde vom scăpa de război. Dimineăța ne-au ordonat să ne încolonăm pe un singur rând și să mășăluim printr-o pădure. Ne-am oprit într-o poiană în care se aflau câteva tunuri distruse. Am simțit gura rece a țevii unui pistol cum mi se prop-tește în ceafă.

„*Dasfidania, Fritz*”, a șuierat individul din spatele meu, fericit ca un porc ce se tăvălește în mocirlă. Un pocnet scurt, și într-o fulgerare mi-a dispărut totul din fața ochilor. Probabil că mi-am întors cumva capul în momentul în care s-a descărcat pistolul. Oricum, important e că nu m-a omorât; m-am trezit puțin mai târziu, când cineva a început să mă împingă. Ne găsisse o unitate de recunoaștere, dar numai eu și amicul meu mai eram în viață. Toți ceilalți aveau testele sfărâmate. Naganul nu-i pistol de damă. Și, după cum vedeți, am supraviețuit, dar mi-au distrus ochii.

– În cazul ăsta, ar fi fost mai bine să te omoare, spune Porta, privind la capul bandajat.

– Așa e, încuviințează Barcelona, suspinând adânc. Coridoarele lungi sunt pline de răniți care gem și cheamă medicii și sanitarii. Nu se ocupă nimeni de ei. Trebuie să aștepte să le vină rândul.

Din sala de operație sunt scoși fără întrerupere oameni morți, ceea ce ne face să credem că majoritatea răniților mor pe masa de operație:

– Șefii Partidului vor fi foarte ocupați în următoarele săptămâni, spune Porta, urmărind cu privirea cinci cadavre cărate de prizonieri ruși. „Heil Hitler, Frau Müller! Partidul vă împărtășește demna suferință. Fiul dumneavoastră a căzut pentru Führer și Vaterland! Führerul vă mulțumește! Heil Hitler, Frau Müller!”

– Taci odată, fir-ar să fie! înjură nervos Bătrânul. Ajunge, nu crezi?

Medici tineri, îmbrăcați cu halate pătate de sânge, se apleacă deasupra noastră și discută cu interes profesional: unghiuri de penetrare, perforarea plămânului, maxilare rupte, fețe zdrobite, ochi împușcați, răni la intestine, genunchi sfărâmați, arsuri de diferite grade și multe alte asemenea mutilări. Parcă suntem material didactic. În final, ni se acordă un punctaj. Celor cu peste cinci puncte li se pune o etichetă roșie la unul din genunchi, ceea ce înseamnă că nu mai merită să fie operați.

Când îmi vine rândul, am impresia că sunt înconjurat numai de etichete roșii.

Porta îmi face semn cu mâna când e dus spre grețoasa sală de operație. Îi urmează Gregor, care reușește să se uite în direcția mea, apoi Micuțul, care dispare și el în sala imensă în care medicii taie încontinuu picioare și brațe, deschid pânțele, desfac craniile, într-o activitate amețitoare.

Sanitarii protejați de șorțuri lungi de cauciuc gonesc agitați de colo-colo, lup-tând permanent cu moartea. În această cameră nu există diferențe de grad. Ofițerii zac laolaltă cu soldații de rând - un morman de epave umane. Figurile dure, prusace, se schimonosesc, implorând ajutor. Cei care au cu ce plăti - bani, bijuterii, ceasuri, alcool, țigări și altele - încearcă să-și cumpere dreptul la eticheta verde. Prețul crește continuu. „Negustorii” sunt cuprinși de panică. Etichetele verzi îți dau dreptul de a scăpa de bombardament și de siberienii fanatici, pătrunși de febra victoriei insuflată de propaganda lui Ilya Ehrenburg.

Mă simt ca o coajă de nucă pe o mare involburată. Totul se mișcă în jurul meu. O sete arzătoare mă face să tânjesc după apă rece ca gheața. Un chip încețoșat apare deasupra mea.

– Luați-l! se aude un glas.

Simt că se ridică targa. Vreau să protestez, dar nu am putere. Sunt aruncat peste un perete de scândură și mă prăvălesc cu zgomot deasupra unei grămezi de

cadavre înghețate.

Un alt leș aterizează peste mine. O duhoare insuportabilă de carne putredă îmi invadează nările.

Realizez îngrozit că m-au aruncat laolaltă cu cadavrele, convinși că sunt mort.

Un picior amputat zboară și se izbește de peretele opus cu un bubuit scurt. După el e aruncat un cadavru dezbrăcat, cu o gaură imensă în spinare, din care îi atârnă plămânii ca două bășici sparte.

Încerc să țip, dar nu reușesc să scot nici un sunet. Dacă nu ies cumva de aici, mă vor îngropa împreună cu toate hoiturile. Echipa de gropari e formată din prizonieri ruși, care nu se vor sinchisi să verifice dacă printre morți mai e careva în viață. Ca orice prizonier de război, vor executa apatici ordinele. Îmi pipăi pieptul și apuc plăcuța de identitate. Lipsește o jumătate din ea. Nu mai încape nici o îndoială. M-au înregistrat deja ca decedat. Apuc disperat o mână înghețată, care se desprinde imediat de restul corpului.

O arunc înfiorat și băjbâi prin întuneric, dar mâinile mele nu ating decât fețele înțepenite ale morților. Reușesc să mă ridic prin masa compactă a leșurilor contorsionate. Ajung deasupra și am senzația că alunec pe un jgheab, departe, cât mai departe de acest abator cumplit.

Nu-mi amintesc ce s-a mai întâmplat până în clipa în care simt că mă înșfacă niște mâini și mă trag în sus. Mă trezesc învăluit într-o lumină orbitoare.

Un bărbat spune ceva în limba rusă. Mă așează undeva departe de mormantul de cadavre și aud un râs zgomotos. Vocile nemților se întrepătrund cu cele ale rușilor.

– Am trăit s-o văd și p-asta! Omul trăiește încă! Un rus cu o căciulă imensă de blană mă ridică și mă duce înapoi pe coridorul cald, unde așteaptă un Sanitäts-Feldwebel.

– Ce dracu'! Altădată să fii mai atent! E destul de neplăcut să azvârli oamenii în groapa comună înainte să moară. Nu permit asemenea scăpări!

– Da, *gospodin*, răspunde rusul cu o indiferență totală.

– Pune-i la coadă, alături de ceilalți, ordonă Feldwebelul irascibil. S-a mai domolit treaba în sala de operație. Cei de-acolo vor putea să aibă acum grijă de un tip ca ăsta, care refuză cu încăpățănare să moară!

Mă așează pe o saltea de paie și pleacă amândoi. Vomit și sunt pe cale să mă înec cu fiera amară. Durerea mă sfășie.

Postul de infirmerie se cutremură. Se dezlănțuie un foc de artilerie prelung. Când întorc capul spre fereastră, zăresc fulgerul unei explozii. Nu-mi dau seama dacă fusese provocată de ai noștri sau de ruși.

O mână îngălbenită se ivește de sub o pătură murdară. Întind și eu mâna, dar nu reușesc s-o ating pe cealaltă.

*Morgenrot, morgenrot,
Leuchtest mir zum frühen Tod...*³⁷

fredonează bărbatul întins pe o targă alături de mine; buzele sale învinețite sunt schimonosite într-un rânjet animalic. Se ridică pe jumătate și mă fixează cu o privire ciudată, stinsă. Se întinde la loc, suspinând adânc. Capul îi atârnă într-o parte: gâtul prea lung și prea subțire i se leagănă fără vlagă.

Un colonel-medic obez, cu un chip palid de mort, mă cercetează cu ochi oboșiți. Pare că socotește punctajul, întrebându-se ce să facă cu mine.

– Tu ești individul care s-a încăpățânat să nu moară? întrebă el, luând un instrument sclipitor din mâna unui sanitar. Un ac îmi împunge pieptul. Brațele îmi

³⁷ *Zori sângerii, zori sângerii,/ Mă îndrumați spre o moarte timpurie...*

sunt încrucișate la spate. Am senzația că îmi sfârtecă tot trupul, îmi sfărâmă oasele și îmi scot organele prin spinare.

– Gura! mârâie chirurgul, și-mi pune ceva peste față. După o vreme, mă trezesc într-o încăpere în care se află o mulțime de alți răniți. Pe pereții văruiți în alb, coboară în marș coloane întregi de păduchi. Cotesc spre stânga și cad pe cei trei pacienți de lângă mine. Se pare că nu m-au considerat prea apetisant. Semn rău. Am înghețat. Mă arde stomacul. Îmi joacă totul în fața ochilor. Pe podea, un șobolan gras ciugulește ceva.

O cască de oțel zboară și-l lovește. Fuge chițâind în direcția gropii cu cadavre.

Un sanitar mă întreabă cum mă simt.

– Ca dracu', răspund eu vlăguit.

– O să-ți facem o injecție, îmi spune, scoțând din buzunar o etichetă verde. Ești norocos! Medicul regimentului a fost în toane bune. Când te-au aruncat în groapa cu hoituri, purtai eticheta roșie. Unde-ți sunt lucrurile? Îmi datorezi ceva. Dacă n-aș fi fost eu, acum erai îngropat în noroi. Poți să fii convins, amice!

– N-am absolut nimic, îi răspund cu o voce epuizată.

– Paraziți ce sunteți! mârâie el nervos. Toți porcii de teapa ta aduc numai ne-cazuri. Îmi controlează buzunarele și-mi descoperă ceasul; un obiect vechi, pe care mi l-a dat bunicul meu.

– Îl iau, hotărăște el impasibil. Cred că merit și eu un ceas ca ăsta, din moment ce te-am salvat, nu-i așa?

Îl deschide și-l duce la ureche.

– Nostim ceasornic, continuă el. O să-i port eu de grijă în locul tău. Să nu ne faci probleme. Încă nu te afli în tren. Te-am putea uita pe-aici, iar tancurile T-34 ale lui Ivan sunt pe drum și sunt burdușite cu specialiști în împușcarea în ceafă.

Îl las să-mi ia ceasul. În secunda în care se ivește un Sanitäts-Feldwebel, dispare la fel de repede ca și șobolanul de cadavre.

– Strașnic te-au mai aranjat, spune Feldwebelul, un bărbat vârstnic, cărunț, cu mulți ani de serviciu militar la activ. O să am grijă să ți se facă o injecție înainte de a vă duce la tren.

Îi mulțumesc și mă întreb ce-o să vrea în schimb.

– Nu-mi mulțumi, surâde el prietenos. Te-aș sfătui însă ceva. Să nu gemi. Încleștează-ți fălcile și nu scoate nici un sunet. Dă-le senzația că te simți bine. Dacă nu, să știi că nu te vor lua, chiar dacă porți zece etichete verzi. Cei care fac gălăgie dau bătaie de cap!

Încep să moțai și mă întreb unde ar putea fi ceilalți. Îl visez pe Porta într-o bucătărie plină de aburi gătind „supa tuturor rușilor”.

– Vrei să-ți vinzi eticheta verde? întreabă un intendent din patul de alături, care-mi întinde niște pietricele strălucitoare. Diamante, spune el, încercând să mă tenteze.

Îl privesc lung. Cred că e ținut. Nimeni nu și-ar vinde unica șansă de a pleca de aici când rușii mai au puțin și bat la ușă.

– Sper să te sufoci în propriul tău rahat, șuieră el furios, întorcându-mi spaatele și încercând să-i convingă pe ceilalți să facă schimbul. În curând, ajunge să le ofere blocul său din Hamburg: E o clădire mare, spune el, întinzându-și brațele să le arate cât e de spațioasă. Patruzeci și opt de apartamente, cu chiriași care plătesc gras. Nouă spații comerciale de pe urma cărora puteți obține o chirie maximă!

– Bagă-ți-o undeva, râd ceilalți batjocoritor. Încearcă să faci trocul cu Ivan, care o să vină curând. În mod sigur se vor găsi câțiva ruși care vor vrea să fie proprietarii unui bloc din Hamburg.

– Am impresia că nu realizați ce vă ofer, continuă el cu încăpățănare. La sfârșitul războiului va fi o adevărată afacere să ai un bloc ca ăsta în centrul Hamburgului. Proprietarii de imobile și de pământ se vor descurca bine întotdeauna. Te

poți șterge la fund cu banii într-o țară care a pierdut un război.

– E-n regulă! râde un genist întins lângă perete, halal noroc pe tine! Tot ce am e o bicicletă fără cauciucuri, dacă nu mi-or fi furat-o și pe-aia! În schimb, am etichetă verde!

Proprietarul blocului și al diamantelor izbucnește în plâns. Își dă deodată seama cât de sărac e.

– Vreau să plec de aici, urlă el isteric.

– Bineînțeles că vei pleca, îl asigură un Gefreiter cu față de șobolan. Dar în altă direcție. Spre Siberia!

Toți cei cu etichetă verde râd malițios. Fac atâta gălăgie de parcă ar sta de vorbă într-o berărie.

Un grup de sanitari cară ranițe și se perindă agitați de la un capăt la altul al coridoarelor.

– Haideți mai repede! răcnește isteric un medic din statul-major. Rușii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta!

Sanitarul care mi-a luat ceasul se apropie de mine și-mi înfige un ac în braț.

– Hai, omule, rânjește el, potrivindu-și ranița burdușită din spinare. Mă încolăcește cu brațul pe după umeri și mă ajută să mă ridic.

– Poți să stai în picioare?

– Cred că da, răspund eu, mușcându-mi buzele.

– Ar fi bine să poți, mârâie el. E singura ta șansă. Dacă nu te ții pe țurloaie, te vor lăsa aici. Chiar dacă ai pe tine cincizeci de etichete verzi!

Mă agăț de el și mă străduiesc să par cât mai vioi. Dacă-și dă seama că sunt o povară, mă va azvârli ca pe-un pachet de țigări gol.

Strada se pierde într-o mare de noroi. Pretutindeni zac târgi și echipament abandonat. Gemând, răniții înfășurați în bandaje însângerate se târăsc asemenea unor șopârle în agonie. Din depărtare se aude huruitul motoarelor și tunetul „rășnițelor”. Un P-4 arde în mijlocul drumului. Trupurile soldaților din echipaj atârnă carbonizate din trapele deschise. Ochii lor goi ne fixează.

– E timpul s-o ștergem de aici, rânjește obraznic sanitarul „meu”, trăgând un șut într-un rănit cu picioarele amputate care se târăște pe drum. De ce n-or rămâne oamenii ăștia în pat? mârâie el scos din sârte. N-o să-i lase nimeni să se suie în tren și vor sfârși terciuiți sub șenilele unui tanc!

Deasupra gării plutesc ciuperci întunecate, de păclă. Ne izbește un suflu fierbinte. Plouă peste noi cu bucăți de asfalt, pământ, țiglă, tablă contorsionată și schije de oțel. Un întreg atelier de tâmplărie zboară prin aer și se sfărâmă printre ruinele caselor. Cu un sunet metalic, un cazan se prăbușește în mijlocul unui grup de răniți. Pe stâlpi atârnă trupuri sfărțecate. Corpuri fără capete. Corpuri fără spinări. Suflul le smulge și le atașează altor cadavre.

– Ara reușit, zice sanitarul, împingându-mă într-un vagon de marfă acoperit.

– Aici sunt și camarazii tăi, rânjește el, bătându-mă cu mâna pe umăr.

Se pierde în mulțime, purtând în spinare ranița burdușită.

Albert mă îmbrățișează, iar dintr-un colț, Micuțul îmi face cu mâna. Bineînțeles, Porta stă lângă soba încinsă și coace cartofi.

– Ai fost cam greu de găsit, spune Gregor, dar ne-a ajutat sanitarul care te-a adus aici. Ne-a costat destul de scump.

– Gorobetele ăla e mai șmecher decât toți caizii din Germania, intervine Porta. Un adevărat maestru!

– Mă rog la Dumnezeuul negrilor ca porcul ăsta să nu reușească să plece și să-i zboare Ivan scăfârlia, spune Albert mânios. Își împreunează mâinile, înălțându-și evlavios privirea spre tavanul murdar al vagonului de vite. Ca și cum s-ar fi așteptat ca Dumnezeuul african să se arate de-acolo.

Trenul se smucește violent. Cele două locomotive grele care-l trag șuieră prelung, sfredelitor.

În spatele vagonului, cineva începe să cânte:

*Zu mir zu Kommen ist nicht leicht für dich,
Und bis zum Tode sind es bloss vier Schritt.*³⁸

Porta scoate un carnețel negru din raniță, linge un ciot de creion și scrie tăcut.

– Ce tot faci acolo? întreabă curios Bătrânul.

– Socotesc cine nu și-a plătit dobânda de optzeci la sută în timp ce eu am fost plecat la război. Se pare c-o să fiu destul de ocupat când m-oi întoarce la Berlin! Vreo doi-trei indivizi s-ar putea trezi cu fundurile ciuruite!

– Ești convins că ne îndreptăm spre Berlin? întreabă neîncrezător Gregor.

– Bineînțeles că sunt convins. Am luat pentru toată gașca bilete spre Berlin. Am un prieten bun, un Gefreiter din statul-major, care este funcționar la căile ferate regionale. L-am păsuیت cu dobânda de optzeci la sută, ca să ne garanteze că vom ajunge la Berlin.

– O să te păcălească, declară abătut Bătrânul, rezemându-se de peretele înghetăt al vagonului.

– Nu el! spune Porta. E, într-adevăr, un porc, dar nu e un porc împruțit!

De unsprezece zile trenul sanitar șerpuiește prin Ucraina și Polonia. Apoi prin Cehoslovacia. Trece pe lângă Eger și Hof, după care o ia spre nord, transportând răniții care au mai rămas în viață.

Într-una din seri, trenul intră cu scrâșnet de frâne în Berlin, Anhalter Bahnhof.

– Nu pot să-mi cred ochilor! strigă Bătrânul, clătinând încet din cap, în semn de admirație. Porta, ești mare! Cea de-a opta minune a lumii, asta ești!

– Nu v-am spus că ne îndreptăm spre Berlin? replică Porta, care se preface mai bolnav decât în realitate în clipa în care se deschid ușile și în vagon se urcă un grup de sanitari gata să ne transporte.

– De unde veniți? întreabă un Hauptfeldwebel cu o voce guturală, de cazar-mă.

– Din găoaza Universului, răspunde Porta, rânjind cu toată fața.

– Nu face pe nebunul cu mine, Obergefreiter, latră răutăcios Hauptfeldwebelul, îndreptându-și uniformă sa jignitor de curată, făcută la comandă.

„Berlin, Berlin, so sehen wir uns doch wieder...”³⁹, cântă Porta, în vreme ce două asistente îl cară găfâind de pe peron spre ambulanța care așteaptă.

³⁸ Nu-ți vine ușor să te întorci la mine./ Când Moartea e la câțiva pași.

³⁹ Berlin, Berlin, iată că ne revedem...

*„Când soldații tineri încep să ucidă,
E foarte greu să-i mai oprești.”*

Ne obișnuisem să ucidem zilnic. Nu mai există armă pe care să n-o folosim ca adevărați experți: începând cu lanțuri pentru sugrumat, până la mitraliere grele și tunuri. Majoritatea dintre noi putem ucide cu mâinile goale. O lovitură puternică dată cu muchia palmei. Două degete țepene. La douăzeci de ani suntem deja mai bătrâni decât bunicii noștri la șaptezeci. Aflasem mai multe lucruri despre viață și moarte decât învățaseră ei în decursul anilor. Nu trecem niciodată pe lângă un trup fără să-i tragem un glonț în țeastă. Înainte să intrăm într-o casă, ne deschidem drumul cu o grenadă. Nu ne facem niciodată iluzii. Nu ne surprinde nimic.

Suferisem prea multe șocuri. Nervii ne sunt zdruncinați de sute de ambuscade periculoase și atacuri neașteptate ale artileriei. Violurile sunt o distracție pentru noi, mai ales dacă e vorba de-o singură femeie pentru întreaga companie. Ne mulțumim cu ce apucăm. N-avem prea mult timp la dispoziție, iar moartea ne pândește de undeva de-a aproape.

OPTZECI LA SUTĂ

Sally e la Berlin! strigă fericit Porta. E la Cartierul General.

– La Ministerul de Război, îl corectează Sanitätsfeldwebelul.

– Și mai bine! rânjește Porta viclean. Exact ce-am spus cu întotdeauna: dacă te iubește Dumnezeu, soarele strălucește mereu! Sally la Berlin! Sally la Ministerul de Război! O chestie ca asta îmi dă încredere în viitor! Râde cu poftă.

Chiar în clipa aceea, intră în salon, în fruntea suitei sale,” medicul-șef, un Oberst.

– Se pare că-ți revii cu o viteză uluitoare, comentează medicul-șef, ascultându-l pe Porta cu stetoscopul. Ieri erai complet paralizat și aveai febră! Să-mi spui și mie secretul tratamentului care face minuni peste noapte. Mi-ar fi de mare folos când voi trata alte cazuri disperate!

– Domnule Oberst, să trăiți! surâde Porta fericit. Cred că mi s-a întâmplat, să trăiți, exact așa cum scrie și-n Biblie, domnule! Chestia cu omul din Palestina, să trăiți! Isus a spus: „Ridică-te și umblă!”, și ologul s-a sculat și a plecat cu desaga pe umăr, să trăiți!

– Se pare că într-adevăr s-a petrecut și cu tine ceva asemănător, spune sec medicul-șef. Mai bine te-am trimis la batalionul convalescenților să faci puțină mișcare ca să-ți restabilești complet sănătatea.

– Permiteți să raportez, să trăiți! Cel de colo, Obergefreiter Creutzfeldt, domnule! Și el s-a vindecat tot în cursul nopții. Nu-l mai doare spatele absolut deloc!

Micuțul face furios semn cu capul în spatele medicului-șef, ridicându-și brațele nedumerit. Nu mai pricepe nimic. Plănuiseră să ajungă la un spital din Berlin și să nu se mai miște de-acolo până la sfârșitul războiului.

– Mă bucur s-aud că și Creutzfeldt a fost pălit de același acces de sănătate acută! zâmbește sarcastic medicul-șef. În cazul ăsta, o să-l luăm și pe el. Vă mutăm pe amândoi la batalionul convalescenților.

– Permiteți să raportez, să trăiți! cârâie Porta. Suntem pe cale de a fi desemnați pentru o misiune specială. Ministerul de Război, domnule!

– Asta n-o mai cred. să vă mai văd și pe-acolo, răspunde medicul-șef cu un hohot înăbușit. Deocamdată vă duceți la prăvălia convalescenților, iar cărjele le predați la magazie. Își dă seama oricine că nu mai aveți nevoie de ele.

– Ce tâmpenie, îi șoptește sanitarul lui Porta, în timp ce-i scoate din încăpe-

re.

– Crezi? râde Porta prosteste. Peste câteva zile o să fii în stare să-ți pui și fundul ia bătaie, doar-doar să faci schimb cu noi! Ne vom lăfăi în scaunele de la Ministerul de Război, manevrând generali și alți granguri după pofta inimii.

După ce Porta și Micuțul se tocnesc pe la nenumărate puncte de control, are loc o întâlnire zgomotoasă în biroul Oberfeldwebelului Sally din Ministerul de Război, departamentul AWA⁴⁰.

– Îmi place, exclamă Micuțul copleșit, ȋopăind pe o canapea cu arcuiri.

Porta se lăfăie într-un fotoliu adânc, cu o țigară în colțul gurii. Își deschide uniformă la gât și își împinge boneta pe sprânceana stângă. Asta e poziția lui preferată. Are impresia că-i dă prestanță.

– Ce-ați zice de o picătură de ceva, ca să vă curețe din gât bacteriile de spital? sugerează Sally, luând o sticlă dintr-un dulap pe care scrie: „*Geheime Kommandosachen*”⁴¹.

– Cu plăcere, răspunde Porta, suflând un nor mare de fum. Umple-le cum trebuie, dacă tot te-ai apucat. Nu vreau să le tot umpli, fiindcă o să te surmenezi!

Ciocnesc, înclinându-se cu aroganță, în stil ofițeresc. Oricum, se află la Ministerul de Război. Porta dă paharul de dușcă și apoi scurge ultimele picături.

– Am auzit că te-ai distrat de minune cu pisica sălbatică pe care ți-am trimis-o⁴², râde Sally cu poftă. Ce-ai zice de încă una? Mai am două bestii din astea și ți le pot oricând oferi, dacă vrei să-i mai dai o lecție unui „prieten”.

– Să nu mai aud de pisici sălbatice, protestează îngrozit Micuțul, arătându-și cicatricile dobândite în urma întâlnirii cu prima dintre ele.

– Trebuie să ne desemnezi de îndată pentru serviciul special, spune Porta cu seriozitate, împingând paharul pentru a fi reumplut. Suntem deja cu un picior în Rusia.

– Se poate rezolva comod, făcând planuri împreună și bând șliboviță, sugerează Micuțul. Izbucnește într-un hohot de răs.

– Ce părere aveți de HDV? îi întreabă Sally. E destul de confortabil acolo. Nu aspiră nimeni la Valhalla, tânjind după tunetul războiului.

– Unul din locurile în care se mănâncă Regulamentul pe pâine și se scuipă atât de repede precum artificiile de Crăciun, încuviințează Porta. Sună promițător pentru noi. Pune-ne urgent pe ștatul de plată, să dăm cât mai repede toate planurile peste cap. Sunt foarte îngrijorat, continuă el, aplecându-se confidențial peste biroul de mărimea unui teren de aterizare pentru elicoptere. Există câțiva inși în Berlin care-și închipuie că nu mai valorez nici doi bani, și asta numai fiindcă am fost plecat puțin în Rusia să mă ocup de bunul mers al războiului. Am cercetat nițel zona și am realizat, spre marea mea tristețe, că nimeni nu mă mai consideră demn de luat în seamă. Până și cei de la bordelul „Minna cea lacomă” se fac că nu mă mai cunosc. Minna s-a prăpădit de răs când i-am amintit că are să-mi plătească dobânda de optzeci la sută. A îndrăznit să-mi ceară plata în avans dacă vreau s-o călăresc pe una din târfele ei scheletice. Acum am ajuns la faza în care un bărbat nu mai are altceva de făcut decât să reguleze, să bea și, din când în când, să mai facă și câte-o stare depresivă. După ce-am auzit că ești în Berlin, mi-a revenit moralul. Până să aflu de tine, am stat pe-un scaun cu frânghia în jurul gâtului.

– Ai făcut cea mai mare greșală a vieții tale refuzând postul de bibliotecar la Comandamentul din Padeborn pe care ți l-am oferit. Ziceai că preferi să conduci un tanc, fiindcă-i mult mai distractiv.

– Pe atunci nu știam că Grofaz mă va trimite la război, se scuza Porta.

– Și totuși te-a trimis, surâde Sally. Te-ai trezit, ca toți ceilalți, sub ploaia de

⁴⁰ AWA - *Allgemeine Wehrmachtsangelegenheiten* - Afacerile Generale ale Armatei.

⁴¹ Ultrasecret.

⁴² Vezi *Curtea Marțială*.

foc a obuzelor. Câțiva dintre noi am judecat însă la rece și am rămas sub ploaia, mult mai puțin periculoasă, a documentelor și a mașinilor de scris. Și-o să continuăm așa până într-o bună zi când se va instala pacea și soarele ne va încălzi din nou.

– Am fost un prost, admite Porta cu tristețe, privindu-se cu un ochi critic în oglinda din spatele biroului. Ține-ți firea, Porta! Iatră el către mutra din oglindă. (Își răsucește capul astfel încât, cu un efort, își poate vedea profilul.) Ai o figură destul de inteligentă, îi explică el satisfăcut celui din oglindă. Târăturile alea vor afla cât de curând că nu scapi nepedepsit dacă tragi în piept pe-un om de optzeci la sută.

Oberfeldwebelul Sally se lasă pe spate cu scaunul său rotativ.

– Că veni vorba, știai că Egon Pufarezu’ ți-a suflat situația? Trăncănește peste tot că ai un cap pătrat, umplut cu Sauerkraut, și că, dacă te vei întoarce de pe front, va avea el grijă să fii deportat într-un colț împuțit al Bavariei, unde toată populația e oligofrenă.

– Isuse! exclamă Micuțul, prefăcându-se. Înfricoșat și pocnindu-se cu mâinile peste frunte. Era și timpul să-l lăsăm pe Adolf să-și vadă singur de război și să facem nițică ordine pe frontul de-acasă.

– Ia te uită! strigă indignat Porta. Mitocanul ăla a făcut o glumă cam grosolană. Asta ea să n-o numesc tentativă de sinucidere sau ceva de genul ăsta.

– Hai să mergem și să-l pocnim cu un sac cu nisip, propune Micuțul.

– Nu precipitați lucrurile și nu vă repeziți să faceți ceva ce-o să regretați mai târziu, îi avertizează Sally, umplându-le iarăși paharele. Ascultați la mandea! O să vă convingeți că nu vă sfătuiesc de rău. Acționați întotdeauna numai conform unui plan de bătaie bine gândit.

Porta privește visător pe fereastră. Urmărește un șlep încărcat care plutește pe Landwehr Kanal; la cârmă se află o femeie grasă, iar la cart una slabă.

– Egon e un nemernic, răbufnește el nervos, bătând cu pumnul în pervazul ferestrei! O să-l împușc drept în inimă ca să i-o fac fărâme. O să moară mai curând decât își imaginează.

– Cunosce câțiva oameni cărora le place să se îmbrace ca popii, spune Sally misterios. Își aprinde un trabuc brazilian și suflă un nor de fum peste birou.

– În veșminte de popă? întreabă nedumerit Porta, afundându-se în fotoliu. Scutecele alea în care se vără ei când vor să stea la taclale cu Isus și cu Dumnezeu?

– Vorbesc despre straiele preoților, spune încântat Sally, pufăind vartos din trabuc. Oamenii ăia știu ce vor. Când apar în văzul lumii, poartă în mână stângă Cartea lui Moise și par adevărați sfinți. „Isus știe totul despre tine”, îți spun când te văd, după care scot de sub sutană un „desfăcător de suflete” și totul se termină cât ai clipi. Încasează o treime din tot ce-adună!

– Cum pot fi găsiți băieții ăștia? întreabă Porta cu interes. Doar nu sunt niște macaronari ordinari!? ăștia nu se ating de nimic din ceea ce strâng.

– Sigur că nu, râde Sally din inimă. Sunt tari! Cei mai afurisiți indivizi din Berlin-Moabitt. Prieteni buni cu mine!

– Cât de buni? se interesează Porta, cu o suspiciune sănătoasă.

– Suficient de buni încât să vină să te cunoască, dacă le-aș cere-o, zâmbește Sally tâmp, dezvelindu-și dinții albi, încadrați de o margine delicată de aur.

– Ai un dentist foarte bun, suspină Porta cu invidie, sugându-și unicul dinte, care, după ce că e singurul, mai e și negru.

– Așa e, răspunde Sally. Locuiește chiar în colț, pe Prinz Albrechtstrasse.

– Bănuiesc că e și dentistul lui SS Heini⁴³, se interesează Porta, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Ai ghicit, răspunde Sally, râzând fericit. Pe când răsfoiam niște documente

⁴³ Este vorba de Heinrich Himmler - șeful SS-ului.

vechi din zilele Weimarului⁴⁴, am descoperit câteva pete pe blazonul familiei lui. Așa că nu trebuie să stau niciodată la rând și nici să achit nota de plată!

– Ai grijă să nu te prindă într-o bună zi. Or să te spânzure în mod sigur, îl avertizează Porta, sumbru. Eu nu l-aș lăsa pe unul din SS să-mi aranjeze dantura! La sfârșitul războiului, s-ar putea întâmpla să se afle că aurul provine din gura unui jidan care a sfârșit ars în vreun cuptor!

Sally râde din inimă și își netezește uniformă sa elegantă, făcută la comandă.

– Până să-și amintească cineva de mine, pe voi doi or să vă mierlească eliberatorii și or să vă arunce în stradă, să vă mănânce ciorile! Până atunci, eu voi deveni de neînlocuit. O să fie nevoie de câțiva germani „curați” care să-i înlăture pe eroii din ultimii ani!

– Și crezi că te vor folosi pentru așa ceva? zâmbește Porta, cu un aer îngăduitor. Nu sunt ei atât de fraieri!

– Sunt sigur, accentuează Sally, apăsând pe un buton de sub birou. Dar haideți să atacăm problemele voastre, ca să le putem veni de hac ticăloșilor care vă fac necazuri.

Se aude un ciocănit precaut în ușă. În birou intră un Gefreiter uscățiv, cu ochelari de învățător. Are o expresie nefericită pe chip. Face o încercare nereușită de a-și pocni călcăiele militare, dar sunetul se aseamănă mai mult cu plescăitul picioarelor unei găini care se bălăcește în apă caldută.

Sally se reazemă de spătarul scaunului și-l privește pe Gefreiter cu superioritate. Acesta stă țeapăn în fața biroului, privind ca un câine credincios care așteaptă porunca stăpânului.

– Ascultă-mă cu atenție, Lange. Răspunzi ca Unteroffizier Hartnacke să ajungă la „Gâsca cu trei picioare” la ora optsprezece fix, cu echipamentul special la el. Îl vor contacta doi Obergefreiteri de la Blindate.

– Am înțeles, să trăiți! scrâșnește Lange, încercând din nou să-și pocnească călcăiele.

– Las-o baltă, mormăie Sally resemnat. N-ai să reușești niciodată! Uită-te cum îți fâlăie mâinile! Ține-ți degetele alea de pungaș lipite de dunga pantalonilor! Fruntea sus și încordează-ți fundul! Îți atârnă brațele ca și cum te-ai pregăti să te scarpini în fund! De fapt, cred c-ai s-o și faci. Te trimit în brațele lui Ivan. Poate-o reuși el să te învețe cum se stă în poziție de drepti. Ești un soldat de nimic, un bou! Deci, ce ești, Lange?

– Permiteți să raportez, să trăiți! Gefreiter Lange e un soldat de nimic, un bou, domnule!

– Leși afară! ordonă Sally, făcându-i semn cu mâna, ca și cum ar fi vrut să gonească o muscă de pe o felie de pâine cu gem.

Gefreiter Lange face câțiva pași înapoi și, bineînțeles, se împiedică de prag și cade. Se ridică cu greu, se ciocnește de un civil și închide cu grijă ușa în urma lui.

– Isuse și Marie, ce clovn! suspină Micuțul de pe covor. Își ridică paharul pentru a-i fi umplut încă o dată. Ah, câte ne-a fost dat să vedem, nouă, prusacilor, în aniiăștia de război.

– Înainte să ajungă aici, a fost profesor la o universitate, oarecare din Sud, explică Sally calm. După ce a ras aproape complet o companie din bătaia puștii, mi l-au trimis mie pe cap. Ca soldat, e complet neajutorat, dar se pricepe să folosească creioane, gume de șters și alte chestii de-astea.

– Uneori e bine să ai asemenea oameni pe lângă tine, recunoaște Porta. Câteva cuvinte șterse de pe un raport sumbru îl pot preschimba de urgență într-o știre

⁴⁴ În Germania silită să încheie armistițiu la sfârșitul primului război mondial. Adunarea Națională a votat Constituția de la Weimar, la 11 august 1919, care a rămas în vigoare până în 1933, când au venit la putere național-socialiștii. Perioada cuprinsă între 1919-1933 este cunoscută în istoria Germaniei sub numele de „Republica de la Weimar” (n.t.).

binevenită.

La câteva minute după ora șase, Porta și Micuțul se furișează la „Gâsca cu trei picioare” unde Unteroffizier Hartnacke s-a instalat deja la bar, în fața unui cas-tron de salată cu sos de usturoi. Ca de obicei, Micuțul se așează pe două scaune.

– Câte unul pentru fiecare bucă, îi explică el râzând chelneriței urâcioase. Pare grasă, pentru că poartă o rochie mult prea strâmtă.

Își toarnă șliboviță cu bere.

– Face bine la nervi, rânjește Porta, golindu-și paharul dintr-o înghițitură.

– Încă unul? întreabă chelneri ța, pe un ton răstit. Își trece furculița prin păr, apoi o înfășoară, împreună cu un cuțit, într-un șervețel de hârtie pe care-l așează lângă farfuria unui client.

– O să răgușești foarte repede dacă pui mereu întrebări, rostește Micuțul pri-etenos.

Porta se întoarce și-i face cu ochiul bărbatului masiv.

– Am auzit că faci treabă bună fără prea mult tâmbălău.

– Mi se spune „Soluția Finală”, răspunde Hartnacke laconic, cărând sos de usturoi în gură ca și cum ar arunca fân cu furca.

– Și nu gafezi niciodată? întreabă Porta cu suspiciune. O mai duc mult cei de care te ocupi tu? Vreau să spun, mai apucă să-și ia rămas bun de la viață?

– M-am născut la Chicago, spune Hartnacke mândru. Mama mea e din Pa-lermo. Tata a fost trimis înapoi în Grecia. Restul îl bănuiești.

– Isuse și Marie! zbiară Micuțul entuziasmat. Asta sună destul de promițător.

– Care-i damblaua ta? se interesează Porta, ca un profesionist. Am auzit că te îmbraci în haine preotești. „Aleluia! Dumnezeu să te aibă în pază!”, spui toate chestiile astea, nu?

– Faci tu cinste? întreabă Hartnacke, împingând în față paharul gol.

Porta îi face chelneriței semnul clasic pentru a le umple din nou paharele.

– Vezi tu, șoptește Hartnacke cu o voce conspirativă, punând mâna pe un pachet mare de lângă el. Când apare câte unul dintre „aleșii Domnului”, oamenii devin în general prietenoși și se simt puțin stânjeniți. Nici chiar cei mai mari tică-loși nu trec nepăsători pe lângă un popă, iar când se termină slujba, copoii de la Alex⁴⁵ sunt mai îngăduitori cu un preot decât cu un bădăran de Unteroffizier neamț.

– Ticăloșii din Kripo mișcă vreun deget la găinăriile pe care le fac ăștia d-alde noi? întreabă Porta, privind atent portretul șifonat al lui Hitler de pe perete.

– Nu chiar, recunoaște Hartnacke, înmuind o bucată de pâine în urmele so-sului de usturoi. Se interesează de noi numai de formă, căci de fapt au prea mult de furcă cu sabotorii și adversarii politici, care sunt împotriva anexării Austriei la bătrâna Germanie. Dacă vreun nenorocit mai zelos își vâă nasul prea mult, „minis-trul de război” Sally apasă pe un buton și, până să se dezmeticească, tipul se po-menește azvârlit într-o pădure poloneză, la vânătoare de partizani. N-o să avem probleme atâta timp cât ne ținem departe de politică. De exemplu, dacă vrei să-l trimiți dracului pe un Gauleiter, cu un baston de dinamită vârat în fund, să nu vii la mine. Am avea necazuri. Băieții de la Alex mișună peste tot și ne-ar dibui imedi-at. Nu vor avea liniște până nu vor da de cineva pe care să-l convingă să mărturi-sească.

– Încep să înțeleg, murmură Porta gânditor, lungindu-și gâtul s-o vadă mai bine pe femeia îmbrăcată cu o capă de piele. Apari în haina preotească, afișezi un zâmbet smerit și-o întrebi pe „victimă” când a călcat ultima oară în biserică. Până să se gândească, ai și turnat în ea o grămadă de plumb. Salut și pupă-l din partea mea pe „ăl bătrân”!

– Ceva de genul ăsta, recunoaște Hartnacke. Ce-ați zice de-o friptură caldă?

⁴⁵ Circa de poliție de pe Alexanderplatz.

Friptura de cal ți-o dau fără cartelă.

Propunerea lui stârnește o ceartă aprinsă cu chelnerița, care nu vrea să servească mâncare caldă la bar. Când vede însă că Micuțul își scoate cuțitul de luptă din cizmă și i-l pune nepăsător între picioare, întrebând-o dacă a mai avut de-a face cu una atât de ascuțită, cedează.

– Nu s-a prins nimeni că faza cu preotul e o cacealma? întreabă Micuțul, cu gura plină de friptură de cal în sânge.

– Da, e curios, intervine Porta. Dacă aș auzi că un amic de-al meu a fost pus pe drumul fără de întoarcere de către un țârcovnic, n-aș mai lăsa pe nici un cioroi din ăsta negru să se apropie de mine. Mai întâi l-aș bumbăci cum se cuvine.

– Majoritatea oamenilor în toată firea sunt mai proști decât erau când s-au născut, explică Hartnacke, și nu trebuie să uitați că singurul tip care și-a dat seama că un popă i-a jucat festa nu mai poate vorbi. E mort!

– Cum îi mierlești de obicei? întreabă Porta cu interes, comandând încă o friptură.

Hartnacke tace cât timp chelnerița îi servește cu bere și șliboviță.

– Folosesc numai metode verificate și sigure. Lațul de oțel sau un pistol cu amortizor nu fac mizerie în jur. Terciul ăla sângerieu e scârbos. Am învățat niște chestii la Fort Zittau, unde m-am dus ca voluntar. Știam că ăia te învață ceva ce nu poți afla din altă parte, pe timp de pace.

– Ce fel de chestii? întreabă Porta, împingând nervos o prostituată care e pe cale să se așeze lângă el.

Femeia deschide gura să spună ceva, dar o închide rapid în momentul în care dă cu ochii de cuțit și de boxul cu ținte.

– Am învățat șmecheriile pe care un domn educat n-ar trebui în nici un caz să le știe, continuă Hartnacke, ducând la gură ultimele bucăți de friptură, cu gestul unui om care curăță o cocină.

Câteva ore mai târziu, pleacă împreună de la „Gâsca cu trei picioare”. Porta spune, cu o voce abia auzită, dându-i lui Hartnacke un ghiont în coaste:

– Vreau ca Egon Pufarezu’ să dea ortul popii instantaneu. Dar ticălosul ăsta netrebnic trebuie să afle că eu sunt cel care i-a venit de hac! Îndată ce-i trimiți suflul lui negru în iad, să lași pe cadavru un bilet pe care să scrie: „Optzeci la sută”, ca să afle tot Berlinul ce pățesc cei care nu vor să-și plătească dobânda.

– Nu e puțin cam imprudent? întreabă precaut Hartnacke. Toată lumea știe că tu ești persoana care cere această dobândă, și chiar dacă sticleții din Alex nu sunt ași în dezlegarea crimelor, nu-și vor scrânti prea mult mințile să-și dea seama cine-i făptașul. Pufarezu’ are o șleahtă întreagă de târfe. Câteva dintre ele tot or să ciripească, și atunci băieții din Alex te vor înhăța cât ai clipi.

– N-are nici un farmec dacă nu e clar că de la mine i s-a tras, râde Porta din inimă. Plăcerea asta merită riscul.

– Bine. Oricum, e vorba de capul tău, răspunde nepăsător Hartnacke. Eu voi avea grijă să nu se afle nimic despre mine.

– Normal, zâmbește Porta. Când vor descoperi pe cadavru biletul cu optzeci la sută, o mulțime de oameni din Berlin vor tremura de frică și se vor agita să-și plătească datoriile.

– Răbdarea noastră are și ea limite, răbufnește Micuțul. O să afle toți că ne-am întors din război. Când Pufarezu’ o s-o plătească, ne vom ocupa de piticania aia afurisită.

Porta îl sună pe Egon de la un telefon public, aducându-i fericita veste a reîntoarcerii sale la Berlin.

– Doamne, ține-mă! Ești chiar tu, Porta? Ce surpriză plăcută, strigă Egon. Nu ți s-a întâmplat nimic rău în războiul ăsta crud? Aud că se petrec lucruri îngrozitoare pe-acolo! Tocmai când te gândești la un prieten drag, auzi că de fapt a murit!

– Nu-ți face griji, îl liniștește Porta. Am mai multă viață în mine decât ai sperat tu și alți câțiva. Te-ai putea convinge de chestia asta dacă până la opt seara n-o să-mi plătești datoriile pe ultimii doi ani!

– Dragul meu Porta, totul s-a schimbat de când ai plecat tu să mai cucerești nițel *Lebensraum*⁴⁶ pentru bătrâna Germanie, draga de ea. Îmi pare rău că trebuie să fiu primul care ți-o spune, dar să știi că ți-au preluat alții afacerile. Sunt niște oameni nesuferiți! Zău! Nu-i vezi niciodată zâmbind!

– Lasă asta! răcnește Porta, pierzându-și stăpânirea de sine. (Suflă fumul în receptor, ca și cum acesta ar fi fost fața lui Egon.) Vii când ți-am spus și-mi dai mălaiul. Și pe nesuferiții ăia să ți-i bagi în cur, dacă mai ai loc și pentru ei!

– Dragul meu Porta, replică Egon pe un ton mulțumit, doar nu-ți închipui că vreau să dau ortul popii, nu? Mai ales acum, când viitorul pare să fie destul de promițător!

– Ascultă-mă cu atenție, băi găoază de maimuță, fiu de târfă sălbatică, șacal împutit și trădător! rage Porta în receptor. Dacă nu apari cu un sac de parale, ține minte că ți se va întâmpla ceva rău. Ceva foarte, foarte rău. Ceva care te va separa pentru vecie de lumea asta!

– Aaa, n-ai să faci tu așa ceva, nechează Egon agitat, izbind înfricoșat telefonul de perete.

– Gândește-te bine, secătură, cine e șeful!

Porta lasă receptorul să atârne. De departe, se mai aude încă vocea subțire a lui Egon.

– S-a cam speriat, rânjește Micuțul satisfăcut. Precis o să vină.

Dar Micuțul se înșeală. Egon nu apare. A doua zi, Porta și Micuțul se duc pe Sperlingstrasse, însoțiți de Unteroffizier Hartnacke, pentru a purta o discuție intimă cu Egon Pufarezu'. Când să intre pe poarta blocului lui Egon, Viola Sparge-Boașe apare ca o vijelie și-l îmbrânțește pe Micuțul.

– Ce dracu', zbiară el enervat, ridicându-și boneta din mocirlă. De ce nu te uiți pe unde umbli, scroafă obeză ce ești?

– Eu, scroafa obeză? răcnește Viola jignită, lovindu-l cu piciorul în gleznă.

– Ce naiba faci, târfă de doi bani, de mâna a șaptea? explodează Micuțul scos din minți, topăind într-un picior și frecându-și glezna lovită. Las' că te aranjez eu, o să te rup în două ca pe o zdreanță!

– Șterge-o, țărănoiule! șuiără Viola artăgoasă. O să-ți zbor fuduliile! Dacă ai așa ceva!

– Cred c-ai pus-o numai cu caracatițe, pufnește Micuțul, lovind cu pumnul în direcția Violei. Dacă ar fi atins-o, ar fi omorât-o cu siguranță, dar ea reușește să facă un pas înapoi și scapă nevătămată. Apoi îl pocnește cu piciorul în genunchi. Repetă gestul, băgându-i și un deget în ochi. Micuțul se rostogolește și se apucă cu mâna de-un cârucior plin cu. pește, din fața pescăriei. În aceeași clipă, îl și ridică, răsturnând peștii stricați peste Viola. Bucăți de pește zboară prin aer.

– Gata distracția, zbiară Porta iritat, făcând o încercare nereușită de a-i despărți. N-avem timp de joacă. Am venit aici să rezolvăm niște probleme!

– Viola, însă, e complet turbată.

Înșfacă un pește, își ia avânt, îl azvârle, dar greșește ținta. În loc să-l lovească pe Micuțul, peștele îl izbește pe negustor, care tocmai ieșea din magazin. Cu un țipăt ascuțit, acesta cade pe spate. Piciorul lui de lemn zboară prin aer și-o pocnește pe Viola drept în față, dar ea își imaginează că Micuțul este cel care a lovit-o. Degetele i se încovoie precum ghearele unui vultur și zece unghii roșii brăzdează obrajii Micuțului. Simțind cum îi tășnește sângele, Micuțul înșfacă piciorul de lemn al negustorului de pește și-o pocnește pe Viola drept în cap.

Piciorul crapă în două, dar Viola nu este încă învinsă. Are antrenament, e

⁴⁶ *Lebensraum* - spațiu vital (n.t.).

obișnuită să i se spargă sticle în cap. Răsuflând din greu, îl atacă în locurile mai sensibile. Degetele ei versate, își fac loc pe sub mantaua lui și pe sub cele trei perechi de izmene furate din stocul Armatei.

Gura Micuțului se cascadează larg. Un răcnet sălbatic răsună pe întreaga stradă. Genunchii îi ajung la nivelul capului și, o clipă, pare suspendat în aer. La Zirkus Kranz ar fi provocat un ropot de aplauze. Se rostogolește pe stradă, urmat de o tricicletă de marfă, încărcată cu saci de porumb. Micuțul e într-o stare atât de jalnică încât nici n-o observă. Când își revine, nu se gândește decât la Viola. A dispărut, de parcă a înghițit-o pământul.

– Picioarul meu! zbiară negustorul de pește, înconjurat de o mulțime de cutii strivite.

– E aici, șontorogule! urlă Micuțul, și-i aruncă piciorul drept în grămada de pește terciuit. Observă după un butoi pălăria Violetei. Deci acolo mi-ești! Boarfă nenorocită! rage el. O apucă de piept și-o azvârle prin ușa de la „Găina verde”.

Viola zboară cu viteza unui glonț, îl trage și pe Porta după ea, și se izbește de un suport cart cântărește aproape o jumătate de tonă, făcut din tuburi de obuze din primul război mondial. Acesta se prăbușește cu un bubuit asurzitor pe masa specială a pictorilor și o fărâmă. Bere, friptură de porc, carne de cal, sos și cârnați sunt aruncate în aer și se preling încet pe pereți.

– Rușii! țipă un invalid din primul război. (Își agață undeva piciorul de lemn și nu se mai poate mișca.) Frontul Roșu! mai apucă el să îngaime și leșină. Insigna îi strălucește pe reverul hainei. A uitat să și-o scoată. Din acea zi, n-a mai purtat-o niciodată.

Unteroffizier Hartnacke se află în plin proces de despachetare a hainei sale preotești, când e aruncat peste tejgheaua barului. Trage după el trei porții de Sauerkraut și Eisbein⁴⁷. Sloboade un geamăt înăbușit ca de cucuvea și o ia razna. Toate planurile precedente cad. Nu mai e timp pentru precauție și pentru acțiuni mascate. Direct la atac! Cu un rânjet diabolic, își smulge Naganul din tocul de la subsuoară.

– Așa, Egon, te scot eu din funcțiune!

Știe că Egon stă în birou! lui, lângă un calculator supraîncălzit, așteptând parcă un criminal care să-i zboare creierii.

Face un salt peste tejgheaua barului, evitându-i cu greu pe Viola și pe Porta, care stau pe podea, mușcându-și unul altuia urechile. Își șterge Sauerkrautul de pe față și pleacă din bar ca o vijelie. „Asta, gândește el, o să intre în istoria Berlinului. Nu s-a mai întâmplat până acum așa ceva. Când bătrânul Fritz și toți generalii lui vor fi morți și demult uitați, se va vorbi în continuare despre «Soluția Finală» și despre ce~a pățit Egon în cel de-al doilea război mondial”.

Egon stă pe un scaun confortabil, privind mulțumit cifrele de pe calculator, când deodată ușa se izbește de perete cu atâta violență încât e smulsă din balamale. La început, crede că a năvălit înăuntru un întreg regiment. Se uită împietrit la gura țevii pistolului. Un sunet strident îi zgârie timpanele, și cele câteva fire de păr pe care le mai are pe cap i se zbârlesc de frică. Leo, bucătarul, încearcă să-l prevină asupra pericolului care-l amenință. Piticul Olfert, de numai un metru treizeci, cade fulgerat la picioarele scaunului lui Egon, agitându-și brațele ca un curcan cu capul retezat.

Egon își cascadează terorizat ochii albaștri și scâncește ca o pisică udă leoarcă, pe un sloi de gheață.

– Până aici ți-a fost! Pește nenorocit ce ești! rage Hartnacke. O să te împușc ca pe-un șobolan!

– N-am putea să discutăm puțin? îl imploră Egon, care se pricepe de minune să scape din cele mai dificile situații.

⁴⁷ Ciolan de porc cu varză acră (n.t.).

– Ai discutat destul în viața asta! îl întrerupe Hartnacke, cu un hohot răutăcios. Ai s-o pățești! Proptește gura țevii pistolului pe nasul lui Egon și apasă pe trăgaci.

O explozie uriașă zguduie pereții „Găinii verzi”, făcându-l pe negustorul de pește din stradă să se adăpostească în spatele unui butoi.

Egon se rostogolește de câteva ori, cu scaun cu tot. Olfert, piticul, stă pe poadea, zbierând să fie chemată poliția și cei din SS. El e unul dintre membrii fondatori ai Partidului și-și amintește întotdeauna acest lucru când viața îi e în pericol.

Hartnacke își contemplă uimit mâna. Sângele se prelinge pe documentele de pe masă. S-a grăbit și a făcut o greșală fatală, nepermisă nici chiar unui recrut care de-abia și-a îmbrăcat uniforma soldățească. Are prostul obicei de a-și lua cu el întotdeauna două pistoale, un Nagan rusesc și un P-38 german. În buzunar are muniția pentru amândouă. Din cauza încăierării cu Viola și a confuziei ce a urmat, a încărcat Naganul cu muniția P-38-ului. Nici o armă nu poate fi încărcată decât cu muniția ei.

Naganul s-a făcut țandări. Bucăți din degetele lui Hartnacke au sărit în toate părțile. Fuge șocat de la „Găina verde”, neamintindu-și niciodată cum a ajuns la Ministerul de Război. Sanitäts-Unteroffizier Steinhart îi coase rănilor de pe mână cu stângăcie; nici un medic n-ar fi de acord cu felul în care lucrează el.

– Cel puțin o lună n-ar trebui să ieși din Ministerul de Război, rage Sally furios. Sper că te-ai lecuit să mai iei cu tine două arme diferite! Ești sărit de pe fix, să știi! Îți dai seama că ești complet țicnit? Știe deja o jumătate din Berlin că tu ai făcut năzbâtiile de la „Găina verde”. Până și un jidan hămesit și-ar da seama de asta. Acum sunt sigur că maică-ta nu s-a gândit prea mult când te-a proiectat!

Hartnacke. privește încruntat și oftează cu resemnare. Își face planuri să-l termine cu prima ocazie.

În biroul de la „Găina verde”, Egon își pipăie înmărmurit fața. Până la urmă, își dă seama că nu-i curge sânge și că de fapt n-a pățit nimic. Îl cuprinde un sentiment de bucurie nestăvilită.

– M-am sculat din morți, spune el, plângând și râzând în același timp. (Îi mulțumește lui Dumnezeu, dar începe imediat să blesteme.) Răzbunare! strigă el. Răzbunare! Vreau să-l văd pe blestematul ăla de „Soluție Finală” făcut bucăți. O să-l dau prin mașina de tocat și-o să-l arunc la câini!

Cu piticul Olfert în frunte, banda lui Egon scormonește Berlinul în căutarea lui Hartnacke. Egon e atât de furios, încât n-a mâncat de trei zile, deși e un adevărat gurmand.

Treptat, vânătoarea se domolește. Într-o după-amiază, pe când Egon se distrează cu două dintre preferatele sale, Porta și Micuțul dau buzna în cameră, fără să bată la ușă. Egon tocmai se îmbrăcase cu lenjeria din mătase și dantelă a uneia dintre fete. Se simte bine așa.

Micuțul îi împinge brutal, în ureche, pușca cu țevă retezată.

– Credeai c-ai scăpat? șuieră el cu răutate. Nu! E doar începutul! Toți țicniții ăia culți care se duc la operă spun că sfârșitul e întotdeauna partea cea mai grozavă.

– Te-am rugat să vii să te-ntâlnești cu noi, nu-i așa? întreabă Porta cu bunăvoință, aplecându-se deasupra lui Egon. (Zâmbește și îl ciupește ușor de obraz.) Se pare că n-ai vrut să auzi ce ți-am spus, așa încât am hotărât că te-ai putea descurca și fără urechi. Ți le vom zbura pe amândouă! Vei avea plăcerea să auzi zgomotul! N-am vrea să-ți răpim bucuria asta! Va fi cea mai strașnică bubuitură pe care ai auzit-o vreodată! Ai senzația că-ți explodează tot capul. Și poate chiar așa o să se și întâmple! Și urechile astea ale tale, pe care nu-ți place să le folosești, se vor sfărâma!

– Nu puteți să-mi faceți una ca asta! strigă Egon cu vocea trântă, ținându-și mâinile pe față.

– Nu, zău? râde Micuțul cu poftă. Fii convins că putem, secătură!
– Ar fi o crimă! șoptește Egon răgușit, străduindu-se să scape.
– *Folie de grandeur!* râde Porta încântat. Mai potrivit ar fi să-i spui „deratizare”, șobolanule! Când o să-ți tăiem instrumentul și-o să-l trimitem la Alex, vom primi o medalie. Și voi două, intrați în dulap! le ordonă el celor două femei pe jumătate goale, care-i țineau companie Pufarezului și care acum stau în vârful patului, tremurând de frică. Dacă faceți mai multă gălăgie decât un motan care urmărește o mătă în călduri, o să vă tăbăcim fundurile până când n-o să mai știți de voi! Sunteți curioase să aflați cum e?

– Cunoști vreo rugăciune? întreabă Micuțul pe un ton aspru, pocnindu-l pe Egon cu dosul palmei. Noi suntem foarte omenoși, nu vrem să trimitem un individ ca tine pe ultimul drum fără să-i dăm șansa să-și spună rugăciunea.

– Haideți să stăm puțin de vorbă, îi imploră Egon cu glas răgușit. Am banii. N-am venit când mi-ați spus pentru că a fost o neînțelegere la mijloc!

– Da, da, sigur. Greșeli și neînțelegeri! Ele sunt cauza tuturor necazurilor din lume, oftează impresionat Micuțul. Hai, fă-ți rugăciunea, ca să fim siguri că Sfântu’ Petru te va întâmpina bucuros!

– Nu știu nici o rugăciune! Nu sunt credincios! zbiară disperat Egon.

– Da, se pare că nu ești! Numai oamenii buni sunt credincioși, iar tu nu ești bun absolut deloc! zice Micuțul, împungându-l în ceafă cu țeava retezată a puștii sale.

– Atunci, roagă-te tu în locul lui! strigă Porta, încuind ușa dulapului în urma celor două parteneri ale lui Egon.

– Tatăl nostru, care ești în Ceruri - intonează Micuțul cu privirea ridicată spre tavan -, rămâi acolo unde ești și lasă-ne pe noi aici, jos, să ne rezolvăm treaba singuri, ca să-ți fie reputația neîntinată!

– Haide Egon, să facem o mică plimbare! spune Porta, aruncându-i un pardesiu. Îmbracă-te! Nu. putem să mergem cu tine pe străzile Berlinului îmbrăcat în lenjerie de damă. S-ar lua după noi cei din Brigada Moravuri!

– Și fără gălăgie, îl atenționează Micuțul cu asprime, în timp ce coboară scările. Dacă nu vrei să te trezești cu fuduliile îndesate pe gât!

Cu Egon între ei, se îndreaptă pe Friedrichstrasse către o mașină-amfibie a Ministerului de Război, pusă la dispoziția lor de către Oberfeldwebel Sally. Un Schupo privește cu interes cum îl împing pe Egon în vehicul.

– Dezertor? se interesează el, uitându-se la Egon cu dispreț.

– Da, răspunde Porta. Trebuie dus în fața plutonului de execuție. Așa se procedează în astfel de cazuri. Pe nemernicii care se tem să fie împușcați de inamic trebuie să-i lichidăm noi!

– Așa e corect, încuviințează îngâmfat omul din Schupo, vărându-și degetele pe sub centura bine lustruită.

– Vor să mă ucidă, zbiară Egon cu disperare, sperând într-o șansă de a scăpa.

– Execuție e cuvântul potrivit, îl corectează aspru polițistul din Schupo. Își pocnește tocul pistolului cu un gest semnificativ. Sper să te cotonogesc bine înainte să te-mpuște, ticălos, trădător ce ești!

– Nu, surâde Porta prefăcut, nu! În Armată nu se procedează așa. Suntem omenoși. Țintim la frunte. Și apoi, poc! Își duce mâna la marginea bonetei cu un gest nonșalant. Schupo îi răspunde la salut în maniera cazonă.

Pornesc din Friedrichstrasse cu viteză maximă.

– Îți promit c-o să ai parte de-o experiență unică, spune Porta, în timp ce merg spre Charlottenburg Chaussee. Vei fi prima persoană din lume care va cădea de pe Siegessäule⁴⁸.

⁴⁸ *Siegessäule* - Columna Victoriei - monument din Berlin.

– Hai să discutăm puțin, șoptește Egon fără vlagă. Voi nici nu știți prin ce perioadă dificilă am trecut eu. Voi aveți probleme doar din cauza războiului și, oricum, v-au ajuns!

– Las' că știm noi replică Porta, ținând volanul cu o singură mână. Grijile ne înveninează viața și sfârșim prin a le lua cu noi în groapă. Tipii optimiști ca mine reușesc să se mențină deasupra rahatului ăstuia. De cum am deschis ochii în Germania, am fost un om de afaceri respectabil și am făcut întotdeauna un negoț cinstit cu mărfurile care aveau căutare pe piață.

– De exemplu, intervine Micuțul sigur pe el, afaceri cu târfulițe, și n-ai cerut niciodată mai mult decât optzeci la sută. E foarte rezonabil!

– Iar tu, Egon, cred că ești scrântit, continuă Porta. Chiar dacă ai freză de civil, să nu-ți închipui că poți să mă dai gata!

– Tembel, asta e! zbiară furios Micuțul. Avea impresia că poate pune gheara pe ce vrea el și că ne poate trage pe noi în piept!

– E un șoc pentru tine, nu? Să te trezești că ne întoarcem la Berlin! spune Porta cu tristețe.

– Am fost întotdeauna cinstit cu prietenii mei, sughițe Egon nefericit. Vă rog, fiți înțelegători și hai să mergem înapoi la „Găina”. Dobânda vă așteaptă acolo. Totul e trecut pe chitanțe de plată. Poate s-a mai strecurat câte-o mică eroare de calcul, dar e scuzabilă, ținând cont de vremurile în care trăim. Nu e cazul să vă plecați urechea la tot ce se spune despre mine. Am un suflet bun. Aș merita mulțumiri pentru tot binele pe care l-am făcut eu oamenilor, dar n-am auzit niciodată vreun cuvânt de recunoștință!

– Nu meriți decât să ți se găurească țeasta, declară Porta, lovind volanul cu palma. De exemplu, știu foarte bine că tu ești cel care i-a venit de hac Hoțului de Biciclete și, tot din cauza ta, Charlotte Târfa s-a ales cu bibilica sfărâmată.

– Asta e o minciună sfruntată! protestează Egon, ducându-și mâinile la cap. Nu mi-am pătat niciodată mâinile cu sânge! Și le întinde spre Porta, acoperindu-i complet vederea, ca să-și însoțească pledoaria cu probe. Porta reușește cu greu să evite o femeie care vinde ziare, îmbrăcată în rochie albastră; îl copleșește cu expresii vulgare în limba lui Goethe.

– Ești prea laș și prea deștept să le faci chiar tu felul, surâde Porta. Piticul se ocupă de chestiile astea. S-au dus cu „Barza” la Charlotte și i-au spus c-o să-i arunce copiii pe fereastră dacă nu le dă șaizeci la sută din ce-a câștigat la „Bufnița”. Ea a refuzat, așa că s-au întors și au cotonogit-o puțin. N-au obținut nici așa parafele, fiindcă ea s-a gândit că Hoțul de Biciclete o să-ți vină de hac, rahat ce ești! Până la urmă, au fost aruncați pe geam, și ea, și puștii.

– Doar nu crezi c-aș fi în stare să fac o faptă atât de cumplită? întreabă Egon cu voce nesigură. Căutați-l pe Hoțul de Biciclete și-o să vă spună că toate astea nu sunt decât minciuni!

– Ai simțul umorului, râde Porta batjocoritor. Dacă o să-l mai vadă cineva pe băiatul ăla ieșind de la Moabitt, după sentința pe care a primit-o, atunci să știi c-o să aibă o barbă până-n pământ și peste nouăzeci și șapte de ani. Din câte am auzit, arată deja ca rezultatul încrucișării dintre Frankenstein și o mumie.

– Trebuie neapărat să mă ascultați, zbiară nerăbdător Egon. Ce aveți voi de-a face cu „Hoțul”? A fost un om îngrozitor și tortura femeii!

– Ce mai pălăvrăgești, îl întrerupe nervos Micuțul. Fii și tu o dată un adevărat german. Învață să privești moartea în față. Ești unul din vechea ceată SA⁴⁹ a Führerului și prin '33 umblai cu ciomagul în mână pe străzi.

– Eliberați culoarul când trece condamnatul la moarte, după cum spunea călăul, rânjește Porta, în timp ce virează spre parc.

– Nu e cazul să vă transformați în criminali doar de dragul meu, murmură

⁴⁹ SA - *Sicherheits Abteilung* - Detașament de Siguranță - prima gardă a lui Hitler (n.t.).

Egon. Glumeam când ți-am spus să nu mai ai nici o pretenție la bani. Ce, ți-ai pierdut simțul umorului? Trebuie să mai glumim și noi din când în când, în vremurile astea grele!

– Atunci n-ai decât să râzi, propune Porta. (Hohotește cu poftă.) Tocmai pentru asta ne și ducem la Siegessäule, ca să ne distrăm puțin. Eu și Micuțul am văzut de multe ori cum se poate muri rapid, dar n-am întâlnit pe nimeni care să pice din vârful Siegessäulei. Cândva, mi-ai spus că-ți dorești foarte mult să înveți să plutești. Acum te vom ajuta să-ți realizezi visul. Nu uita să întinzi brațele în lături și să le miști așa cum își mișcă pescărușii aripile. Noi nu facem decât să te ajutăm să pornești, dar îți promit că va fi un start fără cusur!

– Va fi o priveliște extraordinară, jubilează Micuțul. Doar șaiszeci și șapte de metri înălțime, și vei ateriza în mijlocul unui gazon de trandafiri!

– Șaiszeci și șapte și jumătate, îl corectează Porta. Dar nu uita să dai din picioare, Egon, fiindcă altfel ai să cazi cu capul în jos, și nu cred că sfecla asta sensibilă a ta ar putea suporta așa ceva!

– Da, Întinde-te așa cum se spune la cercurile de planorism, îl sfătuiește Micuțul. Folosește curenții ascendenți!

Un zgomot puternic îi curmă vorbele. Porta e aruncat brusc din vehicul și aterizează direct în lac. Rațele și lebedele se înalță în aer, fâlfâind din aripi agitate. Micuțul se rostogolește pe asfalt, dar se ridică imediat. Gonește pe iarbă, încercând să scape din calea amfibiei, care vine huruind și sfărâmându-se în urma lui.

Deasupra vârfurilor copacilor se ridică limbi lungi de flăcări, în clipa în care vehiculul ia foc. Porta iese la mal, înjurând atât de tare încât acoperă țipetele de protest ale lebedelor și ale rațelor.

– Viermele ăla blestemat, răcnește el, ne-a tras pe sfoară. Unde s-a dus?

– S-a urcat în taxiul care ne-a ciocnit, explică Micuțul, agitându-și nervos brațele. Îl văzusem acolo, cum ne pândește ca un borfaș. Credeam că așteaptă un client, dar apoi l-am zărit pe Piticul la volan; era însă prea târziu să mai fac ceva.

– Într-un fel, se poate spune că aștepta un client, mârâie Porta, scurgându-și apa din bonetă. Un client mai special!

– Eu cred că a avut un curaj nebun să lovească intenționat, în mijlocul parcului, o mașină pașnică din Armata lui Adolf! spune Micuțul furios. Pe toate indicatoarele scrie că viteza maximă admisă e de douăzeci kilometri la oră, și vine porcul ăla pitic cu o sută de kilometri la oră! Unde s-or fi ascuns blestemații de polițiști de la circulație tocmai când ai nevoie de ei? Nu sunt niciodată acolo unde trebuie!

– Asta chiar că le-ntrece pe toate! răcnește Sally, când ajung înapoi la Ministerul de Război și-i povestesc incidentul cu taxiul. N-ați auzit niciodată de dinamită? De ce nu i-ați băgat câteva în fund? Acum e clar un lucru: trebuie neapărat să-l omorâm pe șobolan, dacă vreți să rămâneți în viață! Oamenii lui vă caută în mod sigur peste tot ca să vă zboare creierii! Și voi stați degeaba, ca două mâțe vagaboande ude learcă, și vă uscați la radiatoarele guvernului! Of, ar trebui să... să... să... să vă scuip!

– Povestea asta se va termina dur de tot, mârâie Porta, cu o privire sfredelitoare. (Își mai stoarce o dată mantaua.) Pufarezu' o va păți rău pentru asta! Când noi am hotărât să cadă-n cap de pe Siegessäule, nu se poate să plece pur și simplu într-un taxi!

– Nu pricep cum de-au știut c-o luăm prin parc? se întreabă Micuțul cu o expresie mirată pe chip.

– Cele două pe care le-ați încuiat în dulap, îi explică Sally, făcând un gest amplu cu brațele în semn de dezgust, au auzit tot ce-ați discutat și au înțeles unde o să-l duceți. Nu trebuie să fii Einstein ca să pricepi un plan așa șubred. Materia cenușie din capul mare cât o baniță a! Piticului s-a pus puțin în funcțiune și, urmarea o cunoașteți foarte bine. Haideți, ridicați-vă fundurile de acolo și terminați odată ceea ce ați început. Egon va sta la „Cucuvea”, îndrugând verzi și uscate. Du-

ceți-vă prin curte, intrați pe fereastra pivniței și surprindeți-l pe la spate. E mai ușor așa! De-asta comisarii lui Stalin împușcă oamenii în ceafă, atunci când trebuie lichidați!

Porta își pune Naganul său preferat în tocul de sub braț. Își vâra în buzunar zece încărcătoare pline.

– Crezi c-ar fi mai bine să luăm o „pianină” cu noi? întreabă ei, vârandu-și P-38-ul într-un alt buzunar, de unde i-ar fi foarte ușor să-l scoată dacă ar interveni ceva neprevăzut.

– Nu, spune Sally hotărât. Vă aflați în Berlinul civilizat și oamenii nu acceptă indivizi înarmați cu mitraliere care să le spargă geamurile!

– Să mergem, face Porta încruntat. De data asta nu ne mai complicăm. Îl lichidăm așa cum se procedează cu hoții de cai din Texas!

– Aveți grijă, îi avertizează Sally, în momentul în care ies din încăpere. Puteți avea surprize. Țineți minte că Egon nu-i un țărănoi din Schleswig! E berlinez în toată regula și știe exact ce trebuie să facă pentru a rămâne în viață!

Când se furișează pe fereastra pivniței, Micuțul se înțepenește în cadru și Porta trebuie să folosească o rangă pentru a-l elibera.

Urcă încet pe scări până la primul etaj, de unde răzbat glasuri. Primele două camere sunt goale, dar în cea de-a treia e multă lume.

Egon stă în spatele unui birou imens, care-l face să pară și mai mic decât în realitate. E îmbrăcat în negru, cu o cămașă de-un alb orbitor, care, după părerea lui, se potrivește de minune cu bronzul său artificial. Are impresia că bronzul îi conferă unui bărbat un aer viguros. În stânga și-n dreapta lui, stau doi uriași din garda personală, care privesc cu atenție în toate părțile. În lumina chioară se mai observă două gorile păzind ușa de la intrare a restaurantului. Sunetele tobelor și ale saxofoanelor se aud de departe.

– Uau-uau! latră Micuțul aplecându-se spre Egon, arăți ca și cum ai fi nimerit într-un roi de viespi, dar poate că n-ai făcut totuși decât o mică plimbare cu taxiul în jurul Grădinii Zoologice!

– Ați vrut să mă omorâți, băieți! spune Egon calm, apăsând pe fiecare vorbă.

Îi suflă Micuțului fum în față, exact ca în filmele americane cu bandiți. Micuțul râde cu poftă. Simte că trebuie să facă asta ca să câștige un răgaz.

În scurt timp, încep să se petreacă atâtea lucruri deodată, încât, mai târziu, Porta va spune că a fost aproape ca la un cutremur. Toată banda sare pe ei. Una din gorile îl pocnește pe Micuțul peste față cu o scândură, atât de puternic încât aceasta crapă pe mijloc.

– Omorâți-l! poruncește Egon bucuros, lovindu-l pe Micuțul cu piciorul.

Cei doi haidamaci de lângă ușă îl înșfacă pe Porta și încearcă să-i zdrobească țeasta. Pumnii țâșnesc fulgerător prin aer și-l izbesc în față. Se răsucesc, dar în cădere atinge ceva moale. Una dintre gorile sare în lături urlând de durere, cu mâinile între picioare.

Micuțul se rostogolește ca o minge, apoi se ridică, înșfacă un scaun și-l lovește pe cel mai apropiat agresor. Scaunul se sfărâmă și gorila cade, cu un geamăt prelung.

Singurul om din garda personală a lui Egon care mai e în picioare se repede la Micuțul, agitând un ciomag. Micuțul se aruncă spre el cu capul înainte, cu tot avântul celor o sută treizeci de kilograme ale sale. Îi repede un șut în picior și se prăbușesc amândoi, asemenea coșului unui vapor care se prăvălește peste punte. Cu un pumn bine direcționat, Micuțul îi sparge agresorului laringele, ca pe o coajă de ou. Acesta cade grămadă pe podea cu un răcnet animalic. Ciomagul îi alunecă din mână.

Porta îl înșfacă și se repede cu o ploaie de lovituri asupra atacatorilor.

Îndată, Egon realizează gravitatea situației și, fiindcă nu e omul care se simte în largul lui când asistă la o scenă violentă, își ia pardesiul său negru, bine croit, și

iese în fugă din cameră.

– După el! strigă Porta, pocnindu-l pe unul din hăndrălăi cu ciomagul în cap, cu un gest aproape prietenesc.

– Mi se rupe inima, strigă Micuțul, amenințându-i pe cei din încăpere cu pistolul. De data asta vă iertăm, dar cândva tot o să vă mierlim pe toți. În general, omorăm numai atunci când suntem de comun acord că e necesar s-o facem. La pereți! Măinile sus și picioarele depărtate! Palmele mai sus! Se vede că n-ați fost niciodată la Hamburg. Îi controlează cu mâini sigure, golindu-le buzunarele de chei, bani, țigări, portofele și pistoale. Portofelele și le bagă în propriile buzunare, iar celălalte lucruri le aruncă pe fereastră. Iese pe ușă cu spatele, o încuie și împinge un scaun dedesubtul clanței.

Porta trece în goană prin restaurant, îmbrânțește în trecere un chelner și ieșe în stradă. Pornește pe drum, apoi se oprește. Se întoarce de unde-a venit, realizând că Egon ar fi putut fugi în direcție opusă.

Micuțul se năpustește pe poartă cu pistolul în mână și privește confuz în jur.

În spatele lui se aude un trosnet sec.

– Ți-arăt eu ție! zbiară August, unul din membrii gărzii personale a lui Egon. A reușit să evadeze și acum continuă urmărirea. Te fac praf! vociferează el, agitănd ciomagul pe care-l aruncase Porta, ca să demonstreze că vorbește serios. Un glonț şuieră prin întuneric. Omul se răsucesc, se izbește de ușa care cedează și cade cu o ploaie de cioburi și așchii de lemn. Se clatină o clipă, apoi se prelinge ușor pe poadea, ca un sac de grăunțe găurit.

– Ferește! strigă agitat. Porta, simțind cum se desprinde o siluetă întunecată din spatele unor lăzi de gunoi, care îndreaptă spre el ceva mare și negru. La lumina unei străfulgerări, observă că mâna care ține obiectul amenințător este murdară de noroi. Se aruncă în spatele unei stive de saci de cartofi, urmat imediat de Micuțul. O rafală străpunge aerul cu un scrâșnet ucigaș. Gloanțele le şuieră pe deasupra capetelor. Își pregătesc pistoalele. Silueta întunecată s-a evaporat. Totul pare liniștit. O liniște periculoasă. Se ridică amândoi, cu grijă, în picioare.

– La dracu'! înjură Porta. Nu ne iese nimic din tot ce încercăm să facem! Cine naiba era porcul de nazist care și-a permis să tragă în cadrele Armatei aflate în exercițiul funcțiunii?

– Cu neputință să fi fost Egon, își dă Micuțul cu părerea. Ăla s-ar frânge în două dacă ar trage cu un pușcoci de un asemenea calibru! Armele astea sunt numai pentru soldați și bărbați hotărâți!

O pornesc înainte, mergând precauți pe lângă pereții casei. Micuțul e gata să dea colțul tocmai în clipa în care o explozie înfiorătoare despică aerul nopții. Din cauza ecoului, pereții caselor de pe stradă vibrează, dar nimeni nu ridică nici măcar un colț de perdea pentru a vedea ce se întâmplă. Fiecare berlinez știe că orice curiozitate i-ar putea scurta considerabil viața. Dacă cel care ieșise la vânătoare nu era Gestapoul, atunci putea fi ceva și mai periculos. În orice caz, nu era indicat să fii martorul a ceea ce se petrece.

Cu pistoalele pregătite, Porta și Micuțul se furișează încet de-a lungul străzii. Cercetează fiecare mașină parcată, privind în interior, dedesubt și-n spatele ei. Ridică fiecare capac, al lăzilor de gunoi.

Micuțul distinge primul sunetul pașilor care aleargă prin întuneric. Imediat, zăresc o siluetă traversând strada în goană.

– Ia te uită! exclamă fericit Porta, apucându-și Naganul cu ambele mâini și ținându-l în fața sa, precum polițiștii din New York. Trimite, una după alta, cinci împușcături la un interval atât de scurt, încât pare să fi tras o singură dată. Nici un glonț nu-și atinge ținta, ceea ce-l nedumerește, fiindcă cei din poliția newyorkeză nimeresc întotdeauna fără greș.

– Cu un automat aș fi reușit! se înfurie el. Porcul ăla a scăpat fără nici o zgârietură. Așteaptă și-ai să vezi tu...

– Băiatul a făcut pe el de frică, zâmbește Micuțul disprețuitor, Fuge ca un iepure hărțuit de vulpe! Aleargă de colo-colo și nu ajunge nicăieri. Îl dăm gata! O să-l găurim imediat! Dacă îi iei pe toți la rând poți lichida o armată întreagă fără să te alegi cu nici o zgârietură.

– Treci tu pe trotuarul celălalt, ordonă Porta, eu o să merg tot pe aici. Cum îl zărim pe maimuțoi, îl azvârlim cu totul afară din Berlin!

– Nici băiatul ăla și nici altcineva nu sunt în stare să-mi vină mie de hac, chiar dacă ar încerca cu dinamită, spune Micuțul, dezvelindu-și dinții într-un rânj șchimonosit. Pe toți dracii, o să-i dau eu păgânului exact ceea ce merită!

Porta ocolește, asemenea unui buldozer, statuia sfărâmată din Fränkenstrasse și nimerește direct în brațele pistolarului, înarmat cu o pușcă-mitralieră! Nu se știe care dintre ei a urlat cel mai tare. Țipătul îl atenționează pe Micuțul, care traversează strada în goană, fără nici o ezitare. Geamurile magazinelor și panourile cu afișe din fața cinematografului dispar într-o ploaie de cioburi și așchii.

– Slavă Domnului că am antrenament din Rusia, mormăie Micuțul, aruncându-se pe burtă în mocirlă.

Pistolarul aleargă pe o alee îngustă. În spatele lui, Porta își ține Naganul îndreptat înainte. În fugă, sparge geamurile caselor și vitrinele magazinelor; din când în când, sare în țandări și câte un parbriz al unei mașini.

La capătul liniei de tramvai, Porta se oprește gâfâind, pentru a-i lăsa timp Micuțului să-l ajungă din urmă. Acesta se apropie în viteză și cizmele sale țintuite scot scânteie în clipa în care ating asfaltul.

– Isuse! chiuie el incitat când se oprește lângă Porta. Civilul ăla împruțit parcă avea terebentină în cur! Crezi că am reușit să-l atingem? Când l-am zărit în Bellevuestrasse, îi curgea sânge în noroi.

– Da, și eu am impresia că l-am nimerit, spune Porta, cu un licăr în ochi, cercetând strada de la un capăt la altul.

Ușile caselor se deschid încet; oamenii privesc afară cu teamă.

Dinspre Linkstrasse se aude, din ce în ce mai tare, sunetul unei sirene de poliție. Spre zona în care au început primele împușcături, se îndreaptă rapid lumini puternice.

– Rahații ăștia de la Schupo nu vin niciodată la timp când ai nevoie de ei, bombăne Porta, reîncercându-și Naganul. Fie ca Dumnezeu german să le cresteze fundurile cu un cuțit de lemn!

– L-ai recunoaște pe cel care a tras în noi? se interesează Micuțul. Erai atât de aproape de el, încât ai fi putut să-i atingi și hemoroizii! Chiar și o muscă, cu ochii ei mici, i-ar fi distins trăsăturile!

– E un tip poreclit Cremă și Căpșuni, răspunde Porta gânditor, suflând în țeava Naganului și încercându-l cu gloanțe dum-dum, crestate la vârf. După ce-o să-l lichidăm, i se va spune Terci de Fragi.

– De ce e poreclit Cremă și Căpșuni? întreabă Micuțul.

– Are părul roșu și fața albă. Arată ca și cum ar fi căzut în făină. E și cam prost, pe deasupra! spune Porta. Într-adevăr, porecla i se potrivește de minune!

– E cam țicnit, reflectează Micuțul, întinzându-și gâtul să privească de-a lungul străzii. Să alergi pe drumurile publice și să tragi ca un dement în oamenii care-ți ies în cale! Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că are rahat între urechi, iar creierul îi este îndesat în bășănău!

Porta își ridică îngândurat boneta și se scarpină în cap, cu cătarea pistolului.

– Hai să ieșim în Koesterstrasse. Dacă nu mă-nșel, cred că se-ndreaptă spre docuri ca să-și găsească o ascunzătoare printre baloturi.

Cum ajung în Hafenplatz, o ploaie de gloanțe se abate asupra lor; împușcăturile vin din celălalt capăt al străzii, zgâriind pereții. Le cade în cap ciment și praf de mortar.

P-38-ul Micuțului bubuie, smulgând o cărămidă dintr-un perete și spărgând un geam. Cioburile cad în interior și-i rănesc pe cei din încăpere.

– Ieși de-acolo, căpșună imputită ce ești! zbiară Porta înnebunit de furie. Trage câteva focuri atât de repede, încât Naganul din mână sa pare o pușcă-mitralieră.

– Ridică-ți puțin capul, ca să te putem ochi! răcnește Micuțul, arzând de nerăbdare. Își reîncarcă P-38-ul.

Din nefericire pentru el, pistolarul își pierde cumpătul. O ia la goană prin piață, se cațără pe un gard înalt și cade pe partea cealaltă, în niște lăzi cu gunoi, se aude un zgomot infernal, de parcă cineva trage cu un P-38 în niște obiecte de portelan.

– Căpșuna aia acră a pățit-o sigur de data asta, jubilează Micuțul. Sare peste gard ca un atlet la Jocurile Olimpice și se prăbușește într-una din lăzile cu gunoi. Mârâind furios, își scoate capul peste marginea lăzii, când, la câțiva metri depărtare, îl zărește pe „Căpșună” care stă pe un sac de ceapă și-și izbește de zor automatul. Încărcătorul e blocat și nu poate băga cartuș pe țeavă.

– Isuse Hristoase! exclamă el disperat, aruncându-și cât colo mitraliera Sten⁵⁰. Acum însă funcționează și întregul încărcător se golește dintr-o rafală. Gloanțele ciuruiesc acoperișurile caselor.

Porta își înalță precaut capul peste gard. Observă totul dintr-o singură privire. Sare pe cealaltă parte și trage, înainte de a atinge pământul cu picioarele. Gloanțele șuieră și ricoșează în jurul „Căpșunei”, care se aruncă la pământ, urlând terorizat. Are senzația că a murit deja.

Totul s-a terminat. Porta și Micuțul se află lângă el, amenințându-l cu pistoalele.

„Căpșună” închide ochii și așteaptă să fie împușcat. Spre surprinderea lui, nu se întâmplă absolut nimic. Dacă ar fi fost în locul lor, i-ar fi împușcat demult. Știe din proprie experiență că e mai sigur să procedezi astfel.

– Asta e tot ce-ai fost în stare să ne arăți? întreabă Porta pe un ton dezamăgit, lovindu-l cu piciorul. Hai, ridică-te, „Căpșună” verde ce ești și spune-ne unde s-au ascuns Egon și Piticul! Nu încerca s-o faci pe prostul. N-o să ne lăsăm duși de nas de o poamă stricată ca tine. Dacă-ți deschizi gura asta imputită să-i avertizezi, o să-ți împrăștiem creierii pe zidurile de la Moabitt! Și când îți vom da drumul, ai grijă să te-ndrepti spre soare-apune, *panimaieși*!

– De ce să nu-i facem felul după ce ne conduce la ascunzătoarea lui Egon și a Piticului? întreabă trist Micuțul.

– Ești genul de tip afemeiat care se dă în vânt după muieri cu cizme de călărie, nu? întreabă Porta, împungându-l pe „Căpșună” cu țeava pistolului în coaste, pentru a-i stimula activitatea cerebrală. „Căpșună” mișcă din cap ca o oaie, ștergându-și mizeria de pe față. Micuțul răsturnase peste el lada cu gunoi.

– Dacă nu faci tot ce vrem noi și nu ne spui adevărul - chirăie vesel Porta, amenințându-l cu degetul - n-ai să mai ai ocazia să vezi vreodată o pereche de cizme de călărie în picioarele vreunei femei. Ultima pereche de încălțăminte pe care o vei avea va fi făcută din betonul pe care ți-l vom lipi de picioare, înainte să te aruncăm de pe unul din podurile de peste Spree. Și acum, unde-l găsim pe Egon și pe peștele ăla care face comerț cu târfe?

„Căpșună” se uită îngrozit în jurul său. ca un om care e gata să se înece și caută înnebunit țărnul. Nu întrezărește nici o scăpare și consideră că ar fi mai înțelept să-i destăinuie lui Porta, adevărul și, apoi, să spere ca Egon să fie împușcat înainte de a descoperi cine l-a turnat. Inspiră adânc de câteva ori și se străduiește să-și întipărească pe chip o expresie de om cinstit.

– Egon și Piticul sunt la îngrijitorul ăla nebun de la Grădina Zoologică și aș-

⁵⁰ Sten - armă automată de fabricație engleză (n.t.).

teaptă să fiți împuşcați! şopteşte el pe un ton conspirativ, privind speriat în toate direcțiile.

– Vorbești cumva de nebunul care cumpără tot felul de animale moarte și apoi le împăiază? îl iscodește Porta în continuare, trăgându-i câteva palme ca să-i limpezească mintea.

– Da, da! răspunde „Căpșună”. Rămâi încremenit când intri prima oară la el. Le-a umplut cu mecanisme de ceasornic și acum urlă și se mișcă, ca și cum ar fi vii!

– Egon și Piticul vor rămâne șocați când vor da ochii cu noi, rânjește încântat Micuțul.

– Să mai stai aici o jumătate de oră după ce plecăm! îl avertizează Porta, în timp ce sar gardul. Dacă nu, o să te alegi imediat cu un glonț în țeastă!

Se furișează prin grădină până la casa îngrijitorului.

Când ajung la ușă, sunt uzi learcă, pentru că au căzut într-o piscină în care îngrijitorul spală animalele moarte, înainte de a le împăia. Îi întâmpină o menajeră obeză care întredeschide ușa, dar nu scoate lanțul de siguranță.

– Bună ziua, doamnă, începe Porta, zâmbindu-i și salutând politicos.

Femeia își încrețește fruntea, privind cu suspiciune spre pistoalele pe care le au în mână.

– Ce doriți dumneavoastră? întreabă ea cu un glas „prusac”. Îngrijitorul-șef e într-o conferință și nu vrea să fie deranjat.

– Sunt fratele lui; am venit în vizită, minte Porta cu nerușinare.

– Fratele lui? întreabă ea cu o evidentă reticență. N-am știut că îngrijitorul-șef are un frate. Vă numiți tot Taut?

– În general, frații poartă același nume, surăde prietenos Porta.

– Dă-te la o parte! rage Micuțul, pierzându-și brusc răbdarea. (Proptește țeava pistolului în gâtul femeii.) Sau poate vrei o pastilă de plumb care să-ți găurească stomacul?

– Of, Doamne, nu! bolborosește ea, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Scoate lanțul de la ușă și ține-ți gura! N-o să ți se întâmple nimic, spune Porta. Nu vrem să-i facem nici un rău unei doamne atât de drăguțe ca tine; ar fi regretabil și le-ar provoca celor de la Asigurări o grămadă de necazuri.

Cu mâini tremurânde, menajera scoate lanțul și se îndepărtează din cadrul ușii.

– E mult mai bine așa, rânjește Micuțul. O împinge în baie și încuie ușa.

Încep să umble prin casa îngrijitorului-șef cu agilitatea unor feline care-și urmăresc prada.

Micuțul e în plină criză de nervi și se manifestă violent. Ar fi în stare să treacă și prin zidul de beton, numai să-i prindă mai repede pe Egon și pe Pitic. Caută pe sub toate canapelele și prin dulapuri. Micuțul deschide chiar și ferestrele ca să se uite în grădină.

Îi descoperă la primul etaj, împreună cu îngrijitorul nebun și cu două prostituate. Femeile stau fiecare pe câte o canapea și fac niște lucruri care l-ar determina pe orice cenzor de film să leșine imediat.

Piticul ține în mână un pistol, aproape la fel de mare ca și el.

– Stați că trag! croncăne, agitând pistolul de colo-colo, de parcă ar goni găini-le dintr-un strat de flori.

– O să faci pe tine, râde Micuțul. (Îl înșfacă de piept și-l ridică într-o singură mână.) Între noi fie vorba, s-ar putea spune că ți-ai prins boășele într-o cursă de șoareci.

– Aruncă-l pe fereastră cu capul înainte! ordonă Porta ferm.

– Cât de departe să-l arunc? întreabă Micuțul, spărgând geamul cu capul Piticului. Cioburile de sticlă se împrăstie pe cimentul de dedesubt.

– Cât de departe poți, dar fă în așa fel încât să cadă pe o piatră mare și ascu-

țită, mârâie Porta. Micuțul îl ridică pe Pitic deasupra capului și se dă un pas înapoi ca să-și ia avânt.

Târfele încep să scâncească.

– Adio, mădular de pigmeu ce ești! mugește Micuțul și-l azvârle pe fereastră.

Piticul cade în grădină cu rama ferestrei cu tot. Se prăbușește cu un bubuit asurzitor, dar nici vorbă să moară. Dimpotrivă, țâșnește ca o săgeată printre tufe și dispăre într-o clipă, după ce face, fără să vrea, o baie în piscina în care îngrijitorul spală animalele moarte.

– Și-acum, ți-a venit și ție rândul, răcnește Porta. Cu o mișcare sigură, strecoară un laț în jurul gâtului lui Egon.

Fata îmbrăcată în rochie neagră trece la atac. Sare în spinarea lui Porta și-i înfige dinții în ureche. Cu un țipăt scurt, acesta îi dă drumul lui Egon.

Pufarezu' tocmai iese pe ușă, în clipa în care Micuțul îl înșfacă. Se rostogolesc strâns înlănțuiți pe scări, cu un zgomot infernal. Se izbesc de un urangutan împăiat, al cărui mecanism se pune în funcțiune. Acesta își deschide gura imensă și roșie și își mișcă brațele într-o parte și-n alta.

Micuțului nu-i vine să-și creadă ochilor. Băjbâie în căutarea pistolului, țipă îngrozit, sare în sus ca o pisică pusă pe jăratec, apoi sare pe fereastră și fuge împleticindu-se prin câteva băltoace. Împrăștiind în jur apă și noroi. Trece din nou prin piscina îngrijitorului, fără să-și dea seama.

Egon zace cu fața în jos; se răsucesc cu greu să vadă unde a dispărut Micuțul. Dar în loc să-l descopere pe Micuțul, observă un monstru păros care se apropie de el, înclinându-se într-o parte și în alta; din gura roșie, larg-deschisă, i se zăresc colții imenși, galbeni. Rage înfricoșător. Egon, care s-a ridicat pe jumătate cu intenția de a fugi, se prăbușește din nou, leșinat. Își revine însă imediat, în momentul în care monstrul cu blană portocalie și cu ochi strălucitori se prăvălește peste el. Încearcă să scape, dar paralizează din cap până-n picioare când colții acestuia îi ating obrazul. Urlă de două ori; cel de-al doilea urlat îi scapă când simte că i-a intrat capul în gura deschisă a maimuței. E ultimul lucru pe care-l mai simte în viața sa scurtă și agitată. Inima îi cedează complet și se sufocă în câteva spasme.

– La dracu'! strigă Porta, scuturându-se ca s-o arunce din spinare pe fata îmbrăcată în negru. Ar fi bine s-o ștergem de-aici cât mai repede. Sunt convins că țărănoii care-au venit la oraș să se distreze s-au și îmbulzit pe stradă să vadă spectacolul. Au auzit că în casă are loc o „scenă berlineză”. Cei de la Schupo vor. fi aici într-o clipă și, din câte știu, băieții ăștia folosesc pistoale!

– Or să ne-mpuște? întreabă în cor cele două femei.

– Punem pariu că da, răspunde Porta.

Le înșfacă și le trage după el până în stradă, unde reușesc să se amestece printre spectatorii care așteaptă curioși urmarea. Parc-au aterizat aici direct din Silezia sau Westfalia.

– Maică, măicuțiță! țipă Porta, inspirând adânc, în vreme ce șade în biroul lui Sally, ceva mai târziu. Acum trebuie să mă destind puțin, ca să fiu în stare să judec din nou ca un om zdravăn.

– O să-l zbor pe Piticu-ăla nenorocit, promite Micuțul, care stă, ca de obicei, tolănit pe podea cu fața în jos. Nu-l putem lăsa pe ăsta, cu mintea unei gorile care la naștere s-a pocnit cu capul de-un copac, să scape și să ia totul cu el.

– Mai întâi, avem nevoie de niște pușcoace noi care să nu poată fi dibuite, spune gânditor Porta, scărpinându-se pe pieptul său de găină. Doar n-oi avea iarăși păduchi?! se întreabă el, uitându-se pe sub uniformă.

– La ce-ți trebuie pușcoace noi? întreabă Micuțul contrariat. Cu astea trebuie să te obișnuiești mai întâi. Eu am tunul meu cu care pot lovi o muscă între ochi, într-o noapte neagră ca smoala.

– Ești mai prost decât în ziua în care te-ai născut, strigă iritat Porta. Omule, nu pricepi că dacă nu te afli pe câmpul de luptă și vrei să împuști pe careva, trebu-

ie să-ți faci rost de-o asemenea armă încât să nu te dibuie pe urmă și să scapi de probleme sau întrebări neplăcute? Dacă ești prins și procurorul dovedește că pistolul pe care l-ai folosit ca să-i zbori țeasta cuiva e al tău, să știi că ar fi mare minune dacă jurații nu te-ar găsi vinovat. Deci, trebuie să punem mâna pe niște pocnitori care să aparțină altcuiva și care să nu ne dea în vileag.

– Pot să fac rost de așa ceva foarte ușor, rânjește fericit Micuțul. E simplu ca bună ziua. Le iau de la băieții care fac de gardă aici. Tot armamentul lor e agățat în cârlige. N-avem decât să ne ducem și să luăm tot ce ne trebuie!

– Nici vorbă! protestează Sally șocat, sărind de pe scaunul său ofițeresc. Nu cu armele de la Ministerul de Război! Blazonul nostru este destul de pătat și așa!

– Bine, atunci o să mă duc în Prinz Albrechtstrasse, declară Micuțul nepăsător. Cunoscut acolo un tip foarte iute de mână. Când sticleții de la Alex vor descoperi că Piticul a fost lichidat cu arme de la SD, vor crede că-i vorba despre o execuție legală și vor lăsa baltă orice fel de anchetă!

– Nu sună rău, admite Porta, pe un ton admirativ, Sally e gata să facă un atac de cord când îl vede pe Micuțul întorcându-se cu trei pistoale de buzunar Walther 7,65 pe care le-a luat de la Cartierul General al Gestapoului din Prinz Albrechtstrasse.

– Cum ai reușit să le scoți? întreabă el uluit. Nu te-au controlat la ieșire?

– Ți-am spus că am acolo pe cineva iute de mână, răspunde Micuțul disprețuitor.

– Poate chiar pe Himmler în persoană, nu? întreabă Porta cu un zâmbet șiret.

– Îl știu și pe el, rânjește Micuțul bucuros, dar, din fericire, el nu mă cunoaște. Cât am stat acolo, am umflat și o groază de „verdețuri” care l-ar pune pe jar chiar și pe-un eunuc, continuă el, scoțând din buzunar o cutie plină cu pilule verzi.

Porta și Sally iau fiecare câte două, iar Micuțul ia trei. Uriașul spune că se simte puțin cam trist și atunci se consolează, împreună, cu whiskyul lui Sally.

– ”Verdețurile” astea sunt extraordinare! spune Porta. Încep să-și facă efectul în timp ce-ți alunecă pe gâtlee. Nu știu cum se face, dar mă simt ca o divizie Panzer cu armament auxiliar, gata să facă un sătuc una cu pământul. Dacă și azi scapă, Piticul o să fie mai mult decât norocos. Aș vrea să dau ochii cu ăla care-ar face greșeala să comenteze ceva când se va auzi că a mierlit-o.

Vânturându-se prin Berlin, intră și la „Porcul de aur”, dar pe Pitic nu-l văzu-se absolut nimeni de la o vreme încoace.

– De obicei, e foarte multă agitație în localul ăla, spune Porta în vreme ce traversează Gendarmenmarkt. Acum câțva timp, la o petrecere de Crăciun, un șofer de la Siemens a rămas olog, iar alți doi colegi de-ai lui tuciurii au fost omorâți. Am auzit că a fost o sărbătoare de Crăciun pe cinste. Că veni vorba, cârciuma a fost închisă timp de trei luni. A venit un comisionar gras, care vinde porci, și le-a spus: „Băieți, închidem chiar acum!”

– Și chiar au închis? întreabă Micuțul uimit.

– Au fost obligați, surâde Porta. Comisionarul îi luase cu el pe toți copoii de la Schupo, cu pistoale cu tot!

Se duc apoi și prin alte localuri. La „Piciorul de lemn”, întâlnesc o cunoștință de-a lui Porta, un bărbat care stă la bar, pe un scaun înalt; poartă pălărie, haină de blană și ochelari de soare, deși înăuntru e întuneric și cald.

– L-ai văzut pe Pitic? șoptește Porta pe un ton conspirativ.

– Nu te mai cunosc, spune Ochelari de Soare, ai făcut-o lată la Berlin. Și pentru a se face mai bine înțeles, își strecoară mâna pe sub haină.

Urmează o bufnitură infundată. Ochelarii și pălăria zboară până-n tavan, iar proprietarul lor se învârtește într-unul din compartimentele ușii rotative. Micuțul îi dă un șut în fund.

– Și el e un membru al „Cercului”, aruncă Porta sfidător.

– „Cercul”? întreabă Micuțul neîncrezător.
– Da, „Cercul”. Toți membrii sunt în spatele gratiilor de ce! puțin trei ani.
– Îl cauți pe Pitic? întreabă o prostituată îmbrăcată în roșu.
– N-oi fi vreo ghicitoare în stele? râde Porta.
– Dă o raită pe la „Travestitul”, zâmbește ea prosteste, clipind des din genele false, cu intenția de a-l fascina.

– Ciudat, tocmai la „Travestitul”, spune Porta gânditor, în timp ce se întorc pe Gendarmenmarkt. De obicei, pe-acolo se perindă numai idioții fără fudulii, care poartă tocuri și duhnesc a parfum de târfă.

Piticul e acolo. Stă în capătul opus al încăperii. Tocmai își stinge țigara pe sânul unei prostituate, pentru a-i aminti ca data viitoare să dea banii pentru protecție.

– Muream de nerăbdare să te întâlnesc din nou, șoptește Porta, apropiindu-se încet de el și împungându-l cu un cuțit de luptă în ceafă.

Piticul țipă și cade de pe scaunul de la bar. Se izbește cu capul de perete, se ridică și iese în goană pe ușă, când se pomenește cu Micuțul lângă el. Țipă din nou și se aruncă cu capul înainte printr-o fereastră închisă, fără să țină seama că se prăbușește de la o înălțime destul de mare.

„Buf, buf!” răsună Waltherul cu amortizor al Micuțului.

– Te las să te culci cu mine o săptămână întreagă fără să-mi dai nici un sfânt dacă-i zbori boășele gunoiului ăluia sadic, îi promite fata pe care Piticul a folosit-o drept scrumieră.

– Să mă culc cu tine? rânjește Micuțul, mișcând din urechi. Te-nșeli. Am fost în spital și n-am nevoie să dorm o săptămână de-acum încolo!

– Ești o fată simpatică, spune Porta galant, strecurându-și mâinile între picioarele ei. Pentru o fată așa drăguță ca tine, chiar și bătrânul Ulise ar fi meritat să rătăcească pe mare. Se apleacă pe fereastră. Unde naiba o fi pigmeul?

– O să-l găsiți la Tiergarten, spune o fată îmbrăcată cu niște ciorapi argintii și cu o jartieră prinsă pe pulpă. Când dă de bucluc, se duce întotdeauna să se ascundă la unul din paznici. O să nimeriți sigur. E o casă rotundă, albă; o s-o vedeți imediat ce intrați în parc, acolo unde începe terenul de călărie și unde putea a balegă de cal!

– Zburăm, strigă nerăbdător Porta, coborând scările din două salturi. Micuțul vine ca o avalanșă în urma lui.

Un proxenet, care stă în pragul ușii supraveghindu-și fetele, e îmbrâncit cât colo și e călcat în, picioare.

– Au venit rușii? zbiară el derutat, uitându-se lung în urma lui Porta și a Micuțului care aleargă urlând pe stradă.

Când ajung la Tiergarten, îl zăresc la câțiva metri depărtare pe Pitic. În aceeași secundă, îi observă și el; ținând îngrozit, o rupe la fugă pe alee, lăsând în urmă un nor de praf. Dar apoi, dintr-o eroare tactică, intră în turnul de apă.

– L-am prins, chicotește Porta. Vom vedea cum cade cineva de la o înălțime foarte mare. E mai bine aici decât pe Siegestäule.

Micuțul privește în sus.

– E al dracului de înalt, spune el încântat. După ce-o să cadă de-acolo, n-o să mai plece doar amorțit, ca altă dată. Dar dacă nu sare? Ar trebui să sară peste balustradă, dar el e atât de pipernicit încât n-ar putea s-o atingă nici dacă s-ar ridica pe vârfuri, cu mâinile întinse!

– Nu vrem să-l supunem la eforturi prea mari, spune Porta. O să-l ridicăm noi! Rânjește încântat, închipuindu-și cum zboară Piticul din vârful turnului de apă.

Deschid cu forța ușa de fier; zgomotul răsună în interiorul turnului goi. Piticul fixase o lopată sub clanța ușii. I se aud pașii, duduind pe treptele metalice.

– Se grăbește să ajungă sus, râde Porta.

– O să se grăbească și mai tare în cădere, răspunde Micuțul cu Un rânjet larg. Nu-i așa c-ar fi plăcut să-l vedem pe nenorocitul ăla mic plonjând ca o bombă anglo-americană drept pe Cartierul General al Fűhrerului?

Ajung la ultimul etaj, unde-l găsesc pe Pitic scâncind și urlând de frică. Fac de patru ori înconjurul platformei fără să-l prindă, apoi Porta se întoarce și o ia la goană în sens opus, ciocnindu-se cu Piticul.

– Până aici ți-a fost, iubitele, jubilează Porta, întinzând mâna să-l apuce de gât.

– Nu, nu! zbiară Piticul, făcând un salt înapoi și lovindu-l în față pe Porta cu cizma sa patruzeci și șapte. În timp ce acesta se ghemuiește, înnebunit de durere, Piticul îi trage un cap; se înclină, intră între picioarele Micuțului și-l izbește cu un șut teribil în regiunea sensibilă.

Micuțul urlă cât zece, ducându-și ambele mâini la prohab.

– Te-ai distrat destul, răcnește Porta, ochindu-l cu pistolul pe Pitic. Trage de trei ori la rând, fără să-l nimerească.

Piticul se suie pe balustradă și rămâne acolo, clătinându-se periculos câteva clipe. Porta coboară pistolul și-l privește cu gura căscată pe omul acela mic, care stă pe muchie, mișcându-și brațele să-și mențină echilibrul.

– Sfinte Isuse! exclamă Micuțul, uitând de durere. Pigmeul ăla nenorocit nu-și dă seama ce distanță mare e până jos!

– Maica Domnului! chiuie Piticul disperat. Se înclină pe spate, dar își recapătă echilibrul dând din mâini.

– Dacă și după asta scapă, ar fi foarte bun într-un spectacol, spune Porta gânditor. Oare nu-l putem vinde vreunui circ ambulant?

Micuțul întinde o mână să-i dea brânci Piticului, dar, tocmai atunci, o rafală de vânt îl dezechilibrează. Se apleacă și rămâne o clipă într-o poziție incredibilă, după care întinde mâinile înainte, dar nu se poate apuca de nimic.

Se clatină și se pierde în ceață.

Porta și Micuțul se apleacă peste marginea balustradei și-l privesc cum cade.

– Fălfăie din mâini, zbiară Micuțul, așa cum fac pescărușii! O să aterizezi lin și n-o să-ți spargi țeasta!

Un Schupo, care discută la poartă cu un paznic despre înaltă trădare, își ridică privirea și-l vede pe Pitic în cădere. Geme înfundat și i se înmoaie picioarele. Pentru curajul dovedit în unitățile de sticleți de la sfârșitul anilor douăzeci, fiind unul dintre cei mai buni mânuitori ai bulanului și ai patului de armă, i se spunea Peter Curajosul.

Paznicul parcului se aruncă la pământ în spatele unei lăzi de gunoi, crezând că Piticul e un nou tip de bombă inventat de inamici. N-au mai rămas din el decât cizmele numărul patruzeci și șapte, care se zăresc prin acoperișul spart al unui Volkswagen cenușiu, aparținând organizației Todt. Rămășițele trupului său, amestecate cu volanul și schimbătorul de viteze, sunt improșcate pe cutia cu scule.

– Imaginează-ți, a făcut-o singur, strigă Porta în timp ce aleargă nebunește pe scări, împreună cu Micuțul. Suntem complet nevinovați!

– Avem mâinile la fel de curate ca și macaronarul care l-a țintuit pe Isus pe cruce, croncăne Micuțul. Aleargă atât de repede, încât se împiedică în propriile-i picioare.

Câteva minute mai târziu, încep să zbârnăie telefoanele de la Alex Station. Comisarul Schultze „Crimă”, a cărui poreclă se datorează faptului că a fost adjunctul Brigăzii Criminalistice, nu-și crede urechilor.

– Ce-ai spus? S-a aruncat din turnul de apă și s-a prăbușit peste unul dintre vehiculele Vaterlandului? Probabil că era străin sau jidan. Nici un neamț autentic n-ar putea fi atât de prost. Adunați rămășițele. Vreau să văd despre ce e vorba. So-sesc imediat acolo!

De îndată ce ajunge, „Crimă” Schultze îi arestează pe Peter Curajosul și pe

paznicul parcului fiindcă nu l-au oprit pe nebun să sară din turn și să strice un bun ce aparține guvernului.

Când află că Piticul e cel care a căzut din turn, „Crimă” își aprinde un trabuc și începe să se gândească la o sumedenie de lucruri. „Porcul ăla mic a fost împins de-acolo”, își spune el, suflând un nor de fum cenușiu. „Dacă aș ști cine a făcut-o, l-aș felicita și i-aș oferi unul din trabucurile mele braziliene. Aerul din Berlin a devenit mai respirabil de când a dat aschimodia aia ortu’ popii”.

Succesul „misiunii” e sărbătorit în biroul lui Sally.

– Căderea asta de la șaptezeci și cinci de metri și jumătate, râde Micuțul din inimă, o să ne rezolve toate necazurile. Toți se vor înghesui să-și plătească datoriile! O s-avem atâția bani gheață încât nici n-o să-i putem număra!

– Grăbiți-vă și adunați-vă banii în timp util, îi sfătuiește Sally, privindu-l fix pe Porta. Duminică va trebui să vă întoarceți pe câmpul de luptă. Nu vă mai pot ascunde la mine. Au dat deja de urma unei pocnitori și au început să pună întrebări incomode. Trebuie să vă luați tălpășița înainte ca cei de la Gefepo⁵¹ să preia cazul de ia Kripo. Șeful nostru, un Oberst cu țărâțe în cap, se pare că-și pune creierul în funcțiune pentru prima oară în ultimii zece ani. M-a sunat, nu demult, să mă întrebe dacă nu cumva vreunul dintre oamenii mei a împușcat pe cineva de curând.

– Binecuvântate fie roadele pământului! intonează solemn Micuțul. Își îndeasă în gură un copan mare de gâscă și-l înghite cu o dușcă de vin roșu.

– Și toți cei care se bucură de ele! continuă Porta, în timp ce ia din farfurie un pumn de prune uscate.

– Amin, suspină Sally, bând o gură de vin direct din sticlă.

⁵¹ *Geheime Feldpolizei* - Poliția secretă de teritoriu (n.t.).

*„Râsul tău este un nesfârșit cântec,
Și moartea te-a găsit vesel și optimist.”*

SIEGFRIED SASSON

Când se trezește, Porta se simte de parcă i-a explodat o grenadă în cap. Privește amețit în jur. Se află într-un dormitor straniu, în care toate lucrurile sunt roșii, culoarea lui preferată. Descoperă uimit că lângă el stă întinsă o brunetă, cu ochi migdalați.

– Ce dracu, am murit și am ajuns în rai? zbiară el. Treptat, se dezmeticește și începe să judece ca un adevărat soldat. Se scoală din pat, ridică sticla de vodcă și soarbe două înghițituri lungi.

„Trăiești, își spune el. Nu ești în rai. Te afli în bordelul Natașei Grasa și ai plătit cinci sute de Reichsmark pentru patul ăsta, inclusiv serviciul”. Își caută, băjbâind, portofelul. Nu-l găsește. „Raiul e un loc al naibii de scump”, gândește el. Se apleacă din nou după sticla cu vodcă.

Fata cu ochii migdalați se trezește și privește mirată, că și cum s-ar întreba ce caută în patul ei bărbatul acela gol, cu boneta pe cap. Se întinde și cască.

– Ghermanski, dacă vrei s-o punem, hai s-o facem acum! Ai plătit numai până la ora opt. Mai ai un sfert de oră și pe urmă va trebui să-ți iei tălpășița. Panimaieși, domnule soldat neamț?

– Mă doare capul, răspunde Porta. Oricum, mulțumesc pentru ofertă!

– Dacă nu vrei, spune fata, întorcându-se într-o rână, lasă-mă să dorm. Când te cari, să-nchizi ușa după tine, domnule ghermanski!

MECIUL DE BOX

Nu-ncape îndoială unde ne aflăm, face Micuțul cu un râs chinuit. Va să zică, asta-i Rusia! Tocmai mi-am găsit primul păduche. Sărmanul de el, e mort. N-a avut noroc!

– Ești băftos, rânjește Porta, colonia care s-a aciuuit pe mine e din cale-afară de vioaie.

– Și eu credeam că-s norocos, oftează Micuțul abătut, dar au venit opt sute de amici de-ai lui la înmormântare și se pare că s-au hotărât să se stabilească aici.

– M-am cărat, anunță Porta. Am treburi mai importante decât să stau și să discut despre funeraliile unui păduche.

Se oprește după o clipă și cercetează curios o pancartă mare, de un galben strălucitor, pe care stă scris cu litere de-o șchioapă:

GEHEIMES SÖNDERKOMMANDO IV/3 z.b.V.
INTRAREA PERSOANELOR NEAUTORIZATE
STRICT INTERZISĂ

Ca de obicei, Porta e ferm convins că el e autorizat. Pășește țănoș și salută în trecere pisica preferată a mecanicului-șef Wolf. Animalul tocmai a fost înaintat la gradul de Unteroffizier și șade pe radiatorul unui vehicul al Armatei, spălându-se de zor. Porta trece printr-un coridor lung și îngust și se oprește în fața unei uși masive cu o plăcuță albă:

BIROUL DE COMANDĂ
INTRAREA STRICT OPRITĂ

Ciulește urechea, apoi trosnește ușa de perete cu piciorul și intră. Se află într-un birou spațios, mobilat cu gust, care l-ar face și pe-un general prusac de viță nobilă să-și lingă buzele de poftă.

– Ce dracu mai vrei și tu? se rățoiește mecanicul-șef Wolf, împăratul neîncoronat al proviziilor și echipamentului Armatei. (Stă proțâpît în fața unei oglinzi imense, admirându-și propria imagine.) Nu vezi că tocmai dădeam să ies? spune el, lipsit de amabilitate, în vreme ce-și toarnă o jumătate de sticlă cu apă de colonie peste părul negru, strălucitor. (Rânjește și-și admiră coroanele din aur ale dinților.) Cum de-ai intrat? întreabă el, vădit nemulțumit. N-ai văzut semnele alea cu „Intrarea *strict* oprită”?

– Cum am intrat? zâmbește Porta zeflemitor. Pe ușă, se-nțelege. Cum credea? Ce te dai atîta cu „Vis de tîrfă”? Ai pornit-o nițeluș după găurică rusească, ai?

– Ca să nu te miros pe tine, putoare! răspunde Wolf acru.

– Ești un tip bine, îl fletează Porta. Vrea să pocnească din degete, dar nu reușește.

– Cred și eu, face Wolf cu superioritate. Doar nu vrei ca un mecanic-șef ca mine să arate ca adunătura voastră de scursori ale societății, ce-ți închipui tu?

– Asta-i părerea mea, zâmbește Porta fals, ținînd-o pe-a lui. (În realitate, e convins că Wolf arată în ochii întregii lumi ca o maimuță urlătoare.) Ești o persoană extrem de elegantă. Să știi că mirosul tău de trandafiri se simte de la zece kilometri, cu vîntul în spate. Nimeni nu ți-ar pune la îndoială siguranța de sine.

– Ai dreptate, răspunde Wolf, neascunzînd faptul că admirația fățișă a lui Porta îl încîntă peste măsură. Dacă vrei să atingi culmea pe care se lăfăie la soare ai putred de bogați, trebuie să degaji o aură de respect. N-are rost să umbli ca unul care-mpinge tot timpul butoaie cu benzină de colo-colo, așa cum arăți tu. N-o să ajungi departe. Clasă, pricepi? Clasa e totul. Dacă ai așa ceva, prostănacii te vor pupa și-n fund.

– Just. admite Porta șiret. Cu toții spun că mecanicul-șef Wolf e un bărbat foarte chipeș!

– Asta știu și eu, răspunde Wolf, dichisindu-se și întorcînd capul într-o parte, pentru a se privi din alt unghi.

– Avem necazuri, face Porta abătut. Își unge cu gem o felie de pâine cu brînză.

– Cum? exclamă Wolf. Nu vor rahații să cumpere bilete?

– Altu-i baiul, explică Porta. Au cumpărat cu toții bilete, dar acum s-au apucat să le vîndă la negru diviziei vecine. Sunt mai multe bilete decât locuri!

– Atunci mai adăugați locuri, spune Wolf cu indiferență. (Gesticulează energic.) Pentru tîmpenii d-astea vîi să mă deranjezi?

– Păi Craci cu Scârț ne provoacă toată bătaia de cap, oftează Porta. Nu ne dă decât cotlonul ăla prăpădit în care-și ține afurisitele de tractoare comuniste. Acolo nu încap decît ai noștri.

– Să ne gîndim puțin, spune Wolf, mirosind un trabuc ca un proprietar grec de vapoare care-a pornit-o de ia zero. Ia unul, îl poștește el pe Porta.

Și le aprind unul altuia, suflă vîlătuci mari de fum și judecă situația. Amîndoi sunt oameni de afaceri care privesc războiul ca pe-o negustorie din cale-afară de riscantă. Pentru ei nu există linii ale frontului sau dușmani. Cel mult, asociați „dificili” în afaceri.

Dacă-și închipuie cineva că vor lăsa să le scape vreo ocazie, se înșeală. Pentru cei doi, orice lucru are valoarea sa, într-un fel sau altul.

– Ce-ai zice de-un mic Enzian⁵², propune Porta, arătând o butelcă mare, așezată pretențios pe o măsuță franțuzească, lângă casca de oțel a lui Wolf - comandă specială - cu vulturul de argint. Un păhăruț dintr-un șnaps ca ăsta îi limpezește omului gândurile! Se ridică și trage o dușcă direct din butelcă.

– N-o să te cizelezi niciodată, mârâie Wolf. Nici măcar când vei ajunge bogat. Cu o mutră acră, scoate dintr-un bar două păhărele minuscule pentru tărie.

– N-ai unele mai mici? întreabă Porta cu subînțeles.

– Nu, din păcate, răspunde Wolf, făcându-se că nu înțelege aluzia.

Primele trei păhărele sunt date peste cap dintr-o înghițitură.

– După cum spuneam, începe Porta, o să fie un meci în toată regula. Responsabilii noștri cu publicitatea au dat sfoară-n țară. Fiecare dobitoc din corpul de armată și-a cumpărat bilet, și-or să vină cu toții încărcăți. Nu, doar cu ciubucuri prăpădite de la Armată, ci și doldora de bani! Dar idiotul ăsta de „Scârț” e prost, făcut grămadă. Un cap pătrat, care nu vrea să încalce legea. Îi dă înainte cu misiunea lui de a urma întocmai Regulamentul Armatei. E atât de precaut, încât nu se cacă niciodată într-o budă străină până nu sună mai întâi la Cartierul General, ca să-ntrebe dacă e voie. Deunăzi, întreaga sa unitate n-a avut ce să bea și cu ce să se spele pe cap și pe dinți timp de patru zile, fiindcă nu primise ordin scris de folosire a apei. Cusurul lui cel mai rău e că pleacă urechea la ce spun alții și le dă crezare. Îmi vine să urlu când îl văd cum ridică din umeri și face o mutră ca de porc scos la mezat. De ce nu-i pui nițel pe chinezorii tăi pe el? Poate-o să priceapă că prietenul adevărat la nevoie se cunoaște și-o să afle cui îi datorează un favor. Nu-i suport pe de-alde ăștia care fac valuri și nu iau lucrurile așa cum sunt.

– Mă duc eu să-l provoc la o discuție lămuritoare, făgăduiește Wolf, cu ochi sclipitori. Vor merge și băieții cu noi să-i povestească ce le fac chinezii și negroteii indivizilor pe care nu-i înghit. Pentru început, îl punem pe Albert să-i sufle nițel în gură!

Însoțiți de Micuțul, Albert și Gregor, Wolf și Porta pășesc cu nasul în vânt prin imensa hală a Arsenalului, înțesată cu piese de artilerie grea. De-a lungul pereților sunt înșirate cu grijă tunuri, cu țevile ațintite spre înălțimi, iar în mijloc stau bateriile grele antitanc, cu țevi scurte și groase.

Obezul Kunze, șeful Arsenalului-de campanie, poreclit Craci cu Scârț, șade la biroul său, cu un aer autoritar. Pe chip i se citește o expresie seacă, de Herrenvolk.

– Ce vreți? întreabă el, încercând să pară sever, dar fără succes.

– Sper că ceea ce-am auzit nu-i decât un zvon. Cum că refuzi să evacuezi toate porcăriile astea! deschide Wolf conversația, suflând fumul pe lângă urechea șefului de arsenal. Sau n-am înțeles eu bine?

Kunze își trece o mână dolofană peste capul său chel și-l privește pe Wolf cu ochi de câine bătut.

– Ia te uită, face el furios. Nici tu, nici Porta nu-mi puteți porunci. Aici, totul îmi aparține. Băgați la cap!

Porta bate din palme și se frânge într-un hohot de râs.

– Las-o baltă, măi pârț închipuit! Nici o schijă din fierăria asta nu-i a ta, nici măcar țințele din cizme. Ți le-a-mprumutat Armata. Tu însuți îi aparții. Și oare cine-i Armata? Dacă vrei să știi, Armata suntem noi!

– O sa vă raportez la Cartierul General al Corpului, amenință furios Kunze. (Se ridică gâfâind de pe scaun.) Vom vedea atunci ce-are de spus șeful ăla mare de la intențență. E un dur! Dur ca oțelul Krupp!

– Noi îi scuipăm semințe-n pălărie, rânjește Wolf cu superioritate, împingându-l cu degetul în piept pe Kunze. O să faci exact ce-ți spunem noi. Altfel,

⁵² Enzian - gențiană - plantă de munte a cărei rădăcină intră în compoziția unor soiuri speciale de rachiu (*n.t.*)

se va lăsa cu necazuri!

– Pune odată câinii pe el, propune Micuțul cu răutate. Gregor desfășoară pe masă niște schițe ample.

– Uite ce propunem noi, declară el cu aerul unui avocat.

– Așa ceva nu admit, face Kunze cu vocea sa plângăreață. Cade înapoi pe scaun, puțin cam dezumflat.

– N-ai ce să nu admiți, tună Porta. Faci ce-ți spunem noi! Toate jegurile astea de tunuri să dispară! Privește cercetător prin ferestrele înguste și-l zărește pe Crai de Lemn, șeful echipei de muncitori a lui Kunze. Crai de Lemn a ispășit patru ani la Torgau pentru neglijență în mânuirea armelor de foc. Împreună cu un amic de la Școala de subofițeri, a intrat să dea lovitura în Dresdener Bank din Bielefeldt. Avea fiecare câte un pistol în mână. Dar, în loc să dea lovitura, s-au ales cu patru ani de pușcărie, cu degradarea la statutul de cărăuși și cu mențiunea „nedemn de a mai purta vreodată arme”.

– Ia vino-ncoa, pârnăiașule, poruncește Porta, făcându-i un semn maiestuos lui Crai de Lemn.

– Nu tace pe grozavul, târătură, explodează furios Crai de Lemn. Rămâne pe loc, răscrăcărat ostentativ, și Porta e nevoit să iasă la el.

– Ia ascultă, țestosule, începe Porta. Vrem bănci de-a lungul zidurilor și tot tacâmul, repet, totul să fie în perfectă regulă până sâmbătă la ora doispe fix. (Face o pauză artistică, înainte de a continua, aproape solemn, pe un ton adânc și amenințător.) La ora aia sosesc spectatorii, și n-o să fie o adunătură prea liniștită.

– Te-ai țicnit? face Crai de Lemn, scuipând cu dispreț pe podeaua imaculată de beton. Azi e miercuri. Numără pe degete. Sunt numai trei zile până sâmbătă!

– Socotește și nopțile. În total fac șase, spune Porta. Orice-ar fi, trebuie create condițiile pentru spectatori până sâmbătă la prânz, când va avea loc cel mai mare meci de box din istorie. În caz contrar, te vei trezi, cât ai zice pește, scormonind după mine în „țara nimănui”. Asta-i ceva mai primejdios decât să te afli-n treabă cu o prăpădită de mătură rusească, așa cum faci acum.

– Kunze ce zice? întreabă Crai de Lemn precaut, căutând cu privirea spre micul birou din care răzbat glasuri. Piuitul șefului de arsenal Kunze e acoperit de urletul cazon al mecanicului-șef Wolf.

– Cui îi pasă ce zice? răspunde Porta. Deschide gura cât o șură, vărsând un potop de invective soldățești asupra celui alt: Băi lemнар împuțit, fă ce-ți spun! Adună-ți șleahța căcăcioasă de halitori de varză, găsește niște scule și puneți-vă pe treabă! Executarea mai repede, până nu-mi pierd cumpătul și mă fac al dracului!

– Se pare că nu-l cunoști pe Herr Kunze, avertizează Crai de Lemn. Ar trebui să știi că are pile - pile al naibii de mari. Mult mai sus-puse decât o să ajungi tu vreodată! Pentru Kunze, e floare la ureche să strivească un Obergefreiter ca tine. Așa i-a făcut unui Oberst care a venit încoace, încercând să ne scuip-n bere!

– Ajunge! i-o taie Porta furios. Execută ordinele mele. Altminteri, o să afli tu ce pile am eu!

Mecanicul-șef Wolf iese degajat din hala Arsenalului, savurând zornăitul pin-tenilor săi neregulamentari. Își ridică piciorul ca un cocoș de luptă și-l trănțește sec, astfel încât ecoul răsună printre pilonii de oțel care susțin acoperișul imens. Peste tot se află tunuri, vopsite în culori de camuflaj, verde și brun, tractoare de artilerie, camioane nou-nouțe, transportoare de muniție, vehicule pe șenile și șenilete - toate așezate în șiruri lungi, perfect aliniate.

Wolf scuipă cu dispreț pe un tun antiaerian de 88 mm și-și aprinde un trabuc brazilian cât toate zilele, scăpărând chibritul de un indicator pe care scrie:

FUMATUL STRICT INTERZIS

– La ce cască gura slugoiul de colo? întreabă el, arătându-i cu bastonul său

elegant de ofițer englez pe Crai de Lemn. N-are altă treabă?

– E stupid, atâta tot! Prost ca noaptea! spune Porta. Kunze își face apariția din micul său birou, picioarele scârțâindu-i ca o fabrică de hamuri și nădușind de furie.

– Cărați-vă din hangarul meu! piuie el isteric, cât pe ce să-i cadă proteza din gură.

– Știi, cred c-ai face mai bine să execuți ce ți se ordonă, îl atenționează Porta pe Kunze, sfredelindu-l cu privirea. Hardughia asta va trebui să fie curățată ca o gaură chiuretată de târfă în ziua Crăciunului, adaugă el amenințător.

– Dar..., dar stați nițel, se tânguie Kunze nefericit, clănțănind din dinții lui falși. Doar nu pot lăsa tunurile astea cum se nimerește! Ai idee cât plătește poporul german pentru unul singur dintre ele? Sunt valoroase! Și vor fi necesare când va începe Marea Ofensivă, despre care se vorbește deja la Cartierul General al Führe-rului. Și apoi, nu-s tunurile mele, ci ale Armatei a 4-a Panzer.

– Ei bine, atunci totul e-n regulă, tună satisfăcut mecanicul-șef Wolf. Noi suntem Armata a 4-a Panzer. Noi și numai noi!

– Cum adică? îngaimă Kunze uluit, holbându-se cu gura căscată când la Porta, când la Wolf. Cei doi arată ca niște adevărați prusaci, zvâcnind din genunchi ca doi Feldmarschalli.

– Am spus că noi suntem Armata a 4-a Panzer! face Wolf cu un surâs superior. (Îi flutură lui Kunze pe la nas carnețelul său.) După cum vezi, scrie negru pe alb că aparținem de 4 Panzer. Așa că, bine-ai spus, fierăria asta ne aparține, și noi vrem s-o scoatem de-aici, băi magazioner prăpădit ce ești!

– Și dacă nu te miști sprintenel, continuă Porta triumfător, vei face cunoștin-ță cu chinezii mecanicului-șef Wolf, căroră le-ar plăcea de minune să se joace cu d-alde tine, ceea ce nu ți-ar conveni.

– Mă ameninți? întreabă Kunze, făcând o ultimă încercare disperată de a-și impune autoritatea.

– Da' repede mai pricepi, rânjește Porta. Oamenii care se aleg cu picioarele deșurubate, așa ca tine, își pierd de obicei și ceva din glagorie. Li se scurge prin gă-urile din coapse!

– Tunurile alea rămân la locul lor, spune sever Kunze. (Își plesnește cu eche-rul unul din picioarele sale artificiale, proprietate a Armatei.) Și bagă la cap ce-ți spun, Obergefreiter Porta. La mine-n magazie să nu vii cu figuri din astea. Ține minte să sunt un funcționar al Armatei, și nu un simplu păduche ca tine, pe care să se pișe orice câine fără căpătâi! (Își pocnește mândru epoleții săi înguști de cu-loare verde.) Și eu sunt un fel de ofițer!

– Sfântă Agnes! rânjește Porta malițios. Mi-e mai ușor să le vin de hac tipilor de teapa ta decât să smulg un fir de păr din curul unei vaci rusești paralitice!

– Așa ceva nu-ți permit, hăulește insultat Kunze. Mie să mi te adresezi cum se cuvine!

– Trebuie să înțelegi că tunurile alea e musai să fie scoase, încearcă Wolf o apropiere diplomatică. (Radiază de falsă amabilitate.) Fii băiat rezonabil, Bernt. La-să baltă spoiala ta de persoană oficială și revino la normal! Punem la cale un meci de box cum nu s-a mai pomenit. Oamenii au plătit locurile. Doar nu le putem cere să stea cocoțați în echilibru pe o țevă de tun, nu-i așa? Dac-ar sta colo sus, ar ară-ta ca un stol de vrăbii gureșe care privesc cum regulează un papagal o lamă călă-toare!

– Nu e vorba că n-aș fi eu un om de înțeles, piuie Kunze dezumflat, dar n-o să meargă! De îndată ce vom scoate primul tun, spionajul rusesc va afla totul de-spre ceea ce se petrece aici. Și pe cine cade măgăreața? Pe mine, șeful Arsenalului de campanie, Kunze! Eu voi fi cel dus în fața Curții Marțiale și poate chiar împuș-cat, cine știe? Doar nu vreți să se-ntâmpile una ca asta?!

– Nu suntem din cale-afară de îngrijorați în ce te privește, răspunde Porta

obraznic. Vrem doar să dispară calabălăcul de-aici, ca să ne putem pregăti meciul.

– M-am săturat de-atâta gargară! urlă Wolf, cuprins subit de furie. Cocina trebuie golită, ca să ne putem vedea de treabă. (Suflă un nor gros de fum de trabuc în nasul lui Kunze, care tușește în semn de protest.) Azvârle tunurile afară una-două, dacă nu vrei să-ți tai urechile și să-ți vâr pe gât țurloaiele tale contrafăcute!

– Trebuie să mă înțelegi, face Kunze, gata să plângă, frângându-și mâinile pe echer. Ce-ai spune tu dacă aș veni și ți-aș cere să-ți muți toate camioanele?

– Nimic, rânjește Wolf. Mi-aș pune chinezii să taie la tine cât îi țin curelele. Și află că nu obosesc prea repede!

– Uite, vezi! exclamă Kunze victorios. Eu adopt aceeași atitudine, chiar dacă n-am chinezi. Tunurile rămân la adăpost în hală, unde-i uscat și bine.

– Ia scoate nasul afară, omule, strigă Wolf, pierzându-și răbdarea. (Își agită nervos prin aer bastonul său englezesc.) Afară-i ca-n deșertul Gobi, unde apa-i ceva ce se cunoaște numai din povestite. Afurisitul ăsta de soare bolșevic strălucește de parcă s-ar crede deasupra unei țări capitaliste supradezvoltate. Nu le strică tunurilor tale puțin aer proaspăt.

În capul îndurerat al lui Kunze începe să se formeze o pâclă tot mai deasă, ce pare să se adune într-un nod în dosul frunții. Cască gura și țipă, dar nu-i ajută la nimic. Apoi se-apucă să-și pocnească țeasta de un tub de obuz, care se leagănă, atârnat de o sârmă. Asta-i mai trezește puțin și se pornește să strige ordine confuze.

– Invitații se vor așeza aici, hotărăște Porta cu o voce răsunătoare, arătând spre locul ocupat de treizeci și cinci de baterii grele antitanc. Hai, dați-i zor! strigă el către un grup de soldați de corvoadă, care stau pe un afet de tun bând bere, ca și cum nimic din ce se-ntâmplă în jur nu-i privește.

– Scoateți catrafusele astea militare de-aici! Lăsați să intre civilizația! Faceți loc Culturii Apusene, după cum a spus și țăranul rus când eliberatorii i-au ars casa!

– Nu tu comanzi pe-aici, spune un muncitor, aidoma unei gorile supradimensionate, cu un cap mult prea mare pentru trupul său. Nimic nu se va clinti din loc. Țăsta-i un hangar pentru tunuri, și ce-i înăuntru, acolo rămâne câtă vreme n-avem ordin scris, stampilat, în patru exemplare.

– Maică Precistă, ce bazaconii ne aud urechile! urlă Micuțul. Omul ăsta e ȋic-nit. Are pesemne o criză acută de complex de superioritate. Ia să-i bag eu ceva învățtură de minte în bășănăul său nemțesc!

– Stai nițel, face Porta, agățându-l pe Micuțul, care se îndreaptă deja către insul cu pricina. Bășinoșii ăștia încă n-au aflat că mie unuia nu-mi plac complicațiile. Prefer calea a dreaptă.

– Țăsta-i hangar pentru tunuri, spune omul-gorilă cu încăpățănare, nu un locșor de joacă pentru sportivi idioți! Vreți să vă bateți, mergeți și trageți-vă câteva în bărbie pe gunoiul de colo.

– Nici un muncitor puturos nu-mi vorbește mie așa fără s-o-ncaseze, spumegă sălbatic Micuțul. Îi repede individului un picior în burtă care-l frânge în două, apoi îl înșfacă de păr și-i pocnește fața de o remorcă de fier.

Echipa de corvoadă se pune în mișcare. Mai cu seamă după ce Micuțul l-a aruncat pe încă unul cu capul înainte prin fereastră, într-o grămadă de bălegar băzâit de muște.

Primele tunuri încep să se rostogolească afară, în aer liber.

Kunze aleargă în cerc, precum o găină speriată.

– Fiți atenți cu alea! Fiți atenți cu alea! bolborosește el agitat. Aliniați-le frumos în șiruri și nu amestecați calibrele, că altminteri n-o să fim niciodată în stare să le alegem din nou.

Când un tun de 105 mm cu țeavă lungă alunecă în râul din apropiere, Kunze se prăbușește disperat pe un morman de obuze.

– Nu pune la inimă, îl liniștește Porta, întinzându-i un sandvici cu cârnați. Ce mai e un tun în ziua de azi? Oricum vom pierde războiul.

În următoarele trei zile, din marea hală nu răzbate decât vacarmul ciocanelor și al ferăstraiei. Din când în când, Comitetul Meciului se întrunește la reședința mecanicului-șef Wolf, unde se servesc „mere cerești” și prăjituri jidănești, clătite cu „șampania săracului”, amestec de șliboviță și bere.

– Cine o să fie câștigătorul? întreabă Micuțul, aruncând o bucată mare de „măr ceresc” în gura larg deschisă.

– Câștigătorul, se-nțelege! răspunde Porta, mestecând prăjitură jidănească.

– Cum așa? rânjește Micuțul șiret. Când David și cu mine puneam la cale meciuri pentru obsedații de sport, în Heyn Hoyerstrasse, știam cine va fi câștigătorul cu mult înainte de-a începe meciul.

– Va să zică, asta vrei să știi, râde Porta vulpește, Totu-i uns. Oamenii mizează pe cine trebuie, astfel încât câștigătorii să fim noi. Ne vom alege c-o grămăjoară frumușică de zurgălăi.

– Și dacă suntem prinși cu mâța-n sac? intervine Albert, tremurând din sprâncene.

– N-o să ne rămână altceva de făcut decât să o tăiem la rusnaci cât ne țin picioarele.

– Aici nu suntem halitori de banane africani, rânjește Wolf. Avem șase bum-băceli înaintea celei principale, băiețaș, și în astea șase meciuri, mărcuțele vor începe să curgă. În caftul principal, bătaia de categorie grea dintre campionul rus și ăl neamț, intrăm în acțiune.

– Și, bineînțeles, Germania Mare va învinge, declară Heide, cu o siguranță de sine patriotică. Surăde cu zâmbetul victoriei.

– Nu, nu, amice, tocmai p-asta n-o s-o facă Marea Germanie, rânjește Porta, împungându-l conspirativ cu cotul în coaste pe mecanicul-șef Wolf. Toți fraierii lepădați de-o târfă nemțoaică plină cu svastici și alte dichisuri vor susține bătrâna Germanie în drumul spre victorie, și toți marafeții pe care-i vor putea aduna se vor vărsa în talerul îngrăditului de neamț.

– Și vor pierde tot, strigă Wolf entuziasmat, pentru că Untermenschul sovietic îl va bate pe nobilul reprezentant al Herrenvolkului german de se va căca pe el.

– Nu vă temeți că veți avea necazuri? întreabă îngrijorat Bătrânul.

– Nici pomeneală, răspunde Porta, cu ochi strălucitori. Singurii care vor avea necazuri vor fi tolmăcii care-au ținut cu neamțul. După ce primele șase bătăi se vor fi sfârșit, vor trage cu toții chiote de victorie germană. Într-atâta vor fi pierduți în înfumurare încât, atunci când va fi să-nceapă spectacolul ăl mare, își vor amane-ta și izmenele ca să poată miza, convinși că nemții sunt de necucerit.

Entuziasmat, Wolf își repede pumnul în masă cu atâta forță încât „merele cerești” se leagănă în farfurie și un strop de gem îi sare pe trabuc.

– O să turbeze, face sumbru Bătrânul, și pe urmă vor fi probleme - cu „P” mare!

– Până atunci ne vom fi luat tălpășița, rânjește Albert.

– De unde știm că luptătorii nu se înțeleg între ei cum să ne tragă pe noi în piept? se interesează Barcelona, bănuitor din naștere. Cineva le-ar putea vinde pontul că treaba e rentabilă.

– Ai dreptate întrucâtva, admite Porta. Am face bine să luăm măsuri în privința asta, ca să fim siguri că ne aflăm în jumătatea potrivită. Dar cum oare?

– Cuști! face Micuțul cu gura plină de dulceăț.

– Cuști? întreabă Porta sec.

– Cuști pentru maimuțe, ridicate până sub acoperiș, zbiară Micuțul, rânjind cu toată fața. E un tip în oraș, în Palima, care ține un magazin de animale și care are o mulțime de chestii din astea. Chiar acum are una strașnică, cu o panteră neagră înăuntru, o bestie feroasă cu ochi galbeni. Dacă o ia la goană, ar face-o și

pe-o călugăriță rablagită să bată recordul mondial la viteză.

– Fără pantere, protestează nervos Bătrânul. E un ordin! Nu vreau să știu nimic de pantere.

– De ce nu? întreabă Porta candid. Te-ai putea distra de minune cu un asemenea pisoiaș.

– Te-ai țicnit! țipă Barcelona, luându-i partea Bătrânului. Ți dai seama ce mănâncă?

– Oameni, recunoaște fericit Micuțul. Cunosco o mulțime de indivizi pe care i-aș da cu plăcere unei pantere negre să-i halească.

– *Quel bruit pour une omelette*, observă sec micul legionar. Mai bine cumpărăm cușca fără panteră.

– Are și niște cuști pentru execuție, ca aia în care l-au înălțat pe jidanul Süss, explică Micuțul. Tipului i se leagă o sfornică de gât, e săltat cu tot cu cușcă, se deschide podeaua și omul cade până ce ajunge la capătul funiei. Apoi se oprește brusc, cu gâtul rupt.

– Nu văd Cum am putea folosi așa ceva, face Porta, gânditor. Doar n-o să-i executăm pe boxeri.

– Câteodată ești bătut în cap, strigă nerăbdător Micuțul. N-or să aibă nici o funie în jurul gâtului. Îi ridicăm doar sus în cuștile astea. Astfel, nu poate ajunge nimeni la ei ca să le vorbească și să ne tragă-n piept. De îndată ce sună gongul, deschidem podeaua cuștilor, cei doi rahiți fleoșcăie în ring și-ncep să-și care pumnii!

– Pare că-i o idee bună, admite Porta. Ar fi o noutate în pugilism - să-ți pice din cer doi inși de categorie grea.

Mecanicul-șef Wolf scoate un trabuc și-și scapără bricheta din aur cu un clinchet prețios. Ține trabucul între degetul mare și arătătorul mâinii stângi, trăgând cu nesaț câteva fumuri, pe care le suflă într-un nor dens deasupra mesei.

– Vom cumpăra cușca cu tot cu panteră, face el gânditor, cu condiția să mai putem face rost de încă o cușcă. Îl băgăm pe neamț într-una și pe Untermensch în cealaltă.

– Și cu pantera ce facem? întreabă Bătrânul, recapitulând rapid în minte câte alte animale mai avusese plutonul 2 în custodie.

– Cred că am putea găsi ceva și pentru ea, râde Porta, servindu-se cu un trabuc de-al lui Wolf fără să ceară voie.

– Nu vreau s-o văd în tanc, face Bătrânul hotărât, realizând prea târziu că e totuși pe cale să cedeze.

– Nici n-ai putea. Doar dacă ai scoate jumătate din turelă, hohotește Micuțul. Am văzut dihania. E doar un pui care n-a învățat încă să muște cum trebuie, dar când o învăța, să te ții, războiul se va încinge cât ai zice pește.

Târziu, o pornim spre magazinul de animale.

Micuțului i se lipește de suflet o gorilă bătrână, care poate imita tot felul de râsete și care bea bere ca un om. Dar proprietarul magazinului nu vrea s-o vândă. O consideră ca pe un membru ai familiei.

– La ce ziceți că vă trebuie cuștile? întreabă proprietarul sec, după ce se încheie afacerea și începem să cărăm cuștile afară.

– Ne-am apucat de comerțul cu sclavi, șoptește Porta conspirativ, dar vezi să nu mai spui nimănui.

– Nu, zău? exclamă omul, holbând ochii. Și-i rentabil?

– Ciudat animal, e de părere Porta, cercetând cu privirea pantera printre zăbrelele cuștii. Are picioarele prea lungi și labele prea mari.

– E încă un pui, îi lămurește negustorul de animale, n-are decât opt luni!

– Pare că i-ar plăcea să-mi halească mâna, spune Porta. Sare înapoi, în clipa în care o labă mare și blănoasă, cu gheare ca niște pumnale curbate, se izbește în zăbrele.

– Să nu vă speriați de ea, face proprietarul părintește. E ușor de mulțumit. Puneți-i o halcă de carne în față și nu mai știe de nimic. Mai e încă puțin speriată de oameni, dar așteptați numai vreo câteva luni. Panterele negre sunt renumite pentru sălbăticia cu care atacă orice le iese în cale. Sunt mai periculoase decât zece gestapoviști înarmați cu mitraliere.

Pe la miezul nopții, Umanskaia răsună de țipete și de urlete guturale. Capete curioase apar pe la uși, dar nu pentru multă vreme. Când apare Micuțul cu pantera care se plimbă furioasă în cușcă, ușile se închid imediat.

Blestemând și urlând cât îl ține gura, Micuțul saltă cușca și-o împinge în. biroul lui Wolf. Cade cu toată greutatea peste mobilier și peste tot felul de cutii și saci. În cele din urmă, reușește s-o ducă într-o încăpere din spatele biroului. De pe un cârlig, înșfacă o șuncă întreagă, i-o strecoară panterei printre zăbrele, apoi trântește ușa și-o zăvorăște.

– O mătă ca asta e crimă curată, exclamă Porta cu admirație, în timp ce bandajează nenumăratele zgârieturi ale Micuțului. Și până acum n-a făcut decât să se joace. Să te ții când o fi mare și o afla la ce sunt bune ghearele și colții.

– Las' că nici acum nu e de lepădat, face Micuțul, încercând să-și deschidă ochiul pe care ultimul atac al panterei îl inflamase.

– Nu ne va aduce decât necazuri, spune Bătrânul sumbru. Oberst Hinka își va ieși din pepeni când va afla de ea. De când am avut ursul ăla⁵³ ne-a interzis categoric să mai ținem vreun animal!

Înainte de a pleca, Micuțul îi aruncă panterei o traistă plină cu carne tocată. Bestia îl privește cu niște ochi galbeni, arzători. Două labe uriașe înșfacă traista din zbor. Conținutul dispăre dintr-un hap.

– Măiculiță! exclamă încântat Micuțul. Stai să vezi când i-om da să halească oamenii!

Tocmai se bate în cuie ultima scândură, când încep să sosească buluc supporterii. Atmosfera e animată. Ahtiații de sport se ceartă între ei și cu cei cărora puțin le pasă. Patriotii germani zbiară „Heil!” Oamenii din Renania fluieră din degete, în stil franțuzesc.

O unitate de copoi⁵⁴ se străduiește să păstreze ordinea în mulțime, fără a purta însă provocatoarele lor căști de oțel. Se aud bufnituri de bastoane în clipa în care un Unteroffizier din Tirol îi vâra sub nas unui Gefreiter-copoi un cârnat acoperit cu ketchup și cu muștar iute, numindu-l „porc gălăgios de prusac”.

Acest cazan clocotitor se liniștește abia când sună gongul pentru repriza întâi a primului meci, la care participă, ca adversari, un bulgar mic și uscat și un tip vânos și crâncen din Westfalia. Meciul se sfârșește în repriza a doua. Westfalianul câștigă prin knock-out - hotărât dinainte de către Porta și Wolf.

După ce a doua și a treia întâlnire se termină de asemenea cu victorii ale culorilor naționale, se pare că răcnetele patriotice nu mai conținesc. Când cel de-al patrulea meci îi revine Germaniei, toți o iau razna și se pun pe cântat „Deutschland, Deutschland, über alles” și „Wacht am Rhein”⁵⁵. Se îmbrățișează reciproc, stau în poziție de drepti, salută și urlă: „Germania pentru veciel!”.

– Cred c-așa a fost și când s-au întors din Franța, în 1871⁵⁶, spune Bătrânul. Doamne, îndură-te de noi, sunt cu toții nebuni de legat!

Cel de-al cincilea meci are loc între un grec, Konstantino - care e campion la categoria mijlocie în satul său - și un austriac din Salzburg, pe nume Rudolph - care după înfățișare își merită soarta.

⁵³ Vezi *Drum sângeros către moarte*.

⁵⁴ Poreclă dată celor din Poliția militară.

⁵⁵ „Vegheați la Rin”, cântec patriotic german, compus în 1840 (n.t.).

⁵⁶ Aluzie la războiul franco-prusac din 1870-1871, încheiat prin victoria Prusiei și pierderea de către Franța a provinciilor Alsacia și Lorena (n.t.).

– Vrei să spui o rugăciune până nu te curăț? întreabă grecul cu un rânjet drăcesc.

– Să nu-i permiți una ca asta, schelălăie Oberzahlmeister Saul de la Cartierul General.

– Fă-l praf! zbiară din ultimul rând gloata vânătorilor de munte italieni Alpinos, uitând că grecii sunt dușmanii lor dintotdeauna.

Cu un răget de animal, austriacul se repede la grec și-i înfige pumnul sub centură. O lovitură joasă, extrem de periculoasă, care-l poate scoate imediat din luptă pe-un jucător. Grecul pare că nici n-a simțit-o. Îl pocnește pe Rudolph în figură, tot neregular. În același timp îi pune piedică, determinând intervenția arbitrului, care gesticulează frenetic. Grecul reușește să-i plaseze lui Rudolph o stângă, o dreaptă și-un croșeu înainte ca acesta să se pună din nou pe picioare. Mulțimea cere reînceperea jocului și austriacul câștigă prin knock-out în repriza a optsprezecea.

– Pentru asta merită să iei parte la un război mondial, nenișorule, țipă Albert. Se alătură și el urlului admirativ al gloatei isterizate, în ciuda faptului că nu-i poate suferi, din principiu, pe austrieci.

– Așteaptă numai până-om ajunge la reprezentarea principală, face Wolf, aprinzându-și un trabuc brazilian cu aplombul său obișnuit.

În hangar s-a înghesuit de trei ori mai multă lume decât încăpea în mod normal, după toate calculele. Au sosit de pretutindeni, de la mare distanță, și pentru aceasta a fost ars foarte mult combustibil, atât de prețios în vreme de război. Oamenii s-au cocoțat până și pe bârnele de sub acoperiș, legănându-se ca niște găini la proțap. Continuă să sosească alții și alții. Cei avizi de pariuri se bulucesc claie peste grămadă pentru a răzbate spre micuța cămăruță de beton în care Porta și Wolf adună mizele. Prin deschizături nu se văd decât mâini. Mâini care le împing bani. Mâini care înșfacă chitanțe de miză. Mâini de toate formele și mărimile - dolo-fane, subțiri, palide, bătătorite -, mâini curate, mâini murdare.

Toate privirile sunt ațintite asupra celor două cuști care atârnă, legănându-se, sub acoperiș.

Un urlat nesfârșit erupe în clipa în care trapele din podeaua cuștilor se deschid și cei doi boxeri cad de la aproape trei metri înălțime, aterizând cu o bufnitură în ring. Rusul din Caucaz e cel dintâi în picioare și ridică încrezător deasupra capului o pereche de pumni ca niște ghioage. Germanul, păros, se mișcă prin ring ca o gorilă, sprijinindu-se pe încheieturile mâinilor. Urlă sălbatic, amenințându-l pe caucazian că va mătura cu el prin toată sala, înainte de sfârșitul primei runde.

Caucazianul rânjește animalic. Își trece încet muchia palmei peste beregată, astfel încât lumea să poată pricepe ce are de gând să-i facă neamțului.

Un urlat înfierbântat se ridică din mulțime. Câteva șiruri de bănci se rup sub ropotul continuu al picioarelor.

Sună gongul și cei doi monștri se reped mărâind unul asupra celuilalt, cu spume la gură. Pumni de fier se reped în mușchi abdominali rigizi și trosnesc în capete la fel de tari. Un upercut țâșnește ca un fulger. Unui om normal i-ar fi smuls capul, dar acum n-are nici un efect asupra celui care l-a încasat.

– Fir-ar să fie! murmură neliniștit Barcelona. Sper că îngrămădiții ăia doi știu cine trebuie să câștige! După cum sar la bătaie, se pare că au pus la cale o dublă sinucidere!

– Nu te consuma, rânjește Wolf sigur pe el. Nu-s chiar atât de bătuți în cap încât să nu știe ce-i mai bine pentru ei. Nătărăul din Leipzig va cădea lat de-abia în ultima clipă. Trebuie să-i oferim mulțimii ceva în schimbul marafeților pe care i-a pompat în noi, altfel s-ar putea să intre la idei și atunci să te ții!

În primele două runde, se pare că uriașul caucazian nu prea are de gând să se lase lovit. Joacă în defensivă și eschivează des, pentru a evita atacurile ucigătoare ale germanului. Apoi, în repriza a treia, pornește brusc la atac, dansează înainte

și-i înfundă neamțului doi pumni fulgerători în șale.

Pentru câteva secunde, mulțimea își ține respirația. Acești pumni ar fi trimis și un cal la podea. Dar luptătorul din Leipzig abia își scutură capul, ca un câine ud, și rânjește satanic. Stânga îi țâșnește înainte, în vreme ce adversarul se redresează. Aterizează drept în nasul rusului cu un pocnet îngrozitor. Dansează unul în jurul celuilalt, scuipând și respirând precipitat pe nas. Un pumn aterizează în mutra neamțului, spărgându-i arcada. Sângele îi lasă dăre pe obraz. Buzele i se umflă. Fața îi pare pe jumătate paralizată.

– Sfântă Maria, șoptește Gregor, holbându-se. E ca și cum ai ciomăgi niște tauri cu mâinile goale.

– Taurii n-ar suporta așa ceva, e de părere Porta, mușcând gânditor dintr-un cârnat înșfăcat din mâna unui bavarez care privește înmărmurit scena de violență din ring.

Caucazianul începe să caute fața adversarului, dar asta nu pare să-l îngrijeze pe german. Eschivează elegant, făcând ca pumnii să-i treacă pe deasupra capului, și ripostează cu o stângă cumplită. Se pare că vrea să-i spargă garda rusului, și câteva croșeuri își ating din plin ținta. Spre stupoarea mulțimii, caucazianul nu scoate decât o mârâitură surdă și dansează mai departe în ring.

– Ucide-l! Hăcuiește-l pe ticălosul subdezvoltat! urlă germanii pur-sânge, ciocnindu-și gamelele de aluminiu cu căștile de oțel. Calcă-l în picioare și bagă-l în pământul din care-a ieșit! Regimentul 6 Cavalerie din Westfalia se repede cu un urlat asupra Regimentului 5 Panzer prusac.

– Ticăloșilor! Halitori de cârnați! Porcilor! răcnesc ei. Bătălia dintre cele două regimente se muta dintr-o parte în alta a marelui depozit al artileriei. Vacarmul se aude la distanță de kilometri.

Bavarezii din 8 Panzer și 116 Infanterie își aleg dușmanii și se avântă bucueroși în încăierare. Copoi năvălesc prin toate intrările și bastoanele lor se prăvălesc fără părtinire în capetele înfierbântate ale mulțimii.

– Moarte Germaniei! urlă fanatic Micuțul, cocoțat pe un butoi gol de bere.

– Hei, tu ăla! Băi, ăla de colo! Canibalule! zbiară un bavarez, azvârlind în Albert cu o cutie cu tuburi goale de cartușe și doborându-l de pe masa pe care se așezase.

– Crăpare-ai! hăulește Micuțul, ridicând un copoi deasupra capului.

– Ești arestat, țipă disperat polițistul militar, zvâcnind din picioare. Una din cizme îi zboară direct în capul unui intendent care pare tăvălit prin muștar și ketchup. În numele Führerului, îți poruncesc să-mi dai drumul!

– Ascult ordinul și mă supun, chiuie Micuțul. Îl aruncă pe copoi înspre doi bavarezi. Se dau cu toții peste cap și alunecă sub bănci. Nu li se mai văd decât picioarele care se zbat nebunește.

În cele din urmă, polițiștii militari reușesc să calmeze îndeajuns mulțimea pentru ca lupta să poată continua. Se retrag și stau pregătiți în spatele bisericii, rugându-se lui Dumnezeu să nu mai fie nevoie să intre încă o dată în hală.

– Asemenea manifestare sportivă n-ar trebui permisă, spune șeful lor, un maior mai vârstnic, Toți oamenii săi își exprimă acordul, incuviințând vertiginos din cap.

Lupta începe din nou, și se pare că ambii „grei” au turbat. Disprețuiesc total regulile jocului. Germanul se repede asupra rusului și-l pocnește cu piciorul în stomac. Drept răspuns, se alege cu o mușcătură în obraz. Sângele șiroiește pe fețele ambilor luptători.

– Maică măicuță! țipă entuziasmat Micuțul, răsturnând un butoi de bere. Acum se halesc unul pe altul.

Arbitrul, un sârb micuț cu mutră de șobolan, încearcă să-i despartă pe boxerii. Se trezește dintr-o dată blocat între doi munți ucigători de mușchi, simțind că va fi strivit. Se smulge din loc, se împleticește spre corzi, unde atârână, cu brațele

bălăbănindu-i-se, până ce doi sanitari îl duc la medic pentru îngrijiri.

Îl înlocuiește un alt arbitru, care le vorbește sever celor doi boxeri, avertizându-i cu degetul. Aceștia par a fi gata să-l arunce din ring în mulțimea urlătoare a spectatorilor.

În repriza a treia, caucazianul îi înfinge germanului un pumn după ureche, care-l face pe acesta să se clatine și să ridice garda. Arbitrul se repede înainte, dar până să apuce să strige „break”, germanul renunță la gardă și se repede asupra rusului cu o serie de lovituri ce nu s-au mai pomenit de la meciul Carnera-Sharkey, din 1933.

După ce mulțimea amuțește câteva clipe, se dezlănțuie un răcnet infernal. Fiecare îl bate pe umăr pe cel de lângă el, urlând admirativ. Dacă vecinul nu-i de acord, atunci fiecare e gata să-i spargă celuilalt capul!

– Ura! strigă îndârjiții sportului de pe scaunele din jurul ringului.

Caucazianul își înclină capul aidoma unui zimbru gata de atac și, cu o forță teribilă, îi împușcă adversarului un pumn de oțel în rinichi. Bineînțeles că fanaticii luptei zbiară în semn de protest. Stânga ucigătoare a neamțului se pune din nou pe treabă. În clipa în care pumnul său aterizează, germanul scapă un țipăt scurt. S-a zis cu mâna. Pârâitul oaselor care se rup poate fi auzit până în primele rânduri. Cunoscătorii trag un chiot de groază.

Acum nu mai încape îndoială că boxerii au uitat complet orice înțelegere anterioară. Se reped unul asupra celuilalt asemenea fiarelor. Emană din toți porii dorința de a ucide. Mecanicul-șef Wolf începe să se agite. Micuțul și Porta îl împiedică cu forța să nu dea buzna în ring cu o mitralieră, pentru a le aminti celor doi de înțelegere.

Urletul mulțimii amenință să năruie acoperișul hangarului. Probabil că se aude de la cincizeci de kilometri distanță.

Luptătorii au încetat să mai fie ființe omenești civilizate. Au turbat cu totul! Răgetele lor l-ar fi făcut pe Tarzan să pălească de invidie.

– Ar fi trebuit să-i vârâm ticălosului de caucazian câteva potcoave în mânuși, murmură Micuțul îngrijorat. Măcar atunci am fi fost siguri că-i va tăbăci moaca afurisitului de neamț.

– Drace! Drace! blestemă Porta cu obidă. Dacă neamțul îl bumbăcește pe rusnac, suntem ruinați!

– Doar ne-a făgăduit, geme Gregor nefericit. A promis că va pierde! Minciuni sfruntate nemțești, ca de obicei. Propagandă!

– Doamne, țipă Bătrânul îngrozit, în clipa în care germanul repede un pumn feroce care-l ridică pe rus de la podea și-l proiectează în corzi.

– O s-o spintec pe mă-ta! O să mă ușurez pe mormântul tău! Ah. rahat bleștemat de neamț ce-mi ești! răcnește Micuțul, amenințându-l pe german cu pumnul.

– Hai să-i tăiem căpățâna, propune Albert, cenușiu la față, și s-o expediem într-un pachet nevesti-sii!

Gregor își împreunează mâinile și înalță o rugăciune fierbinte, în vreme ce neamțul își înfinge pumnul în plexul rusului. Lovitura e urmată de-un upercut teribil, care pare să-i smulgă capul de pe umeri.

– Omul e născut din femeie și creat după chipul Domnului, bolborosește Albert, ascunzându-și fața în palme. Nu suport să mă mai uit!

– Rahat, suntem faliți! Săraci ca la-nceput! îngaimă Barcelona.

– Nu putem accepta să se-ntâmples una ca asta, răcnește Wolf furios, mestecându-și trabucul. Săraci, fir-ar să fie! Săraci! Când ești sărac, nici dracu' nu se uită la tine! Și te protestezi! Te protestezi ca băta.

Bâncile se frâng sub tropăitul cizmelor. Mulțimea urlă de încântare. Oamenii se îmbrățișează, uitând de orice, în clipa în care neamțul trimite un croșeu de stângă, apoi, fulgerător, unul de dreapta, în care își concentrează toată greutatea corpului. Nimerește în umărul caucazianului.

– S-a sfârșit, declară Gregor disperat. De-acum vom fi nevoiți să trăim din mizerabila rație a lui Adolf.

Dar sortii izbânzii par să se schimbe în avantajul rusului: Stânga germanului nu mai rezistă, s-a umflat de două ori pe cât era. Își folosește cât se poate dreapta, protejându-și mâna distrusă. Rusul a schimbat tactica. Acum se repede el la beregata neamțului.

– *Cojonudo*, țipă Barcelona fericit. O să-i vină de hac rahatului ăla nemțesc.

Porta deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc, absorbit de scena din ring. Caucazianul îl atacă pe german, care se apără cu greu de vârtejul de pumni ce se prăvălesc asupra lui din toate unghiurile. E în corzi. Un pumn îl izbește în tâmplă și cade într-un genunchi. Sângele îi șiroiește din nas. E scăldat în sânge. În timp ce dă să se ridice, un șut brutal îl lasă lat pe podea.

– Sparge-l! Calcă-l în picioare și scoate-i mațele! tună vocea de bas înecată în bere a Micuțului.

Noul arbitru se repede înainte, gesticulând, și încasează un pumn care-l aruncă peste corzi. Sanitarii îl cară și pe el la postul de prim-ajutor de după tomberoane, unde încă mai zace colegul său, încercând să-și recapete suflul. Acesta nu mai e un meci de box. A devenit o luptă pe viață și pe moarte, în care se folosește orice figură murdară care s-a văzut vreodată în filmele americane cu violență. Boxerii se cuprind mărâind și cad la podea. Se rostogolesc prin ring, asemenea unui nod de mușchi răsuciți.

Caucazianul rage îngrozit în clipa în care dinții neamțului i se înfundă în testicule.

– O vreme n-o să mai reguleze băiețașul! urlă Porta.

Lovește un butoi gol de bere, care se rostogolește prin sală, secerându-i pe spectatorii din picioare ca pe spice.

Cu o lovitură de jos în sus, cu piciorul, și cu un pumn care aterizează în ceafa neamțului, rusul se eliberează și se pune în gardă. Dar nici germanul nu-i o momâie. Țâșnește ca Jesse Owens, mișcându-se într-un ritm care l-ar lăsa în urmă și pe un campion mondial la viteză, îi repede rusului o dreaptă în șale. Rusul ripostează cu o stângă seacă, părând că-l țintuiește în loc pe neamț, urmată de o dreaptă rapidă, care l-ar fi trimis în Câmpia Vânătorilor Veșnice dacă l-ar fi atins.

Cu excepția fanaticilor într-ale boxului, care nu sunt încântați, mulțimea urlă feroce. Sunt smulse băncile și cizmele duduie pe podea.

– Rupe-i urechea! se aude de pe locurile de categoria a treia.

– Sfinte Sisoe, asta-i cea mai strașnică bătaie pe care-am văzut-o în viața mea, țipă Micuțul fericit. Un bocanc măsoara cincizeci și unu se repede în genunchiul neamțului. Țipă și se prăbușește, cu mâinile împreunate pe rotula zdrobită.

– O să te spulber, scrâșnește el, ridicându-se din nou, cu fața schimonosită de durere. Fă-ți rugăciunea, rusnac nemernic! Te așteaptă cimitirul! În furia lui, se pare c-a uitat cu totul că trebuie să piardă în ultima repriză.

– Omoară-l! urlă Porta entuziasmat, în vreme ce luptătorii se răsucesc îmbrățișați prin ring, folosind, după cum se spune în anumite cercuri, toate trucurile murdare.

Entuziaștii boxului protestează vehement. Ei spun că nu vor să vadă un meci bun de box transformându-se într-o încăierare de stradă. Dar toți ceilalți care, asemenea Micuțului și lui Porta, cred că n-au mai pomenit un asemenea spectacol strașnic, îi pocnesc în cap cu ce au la îndemână.

Bătaia continuă. Vacarmul seamănă cu cel al unui raid aerian asupra unui mare centru industrial. Deodată se oprește și parcă ne aflăm în inima tăcută a unui taifun. E o liniște mormântală. Germanul îl ridică pe caucazian, îl ține o clipă deasupra capului și-l aruncă la podea, de unde nu se mai clintește.

Regimentul 8 Panzer se scoală în picioare și se pune solemn pe cântat „Wacht am Rhein”.

– Patrioții ăștia de doi bani, face Porta, habar n-au unde se află. N-ar trebui să cânte „Wacht am Rhein”, ci „Wacht am der Volga”.

Rusul e din nou în picioare și meciul intră în ultima fază. Patrioții germani ating punctul culminant al entuziasmului în clipa în care jucătorul lor își retrage stânga, pentru a pregăti lovitura decisivă. Dar caucazianul se aruncă asupra lui ca o nevăstuică asupra unei găini adormite. Îl pocnește peste încheietură, apoi își repede ambii pumni în creștetul lui. Îi pâraie toate oasele. Neamțul trage un țipăt de agonie și se apleacă înainte. Dar lovitura de dreapta a rusului îl ridică în aer. Aproape că se dă peste cap și, ca prin minune, aterizează în picioare, împingându-și dreapta în figura caucazianului. De furie, uită cu totul de stânga lui sfărâmată și o înfige cu toată forța în plexul adversarului.

– O, nu! geme Wolf, întrezărind cum câștigurile încep să-i alunece printre degete. Cuprins de panică, Porta începe să facă planuri de dezertare la ruși. Dacă pierde caucazianul, lucru foarte posibil acum, e cu neputință să fie plătiți toți câștigătorii pariurilor.

Dar rusul încă nu e terminat. Sare pur și simplu la neamț, care face o răsuflare fulgerătoare de optzeci de grade, încercând să-l pocnească pe rus între picioare, dar ratează lovitura. Rusul eschivează și încearcă o manevră riscantă pentru a-i rupe adversarului gâtul. Germanul o remarcă, sare în sus, apoi la dreapta, și-l pocnește pe rus în umăr. Rusul trage un urlet, văzând cum se deschide culoarul spre beregata neamțului. Capul acestuia zvâcnește de două ori, ca și cum ar fi smuls din șira spinării. Cu un țipăt, cade în genunchi, scuipe și horcăie, devenind stacojiu. Încet-încet, se prăvălește într-o parte și varsă. Se ridică anevoie în genunchi, scuipe foarte mult sânge. Se prinde de corzi și e din nou în picioare.

– Acum trebuie terminat rahatul ăia de neamț! urlă Micuțul încântat. Băiatul vecinilor nu mai trebuie să-i dea decât una singură, și s-a zis cu el.

Dar Micuțul se înșeală. Germanul nu e terminat. După ce secunzii săi i-au turnat în cap câteva găleți cu apă, se apucă din nou să-l tăbăcească pe rus ca un elan turbat care-a fost gonit de lângă turmă. Caucazianul îi trăsnește o lovitură în beregată și-l aruncă peste corzi. Apoi, se învârte prin ring urlând, cu mâinile ridicate deasupra capului. Din când în când, îi trage un picior neamțului, care zace întins ca un crucificat.

Mulțimea înnebunește. Un Unteroffizier bavarez năvălește în primele rânduri, agitând o traistă deasupra capului. Când dă cu ochii de mecanicul-șef Wolf, în uniformă sa croită pe comandă, îi aruncă traista în față, și prin aer încep să zboară roșii storcite, știuleți de porumb, bucăți de friptură de rață și multe altele.

Un Feldwebel obez din Serviciul de Aprovizionare Aeriană sosește zbierând din sectorul de clasa a treia, târându-și un bocanc legat de picior numai cu șiretul. Își cere banii înapoi, susținând că meciul a fost o înșelătorie.

– *Faites vos jeux!* țipă Porta, și, făcând semnul „V”, își înfige degetele în ochii Feldwebelului.

– Trăiască Marea Germanie! țipă fanatic un Obergefreiter din Regimentul 8 Panzer. Răstoarnă o găleată neagră, cât toate zilele, în capul unui Feldpolizeiinspektor. Murdăria îl improașcă și pe el pe față.

– Doamne din cer! exclamă Porta, sărind în lături. Porcăria asta curăță un om mai iute decât o farmacie întreagă.

În curând, bavarezii încep să folosească drept muniție macaroanele și budincile pe care le luaseră cu ei ca merinde. În câteva minute, întreaga hală seamănă cu o bucătărie de campanie aruncată în aer. Un sandwich uriaș cu brânză topită și ceapă zboară prin aer și se sfărâmă de perete ca o grenadă, în apropierea Bătrânului.

O bucată de caltaboș zboară spre noi. Porta se apleacă și Micuțul o încasează peste față cu un plescăit sonor. Porta se întoarce să vadă de unde-a venit caltaboșul și se alege cu un pește cât toate zilele în ceafă. Capul peștelui zboară și intră în gura căscată a lui Gregor, mai-mai să-l înăbușe.

Porta se ia după un artilerist bondoc, dă să-i tragă un picior, dar ratează lovitură și cade pe spate. Artileristul înșfacă un pateu și-i mânjește mutra. Porta se ridică, îl atinge pe individ cu piciorul și-l dă de-a berbeleacul.

Micuțul îl salvează pe Albert în ultima clipă din mâinile a doi renani care erau cât pe-acți să-l sugrume.

– Pantera, țipă Porta, dați careva drumul dihaniei negre. O să le arate ea de unde își lua Moise berea!

Cu înjurături și răgete sălbatice, Micuțul reușește, în cele din urmă, să aducă pantera, pe scări, până în sală. Animalul adulmecă hrana, își leagă coada și-și scoate ghearele lungi.

– Maică Precistă, strigă Micuțul, încordat. Dihania e pornită! Dă-i bătaie, Ulrich, ai tăi sunt toți!

– Hodorogilor le stă câteodată mai bine morți, tună Porta, repezind o scândură într-un Stabsfeldwebel din corpul de mecanici al diviziei.

Pantera rage prelung și se pregătește să sară.

– Nu-u-u-u! urlă îngrozit un Wachtmeister din Artilerie, agitând deasupra capului o sticlă spartă. Zărește fălcile căscate ale panterei și-l lasă picioarele. Felina își încovoie spinarea, măsurând distanța până la tejgheua lungă, încărcată cu cârnați răvășiți, pește, caltaboși și Sauerkraut.

Doi copoi foarte vioi, cu plăcuțele în formă de semilună legănându-li-se pe piept, se opresc îngroziți când pantera țâșnește în aer ca o săgeată neagră, aterizează cu o bufnitură surdă pe tejghea și patinează prin mormanul alunecos de mâncare. Se pune pe înfulecat de parcă s-ar pregăti să postească ani de zile.

Unul dintre copoi își smulge casca și o azvârle pe podea, într-o baltă de zoaie.

Celălalt, poreclit Sparge-Boașe, datorită metodei sale preferate de interogare, se holbează cruciș la botul Căscat al panterei și-i simte căldura respirației. Tremurând de frică, se rostogolește în spatele tejghelei și se înghesuie sub o etajeră, unde în mod normal ar putea încăpea cel mult un copil de zece ani, și nicidecum un copoi de o sută de kile.

Ulrich privește curios în jos. Se gândește probabil dacă încapă sub etajera joasă.

– *Mein Führer*, salvează-mă! țipă deznădăjduit Sparge-Boașe.

Ochii galbeni ai panterei sclipesc în penumbră. Cu un mormăit de plăcere, scoate o labă imensă și-l lovește jucăuș pe Sparge-Boașe.

E mai mult decât poate el suporta.

– O să mă devoreze, țipă acesta. Cu un hohot prelung, se rostogolește de sub etajeră și se târăște rapid pe podea, alunecând pe covorul de zoaie presărate pe jos.

Ulrich crede că omul vrea să se joace.

Fericit, face un salt și aterizează cu un răget sec pe spinarea copoiului îngrozit.

Copoiul schelălăie prelung de frică și se rostogolește pe spate, zvâcnind din mâini și „din picioare.

Ulrich se distrează de minune.

Îl mușcă jucăuș pe polițist de picior, apoi îl bate pe umăr și-i sfășie vestonul uniformei. Acesta privește în botul căscat al lui Ulrich, cu colți uriași. E ultimul lucru pe care-l mai vede pe lumea asta.

– Infarct, spune doctorul, care examinează cadavrul.

– Două vodci mari și o sticlă de vin ca să ne clătim, zbiară provocator Porta, când ne facem gălăgioși intrarea în stabilimentul „La Natașa”.

– Aici nu dăm de băut pe datorie, se răstește Anna Momeala, încleștându-și mâinile pe sticle.

– Datorie? rânjește Porta, scoțând la iveală din buzunar un teanc gros de bancnote. Dacă vreau, cumpăr toată buda!

Anna holbează ochii și, dintr-o dată, devine cât se poate de amabilă.

– Ce-ai zice să-mi vezi pisicuța? îl întreabă ea pe Micuțul, umplându-i cu dărnicie paharul.

– Nu mă interesează, face Micuțul, strâmbând din nas. Probabil că-i zbârcită toată și mâncată de moli!

– Să nu faceți scandal pe-aici, avertizează „Toboșarul”, care în realitate e Feldwebel de securitate, desemnat să păstreze ordinea în bordel. E poreclit astfel pentru că înainte de război fusese într-adevăr toboșar, la clubul de noapte „Lupul galben” din Leipzig.

– Tu să taci, spune Bătrânul, sughițând în paharul cu vodcă.

„Toboșarul” devine stacojiu și cotcodăcește în semn de protest.

– Ți-am spus să taci, sughite Bătrânul, încapățânat. Sunt Oberfeldwebel și am o stea în plus față de tine!

– Mă doare-n cur de stelele tale, țipă „Toboșarul”, cu o voce femeiască. O să vă purtați cum spun eu!

– Mă întreb dacă s-o fi culcat vreodată cu mă-sa! rânjește Porta obraznic.

– L-au trimis la război fiindcă o speria pe soră-sa, urlă Micuțul. Se tăvălește de râs la propria-i glumă.

– Hai, fiți drăguți unii cu alții, ne dojenește Anna. Ne-ar părea foarte rău să fim nevoite să vă azvârlim afară!

– Da’ de ce nu-ncerci? Iaca, uite-acum! nechează Barcelona. Trânțește provocator un scaun de podea înaintea „Toboșarului”.

– Cum de-ai ajuns atât de negru? întreabă Dolly Dunăreanca, o fată care a fost extrădată din România. Îl înghionțește provocator pe Albert.

– E negru pen’ că-i un negru prusac, explică Micuțul printre buze, în stilul lui Humphrey Bogart. E un admirator fanatic al acestuia, și-și dă toată osteneala să-l imite. Ne-au arătat odată, pe front, un film în care Bogart împingea două cucoane în cărucioare cu roțile pe o scară abruptă, după care le tăia beregata. Micuțul a fost atât de încântat, încât l-a văzut de trei ori. În ziua următoare, a stat trei ore la coadă pentru a fi sigur că primul care va lua bilet la ora deschiderii va fi el.

– Ești o bucățică strașnică, pe cinstea mea, șuieră Micuțul, proțâpindu-se prostește înaintea unei fete înalte și suple, care șade la bar, expunându-și picioarele până la ultima bucățică. Se apleacă deasupra ei și spune cu un răget de leu, ceea ce la el înseamnă șoaptă:

– Mi-ar plăcea să te simt mai aproape. Și tu te-ai putea juca cu mine!

– Încerci să fii seducător? întreabă ea cu o voce adâncă și dogită, vârnându-și între buzele puternic rujate o jumătate de metru de țigaret.

Micuțul geme de plăcere și-și plimbă o mână nu prea curată peste o bucată de picior dezgolit.

– Nu deveni obraznic, băiatule, gâjâie ea senzual, dându-i peste mână. Nu sunt o admiratoare a lui Frankenstein, și nici a urmașilor săi. Bagă la cap ce-ți spun, soldat!

– Obergefreiter, cu voia ta, o corectează Micuțul, coloana vertebrală a Armatei. Ia aminte, don’șoară!

– Capătul de jos al ei? zâmbește fata, numai miere.

– De un’ să știi eu? răcnește Micuțul, neînțelegând aluzia. (Chicotește fericit, o ciupește de sân și-i lipește o palmă zdravănă pe fund. Fata țipă de durere. Porta l-a învățat că, atunci când opun rezistență, femeile urmăresc exact contrariul.) Tu și cu mine, scumpo, o s-o facem pe animalul cu două spinări! Ca să fie mai clar, indică cu degetul semnul universal pentru actul sexual.

– Nu intru niciodată în cușca maimuțelor, răspunde ea sec, împingându-i pieptul lat cu mâinile.

– Ce vrei să spui cu asta? rânjește Micuțul. De îndată ce-ți vei fi îmbârligat picioarele cu ale mele, n-o să-ți mai fie gândul la maimuțe! O târăște ferm spre rin-

gul de dans, unde formația începuse un număr fierbinte.

– Degetele! geme ea.

– Stai pe picioarele mele, propune el. E cel mai simplu mod de a învăța să dansezi. Ascultă ce-ți spun, p-asta am prins-o la „Lansen” de pe Reeperbahh, la Hamburg.

– Pun rămășag că ambulanțele așteptau afară pe două rânduri, spune ea sarcastic.

– Nu, că la „Lansen” nu era voie să te trosnești, explică Micuțul, bătaios. Te referi, probabil, la „Lanternă roșie” de pe Davidstrasse. Acolo, în fiecare seară se sparge o garnitură de dinți.

Fata scoate un țipăt strident în clipa în care Micuțul face un pas, pe care el îl crede de tango, și o pocnește peste genunchi cu cizmele sale cu ținte de oțel, numărul patruzeci și nouă.

– Unde-i calul care m-a izbit? face ea, frecându-și piciorul îndurerat.

– Mergem sus în cameră? întreabă Micuțul cu un rânjet de lup.

– De ce? face ea, smulgându-se din strânsoarea lui.

– Nu întinde coarda prea mult, o previne el amenințător, răsucind-o și intrând într-un fel de piruetă, cum a văzut el la profesioniștii de prin filme.

Ea geme din rărunchi în momentul în care se pocnește cu capul de spătarul unui scaun.

– Mergem sus pentru una mică și iute, fără pauză? întreabă Albert, dansând cu o fată care nu-i trece de buric.

– Nu mai e mult, răcnește Micuțul, învărtindu-și din nou partenera. De data asta, o pocnește cu capul de podea.

Uită să-l mai ocărăască. Porta trece pe lângă ei, dansând într-un asemenea ritm, încât ceilalți sunt atrași în urma lui cu o forță irezistibilă.

– Ce Dumnezeu a fost asta? face ea, privind după Porta. Acesta trece tunător pe deasupra ringului de dans, în compania unei doamne masive, cunoscută sub numele de Petunia Scroafa, datorită gabaritului ei și faptului că are gura ca un rât.

– Nu mai am chef de dans, spune fata cea înaltă, îndreptându-se către bar. Se așază intenționat în colțul opus și cere trei aspirine.

– De unde ești de loc? răcnește Micuțul pe deasupra barului.

– Moscova! răspunde ea acru.

– Îs multe curve p-acolo? vrea să, știe Micuțul.

– Porcule, îi aruncă ea, suierând.

– Ce-ați zice voi să mergem sus și să ne punem jucărelele la un loc? întreabă Porta cu sinceritate, în clipa în care ajunge la bar cu matroana lui.

– Voi doi sunteți, pesemne, vestitorii culturii germane! le aruncă fata cea suplă, cu un rânjet.

– Aici ai nimerit-o, răspunde Micuțul, mândru nevoie-mare, bombându-și atât de tare pieptul încât butonierele uniforme sale încep să pârâie amenințător. După ce vom fi stat o vreme pe-aici, alde voi n-o să vă mai ștergeți la cur cu pietriș. Veți începe și voi să vă ștergeți cu hârtie, ca noi, occidentalii. Și acum, mai lăsați-o încolo de vorbărie și haidem sus ca să vă arătăm cum regulează oamenii civilizați!

– Nu-i cumperi o băutură puicuței tale? îl îndeamnă Petunia pe Porta, zâmbindu-i fals.

– Rom din Crimeea și suc de portocale, comandă el, bătând puternic cu pumnul în tejghea.

În curând se răspândește știrea că avem bani. Mulți bani. Dintr-o dată suntem împresurați de doamne foarte volubile. Două fete, care până acum dansaseră împreună, amatoare de bani, îi aruncă lui Wolf priviri ademenitoare. Zace, pe jumătate așezat și pe jumătate întins, pe unul din scaunele speciale de la bar, cu spătar rabatabil.

– Arăți de parcă ai avea poftă și de altceva, nu numai de băutură, se pisicește

una dintre ele, frecându-se ca o felină de șoldul său stâng. Cred că nu mă-nșel când spun că vrei să faci dragoste!

– Pesemne că asta-i ceea ce în Uniunea Sovietică se numește o aluzie, rânjește Wolf, strecurându-și un deget între coapsele fetei. Drace, ai chelit? exclamă el surprins, ridicându-i fusta.

– Da, scumpule, chicotește ea, creează un efect deosebit. De obicei, costă cu zece la sută mai mult, dar tu ești atât de chipeș încât n-o să te taxeze. Cinci sute pe noapte. Ce zici?

Franțuzește, nemțește, tot tacâmul. Două sute în plus pentru arta japoneză.

– Nu cumva-i prețul de vânzare cu totul? face Wolf, lăsându-și mâna s-o cerceteze mai îndeaproape.

Se învoiesc pentru patru sutare și dispar prin ușa care poartă inscripția „INTIM”.

Câteva minute mai târziu, Wolf scoate capul pe ușă și-și fluieră câinii-lup.

Aceștia dau buzna după el, lătrând fericiți.

– O s-o reguleze și ei? întreabă Micuțul, holbându-se.

– Tot ce se poate, spune Porta. Wolf iubește foarte mult animalele.

O mână subțire, cu unghii vopsite în verde, începe să mângâie tandru interiorul coapsei lui Gregor. Mâna își croiește drum în pantalonii săi, într-o manieră care trădează o îndelungată experiență.

– Ți-aș putea ascuți sabia cât ai clipi. Ai crede că plutești în rai, spune ea seducător. Sunt foarte bună la pat!

Gregor chicotește de plăcere.

– Atunci, hai! Să mergem sus să ne-nviorăm.

– Mai întâi dansăm, ca să ne încălzim cum trebuie, ciripește ea, trăgându-l către ringul de dans.

La scurtă vreme, dispar și ei prin ușa pe care scrie „INTIM”.

Albert, timid ca întotdeauna, cotcodăcește ca un pițigoi beat, când o codană cu ochi negri, comerciali, îi apucă mâna și și-o apasă ușor între picioare.

– Ești fermecător, iubirea mea neagră, șoptește ea, oftând și legănându-și șoldurile, (Se freacă plină de senzualitate de mâna lui.) Vino, micule soldat, îl invită. Hai să mergem, ca să nu pleci la luptă și să tragă în tine Armata Roșie fără să fi apucat s-o pui o dată cum trebuie. Ești primul canibal cu care mă culc, îi mărturișește ea, în timp ce străbat încăperea îndreptându-se către ușa cu semnul „INTIM”. O să te las la jumătate de preț, dar să nu mă muști! Eu nu sunt de mâncare!

N-am revenit bine în bar, când muzica și vacarmul vocilor sunt întrerupte brusc de răgete animalice.

– Ulrich, țipă Porta îngrozit, lăsând-o din brațe pe Petunia, care cade cu un trosnet la podea.

– O, drace! geme Barcelona, golind un pahar de Krazisom dintr-o înghițitură. E o licoare pe care o poți da pe gât doar cu condiția să n-ai habar de alte băuturi mai nobile și simțul mirosului să-ți fie diminuat.

Albert, care înfulecă din mâncarea lui preferată, pește dulce-acrișor, uită să mai care în gură, holbându-se la pachetul lung și negru de mușchi și tendoane care intră pe ușă, pregătindu-se să sară.

Mongolul care lustruiește febril cizmele de călărie ale lui Wolf, marca „Roselli” din Roma, trage de două ori adânc aer în piept și cade pe spate, în clipa în care privește drept în ochii panterei care-și arată colții firoși.

Țipete stridente de groază răzbat din spatele ușii cu semnul „INTIM”. Toată lumea își întoarce privirea într-acolo, uitând până și de panteră.

– Crimă! Crimă! hăulește fata cea înaltă și suplă. Apare val-vârtej, cu Micuțul pe urmele ei, gol-pușcă. Agită deasupra capului un scaun.

– Stai așa, poponar nenorocit! O să-ți smulg jegul ăla de puță, zbiară el, turbat de furie.

– Sărmanul băiat, n-a avut noroc, râde Legionarul din toată inima. S-a încurcat cu un travestit!

– Na! urlă Micuțul, azvârlind scaunul în urma homosexualului îngrozit. A cerut cinci sutare, și pentru ce, pentru găoaza lui aia spartă!

Travestitul e atât de îngrozit încât nici măcar nu observă pantera ghemuită lângă ușă, mârâind. Trece ca fulgerul pe lângă ea și trănțește ușa, care prinde coada animalului. Pantera rage prelung de spaimă și ringul de dans se eliberează cât ai clipi. Se răsuțește și șuieră furioasă către ușă. Cu blana zbârlită, își încordează toți mușchii, gata de atac. Aterizează cu un salt elegant pe tejghea. Suflarea ei o mângâie pe ceafă pe Dolly Dunăreanca. Mormăind ciudat, aceasta cade cu fața ei puternic fardată într-o farfurie cu pește. Oamenii de la bar scapă tot ce au în mână. Un purcel de lapte la frigare dispare în panteră cu o sorbitură prelungă și guturală. Ulrich se plimbă de-a lungul tejghelei și întinde o labă lungă spre o porție de macaroane cu rinichi. În trecere, îl lovește cu laba în umăr pe Carlo Obuz de la unitatea de aprovizionare cu muniție de-i aruncă din gură proteza, proprietate a Armatei. Omul se prăbușește ca un castel din cărți de joc lovit de furtună.

SS-Oberscharführer Gerner, de la Divizia I, celebru datorită brutalității sale, împinge din fața lui farfuria cu friptură de purcel tocmai când panteră face un salt spre el cu labele desfăcute. Mai apucă să scoată un țipăt găuit, înainte ca felina să sară asupra lui. Leșină instantaneu. Animalul adulmecă interesat corpul nemișcat, pe urmă se întoarce către purcelul de lapte și începe să-l mănânce, mestecând și trosnind, astfel încât toată lumea are impresia că cel mâncat e Oberscharführerul.

– O să avem necazuri, prorocște Bătrânul.

– Ar trebui să-i facem vânt de-aici, e de părere Barcelona. Îi aruncă un iepure lui Ulrich, care stă tolănită pe un divan larg, după ce i-a scos afară pe toți din bordel.

– Nu pleacă nicăieri, afirmă Porta înfipt, aici rămâne!

– La naiba, omule, ne va face o mulțime de necazuri, exclamă Bătrânul, contrariat.

– Vă descurcați cum știți, vine din partea mecanicului-șef Wolf. Eu n-am văzut în viața mea vreo panteră. De fapt, nici nu știam că există așa ceva. Băgați la cap!

– Scârnăvie, șuieră Porta cu dispreț. Nu cred să existe cineva mai mârșav și mai trădător ca tine.

– Nu tolerez ca plutonul meu să ajungă o afurisită de grădină zoologică! strigă Bătrânul, lovind cu pumnul în masă.

– Ulrich Pantera rămâne la plutonul 2, hotărăște Porta categoric. (Îndreaptă spre Bătrânul un deget jegos.) Dacă nu, și el și eu ne vom lipi de altă unitate, și cu siguranță c-o să-ți pară rău!

– O să fac un raport, țipă Bătrânul, infuriat.

– Mă faci să mor de răs, rânjește Porta. Tocmai asta n-o să faci. Știi ce se va întâmpla dacă toată trășenia cu pantera va ieși la lumină. Când l-or dibui sticleții pe vinovat, îl vor lua la rost pentru câte-n lună și-n stele, de la expunere voluntară la vătămare, și până la înaltă trădare sau cum i-o mai zice. Va încasa de cînșpe ori închisoarea pe viața, plus câteva condamnări la moarte, așa, de amorul artei. Va fi spânzurat alături de panteră, și vântul li se va juca prin blană!

A doua zi, telefonul Cartierului General se pornește să sune furios.

– O panteră, ai spus? întrebă rece intendentul-șef, Stabsfeldwebel Weingut.

– O panteră neagră, fir-ar să fie! zbiară înnebunit conțopistul diviziei.

– Te-ai țicnit, face Weingut, cu un răs scurt. Toate Pantherele noastre sunt galbene sau cenușii și au în cur un motor Maybach.

– Așteaptă tu numai! O să ți se șteargă ție rânjetul de pe moacă, amenință sumbru conțopistul diviziei. Generalul von Hühnersdorf a luat-o razna! Și-a ieșit pur și simplu din cizme! Centrala noastră telefonică e blocată de atâtea apeluri cu

plângeri despre pantere. Până să ne dezmeticim, Generalfeldmarschallul va veni în persoană să vadă ce se-ntâmplă!

– Nu pricep ce legătură au plângerile tale cu noi, răspunde amabil Weingut. Pantherele sunt la locul lor. Singurii care s-ar putea plânge din cauza lor se află de partea vecinului și, din câte știu eu, plângerile lui Ivan nu prea sunt luate în seamă!

– Ai o panteră neagră care aleargă liberă de colo-colo, provocându-le oamenii atacuri de cord și pete pe creier. Generalul vrea o investigație. O investigație amănunțită. Bagă la cap, dragul meu porc de prieten!

– De ce nu tragi tu o fugă la sanitar ca să-ți dea niște pastile? îl sfătuiește Weingut pe un ton părintesc. Aici, în 27 Panzer, nu-i nimeni atât de scrântit încât să se învârtă cu ceva atât de zurliu ca o panteră neagră. Știi, presupun că asemenea dihanii mușcă oamenii!

O jumătate de oră mai târziu, la telefon se află aghiotantul diviziei.

– Ce se tot aude cum că ați umbla cu o panteră neagră? îl descoase pe aghiotantul Regimentului, un Leutnant tânăr și fără experiență, proaspăt venit de la școala de ofițeri. Pe-aici, pe la divizie, circulă tot felul de zvonuri trăsnite.

– Ce culoare are Pantherul? întreabă senin aghiotantul Regimentului. Noi n-avem Pantheră neagră!

– La naiba, omule, nu de tancuri vorbesc, scrâșnește aghiotantul divizional, fornăind ca un motor cu aburi încins. E o felină mare, adevărată, o sălbăticiune din junglă, care halește companii întregi de copoi. Tu-ți dai seama că șeful Batalionului de Poliție Militară e la balamuc, în cămașă de forță, în urma unei întâlniri cu afurisita voastră de panteră neagră?

– Dar, domnule, vă asigur că nu avem nici o panteră neagră, se tânguie aghiotantul Regimentului pe un ton slugarnic. Singurele animale pe care le avem sunt doi câini-lup aparținând mecanicului-șef Wolf, și aceștia sunt ținuți din scurt, cu permisiunea comandantului.

– Pasionați de animale, oftează resemnat aghiotantul diviziei. Pregătiți-vă pentru un tărăboi pe cinste pe chestia asta. Se aude deja de mișcări la Cartierul General, și din partea populației civile din zonă plouă cu reclamații!

– Domnule, nu pricep nimic! răspunde aghiotantul Regimentului, neajutorat. Nu știu nimic despre o panteră neagră la 27 Panzer. Trebuie să fie o regretabilă eroare. De ce nu-i întrebați pe cei de la corpul veterinar?

– Te-am prevenit, rânjește malițios aghiotantul diviziei trântind receptorul.

Oberst Hinka tocmai se bărbierește, când telefonul său particular începe să sune strident.

– Hinka, spune el brusc.

– Hühnersdorf! Ce dracu' se-ntâmplă la regimentul tău? vrea să știe generalul diviziei, fără nici un fel de introducere politicoasă.

– Ce se-ntâmplă? face Hinka, cu o ușoară ezitare.

– Tu ești comandantul, nu? Dacă tu nu știi ce se-ntâmplă, cine dracu' să știe? Află de la mine că oamenii tăi se joacă c-un fel de bestie carnivoră și bagă groaza în populație. Jumătate din copoi mei sunt la balamuc din cauza ei. Oberst Hinka, dacă zici că nu știi nimic despre asta, atunci află că ești singura persoană din toată Armata a 4-a care habar n-are! Generalfeldmarschallul în persoană cere de urgență un raport amănunțit asupra situației!

– Totul sună ca un fel de glumă prostească, domnule general, răspunde Hinka, caracterizând bine situația. Despre ce fel de bestie carnivoră e vorba?

– Nu ți-am spus? urlă generalul, infuriat. E-o panteră, pe toți dracii! O panteră neagră căreia i se spune Ulrich!

Hinka închide ochii și blestemă încetișor. Nu mai are nici o îndoială unde poate găsi pantera și pe complicități ei.

Trage de câteva ori, adânc, aer în piept și-și șterge furios spuma de pe față.

– Se va. face de urgență un raport, domnule, făgăduiește el.

– Sper, pentru binele tău, scrâșnește generalul. Cazul ăsta e mult mai grav decât îți închipui. Generalfeldmarschallul a cerut ca pantera să fie împușcată și vinovații să fie aduși în fața Curții Marțiale. Fir-ar să fie, Oberst, e lată! Vreau raportul tău în șaiszeci de minute!

– Oberleutnant Soost! urlă Hinka pe un ton care răsună prin Cartierul General al Regimentului. Oberleutnant Soost! repetă el nerăbdător, aruncându-și violent prosopul într-un colț.

– Oberst, să trăiți! bâlbâie îngrozit aghiotantul său, pocnind din călcâie.

– Găsește-l pe nemernicul ăla de Porta și vino cu el încoace, ocărăște Hinka cu năduf.

– Porta? întreabă aghiotantul, care n-a auzit niciodată de cineva cu acest nume.

– La dracu', omule, răcnește Oberst Hinka, nu pricepi chiar nimic? Obergefreiter Porta, fir-ar să fie! Compania a 5-a, plutonul 2. Ticălosul să se prezinte la mine numaidecât, împreună cu pantera neagră Ulrich!

Aghiotantul iese împleticindu-se și se urcă în Kübel, ferm convins c-a fost repartizat la un regiment de maniaci.

– Încotro, Herr Oberleutnant? întreabă șoferul cu un zâmbet larg, plimbându-și piciorul pe pedala de accelerație.

– Să arestăm un Obergefreiter Ulrich și-o panteră pe nume Porta, bâlbâie aghiotantul confuz, aprinzându-și o țigară cu o mână nesigură.

– Va să zică, la compania a 5-a, rânjește Obergefreiter Helmer, țâșnind ca o rachetă.

– Condu cum trebuie, îl ocărăște Oberleutnantul, aranjându-și neliniștit tunică uniformei.

– Tocmai asta și fac, să trăiți! rânjește Obergefreiter Helmer, deschizând ne-regulamentar un pachet cu sandviciuri în timp ce ajung în fața biroului companiei a 5-a.

Hauptfeldwebelul Hoffmann din Statul-Major, spătos și sigur pe el, stă tolănit la un birou cât toate zilele, moștenit de la un fost comisar politic. Încă mai poartă șlapii săi rusești. Salută rigid și se plasează astfel încât aghiotantul să nu-i poată vedea încălțăminte brodată cu roșu.

– Din ordinul Comandantului, trebuie să arestez o panteră, latră aghiotantul, încercând să pară sever. Numele ei e Ulrich, mai adaugă, după o pauză lungă și stânjenitoare.

– Prea bine, domnule, mormăie Hoffmann, întrezărind deja necazuri de dimensiuni nebănuite. Gefreiter Müller! urlă el către curierul companiei. (Soldatul se află în arhivă, aproape de el, așa că urletul e cu totul de prisos. Ar fi putut să șoptească.) Dă-i drumul, ametitule! Plutonul 2! Obergefreiter Porta și pantera Ulrich să se prezinte la mine în pas alergător. Ai priceput? Să îndrăznești numai să apari fără ei, și-o să mă ocup eu de tine! În linia-ntâi, unde-i așteaptă o moarte eroică pe prăpădiții de teapa ta.

Trece mai bine de o oră până când Porta își face apariția. Intră duduind în biroul companiei, unde pocnește de trei ori din călcâie, de două ori pentru aghiotant și o dată pentru Hoffmann. Dă un salut nazist și un „Heil” răsunător în fața marelui tablou al lui Hitler, care a fost pus în locul unuia de-al lui Stalin.

– Ajunge, îl previne Hoffmann, aruncându-i o privire atât de dură încât lui Porta puteau să-i cadă toți dinții.

– N-am voie să-l salut pe Führer? întreabă Porta, cu o uimire prefăcută.

– Idiotule, rage Hoffmann, nu când atârână acolo!

– Atunci unde ar trebui să atârne? zâmbește Porta.

– Ești arestat, răcnește aghiotantul cu o voce spartă. Ești arestat, repetă, arătând acuzator spre Porta.

– Arestat? face Porta candid. Eu? De ce, domnule?

– Pentru că umbli cu o panteră și bagi groaza în sufletul oamenilor, țipă aghiotantul, începând să-și piardă stăpânirea de sine.

– Nu mai avem voie să ținem animale de suflet în Armata germană? întreabă Porta cu naivitate, pocnind din nou din călcâie de trei ori. E pe cale să salute iarăși tabloul lui Hitler, dar întâlnește privirea crâncenă a lui Hoffmann și se oprește.

– O panteră nu-i un animal de suflet, hotărăște sec aghiotantul.

– Permiteți să raportez, Herr Oberleutnant, să trăiți! turuie Porta în maniera sa obișnuită, de idiot. Există tot felul de animale de suflet, să trăiți! Împăratul Abisiniei ține lei, și în India, au elefanți. Așa că, de ce n-aș ține și eu o mică panteră drăgălașă?

– Ești arestat, declară aghiotantul, roșu la față. O să explici Curții Marțiale ce e cu animalul tău de suflet! Tu și cu pantera ta o să ajungeți în fața plutonului de execuție: Ați ruinat moralul unei jumătăți din Wehrmacht!

– Prea bine, să trăiți, răspunde Porta, ridicând resemnat privirea spre tavan. Permiteți să raportez, domnule, că în calitatea mea de soldat german am dreptul, conform Regulamentului Armatei, paragraful 209, alineatul 5, cu privire la arestul și detenția personalului militar, să mă opun oricărei arestări care nu e în concordanță cu Codul Penal al Wehrmachtului Marii Germanii. Cer aghiotantului permisiunea de a raporta, domnule, că Obergefreiter Porta Joseph se opune arestării, pe motiv că acuzația nu e întemeiată.

– Ești cu totul și cu totul ținut, ostaș? freamătă aghiotantul, pierzându-și stăpânirea de sine. Nu mă dăscăli tu pe mine, un ofițer! Îți dai, seama ce vorbești, Obergefreiter?

– Permiteți să raportez, domnule! Obergefreiterul își dă seama perfect, să trăiți!

– Taci din gură! orăcăie aghiotantul, isteric. Degetele îi freamătă pe tocul galben al pistolului, ca și cum ar avea de gând să-l împuște pe Porta.

– Înapoi la Regiment! îi poruncește Obergefreiterului Helmer, în timp ce se îndreaptă spre Kübel. Helmer, care mănâncă un copan de curcan și un sandviș cu gem, se prefăce că nu aude ordinul. Privește tăcut copanul, înainte de a mușca din el.

– Ești surd, omule? N-ai auzit ordinul meu? țipă aghiotantul, înfierbântat.

– Care ordin? întreabă Helmer, cu gura plină de curcan. Aghiotantul își iese complet din răbdări. Aruncă un amestec indescifrabil de ordine și amenințări, spre satisfacția nedisimulată a lui Porta și a lui Helmer. După fereastra soioasă a biroului companiei, poate fi văzută fața buhăită și porcină a lui Hoffmann.

– Permiteți să raportez, dom'le! trâmbează Porta. Sunt Obergefreiter german liber, să trăiți, sau arestat?

– Ești arestat, hăulește aghiotantul, turbat, fără a sta să judece cu ce scop a fost pusă întrebarea.

Helmer salută, coboară din Kübel și scoate cheia din contact.

– Unde dracu' mergi, soldat? urlă. aghiotantul. Helmer salută din nou și-și pocnește călcâiele atât de energic încât improașcă în jur cu noroi.

– Permiteți să raportez, domnule, conform Regulamentului Armatei, prizonierii în stare de arest pot fi transportați doar de către personalul autorizat. Numai cei care au depus un jurământ special pot fi însărcinați cu o asemenea misiune, să trăiți!

– Atunci, mărsăluiește înapoi până la Cartierul General, hotărăște sec aghiotantul. Dă-mi cheile și documentele mașinii.

– Permiteți să raportez, domnule. Nu pot lăsa vehiculul acesta din mână fără un ordin scris de la Cartierul General al Regimentului, să trăiți! răcnește Helmer, salutând din nou. Dar, să trăiți, dacă domnul aghiotant îl va arunca pe Obergefreiter Porta din mașină sau dacă-i veți declara eliberat, domnule, atunci vă

pot duce înapoi la Cartierul General, să trăiți!

După câteva momente de gândire, aghiotantul îl declară pe Porta eliberat temporar. Tocmai dă să se așeze pe bancheta Kübelului, când ceva lung și negru trece fulgerător pe lângă el și aterizează, cu un zgomot înfundat, pe bancheta din spate. E Ulrich, care l-a regăsit pe Porta, și care șade acum mândru înapoia lui, pe banchetă.

Aghiotantului i se înmoaie picioarele și, cu un gălgâit, cade în noroi, lângă Kübel.

– E mort? întreabă Helmer nepăsător, întinzându-se leneș. Doamne, amice, în curând nu-i vei mai putea număra pe toți cei care s-au curățat de atac de cord din cauza mâței tale!

– Hai să-l săltăm, hotărăște Porta, și s-o întindem acasă la Cartierul General. Comandantul vrea să vorbească cu Ulrich și cu mine.

Cartierul General e în plină alarmă și domnește o mare confuzie, în clipa în care Porta și Ulrich își fac apariția. Trei funcționari încep să tremure, când pantera le arată colții ei lungi.

– Ce mama dracului e în capul tău, Porta? întreabă Oberst Hinka pe un ton calm dar și amenințător, în timp ce Porta pocnește din călcâie în fața biroului. Știi ce scrie în cartea animalelor despre bestia de care ai făcut rost? E o ucigașă. Ucide tot ce întâlnește în cale, și asta pentru că-i place să ucidă!

– Permiteți să raportez, domnule, cartea-i plină de minciuni de la un capăt la altul. Ulrich e blând ca un mielule, domnule, e numai jucăuș.

– Nu vreau să mai am necazuri din cauza ta, Porta. Pantera trebuie să dispară. Și dacă ea nu dispare de urgență, dispari tu în fața Curții Marțiale. Cum o să fiu în stare să-ți scap pielea de data asta, nu știu, zău, dar bagă la cap, e pentru ultima oară când te ajut. Răbdarea mea a ajuns la limită. Ieși, dar fii atât de bun și ia monstrul ăsta negru cu tine.

Porta pocnește din călcâie, salută și iese pe ușă de-a-ndăratelea, împreună cu Ulrich.

– Că veni vorba, ce s-a ales de Ulrich? întreabă Helmer într-o zi, când îl întâlnim întâmplător la gara de mărfuri din Harkov, de unde urmează să luăm în primire câteva tancuri noi Tiger.

– A emigrat în Suedia, face Porta abătut. S-a săturat de dictatura germană.

– În Suedia? exclamă Helmer, rămânând cu gura căscată. O panteră nu poate pleca netam-nesam în Suedia!

– Dacă știi să tragi sforile, poate, răspunde Porta. A luat un tren sanitar spre Libau. Acolo s-a suit la bordul unei bărcuțe suedeze. Acum, probabil că se plimbă prin Stockholm, admirând luminile vitrinelor. Și-o fi făcut rost și de o altă haină de blană, cu picățele, în locul celei negre pe care o avea. În caz că Gestapoul mai e încă pe urmele ei, puțin camuflaj nu strică.

„Dacă trebuie să câștigăm timp, și aproape întotdeauna trebuie, atunci vom lansa o mie sau trei mii de bombe asupra unui oraș care ne stă în cale, și în urma noastră va rămâne doar un morman de moloz. Nu ne putem permite să avem milă față de populația civilă. Avem misiunea să înaintăm și să distrugem cât mai repede forțele inamice.

Războiul e război, și e nemilos.”

GENERAL BRADLEY

Un cârd de găște gălăgioase trece prin piața plină de praf. Își întind gâturile și fâlfâie din aripi. Pretutindeni e liniște.

– Văgăuna asta-i părăsită, face comandantul de pluton.

– Să mai așteptăm puțin, spune tanchistul. Putem avea surprize din partea lui Ivan.

Cele patru tancuri ale plutonului sunt deja pregătite de-o oră pentru atac. În sat domnește o atmosferă stranie și singurul semn de viață e cârdul de găște.

– Trebuie să intrăm, spune comandantul de pluton. Transmite semnalul celorlalte trei tancuri. O luăm direct prin râu. S-ar putea ca podul să fie minat, și nu cred că vreți să vă treziți luați pe sus de suflu și azvârliți în rai, nu?

Traversează râul, ajung pe celălalt mal, dărâmă două colibe de pământ și apoi se opresc în mijlocul pieței satului.

Gâștele găgâie, agitate. Un găscan se năpustește spre tancuri, șuierând și fâlfâind din aripi.

– Conducătorul și trăgătorul din turelă să rămână în vehicul, poruncește comandantul de pluton. Ceilalți, afară! O să folosim câteva din găștele astea!

Turela se deschide brusc. Râzând nebunește, membrii echipajului sar din tanc și pornesc în urmărirea găștelor. Unul dintre ei tocmai reușește să prindă una, când o pușcă-mitralieră începe să latre, improșcând piața cu gloanțe. Într-o clipă, priveliștea seamănă cu cea din curtea unui abator. Tanchiștii sunt aruncați printre găștele înspăimântate. Doi soldați grav răniți încearcă să se târască înapoi spre tancuri.

Soldații ruși năvălesc afară din colibe. Grenadele explodează și turelele tancurilor se închid brusc. Tunurile urlă, iar puștile-mitralieră latră.

Încercături explozive sunt aruncate între șenilele tancurilor, zădărnicipându-le orice manevră. Mine nimeresc sub turele. În câteva clipe, cele patru tancuri sunt înghițite de o mare infernală de flăcări.

Nu după mult timp, tancurile distruse sunt descoperite de către un Regiment Panzer. Un scurt intermezzo, într-o zi de vară, în vreme de război.

TANCURILE TIGER

În curând o s-o pățiți, zbiară mecanicul-șef Wolf, care își pune și el o dată prețioasa lui piele în pericol venind în apropierea liniei frontului. Când, peste câteva zile, voi primi vestea c-ai fost prăjit, dragul meu Porta, o să mă îmbăt cui, cu cea mai bună șampanie franțuzească.

– Ai bălegar între urechi, șuieră Porta de sub motorul tancului Tiger.

– Ai grijă să nu te lovească în țeastă mașina aia de cusut, îl avertizează Wolf cu un rânjet sadic, în timp ce motorul greu al Tigerului e scos din tanc.

Abia-și termină vorba, când sârma cedează și motorul cade, prinzându-i dedesubt brațul lui Brandt, Werkmeisterul cu mutra acră. Reușesc cu greu să-l ridice și să-i elibereze brațul. Are mâna zdrobită și e palid de durere.

Îl bandajăm cum putem și-l ducem la umbra unor pini. Ne imploră să che-

măm un medic, dar nu găsim nici unul disponibil, nici măcar un sanitar. Va trebui să aștepte până când un vagon de marfă îl va duce înapoi la depozit.

Un alt mecanic îl roagă pe Wolf să-l ia pe Brandt cu el.

– Cred că ai tărațe în loc de creier, hohotește Wolf. Ai impresia că o să-mi încarc vagonul cu un mecanic împuțit?

Când, în sfârșit, sosește un camion, Werkmeisterul este deja mort din cauza pierderii de sânge.

Tigerul lui Barcelona se află în dreapta noastră cu motorul pornit. Tancul Legionarului duduie în partea stângă, cu țeava tunului îndreptată spre cer.

– Plutonul 2, la posturile de luptă! ordonă Bătrânul în stația radio. Tunurile - încărcate și asigurate!

Micuțul deschide compartimentele muniției, gata să încarce rapid de îndată ce Bătrânul va da ordinul de deschidere a focului. În dreapta, are obuzele brizante cu vârful galben, în stânga, perforantele cu vârf negru. În spatele lui atârnă obuzele incendiare cu vârf albastru. E foarte important să alegi și să folosești de fiecare dată numai muniția potrivită. Ar fi o catastrofă și pentru echipaj și pentru vehicul dacă servantul ar face o greșală.

– Panzer, marș! ordonă comandantul companiei, Oberleutnant Löwe.

În formație desfășurată în vârf de săgeată, Tigerii pornesc uruind și zdrobind tot ce le stă în cale.

O sulită de flăcări țâșnește dintre ruinele unei case. Un obuz scânteietor lovește turela și ricoșează vertical.

– Drept înainte. Poziție antitanc inamică. Turela ora unu! ordonă Bătrânul. Panzer, stai! Încărcați cu brizante.

– Dezasigurat, anunță Micuțul, împingând un obuz cu vârful galben în cula-tă.

Un vuiet asurzitor spintecă ceața deasă, și tunul antitanc e aruncat în aer împreună cu rămășițele însângerate ale echipajului său.

– Închideți turelele! Panzer, marș! ordonă Bătrânul.

Cei șapte sute de cai putere ai Tigerilor duduie sălbatic, înaintând zgomotos prin sat. Găini înspăimântate aleargă în toate direcțiile.

Un grup de soldați ruși se năpustesc îngroziți spre adăposturile săpate în pământ. Un șir de trasoare din mitraliera de pe turelă țâșnește către ei, îi lovește și-i doboară în praful drumului. Oamenii urlă și privesc îngroziți tancurile care se îndreaptă spre ei. Șenilele late îi strivesc complet.

Trecem pe sub niște rufe puse la uscat. Lenjerie de corp, cearșafuri și prosoape se agață de turelele și de tunurile tancurilor, fluturând asemenea steagurilor într-o zi de paradă militară.

– Precis o să apară în „Pravda” de mâine: „Unități germane Panzer jefuiesc lenjeria rusească”, rânjește Porta, apăsând pe pedala acceleratorului. Fi-le-ar ochii ai dracului, răcnește el, nu mai văd nimic. O pereche de chiloți albaștri îmi acoperă fanta de observație.

Cu un zăngănit strident, tancul alunecă într-un șanț antitanc.

– Ce naiba faci? bombăne Bătrânul.

– Păi am spus că nu mai văd nimic, se apără Porta. O pereche de chiloți comuniști îmi astupă vederea! Doamne, ce de arme folosesc și rușii ăștia! De ce nu avem pregătit un plan de apărare pentru cazul în care ne bombardează vecinii cu chiloți de damă? Am avea nevoie de o circulară de la fabrica de hârtie a lui Sally!

Stația radio zbârnâie cu înverșunare. Răspunde Bătrânul.

– Ce dracu' faci, Beier, răcnește agitat comandantul companiei. Ieșiți odată din groapa aia, fir-ar să fie, dacă nu, o să vă treziți în fața Curții Marțiale! Nu trebuia să vă opriți!

– Au cu toții rahat între urechi, asta e, zbiară enervat Porta. Rotește și ambelează Tigerul, încercând să-l scoată din capcana pentru tancuri. E nevoie de ajuto-

rul unui alt tanc pentru a elibera din groapă cele șaiszeci și opt tone de metal.

În cele douăzeci de minute cât am fost imobilizați, întreaga priveliște de pe câmpul de luptă s-a modificat. Tancuri rusești roiesc pretutindeni, aliniate și ele în formație de săgeată.

Ne oprim, tragem, bombardăm cu obuze pozițiile antitanc, strivim unități de infanterie, acoperim adăposturi și terciuim oameni.

Tancurile inamice se află la circa două mii de metri depărtare; cât timp nu se apropie la mai puțin de opt sute de metri, nu reprezintă un pericol; le putem nimeri de la o mie opt sute metri distanță. Tunurile noastre lungi de 88 mm, cu precizia lor extraordinară și unghiul mic de foc, pot distruge orice tanc inamic.

Ambele companii de Tigeri se grupează într-un uriaș vârf de săgeată și aruncă o ploaie de obuze în blindatele rusești care se apropie treptat.

Într-o clipă, întreaga stepă devine un cimitir imens de tancuri!

Ziua însorită de vară se întunecă din cauza norilor denși și negri de fum, care se înalță din tancurile ce ard. Totuși, se pare că rușii au învățat ceva de la noi. Se avântă înainte cu viteză maximă, încercând să se apropie de limita, de opt sute de metri a razei lor de acțiune și să-și folosească tunurile de 76 mm.

– Țineți-i la distanță! ordonă prin radio comandantul companiei. Împrăștiați-vă! Atacați flancurile!

Căldura din tancuri devine insuportabilă. Sudoarea curge șiroaie pe noi și suntem la fel de negri ca și Albert. Doar globii oculari și dinții ne-au mai rămas albi.

Un T-34 e aruncat în aer deasupra unei movile și, cu un plesnet sec, cade peste o mină. Pare că se afundă cu totul în pământ. În clipa următoare, un obuz perforant se înfige în blindajul frontal de 60 mm al tancului. Turela crapă și țeava tunului se rostogolește între doi bolovani cât toate zilele.

O companie de tancuri grele KW-2 avansează în linie dreaptă și se oprește la marginea pădurii. Limbi de flăcări țâșnesc din țevele tunurilor de 150 mm.

Tigerul lui Barcelona, care se află cu puțin în urma noastră, pare că se umflă ca un balon și apoi explodează într-o vâlvătaie de flăcări. Trei din cei patru oameni ai echipajului se tăvălesc desperați pe pământ, încercând să stingă focul care dansează sălbatic pe uniformele lor.

Tigerul Legionarului se întoarce din drum pentru a le veni în ajutor.

Înainte ca Bătrânul să apuce să-l oprească, Micuțul coboară din turelă și se năpustește către tancul cuprins de flăcări. Îl ia pe Barcelona în spinare ca pe un sac gol și o rupe la fugă spre noi. Albert vine șchiopătând în urma lor; groaza i se citește pe chip.

Îi ajutăm să intre cât mai repede în tanc. Micuțul se întoarce în goană să-l aducă și pe trăgător, căruia i-a fost smuls brațul stâng.

Câțiva infanteriști ruși coboară în fugă dinspre culmea dealului. Gloanțele suieră în jurul Micuțului care aleargă cu toată forța, ținându-l pe tanchistul rănit pe umăr.

Ies din turelă, întorc mitraliera antiaeriană și deschid focul asupra rușilor.

Blestemând, Micuțul se suie pe tanc și încearcă să intre prin trapă. O schijă de obuz îi găurește obrazul. Sângele împrășcă tunul și se prelinge, murdărindu-l pe Heide.

– Jigodii comuniste! înjură Micuțul, trântind trapa în urma lui.

Îmi lipesc pur și simplu ochii de vizorul periscopului. La trei sute de metri depărtare, un KW-2 ne ochește. Mă holbez în țeava enormă a tunului său.

– Atac de tancuri! urlu îngrozit. În aceeași secundă, Micuțul strigă:

– Încărcat!

Calc apăsat pe pedala de tragere. Cu un trosnet sec, obuzul pleacă din tun și străpunge blindajul frontal al KW-2-ului. Turela înaltă e smulsă și cade lângă tancul cuprins deja de flăcări. O suliță de foc țâșnește din el.

Doi tanchiști par suspendați în vârful flăcării.

Unul dintre Tigerii noștri e înghițit de vâlvătași. Nici un membru al echipajului nu reușește să scape. Cine n-a asistat la un asemenea spectacol, nu-și poate imagina priveliștea oferită de explozia a o sută două obuze perforante și brizante, șase mii gloanțe de mitralieră și opt sute litri de combustibil.

Pare că o mare de flăcări carbonizează întreg terenul. Plantele, casele, absolut totul dispare fără urmă. Câteva bucăți de tanc sunt răspândite pe pământ. Din membrii echipajului n-a mai rămas nici o fărâmbă.

Ne oprim și tragem. Nenumărate obuze lovesc tancurile inamice și le distrug. Cele șase ore de înclăștare fanatică au costat regimentul o sută șaisprezece lovituri în plin. Compania noastră are douăzeci și nouă. În aceeași seară, Regimentul 27 Panzer e menționat în Ordinul de zi al Armatei. Toți ofițerii, inclusiv Julius Heide, se plimbă țănoși, culegând laurii. Noi, ceilalți, am fi preferat câte o porție de pireu de cartofi cu friptură de porc. Dar dezamăgirea lui Julius Heide nu cunoaște margini când află că nu i se va acorda Crucea de Fier, clasa I. În regimentul nostru, nu primesc aceste distincții decât doi locotenenți care nu le obținuseră până acum.

Porta este atât de mărinimos, încât se oferă să-i dea lui Heide propria sa Cruce de Fier.

– La ce mi-ar folosi dacă n-am și documentul care o însoțește, suspină Heide îmbufnat.

– Dacă hârtia aia te necăjește, râde Micuțul, atunci să știi că o să-ți fac rost de una! Sally e ca un fel de ministru la Ministerul de Război și îi trec tot felul de hârtii prin mână. Nu-i nici o problemă pentru el să stampileze o hârtie!

– Psihopat netrebnic, aruncă disprețuitor Heide. Ai impresia că visez la o medalie pe care n-aș fi îndreptățit s-o port?

– Nu-ți mai face atâta sânge rău, Julius, îl consolează Porta. Războiul ăsta nu s-a sfârșit încă, și într-o bună zi îți va veni și ție rândul. Dacă o să fii în continuare un brav soldat german, unchiul Adolf îți va da chiar și ție o bucată de tablă pe care să ți-o agăți la cel mai bun costum.

– Panzer, ma-a-arș! se aude răspicat în stația radio.

– Plutonul 2, imbarcarea! ordonă Bătrânul, strecurându-se prin trapa turelei.

Verificăm armele, coborâm piedicile și ne punem pistoalele în buzunarele de la piept ale uniformelor. E mai la îndemână să le iei de acolo când te grăbești. De obicei, nici nu apucă pistolul să părăsească tocul său regulamentar, și ești mort.

Bătrânul face un gest circular cu mâna: semnalul pentru pornirea motoarelor. Cu un uruit puternic, Maybachurile de șapte sute de cai putere, cu doisprezece cilindri, sunt readuse la viață.

Un grup de T-34 sosește din direcția lanurilor de porumb. Înaintează rapid, trăgând din mers.

– E o pierdere prostească de muniție, mârâie Heide acuzator. (Nu suportă o asemenea indisciplină.) Lua-i-ar naiba, trebuiau să fi învățat că e cazul să se oprească înainte să tragă! Idioții ăștia neinstruiți ar trebui să ajungă în fața Curții Marțiale!

– Eu n-aș opri nici o clipă dacă m-aș afla într-unul din „saloanele alea de ceai”⁵⁷, declară Porta. Ar trebui să mai avanseze încă două sute de metri ca să ne poată zgâria puțin vopseaua de pe tanc, pe când noi îi putem nimici cât ai zice pește! Trag numai ca să ne înspăimânte, și poate că o să le și meargă cu unii dintre noi!

– Asta-i ceea ce se cheamă război psihologic, spune Micuțul cu importanță. Ne-au explicat multe despre treaba asta la școala de geniu de la Bamberg. Ne jucam toată ziua cu niște cutiuțe galbene de tablă care bubuiau și băgau groaza în oricine. Ziceau că e vorba de psihologie. Tu arunci cutia, ea face „buf”, și inamicul se zgâ-

⁵⁷ Denumire, în jargon soldătesc, pentru masivele tancuri rusești T-34 (*n.t.*).

iește la tine, timp în care poți să tragi în el pe îndelete și să-l mierlești!

– Plutonul 2, ocoliți dreapta, vârf desfășurat de săgeată! răsună vocea Oberleutnantului Löwe prin stația radio.

Ca și cum ar fi înșirați pe ață, cei patru Tigeri ai plutonului cotesc spre dreapta și intră în formație. Urmează o bubuitură asurzitoare, și o flacără înaltă de câțiva metri țâșnește dintre copacii tineri de la marginea pădurii.

– Tun antitanc de 150 mm, drept înainte, la trei sute de metri! strigă înfiorat Bătrânul, aplecându-se involuntar în scaunul comandantului de tanc.

Îl descopăr imediat prin vizorul periscopului și răsucesc manivela de ajustare. E vorba de un tun uriaș cu țeava îndreptată spre noi.

– La stânga, răcnește agitat Bătrânul. Porta! La stânga, fir-ar să fie! O să ne facă praf!

– Pe dracu', rânjește nepăsător Porta. Țin-te bine, taică! în loc să o ia la stânga, Porta apasă cu toată forța pedala acceleratorului și se îndreaptă în viteză spre tunul autopropulsat.

– Ai înnebunit? protestează speriat Bătrânul. Pentru numele lui Dumnezeu, oprește! O să ne omori pe toți!

Mă arunc îndărătul periscopului și aștept sfârșitul sfârșitului.

Simt că tunetul care pornește din gura țevii mă asurzește. Obuzul inamicilor trece pe deasupra turelei, dar, înainte să realizăm că n-am murit încă, suntem aruncați grămadă, într-o învălmășeală de brațe, picioare și trupuri.

Mă lovesc cu capul de bord și cu spatele de manivela de ajustaj. Un șuvoi de sânge mi se scurge pe față, orbindu-mă complet.

Blindajul scrâșnește și geme în vreme ce Porta încearcă să smulgă Tigerul din îmbrățișarea cu tunul autopropulsat inamic, de care ne-am izbit în plină viteză.

Trei bărbați țâșnesc prin trapă și se îndreaptă alergând spre noi; au luat cu ei încărcături explozive pentru a ne arunca în aer.

O rafală prelungă din mitraliera lui Heide îi doboară. Din tunul răsturnat se înalță flăcări imense care cuprind și hainele celor trei siluete prăbușite la pământ. Un iepure face un salt și se aruncă într-un pârau, de parcă acolo ar putea scăpa de nebunia umană.

– Ce dracu', iepurii înoată? exclamă uimit Micuțul.

– Se pare că așa crede, rânjește Porta.

– Turela ora trei, T-34 la două mii de metri. Panzer, stai! Foc! ordonă Bătrânul prin stația radio.

În momentul în care Porta oprește tancul, apăs pedala de declanșare. Văd clar cum obuzul pătrunde prin turela unui T-34. Turela ia foc, apoi, cu un trosnet îngrozitor, plesnește în mii de fărâme.

– Lovit! strigă triumfător Heide, însemnând ceva pe o listă. Știi cumva a câta lovitură a fost? îl întreabă el pe Porta.

– Ești țicnit, șuieră nervos Porta. Sunt conductor de tanc, nu conțopist. Datoria mea e să te duc acolo unde poți tu să distrugi ceva, atâta tot!

Un strigăt slab de ajutor se aude prin stația radio. Tigerul Legionarului a fost lovit. Vălvătăi roșii se înalță din turelă și din motor.

Însoțit de Micuțul, mă urc pe tanc și-l scoatem afară pe micul legionar. Are răni grave pe față. Îl lăsăm în grija Bătrânului. Trăgătorul din turelă nu mai poate fi ajutat în nici un fel. Are burta sfârtecă, din care îi atârnă măruntaiele însângerate. Conductorul, Obergefreiter Hans, a ieșit pe jumătate din turela; trupul îi arde și se acoperă cu bășici care se sparg de cum apar.

– S-o ștergem de-aici! strigă Bătrânul. Dacă explodează acum, o să sărim și noi în aer o dată cu el.

Abia străbătuserăm două sute de metri, când muniția Tigerului explodează, distrugând complet vehiculul. O șenilă zboară și se izbește de tancul nostru. La început, am crezut că ne-a lovit un obuz inamic.

– *Vino, moarte, vino...*, fredonează Legionarul încetișor, clipind des din cauza sângelui ce i se scurge pe față.

– Isprăvește odată, se răstește Bătrânul. Nu-i nevoie să chemi Moartea. Oricum, ne va găsi destul de repede!

Un T-34/85 se înalță într-un salt spectaculos de după vârful unui deal și aterizează cu un zângănit înfiorător la câteva sute de metri de tancul nostru.

– Drace, de unde naiba au apărut și ăștia! exclamă uimit Bătrânul.

– Dumnezeuul tuturor bolșevicilor i-a aruncat din rai, rânjește Porta, ocolind un P-4 distrus. Corpurile carbonizate ale soldaților din echipaj atârnă din trape.

– Trage, tâmpitul! urlă Bătrânul, dându-mi un ghiont în spinare. Tunul de 85 mm al T-34-ului se îndreaptă lent către noi.

– Ușurel, râde nepăsător Porta. După excursiara asta, indivizii n-or să. fie capabili să mai gândească sau să audă ceva. O asemenea aterizare cred că i-a scos complet din funcțiune.

Rotesc turela cât pot de repede, dar până să iau linia de ochire, din țeava lungă a T-34-ului pornește un jet de flăcări, și Tigerul e aruncat înapoi. O lumină orbitoare pătrunde în tancul nostru.

– Isuse și Marie! țipă Micuțul terorizat, scăpând din mână un obuz perforant. Nenorociții au tras în noi!

Printr-o minune, obuzul îmbrăcat în oțel ricoșează lateral.

Ca prin ceață, ocolesc T-34-ul și apăs pe pedala de declanșare.

Sunetul obuzului care pleacă din gura țevii și cel al izbiturii vin aproape simultan. Tancul e lovit în motor și imediat izbucnește o flacără galben-roșiatică.

– Uite-i că fug, răcnește fericit Heide, trăgând o rafală în direcția echipajului, care se prăbușește de pe vehiculul aprins.

Micuțul transpiră ca un sclav la galere, în timp ce cară muniția. Sarcina servantului dintr-un tanc greu poate fi comparată numai cu cea a fochistului pe vechile vapoare cu aburi.

Un T-34/76 își croiește drum prin pădure, în plină viteză. Șenilele sale late culcă la pământ tufișuri și copaci, aruncându-le apoi la mare distanță în urmă.

Cu toate că sunt douăzeci și cinci de tancuri rusești împotriva unuia de-al nostru, superioritatea lor numerică nu ne creează probleme, datorită mecanismelor primitive de ochire și a stațiilor radio rudimentare care le îngreunează posibilitatea de a comunica. Într-o bătălie de tancuri, comunicarea este un factor important, fiindcă situația se poate schimba din clipă în clipă. Dar cel mai mare handicap al lor îl reprezintă slaba pregătire a echipajelor. Deseori, acest lucru atrage după sine pierderi catastrofale, care nu pot fi suplinite de curajul lor fanatic. Surprinzătoare este și încetineala reacțiilor rușilor în luptă.

Turela Tigerului se rotește și tunul este ațintit cu grijă pe pradă. O limbă de foc lungă de câțiva metri țâșnește din țeavă și, cu o viteză de peste o mie două sute de metri pe secundă, obuzul zboară spre țintă. Turela T-34-ului e lovită. Zboară în spatele tancului, rostogolindu-se ca o minge, și sfărâmă șenilele altuia din spate. Jumătatea de jos a trupului unui bărbat spânzură din scaunul de comandă. Pantalonii bleumarin și bocancii galbeni sunt acoperiți cu sânge.

– Mi-ar plăcea și mie o pereche de bocanci ca ăștia, spune Porta privind atent. Aș mărșălui prin toată Rusia fără să mai am probleme cu bășicile.

– Bocanci, tușește Micuțul, și scuipă un lichid negricios din plămânii săi plini de nicotină. Hai să ieșim puțin să luăm o gură de aer proaspăt și să umflăm noi bocancii!

– Jefuirea cadavrelor se pedepsește cu moartea, îl avertizează Heide.

– Valorificarea unei perechi de bocanci nu înseamnă jefuire, protestează Porta. Oamenii nu mărșăluiesc în Paradis încălțați. În orice caz, eu n-am auzit niciodată de vreun inger care să poarte bocanci!

– Turela ora patru, intervine Bătrânul în discuția noastră. T-34, la o mie șap-

te sute de metri!

Rotesc repede turela înspre poziția indicată și prind în colimator un T-34 care tocmai trece printr-un zid de piatră. E imposibil să nu-l nimeresc. Apăs pedala de declanșare cu sânge rece, însă din țeava tunului nu se aude decât un sunet foarte slab.

Ne uităm cu toții la Micuțul, care stă nepăsător pe podea și aruncă zaruri.

– Pe toți dracii, ce naiba faci? răcnește Bătrânul furios. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-ai încărcat tunul ăla blestemat?

– Nu mai avem muniție, explică Micuțul indiferent, amuzându-se în continuare cu zarurile.

– Am trăit s-o aud și p-asta, zbiară Bătrânul, scos din minți. De ce dracu' n-ai raportat?

– Păi, ai spus să ne ținem gura, răspunde Micuțul, că știi tu mai bine ce trebuie să facem!

– Dumnezeuule mare! se tânguie Bătrânul. Cu ce ți-am greșit de mi-ai dat pe cap tocmai plutonul ăsta nenorocit? Haideți, trebuie s-o luăm din loc! Cu toată viteza înapoi!

Porta scoate din Maybach tot ce poate da și Tigerul cade într-o groapă adâncă, la adăpost de ucigașul tanc rusesc. O jumătate de oră mai târziu, intrăm în localitatea Torcin, la periferiile căreia găsim muniție și motorină din belșug.

Ne surprinde faptul că-l întâlnim acolo pe mecanicul-șef Wolf. Stă relaxat în Kübelul său de ofițer superior, cu uniforma făcută la comandă și cu cizmele bine lustruite, aduse tocmai de la Roma.

– Arăți ca o mortăciune, spune el rânjind, când dă cu ochii de Porta. Sper că vecinii ți-au tăbăcit puțin fundul!

– Tu vezi-ți de fundul tău, i-o retează Porta acru. Vorbești de parcă te-ar ciupi termitelile de fudulii! Ai o voce mai ceva ca a țarcovnicilor!

– Ușurel, ușurel, spune Wolf pe un ton lingușitor. Am un plan. Am aflat unde au ascuns barosanii de la Kremlin o parte din aurul comunist. Comoara e la vreo trei sute de kilometri de aici, nu mai mult. Aranjez eu totul. Tot ce-ți rămâne de făcut, e să te duci acolo și să iei aurul!

– Sunt și bani? întreabă Porta, brusc interesat.

– Mai mulți decât îți poți închipui, rânjește Wolf. Termină repede cu bătălia asta idioată de tancuri și Întoarce-te fără prea multe zgârieturi, ca să trecem repede la treabă!

Barcelona primește un tanc nou-nouț. Albert s-a instalat deja în scaunul conductorului; capul său negru e înfășurat în bandaje imense.

– Armata asta nu va fi mulțumită până când n-o să ne vadă pe toți făcuți praf, se plânge el, ambalând motorul tancului cu o furie inutilă.

Oamenii de la carburanți se grăbesc să ne încarce rezervoarele, făcându-le plinul.

Două butoaie de rezervă, a câte cinci sute de litri, sunt fixate deasupra motoarelor.

– Sper ca hărăbaia asta să sară în aer cât mai repede, spune Porta răspicat, poate c-așa o să avem și noi șansa să ne odihnim puțin și să mâncăm ceva cât de cât comestibil!

– Ce-ai spus, Obergefreiter? se răstește Werkmeister Müller, roșu de mânie. Întregul batalion îl cunoaște sub numele de Müller Nazistul.

– Ce-am spus eu? întreabă Porta, arătându-se cu degetul. Ce-am spus?

Müller Nazistul pălește și începe să urle în stilul caracteristic subofițerilor cu excese de autoritate.

– Știi cine sunt eu?

– Permiteți să raportez, să trăiți! Dumneavoastră, domnule, sunteți Werkmeister Müller, să trăiți, Werkmeisterul responsabil cu aprovizionarea cu car-

buranți, cotcodăcește Porta, pocnind din călcăie. Permiteți să raporteze, domnule Werkmeister Müller, a fost odată un acar pe nume Heinz Schröder. Avea în custodie nodul național german de cale ferată dintre Padeborn și Bielefeldt. O soartă crudă a făcut ca, într-o zi nefastă, să alunece dintr-un vagon de marfă. Din nefericire, asta s-a întâmplat chiar înainte de a fi numit acar-șef, având dreptul să poarte șnur pe umăr. N-a mai fost avansat pentru că, după ce și-a revenit, nu-și mai amintea cine este. Întreba pe toată lumea: „Mă cunoști? Știi cine sunt eu?”

Porta își curmă avalanșa de vorbe și se holbează la fața roșie de furie a Werkmeisterului Müller; chipul acestuia pare gata să explodeze din clipă în clipă.

– Permiteți să întreb, să trăiți, ați căzut cumva și dumneavoastră dintr-un vagon de marfă?

– Ajunge! explodează Müller Nazistul, bătând furios cu piciorul în podeaua Panzerului. Te previn! Nu încerca să-ți bați joc de mine!

– Permiteți să raporteze, domnule, n-am intenția să-mi bat joc de domnul Werkmeister, dar îmi amintesc de Herr Weinhuber, care a fost angajat ca salvator la Corpul Național German de Salvatori, să trăiți! Și Herr Weinhuber avea impresia că toată lumea vrea să-și bată joc de el. De când a fost avansat ca salvator-șef la Zell-am-See, a început să-i meargă totul pe dos. A pățit-o într-o duminică dimineața, când trecea pe drumul obișnuit către Zell-am-See cu bicicleta pe care i-o dăduseră cei de la Corpul Național, să trăiți! În acea duminică ploua îngrozitor. Nu-i trecea nimănui prin cap să iasă din casă, cu excepția lui Weinhuber. Orice prost ar fi înțeles că un salvamar n-are ce căuta pe plajă dacă nimeni nu face baie.

Müller Nazistul ridică mâinile spre cer, ca pentru rugăciune. Deschide și închide gura, ca și cum ar vrea să protesteze, dar nu scoate decât niște sunete ciudate, asemenea unor horcăituri.

– Problema era Regulamentul Salvamarilor, continuă Porta, zâmbindu-i lui Müller Nazistul, care stă pe tanc, legănându-se. În Regulament scrie că serviciul începe la ora opt, și nu e menționat nimic în legătură cu starea vremii. De exemplu, nu e specificat faptul că salvamarii pot rămâne acasă dacă ninge sau plouă.

În orice altă țară din lume, salvamarul nu era obligat să iasă pe o astfel de vreme, dar nu și în Germania, domnule. Permiteți să raporteze, să trăiți, îmi amintesc de o chestie interesantă: câteva paragrafe din Regulamentul Armatei germane au fost cauza unei întâmplări cu totul neobișnuite. În pivnițele Ministerului de Război, se tipăreau regulamentele la o rotativă pusă la dispoziție de către Compania Graphik AG din Heidelberg. Era acolo un zețar, domnule, pe nume Ludwig Kaltblut. Într-o bună zi, Herr Kaltblut a avut o idee tâmpită.

– Refuz să te mai ascult, se răstește Müller Nazistul disperat. Cade de pe vehicul, prăbușindu-se pe pământ cu o bufnitură surdă.

– Se pare că întotdeauna se întâmplă așa, oftează Porta, dând din cap. De fiecare dată când încerc să le explic ceva cu lux de amănunte, ca să poată pricepe mai bine, li se întâmplă câte-o chestie...

Porta e întrerupt de detașamentul de aprovizionare cu muniție, care ne vine în ajutor.

Am parte de cea mai grea sarcină: să deschid cutiile, să înlătur inelele de protecție din cauciuc și să scot capacele antirugină. E o muncă istovitoare. Fiecare ladă conține câte trei obuze foarte grele. Ceilalți membri ai echipajului răcnesc la mine să mă mișc mai repede. Vrem să terminăm înainte ca avioanele Jabo rusești să apară printre nori și să ne arunce în cap bombele lor cu fosfor.

Terminăm de curățat tunul. O țeavă murdară poate provoca accidente, și nu visăm o moarte prematură.

Gâfâind, Porta se întoarce cu o ladă de cârnați și o bucată rotundă de brânză, șterpelite de la cei cu aprovizionarea.

– Compania a 5-a, se aude vocea comandantului în stația radio. Țineți dreapta. Formațiune în vârf de săgeată. Treceți podul. Trageți în orice mișcă. Regimentul

trebuie să treacă peste pod înainte să fie aruncat în aer.

Compania a 5-a, formată din șaisprezece tancuri Tiger, se îndreaptă cu viteză maximă spre râu. Uruiul cumplit al șenilelor acoperă zgomotul făcut de infanteriști.

Soldați ruși țâșnesc din gropile individuale și încearcă să fugă din calea coloșilor de oțel. Mulți dintre ei nu reușesc să scape și sunt striviți sub șenile.

Trei tancuri ale companiei a 5-a sunt lovite și iau foc. În scurt timp, întregul câmp de luptă este acoperit cu blindatele germane distruse, care ard. Vehicule Krupp Sport, Panzer 3, legendarele Panzer 4, cât și tancuri Panther și Tiger. Dar pierderile rusești sunt și mai însemnate: tancuri BT-7, KW-2, T-34, alături de tancurile americane Christie și de Matildele engleze.

Pentru a evita un KW-2, Porta schimbă direcția vehiculului și trece prin zidurile unei case; turela e acoperită cu bucăți de mobilă și alte obiecte. Ne oprim în mijlocul casei și privim precauți prin fantele de observație. Într-unul din colțuri se află un pian mare, alb. Pe clape e întins un ofițer rus, mort. Alți doi, cu fețele pline de sânge, sunt tolăniți pe scaune.

– Să plecăm, murmură Bătrânul cu voce joasă, ca și cum s-ar teme să nu-l audă cineva.

– Motorul ăsta german ne lasă, bufnește Porta. Probabil că praful rusesc a blocat filtrul. Câțiva dintre voi trebuie să pună mâna pe manivelă. Aprinzătorul automat nu face față.

– Du-te tu, zbiară Micuțul. N-am de gând să învărtesc la manivelă.

– Tu și Sven, ordonă Bătrânul. Și fără comentarii. E un ordin!

Protestând violent, ieșim prin trape. În timp ce lucrăm la siguranțele care fixează manivela, mâinile încep să ne sângereze. Abia reușim s-o răsucim. Micuțul e cuprins de un acces de furie oarbă, sare și se lasă cu toată greutatea corpului pe coada manivelei. Mă adăpostesc în spatele unei senile, în clipa în care o rafală pornită dintr-un pistol-mitralieră trece razant pe deasupra capetelor noastre. Mă întorc și zăresc un rus mânuind încărcătorul unui Kalașnikov. Scot, cu un gest fulgerător, o grenadă de mână din buzunar și o arunc spre el. Explodează cu un bubuit strident, sfărtecându-i pieptul.

– Ce dracu' faci? se răstește Micuțul, înnebunit de furie, înghiontindu-mă. Nu e frumos să arunci cu pocnitori prin casele oamenilor! Puteai foarte bine să mă omori, maniac obsedat de război ce ești!

Motorul se aprinde. O flacără de un metru izbucnește din țeava de eșapament și motorul pornește, duduind puternic. Tencuiala din tavan se cerne peste noi.

Scăpând manivela din mână, Micuțul este proiectat în aer. Cade apoi, cu un trosnet sec, peste pian, sfărâmându-l.

– Până aici! rage el, incurcat în corzile acestuia. Vrei să mă omori? Se urcă pe Tiger dintr-un singur salt. Cu P-38-ul pregătit, e gata să-l omoare pe Porta, care l-a făcut să aterizeze pe pian.

– Termină, mârâie Bătrânul, proptindu-și automatul în fața uriașului.

Ochii Micuțului privesc țeava automatului care îi turtește nasul. Se uită cruciș și are o expresie complet idioată.

Cu un zâmbet trist, își pune pistolul în toc și intră bombănind în vehicul. O grenadă de mână îl lovește în spinare și se rostogolește în interiorul tancului.

– Nemernici idioți! răcnește el înfricoșat, ridicând grenada. (Se holbează lung la ea, dar își dă seama că inelul de siguranță nu e tras.) Isuse, exclamă el, trăgând inelul și aruncând înapoi grenada, în direcția din care a venit.

O explozie răsună în întreaga casă și două cadavre sunt aruncate până în tavan.

– Ce naiba, mormăie Micuțul, pâlind de frică. Era să ne ia dracu' de data asta. Dacă rahatul ăla împuțit ar fi tras inelul...

– Atunci, interiorul tancului ar fi arătat ca una din picturile medievale ce înfățișau Iadul. Sânge și cadavre împrăștiate peste tot! oftează Porta, inspirând adânc.

Cei șapte sute de cai putere ai motorului se pun în mișcare, și Porta rotește Tigerul. Masa și scaunele căptușite cu mătase sunt complet sfărâmate. O canapea zboară până în tavan, urmată de o bibliotecă. Cărțile cad pe turelă.

Ambele puști-mitralieră latră răutăcios. Tigerul intră prin perete și dă rămă o bucătărie mare cât o sală de bal.

Peretii despărțitori se năruie într-un nor de mortar și tencuială. Ajungem în grădină, sfărâmând o terasă acoperită cu geamuri. Strivim sub șenile gardul de liliac, și Tigerul e acoperit de flori albe și violet; arată de parcă ar fi trăsura unei mirese în drum spre biserică.

Trecem printr-un closet pe care-l distrugem complet. La douăzeci de metri în fața noastră, observăm un tanc Stalin de cincizeci și cinci de tone. Echipajul schimbă șenilele. Ne privesc împietriți de frică. Două secunde mai târziu, pe locul în care se afla tancul și echipajul său nu se mai văd decât niște urme scofâlcite în pământ. Casa de alături a dispărut o dată cu ei. Probabil că obuzul brizant a lovit rezerva de muniție și cele optzeci și cinci de proiectile au sărit în aer într-o singură explozie nimicitoare.

Suflul aruncă Tigerul la câțiva metri înapoi, chiar în grădina prin care am venit.

Un căpitan rus atârână într-un copac despicat; trupul său ars seamănă cu o bucată de carne friptă. Nenumărate baterii de „orgi ale lui Stalin” scuipe o perdea de foc și de oțel, spre a-i nimici pe infanteriștii noștri care merg în apropierea tancurilor; în scurt timp, sunt transformați cu toții într-o masă informă de carne, sânge și oase sfărâmate.

Două T-34/86 se apropie huruind de noi. Trag din mers, dar, obuzele lor nu ne ating.

– Turela ora zece! ordonă calm Bătrânul. Panzer, stai! Distanța opt sute. Perforante! Foc!

Primul obuz nu lovește T-34-ul, dar cel de-al doilea despică blindajul asemenea unui cuțit care taie o piersică. Trupul decapitat al conductorului atârână prin blindajul sfărtecat. Telegrafistul și-a pierdut jumătatea de jos a corpului.

Două obuze se izbesc de blindajul nostru frontal, fără să pătrundă însă prin cei zece centimetri grosime ai plăcii de oțel. Ricoșează, șuierând, drept în sus.

– Ar fi mai bine chiar și pentru Dumnezeu s-o șteargă cât mai repede de aici, hohotește Porta.

Următorul obuz spulberă una din șenilele celui mai apropiat T-34. Tancul se răsucesce și se ciocnește de un altul, aflat în imediata lui apropiere.

– Loviți în față, strigă Bătrânul. Obuz brizant. Repede!

– Mai ușor, amice, protestează Micuțul. Am băgat deja un perforant pe țeavă și n-am de gând să-l scot. Pentru banii pe care mi-i dă Armata, nu cred că e cazul să mă spetesc cărând muniție! (Se șterge pe față cu o cârpă neagră și trage o dușcă zdravănă din sticla cu apă.) Asta-i sclavie curată! mormăie el îmbufnat. Armata germană ne tratează mai rău decât se purtau vânzătorii de sclavi din America cu strămoșii lui Albert când i-au luat cu arcanul din Africa!

– Gura! se răstește Bătrânul. Foc!

– Ai spus brizant, protestez eu, încrucișându-mi brațele. Pe țeavă e-un perforant. Ce să fac?

– Ți-am ordonat să tragi! urlă enervat Bătrânul, bătând cu piciorul în podeaua de oțel. O să te sugrum într-o bună zi!

Un trosnet îngrozitor ne sparge aproape timpanele. Timp de câteva minute asurzim. Stația radio cade în poala lui Heide și cablurile ei ne zboară pe deasupra capetelor. O țeavă de ulei plesnește și-l împroașcă pe Porta, făcându-l să semene cu

un monstru din filmele americane de groază.

– Lovit, exclamă Heide, care vrea să iasă prin trapă, dar Porta îl trage înapoi.

– Numai o secundă, Unteroffizier Heide. N-am terminat încă. Minunatul, cumpătatul, neprețuitul nostru Führer n-ar fi prea încântat să-și vadă soldatul său model fugind din calea inamicului inferior! N-ar suporta așa ceva. S-ar putea să fie atât de dezamăgit, încât să se întoarcă în Austria și să-i lase pe nemți să se descurce singuri!

Următorul nostru obuz nimereste în plin, drept în compartimentul muniției. Tancul rusesc explodează ca un pepene copt, aruncat dintr-un zgârie-nori. Celălalt tanc se rostogolește ca o cutie de conserve șutată și cade în râu.

Explodează sub apă asemenea unui vulcan subacvatic.

Cei patru Tigeri ai plutonului 2 înaintează prin pădure, strivind trunchiurile groase ale copacilor ca pe niște bețe de chibrit. Casa unui pădurar e transformată instantaneu într-un morman de moloz. Un băiat se împiedică și e strivit sub greutatea șenilelor.

Trecem printr-un gard lat. Crengi groase, încărcate de spini, se înfășoară pe șenile, parcă ar încerca să oprească tancul. Ne apare în față o coloană nesfârșită de camioane verzi, căruțe trase de cai, tancuri și autobuze încărcate cu femei-soldat. Coloana e prinsă în mijlocul unui blocaj de circulație care devine din ce în ce mai încâlcit.

Soldați OGPU se agită ca niște dulăi care adună o turmă de oi și se străduiesc să descurce traficul. Camioanele încărcate sunt împinse în lături și se rostogolesc pe panta de la marginea drumului. Țipetele răzbat până departe.

Din când în când, se aude câte o rafală din automatele soldaților OGPU. Nu sunt îngăduite protestele. Numai soldații OGPU, cu bonete albastre, au dreptul să vorbească.

– Doamne ajută, murmură Bătrânul. Ne-au fost serviți ca pe tavă. Stau acolo și parcă așteaptă să fie cu toții împușcați. Plutonul 2! Atențiune! Ochiți transportoarele de combustibil și nimic altceva! Încărcați cu obuze incendiare. Restul o să vină de la sine!

– Ce-ar fi să luăm noi puicuțele alea care miros a săpun carbolic, înainte de-a distruge șandramaua? sugerează Porta, arătând spre un autobuz alb, plin cu infirmiere.

– Închideți trapele! ordonă Bătrânul. Foc de voie! Soldații ruși ne observă. O liniște mormântală se așterne brusc peste întregul convoi. Apoi, oamenii încep să urle de groază.

Soldați și pasageri coboară din vehicule și o iau la goană pe câmp. Știu cu toții ce va urma.

Femeile-soldat încearcă cu disperare să scape dintr-unul din autobuzele lungi.

Tunurile de pe tanc deschid focul. Obuzele incendiare nimeresc în încărcăturile inflamabile ale transportoarelor. Limbi uriașe de foc se înalță spre cer, în timp ce motorina încinsă improașcă toate camioanele cu muniție. Cât ai clipi, convoiul devine un iad de vâlvătai, în care pier instantaneu sute de oameni.

Câțiva soldați ruși se năpustesc către noi, în momentul în care ne înțepenim într-o groapă adâncă.

Smulg mitraliera de pe afet și deschid violent capacul. Trebuie să acționăm repede dacă vrem să-i împiedicăm să ne distrugă cu bombele lor de luptă corp-la-corp, care îngrozesc orice tanchist.

Am ieșit pe jumătate din trapă, când mă pomenesc în fața unui chip încruntat, cu o barbă roșcată și o claie de păr încâlcită.

– *Ciort*⁵⁸, răcnește el, descriind un arc cu mâna în care ține o grenadă.

⁵⁸ Drac (lb. rusă) (*n.t.*).

Apăs pe trăgaci și golesc un încărcător întreg.

Ploaia de gloanțe îl trânteste pe spate, mutilându-i fața. Șiroind de sânge, alunecă de pe tanc pe jumătate sub șenile. Grenada explodează lângă el cu un zgomot puternic.

– Pe toți dracii, blestemă Bătrânul. Ne-a stricat vreo șenilă?

Închid trapa. Am inspirat destul aer curat.

Bătrânul îl cheamă pe Barcelona prin stația radio și îi ordonă să vină și să ne scoată din groapă. De fapt, remorcarea este strict interzisă, pentru că ar însemna o supralicitare a resurselor de energie ale Maybachului.

Am făcut-o, totuși, deși tancul care execută remorcarea este aproape întotdeauna avariat. Ordinul vizează toate tipurile de tanc, dar e foarte greu să iei o decizie; echipajul ar plăti cu capul dacă ar abandona un tanc în stare de funcționare. Ești bun de închisoare când strici un motor ajutând un alt tanc care se află la ananghie.

– Cui i-a venit rândul de data asta? se interesează Bătrânul, zâmbind malițios.

– Urmează supersoldatul Führerului și Sven, rânjește Porta cinic.

– Duceți-vă afară. Pregătiți cablurile! ordonă scurt Bătrânul.

– Tot noi am fost și data trecută, protestează cu încăpățănare Heide.

– De ce te plângi? îl întreabă Micuțul, rânjind satisfăcut. Ai șansa să mori ca un adevărat erou, camarade! Cară-te și rățoiește-te nițel la Ivan.

– Am ajuns, se aude vocea lui Barcelona în stația radio. Mișcați-vă fundurile și legați strâns cablurile. Vecinii se îndreaptă spre noi cu pâraitorile lor automate.

– Transmite-i lui Ivan toate cele bune, surăde Porta, în vreme ce Heide deschide trapa și iese din tanc.

Mă adăpostesc între, șenile, când o rafală de pușcă-mitralieră răscolește colbul dintr-o latură a Tigerului.

– Mișcați-vă mai repede, strigă nervos Barcelona din turelă.

O să ne trezim aruncați în aer imediat.

– Închide pliscul, nemernicule! mârâie furios Heide. Mai bine ai cobori să ne ajuți. Cablul e complet înțepenit!

Înjurând și blestemând, cu mâinile pline de sânge, reușim până la urmă să agățăm cablurile de masivele cârlige de remorcare.

– Trage! zbiară Heide, scos din sărite.

Urlu îngrozit când o grenadă cade lângă mine. Instinctiv, o lovesc cu piciorul și-o trimit înapoi. Aterizează lângă un caporal, pe care-l aruncă în aer.

– Ce naiba tot faceți acolo jos? șuieră Barcelona, căruia i se vede creștetul capului cu puțin deasupra muchiei turelei.

– Nu vezi că trag în noi? zbier eu iritat.

– Și ce-ai vrea? râde el. Încă n-ai aflat că lupți într-un război mondial?

Motorul duduie. Din țevile de eșapament țâșnesc flăcări, în timp ce șenilele ne împoașcă cu bulgări mari de pământ.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ieșiți odată de acolo, se răstește Barcelona, aplecându-se peste marginea turelei. Idioților, vreți să vă alegeți cu fuduliile țândări?

Mă rostogolesc într-o parte și automatul îmi alunecă sub șenile.

– O să-l plătești, se rățoiește Heide, pe tonul său de Unteroffizier arogant. O să ți se rețină din soldă și ultimul sfanț.

– Cap pătrat ce ești! șuier eu, adăpostindu-mă din calea unei rafale de pușcă-mitralieră.

– Hai să scoatem cablul acum, ordonă Barcelona cu superioritate, când Tigerul nostru este tras afară din groapă.

– Cum e vremea pe la voi? întreabă Porta când ne strecurăm prin trapă. Ați aflat ceva nou de la băieții vecinilor?

Nu ne sinchisim să-i răspundem.

După-amiază târziu, regimentul pândește la marginea pădurii. Țevile lungi ale tunurilor sunt îndreptate spre șoseaua Harkov-Kiev, care trece prin Orel și duce drept la Moscova. Mulți dintre noi ne îndoim că am putea să răzvim până acolo.

În plutonul nostru, doar Heide crede că vom reuși; e optimist cât pentru noi toți.

Dinspre râu se apropie o ceață deasă, care se întinde peste câmpurile cu floarea-soarelui și porumb. O baterie grea de „orgi ale lui Stalin” lansează rachete asupra pozițiilor germane. O rachetă, care apare prin ceață și explodează deasupra solului, oferă un spectacol de nedescris. Parcă ar fi o lampă veche cu gaz gata să se stingă, dar care se aprinde din nou, inundând totul într-o lumină strălucitoare.

Pe o casă din vârful dealului, flăcările dansează sălbatic. Probabil, e reședința vreunui mare grangur. Tot dealul e acoperit cu un covor de flori, sădite și aranjate de mâna unui specialist, oferind o priveliște fantastică sub lumina flăcărilor tremurătoare. În depărtare se vede un sat înghițit în întregime de foc. Pare că vâlvățile se întind până la noi.

Vălătuci de fum negru se ridică din tancurile rusești T-34 și din P-4-urile germane care ard pe malul râului.

S-a ordonat încetarea comunicațiilor prin radio și în atmosferă domnește o liniște stranie. În jurul nostru se ivesc copaci desfrunziți, ca niște santinele dezbrăcate. În gară, sau mai exact lângă ruinele a ceea ce odinioară fusese o gară, se văd multe locomotive distruse de obuze și vagoane de marfă arse. Un tren de persoane a nimerit, probabil, direct sub ploaia de oțel și foc: cadavrele soldaților sunt împrăștiate peste tot.

O bătrână băjbăie printre dărâmăturile a ceea ce fusese cândva satul ei. Adulmecă aerul cu prudență, asemenea unei feline care se furișează printr-o pădure întunecoasă. Șuieră o singură împușcătură și femeia cade, se târăște puțin, apoi se prăvălește între ruine, ca o paiață dezarticulată.

– Oare de ce-au făcut asta? suspină Porta întristat. Bucurați-vă de viață cât mai puteți, băieți. Aveți șansa s-o pierdeți foarte curând!

– Mă întreb ce-o fi gândind un individ care se trezește împușcat? spune Micuțul cu interes. Oare mai ai răgaz să-ți pară rău de timpul pierdut?

– Totul se petrece atât de repede încât nu-ți dai seama de nimic! spune Bătrânul.

– Dar unii dintre ei urlă multă vreme, protestează Micuțul, îngândurat.

– Da, cred că ai dreptate, aprobă Bătrânul, obosit. Obuzele încinse la roșu brăzdează cerul, venind de pe malul opus al râului. Cad printre ruine, spulberând rămășițele pereților năruți. Bateriile germane de rachete răspund de undeva de după copaci. Un val de flăcări se înalță spre cer. Pretutindenii răsună bubuiturile exploziilor, de parcă o mie de demoni turbați năvălesc pe pământ. Uriașa pușcărie OGPU din Stirti se năruie arzând. O întreagă salvă de rachete sfărâmă acoperișul. Țiglele zboară tocmai pe celălalt mal al râului. Zidurile groase de un metru se prăbușesc; pretutindenii se întind nori imenși de praf și tencuială, ajungând până în Piața Proletarilor.

Un șir lung de celule ale închisorii apare în spatele peretelui căzut.

– Isuse și Marie, exclamă uimit Micuțul. Ia uite cum cade pușcăria asta nenorocită!

– Asta-și dorește cel mai mult un deținut, spune Porta, luând o țigară de la micul legionar. Trebuie să le fie totuși destul de neplăcut celor de-acolo atunci când niște nebuni în uniformă se apucă să-i bombardeze.

– Vedeți cerul? întreabă Bătrânul, cu o voce stinsă. (Își încrucișează mâinile sub cap.) De necrezut, câte stele!

Ne întindem pe iarba plină de rouă și încercăm să ne destindem în întinericul nopții de vară. Râul aruncă sclipiri ca un colier împodobit cu diamante.

Undeva, departe, pe malul celălalt al râului, artileria grea rusească bubuie amenințător. Obuzele trec la mare distanță deasupra capetelor noastre, vuind asemenea unui tren de marfă care traversează un pod de oțel. Brusc, strălucirea stelelor este înghițită de lumina orbitoare a unei ploii de parașute cu magneziu. Văpaia albă învăluie totul: ruine, cadavre, trenuri distruse, tancuri zdrobite, tunuri contorsionate. Ploaia crudă de magneziu încins dezvăluie un peisaj dezolant. Orice cotlon și orice crăpătură din pământ se ivesc ca niște prevestiri ale unei morți violente și rapide. Dărele de foc par încrustate pe cer dintotdeauna, iar lumina lor cade ca un șuvoi de sânge alb, în care se reflectă ruinele și malurile râului.

După ce ultima flacără se stinge și stelele strălucesc din nou deasupra noastră, ne ridicăm cu grijă și privim încordați prin întunericul nopții; știm că moartea ne pândește de după fiecare copac și de după fiecare stâncă.

Tunurile bubuie iarăși. Ecoul exploziilor răsună de-a lungul râului. Flăcările au sclipiri colorate. Fumul urât mirositor ce se ridică din tancurile care ard capătă o nuanță albăstruie. O mitralieră latră și un șir lung de trasoare zboară de pe un mal al râului pe celălalt.

Un sunet sfâșietor se deslușește în depărtare. Izbucnesc flăcări și soldații se aruncă la pământ, ascunzându-și fața în iarba umedă.

Lanurile de porumb ard, trosnind puternic, de parcă mii de petarde ar fi fost aruncate în vâlvătaie. Deși iarba e îmbibată de rouă, ne lungim osteniți sub tancuri, cu o singură dorință: să dormim o sută de ani.

Din cele trei companii de tancuri grele, doar cei treizeci și șase de Tigeri, care așteaptă la marginea pădurii, au scăpat din iadul de foc și oțel. Sunt numai funingine, iar vopseaua lor galben-verzuie e crăpată și se cojește.

Majoritatea au rămas fără aripile șenilelor, și blindajul le e boțit și găurit. Șenilele late păstrează urme de carne și sânge. Bucăți de trupuri omenești și de animale atârnă de fiecare articulație. Membrii echipajelor s-au obișnuit demult cu o asemenea priveliște. Mai greu de suportat e mirosul. Ni s-a impregnat în piele și în haine. Bătrânul spune că-l vom purta cu noi toată viața.

Agitate, potârnicile își iau zborul din calea noastră. Porta și Albert aleargă după ele asemenea unor câini de vânătoare. Albert renunță primul, dar Porta le urmărește optimist până la râu; acolo nu mai are ce face. Privește lung în urma lor și se linge pe buze de poftă.

– Gândiți-vă că păsările astea se perindau pe-aici într-o veselie, așteptând parcă să fie azvârlite într-o tigaie. Și eu nu le-am văzut la timp, spune el, aproape plângând de disperare. Că veni vorba, ați mâncat vreodată „potârniche în cuib”? Întreabă el, plescăind de plăcere. Prinzi patru potârniche, le sucești gâtul, le jumulești și le despici pe din două cu un cuțit bine ascuțit. Apoi, tai o ceapă în felii subțiri, iei doi ardei comuniști și două țeline, pe care le tai la fel de fin. Ai absolută nevoie de trei căței de usturoi și de o singură frunză de dafin. Pentru numele lui Dumnezeu, nu uitați sarea și pătrunjelul! Jumătate din amestecul ăsta trebuie întins într-o tigaie, peste care se pune potârnichea, cu partea cărnoasă deasupra. Pe urmă, o acoperiți cu restul de verdeață și amestecați totul. Puneți trei linguri de ulei de măsline. În nici un caz să nu fie unt sau ulei de armă. Chestia asta le-ar speria pe potârniche atât de tare, încât și-ar lua imediat zborul!

Urmărește cu privirea traiectoria unui obuz, după care continuă.

– Acum, luăm un strop de oțet de tarhon, puțin vin alb, un vârf de cuțit de piper alb, o linguriță de boia și stoarcem o lămâie până la ultima picătură. Amestecul trebuie turnat peste potârnichele din tigaie. Le trântim direct pe foc, unde vor sta până se frăgezesc. Apoi le dăm de-o parte ca să se răcească. Secretul e că trebuie mâncate reci.

– Of, mai taci odată, pentru numele lui Dumnezeu, geme Bătrânul, scoțând din buzunar o bucată uscată de pâine. Mi se face o foame de lup numai când te ascult!

– Văzându-te cum stai acolo și mesteci coaja aia preistorică, zâmbește larg Porta, îmi amintesc de mâncarea marocană numită „pâine de nucă de cocos”. La început, se fură două pâini albe de la un brutar care stă de vorbă cu o muiere, sau, mă rog, face altceva, apoi se ung cu smântână, se tăvălesc în făină albă - care poate fi și ea furată de la același brutar afemeiat - și se prăjesc ușor, la un foc mic de cărbuni. Trebuie servite călduțe, garnisite cu cireșe reci sau caise opărite. Eu, de exemplu, prefer cireșele. Un marocan cultivat mănâncă vreo trei-patru felii înainte să-și scoată nădragii săi largi și să se lase pradă plăcerilor trupești de care se poate bucura în haremul său.

– Încă o vorbă, și te asigur că va fi și ultima, zbiară Barcelona, scoțându-și pistolul. Al dracului să fiu dacă nu-ți zbor creierii!

– Tu, Albert, care ai strămoși ce trăiau în sălbăticie, probabil că știi mâncarea aia indiană de-i zice „tăiței dulci”, continuă Porta, ignorând amenințările lui Barcelona. Am rețeta de la un sălbatic îmblânzit, care avea la Berlin o bucătărie cu mâncăruri pentru canibali.

– Ați văzut ciupercile pe lângă care am trecut în dimineața asta? se aude din întuneric vocea Micuțului.

– Nu! răcnește Bătrânul, astupându-și urechile, și nu vrem să știm nimic despre ele!

– Ciuperci, oftează Porta lingându-și buzele. Dacă descoperi din nou locul ăla, putem găti o mâncare chinezească numită „ciuperci cântătoare”. Am luat rețeta de la un maior chinez, care a vizitat depozitul de muniție al Armatei de la Bamberg. Trebuia să-i explic cum funcționează noile cutii explozibile, dar cred că a fost vreo neînțelegere la mijloc, din pricina limbajului, probabil, pentru că tipul s-a trezit azvârlit în iadul chinezesc după ce a folosit două dintre ele. În orice caz, am avut norocul să fac rost de rețetă înainte să dea el ortu’ popii. Este o „*piece de resistance*”, mai ales când o mănânci cu o porție de carne sau de pește. De asemenea, dă stomacului o senzație de sațietate, pentru că se folosește orez fiert sau...

– Astupați-i gura cu ceva, rage Gregor. Idiotul ăsta ne înnebunește pe toți!

La scurt timp după ivirea zorilor, regimentul pornește la drum. Două sute șazeci de tancuri, în fruntea cărora se află Tigerii grei. În fața noastră se așterne un drum larg și drept. Trecem pe lângă câteva unități rusești; soldații ne privesc înmărmuriți. Tancurile noastre intră uruind într-un sat, lăsând în urmă un nor de praf. Tragem rafale scurte de pușcă-mitralieră în soldații ruși pe care-i zărim din goana tancului.

– Ce dracu’ e asta? strigă Porta, oprind Tigerul în apropierea unui pod.

Drumul e blocat de animale. Oi, mii și mii de oi. Se îngrămădesc în jurul nostru și se agită atât de tare încât balustrada podului crapă.

În stația radio se aude o voce neliniștită.

– Comandantul companiei către plutonul 2. De ce Dumnezeu te-ai oprit, Beier? Înainte! Mișcați-vă! Mișcați-vă! Haideți odată, lua-v-ar naiba! În nici un caz nu trebuie să vă opriți! Trebuie să vă tot repet?

– Domnule, dar..., încearcă Bătrânul să protesteze.

– Nu vreau să știu nimic, zbiară Löwe isteric. Înainte! Striviți tot ce vă stă în cale! Vreți să vă desenez cum vine treaba? Dacă vă mai opriți o singură dată, vă paște Curtea Marțială! Terminat!

– Batalionul 2! Marș! Marș! ordonă aspru Bătrânul.

– O, nu! mormăie Porta exasperat. Mâncarea asta delicioasă! Știu cum se prepară o mâncare extraordinară din cotlet de miel, cu coniac și cimbru. Îi stimulează pe cei cu stomacul rezistent. Mi s-a spus că mărește și apetitul sexual al bărbaților. Trebuie mâncată, deci, înainte de a merge la bordel!

– Termină cu pălăvrăgeala și pornește odată, mârâie Bătrânul îmbufnat, coborând de pe turelă.

– Ce rușine, protestează Porta, dar, mă rog, cum vrei!

Până acum, nici unul dintre noi n-am știut că oile și caprele pot țipa. Dar am aflat-o și pe-asta. Strigătele lor se aseamănă cu cele ale unor copii înfricoșați.

Podul și drumul sunt transformate într-un adevărat abator mustind de sânge; pretutindeni, carne și oase strivite. Smocuri de lână smulsă zboară prin aer, pe măsură ce înaintăm printre animalele bulucite. De abia scăpăm de ele și ajungem din urmă o coloană zgomotoasă de refugiați civili, care au ocupat drumul dintr-o parte în alta.

– *Vino, moarte, vino...*, cântă Legionarul lângă stația radio.

– O să-l sugrum pe afurisitul ăla într-o bună zi, mârâie furios Bătrânul.

– Ce să mai fac acum? întreabă Porta. Mi-e imposibil să-i ocolesc. Alături e o mlaștină. Dacă ajungem acolo, ne scufundăm până ne pomenim în ghearele lui Scaraoțchi!

Ca și cum cineva i-ar răspunde la întrebare, prin stația radio se aude: „Înainte! Treceți peste ei! Echipajul care oprește va ajunge în fața Curții Marțiale!”

– Panzer, marș! Plutonul 2, după mine! ordonă Bătrânul. Lovește cu pumnii în muchia turelei, cu un gest disperat.

Civilii încep să fugă. Se îndreaptă spre mlaștină. Un băiat își aruncă bicicleta în fața tancurilor, într-o încercare disperată și inutilă de a opri un Tiger. Cărucioare cu copii mici, căruțe, invalizi sunt lăsați de izbeliște, să se descurce cum pot.

Cei care scapă din fața șenilelor zornăitoare de oțel se afundă în mâlul mlaștinii. În final, nu li se mai văd decât mâinile crispate, implorând cu disperare cerul să le vină în ajutor, după care dispar absorbiți de mlaștina verde.

– O adevărată crimă, geme înfiorat Bătrânul.

De pe un drum lateral, apar claxonând escorte de motocicliști ruși, însoțind o coloană de tractoare care trag după ele baterii antitanc nou-nouțe.

Soldați OGPU, cu automatele la piept, ne fac pe drum semne de oprire. Prea târziu își dau seama că e vorba de tancuri inamice, care nu pot fi stăvilit cu nici un preț.

În atașul primei motociclete, se ridică în picioare un comisar care face semne disperate cu mâna, dar se prăbușește ciuruit de trasoare.

– Țintă inamică, drept în față, ordonă scurt Bătrânul. Distanța trei sute cincizeci de metri! Încărcați cu brizante! Halt! Foc!

Tractoarele grele de artilerie sunt spulberate.

Vine rândul bateriilor antitanc. Escorte de motocicliști sunt aruncate de suflu înspre pădure, izbindu-se de trunchiurile copacilor.

Un subofițer OGPU zboară peste turelă, rămâne o clipă agățat de capota motorului, apoi alunecă pe țevile de eșapament încinse; se aude sfârâit de piele arsă. Grăsimea din trupul său se aprinde și arde cu flăcării mici, tremurătoare. Duhoarea pătrunde în interiorul tancului, făcându-ne greață.

Răsăritul soarelui scaldă într-o lumină veselă, strălucitoare, priveliștea din fața noastră.

Deschidem trapele, inspirăm adânc aerul proaspăt și, o clipă, uităm de război. Un stol de fazani gureși zboară foarte aproape de pământ.

– Sfântă Fecioară, exclama Porta, urmărindu-i cu o privire de vulpe lihnită de foame. Dacă am prinde vreo două zburătoare din astea, v-aș face „fazan à la Hannibal”. În afară de păsări, am mai avea nevoie de puțină scorțișoară, o mână de caise uscate, prune, cireșe, niște șofran, căței de usturoi și câteva ciuperci tăiate mărunt. La sfârșit, se pune un pahar de vin roșu și o linguriță de zahăr. N-ar strica și un os de vițel, dar, să aibă neapărat măduvă, fiindcă fazanii sunt cam durduii în perioada asta.

– N-ai de gând să încetezi, porc împutit ce ești? răcnește Bătrânul, aruncând înspre el un tub gol de obuz.

Un transportor mare de infanterie apare în plină viteză de pe o potecă, se răsucesc în jurul axei și se răstoarnă, aruncând în drum soldații dinăuntru.

Barcelona încearcă să frâneze Tigerul în timp ce coboară o pantă, dar tancul de 68 de tone continuă să alunece cu șenilele blocate. Trece printre soldații trântiți pe drum, transformând camionul răsturnat într-un morman de tablă contorsionată, și își continuă alunecarea până ce se izbește de epava transportorului.

– La dracu', strigă Porta înfricoșat, privind printr-o fantă de observație, tot drumul arde!

– Au tras cu aruncătoare de flăcări, mormăie Bătrânul. S-a zis cu noi.

Tigerul lui Barcelona se află deja în mijlocul iadului de flăcări, urmat, la câțiva metri, de tancul Legionarului. Sute de jeturi din aruncătoarele de flăcări transformă drumul într-un adevărat cuptor. Vopseaua tancurilor se umflă și plesnește. Aerul e atât de încins, încât simțim că ne ard gâtleurile și plămânii.

– Nu mai văd absolut nimic, tușește Porta, turnându-și apă în cap.

– Mișcați-vă! zbiară comandantul campaniei în stația radio. Dacă vă opriți, sunteți pierduți!

Când ajungem în mijlocul mării de foc, motorul începe să tușească. Flăcările înghit tot aerul.

– Micșorați viteza, urlă Bătrânul. La viteză mică, nu stârnim prea mult curent.

– Nu-mi da tu lecții, mârâie nervos Porta. Tu ai grijă de partea care bubuie și lasă restul hardughiei în seama mea! Aici, mecanicul-șef sunt eu!

Deodată ne pomenim în afara cercului de foc. Fără să ne pese de ceea ce ne-ar putea aștepta, deschidem toate trapele, cu o singură dorință - aer!

– Cel puțin am aflat și noi cum e să fii prăjit, se tânguie Porta răgușit, ștergându-se pe față cu niște cărpe ude.

– Înainte! Cu toată viteza înainte! ordonă agitat comandantul companiei. Nu vă opriți!

Compania a 5-a trece în goană printr-un sat, ignorând infanteriștii care atacă din case, și își continuă drumul prin nesfârșitele lanuri de floarea-soarelui.

Intrăm duduind în piața mare a unui târg în care soldații ruși, în uniforme de vară, se plimbă agale ca și cum s-ar afla în garnizoană, pe vreme de pace.

În curtea unei case, ce seamănă mai degrabă cu un castel, câteva grupe fac instrucție. Exersează salutul în timpul marșului. Trec pe lângă subofițer în pas de gâscă, ridică mâinile în dreptul bonetei și mișcă greoi șoldurile, în stilul caracteristic recruților.

Cu un zăngănit puternic, compania se oprește, iar turelele se rotesc pentru a ne feri de un eventual atac neașteptat.

Rușii se holbează la noi de parcă am fi aterizat de pe altă planetă. Unul dintre soldați continuă să mărșăluiească și să salute, pentru că subofițerul nu i-a dat ordin să se oprească. Dacă nu s-ar fi izbit într-un perete, ar fi fost în stare să mărșăluiească prin toată Rusia, prin China, apoi să intre în Oceanul Pacific și să se înecce. Un ofițer cu epoleți lați deschide o fereastră și strigă ceva nedeslușit.

Suntem aproape la fel de surprinși ca și rușii. Nimeni nu trage nici măcar un glonț. Nu fuge nimeni. Până și găinile jumulte stau locului, privindu-ne cu gâturile lungite.

Un grup de ofițeri ruși iese din castel. Tot armamentul ușor e aruncat în mijlocul pieței, la picioarele unui monument ce se înalță spre cer, ca un deget acuzator, în amintirea primului război mondial.

Un general-locotenent rus, comandantul unei formațiuni de tancuri de rezervă, e făcut prizonier, împreună cu întregul stat-major, de către plutonul 2, fără să se tragă vreun foc de armă.

– Ce dracu' facem cu ei? întreabă Porta îngrijorat. Dacă-și dau seama care-i treaba, or să ne tăbăcească fundurile până or să ajungă mai negre decât curul lui Albert!

– Hai să-i împușcăm nițel, propune Micuțul, pe urmă îi lăsăm să fugă, și așa

scăpăm de ei. Un general ca ăsta, însoțit de întreg statul său major, ne-ar putea aduce multe necazuri!

Înainte ca Bătrânul să ia o hotărâre, Oberleutnant Löwe dă buzna în piață, în fruntea companiei a 5-a.

– De ce dracu' te-ai oprit, Beier? zbiară el prin trapa turelei, pâlind de furie. Nu ți-am ordonat să nu oprești? Vrei să-ți petreci restul vieții la Germersheim?

– Permiteți să raportez, domnule, plutonul 2 a capturat un general, comandant de corp de armată, împreună cu întreg statul său major.

– Ce-a făcut? întreabă Löwe, privind pentru prima dată în jurul său.

Trapele se deschid cu zgomot și el țâșnește din turelă, își netezește uniformă pătată de ulei și-și potrivește boneta regulamentară. Îl salută formal pe generalul rus, care-i răspunde rezervat. Urmează străngeri de mână și politețuri de circumstanță.

– Ia te uită, bufnește Porta - arătând înspre ofițerii care s-au adunat pe terasă -, ce clică împruțită! Așa sunt toți nemernicii ăștia cu nasturi strălucitori. Pe noi, târșeloșii, nu ne bagă nimeni în seamă. Löwe va obține eventual și o decorație, iar noi o să luăm numai șuturi în cur pentru că ne-am oprit din drum!

În scurt timp, statul-major al companiei pătrunde duduind în piață. Oberst Hinka îl salută pe general și statul său major și compania pornește din nou la drum cu viteză maximă.

– Unde-or fi vecinii? se miră Porta, după câteva ore de mers, timp în care n-am întâlnit urmă de rus.

– Ivan a plecat acasă! Cred că s-a săturat de război, spune Micuțul, optimist.

În clipa în care ne oprim pe un deal pentru a verifica nivelul uleiului, avem senzația că pădurea ne înconjură ca un ocean nesfârșit. Unul din neajunsurile tancului Tiger este faptul că, dacă are puțin ulei, motorul se încinge prea tare și poate lua foc.

Pălăvrăgeala ce se aude în stația radio încetează și ne afundăm în pădurea imensă. Chiar și Porta tace. Ne alimentăm rezervoarele dintr-un depozit rusesc părăsit și mergem mai departe.

Îmi lipesc ochii de inelul de cauciuc de pe vizorul periscopului și privesc încordat fiecare pâlă de copaci în care ar putea fi camuflat un tun antitanc. Tânjesc după zgomotul unei împușcături; ne-ar putea scoate din starea de încordare pe care ne-a impus-o liniștea asta mormântală.

Porta forțează la maximum motorul Maybach, croindu-și drum prin gropile de obuz și printre rămășițele vehiculelor distruse. De-a lungul drumului, zac cadavre de soldați și civili - leșuri umflate, pe care mișună milioane de muște mari, albastre. Insectele își iau zborul, alungate de uruitul grăbit al Tigerilor.

Legionarul, care se află în fruntea coloanei, observă, spre norocul întregului pluton, un baraj fortificat de tancuri, apărat de noile tunuri antiaeriene rusești, care printr-o mică reglare pot deveni niște redutabile tunuri antitanc. Ele sunt mortale pentru tancurile Tiger de la trei sute de metri distanță. Obuzele lor pot perfora blindajul nostru frontal, gros de zece centimetri asemenea unui cuțit care pătrunde într-o bucată de unt.

Bătrânul ne ordonă să oprim și privește prin binoclu spre bateria ce ne stă în cale.

– Ne este cu neputință să mai avansăm, raportează el în stația radio.

– Îndreptați-vă spre cotul râului și luați-o pe-acolo, vine scurt ordinul.

Trecem prin pădure, unde ne iese în cale un lac, aproape la fel de lat ca o mare.

– Ferecați trapele, ordonă Bătrânul. Înălțați tubul pentru aer!

Tancurile intră încolonate în lac. Tigerii se pot scufunda până la patru metri sub nivelul apei, dar întotdeauna ne cuprinde panica atunci când ajungem în lacuri total necunoscute. Se știe că tancurile pot rămâne înțepenite și pot fi înghițite cu

totul de mâl. Dacă un tanc e scos iarăși la suprafață, membrii echipajului sunt deja morți prin asfixiere.

– Drace, lacul ăsta pare foarte ud, pufnește Porta, ridicând înfiorat din umeri.

– Ia fii atent! Sunt o mulțime de scrumbii, zbiară Micuțul uimit, privind prin vizorul periscopului.

– Dacă am opri puțin, sugerează Porta, am putea culege niște scoici. V-aș găti „scoici à la normande”. Am face rost și de câteva cepe mari, le-am tăia mărunț și le-am amesteca cu pătrunjel și țelină...

Bătrânul înșfacă pistolul și-l proptește în ceafa lui Porta.

– Un singur cuvânt despre mâncare și o să-ți împrăștii creierul ăsta berlinez pe toți pereții!

– Mă tem că n-ai să fii niciodată un gurmand, oftează Porta disprețuitor. Îmi amintești de Herr Kamphalter, care locuia în parcul cu trandafiri de lângă Padeborn...

– Gura, se răstește Bătrânul, infuriat.

E întrerupt însă de un trosnet care ne asurzește pe toți.

Suntem proiectați peste instrumentele de bord și ne izbim de blindajul din oțel.

– Ce-a fost asta? întreabă șocat Bătrânul, ștergându-și sângele de pe frunte; s-a lovit cu capul de marginea turelei.

– Ne-a ieșit în cale un bolovan ateu și comunist, răspunde Porta, sorbind prelung din sticla cu apă.

– Nu puteai să-l ocolești? întreabă Bătrânul nervos. Doar știi că muchia asta nu-i așa de moale ca baleza de vacă!

– Încearcă să nu mai faci în pantalonii pe care ți i-a dat Adolf, spune Porta pe un ton confidențial, în vreme ce întoarce tancul, împrăștiind atât de mult noroi încât nu mai vedem nimic.

Mergem în paralel cu stânca de care ne-am izbit și, după multă vreme, descoperim un loc destul de mare pe unde ar putea încăpea Tigerul. În sfârșit, simțim că șenilele calcă pe pământ solid; ajungem pe uscat, lăsând în urmă bateria anti-tanc.

O companie de T-34 este aliniată lângă intersecția a patru drumuri cu șoseaua principală care duce spre Harkov. Deschidem foc asupra lor de la cincisprezece metri. Tancurile sunt cuprinse de flăcări și noi trecem chiar pe lângă ele.

Câteva escadrile de bombardiere rusești se năpustesc în picaj asupra noastră, dar bombele lor explodează în stepă și în pădure, cu un plesnet înfundat, neprovocându-ne pagube. Înaintăm fără opreliști și zărim sclipirile argintii ale unui râu. Bărci răsturnate și cadavre umflate plutesc pe suprafața apei, de la un mal la celălalt; stoluri întregi de păsări le privesc uluite.

Obuzele cad în urma noastră, aruncând în aer pământ și trunchiuri retezate de copaci.

– Plutonul 2 la râu, raportează Bătrânul în stația radio.

– Traversați! vine brusc ordinul.

– Plutonul 2, după mine, ordonă Bătrânul, indicându-ne podul.

Două bombardiere rusești de vânătoare zboară razant cu vârfurile copacilor. Răscolesc drumul cu tunul lor automat. Un puhoi de soldați sovietici vine dinspre datchele⁵⁹ din spatele zidurilor arse ale colhozurilor. O turmă de porci înspăimântați aleargă în fața lor guițând, apoi se întoarce și năvălește direct în mijlocul vâlvă-tăilor. Soldații și civilii își ridică brațele în semn că nu sunt înarmați. Resemnați, pășesc prin noroiul până la genunchi, coboară dealul și se îndreaptă spre noi în grup compact. Cei din față încetinesc pasul, dar sunt împinși de cei din urmă. Se

⁵⁹ Datcha - casă rusească de țară, folosită în general drept casă de vacanță (*n.t.*).

așează în jurul tancurilor și privesc prin fantele de observație, așteptând încordați să vadă ce va fi cu ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să facem cu mulțimea asta din jurul nostru? întreabă Bătrânul.

Cu toții au aerul unor oameni înfrânți.

– Sunt neînarmați, spune hotărât Heide, jucându-se nervos cu mitraliera de pe botul tancului.

– Putem fi siguri? bombăne Porta neîncrezător.

– Ce dracu' să fac cu toată gloata? întreabă Barcelona, agitat, prin stația radio. Sunt atât de mulți încât, dacă și-ar pune mintea, ar putea lua tancurile la spinare și ar pleca cu ele!

– Să ne păstrăm calmul, ordonă Bătrânul. Înainte de toate, trebuie să-i ținem cât mai departe de vehicule! O singură mină magnetică, și ne-au făcut felul.

– Rahați impuțiți! Gunoaie! mormăie enervat Heide, lezat în onoarea sa de soldat. În Uniunea Sovietică, e caz de înaltă trădare dacă te predai!

– Da, se pare că indivizii ăștia n-au acceptat una dintre cele mai însemnate îndatoriri ale soldatului. Moartea pentru Vaterland este nobilă și înălțătoare, rânjește Porta batjocoritor.

– *„Dulce et decorum est pro patria mori”*⁶⁰, citează Heide semet.

Una din învechitele „rășnițe” rusești planează la mică distanță deasupra soldaților care s-au predat. Zboară atât de aproape încât se vede pilotul făcându-le semne amenințătoare cu pumnul. Apoi avionul se înalță, micșorându-se treptat; în curând ajunge de dimensiunea unei insecte. Câteva minute mai târziu, distingem un uruit îndepărtat, după care o salvă de obuze explodează în mijlocul mulțimii de oameni, aruncând o bună parte dintre ei în apele râului.

Un grup de tancuri KW-2 și T-34 trece prin lanurile de floarea-soarelui în formație desfășurată în „vârf de lance”. Mitralierele lor scuiă rafale lungi de gloanțe în mulțimea de oameni. Tunurile bubuie. Din pământ țâșnesc flăcări. Plouă, pur și simplu, cu bucăți sfărtecate de trupuri umane.

– Hai să-i distrugem odată pe nemernicii ăștia, rage furios Porta. Rahați ticăloși!

– Plutonul 2! Toate vehiculele. Foc de voie! ordonă aspru Bătrânul.

– Obuz perforant, comand eu, și culata se închide. Obuzul lovește cel mai apropiat KW-2, sfărâmându-i turela.

– *Vino, moarte, vino...*, fredonează Legionarul în stația radio.

Un Panzer-3 explodează în mii de bucăți. Două Panzer-4 au aceeași soartă. Comandanții tancurilor T-34 sunt destul de inspirați să-și concentreze focul asupra tancurilor ușoare, care sunt vulnerabile de la o distanță mai mare.

Un fum dens și înecăcios pătrunde în tancul nostru. Suntem acoperiți cu totul de funingine; doar dinții și ochii nu ni s-au innegrit.

Din ce în ce mai multe tancuri trec printre oamenii cuprinși de panică, strivindu-i pe unii sub șenile. Războiul s-a transformat într-o orgie apocaliptică și omenirea a căzut pradă unei farse. Muniția explodează în vehiculele arzânde; turele grele de zeci de tone sunt aruncate în aer și cad pe pământ cu un zgomot violent.

Avioane blindate apar pe cer și aruncă rachete asupra tancurilor ce dansează sarabanda morții, jos, pe pământ. În urma avioanelor blindate vin avioanele de vânătoare ME-110 și YAK-urile. Bombardierele în picaj și avioanele blindate dispar grăbite. Multe dintre ele nu reușesc să scape și se prăbușesc, explodând printre tancuri.

În scurt timp, toți cei care se adunaseră în jurul Tigerului au fost preschimbați într-o masă diformă și însângerață, stâlciți de obuze și de șenilele tancurilor.

⁶⁰ *„Este dulce și frumos să mori pentru patrie”* (în lb. lat.) - vers din „Odele” lui Horațiu (n.t.).

– Turela ora trei. T-34! ordonă încet Bătrânul. Rotesc fulgerător turela și iau linia de ochire pe T-34. Văd limpede cum obuzul pătrunde într-una din laturi, dar, spre uimirea noastră, monstrul își continuă drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Tun încărcat. Gata, spune mașinal Micuțul, având deja pregătit următorul obuz perforant cu vârful negru. Oțelul se ciocnește de oțel. Zângăne și trosnește. Fumul se înalță împrejurul nostru, iar interiorul tancului devine un adevărat iad.

Un alt obuz lovește T-34-ul. O limbă lungă de flăcări se înalță din turelă. Trei din cei patru membri ai echipajului sar de pe tanc și se adăpostesc în spatele lui. Uniforma unuia dintre ei arde.

Heide trimite o rafală lungă de trasoare, dar tirul este prea scurt. Încep să alerge, și gloanțele mușcă pământul în spatele lor.

– Încetează, izbucnește violent Bătrânul. Să nu fim mai ucigași decât trebuie!

Flăcări sângerii se ivesc din trapele T-34-ului și un fum negru, înecăcios, se ridică spre cerul senin. Privim îngroziți cum pornește din nou și se îndreaptă spre noi uruind, cu o viteză din ce în ce mai mare.

Răsucesc turela prin comandă manuală și trimit trei obuze brizante către tancul care se apropie, dar fără să-l nimeresc.

– Cretinul ăla s-a săturat de viață? zbiară Porta, forțând cei șapte sute de cai putere ai motorului până la ultima fărâmă de energie, astfel încât Tigerul pare să cabreze, și saltă pe șenile. Cu un urlat. Porta îl îndreaptă spre T-34, pentru a se ciocni cu el.

– Stop! strigă Bătrânul. Ai luat-o razna și tu?

– Vezi-ți de treabă, mârâie Porta, ca un lup turbat. Asta e o chestie de orgoliu între un conductor de tanc german și unul rus. Coboară și mergi pe jos dacă ți-e frică. O să-i arăt eu handicapatului de unde-și lua Moise berea!

Niciodată n-am luat linia de ochire atât de repede. Obuzul țâșnește din țeava tunului cu trei mii cinci sute de metri pe secundă și atinge marginea turelei T-34-ului. Scântei și schije de oțel zboară ca niște viespi întăritate, dar obuzul perforant de 88 mm ricoșează vertical. Ca o uriașă minge de vâlvătăi, T-34-ul continuă să se îndrepte spre noi.

– E nebun, răcnește Heide, ghemuindu-se sub stația radio, sau e chiar diavolul în persoană!

Cu un trosnet violent, T-34-ul ne izbește tancul. În câteva clipe, ne trezim învâluți într-o perdea de flăcări și fum dens, negru.

– Înapoi! Înapoi! urlă Oberleutnant Löwe în laringofon. Ați înnebunit?

Pentru o clipă, pare că bătălia s-a oprit să urmărească confruntarea dementă dintre conductorul fanatic al tancului rusesc, cuprins de flăcări, și cel al tancului nostru. Avem senzația că toți cei ce se află pe câmpul de luptă își țin răsuflarea. Muniția T-34-ului poate exploda în orice secundă, dezlănțuind o reacție în lanț de proporții catastrofale.

Porta încearcă să smulgă Tigerul din încheștarea mortală a tancului inamic, dar acesta pare înlănțuit de noi. Ne urmărește.

– S-o ștergem înainte să-i explodeze muniția și motorina, strigă Heide terorizat, deschizând trapa.

– Închideți trapele! ordonă tăios Bătrânul. Nimeni nu părăsește bordul fără ordinul meu.

– Ce dracu' se întâmplă? întreabă preocupat Micuțul, lipindu-și ochii de vizor.

– Mai tacă-ți fleanca! rânjește Porta. Suntem gata să facem o călătorie la ceruri, împreună cu unul din ticăloșii vecinului.

Ne înecă fumul și suntem cuprinși de accese violente de tuse. Căldura e insuportabilă. Flăcările aruncă prin fantele de observație o lumină ce pâlpâie fantomatic.

Porta înjură amarnic, încercând cu disperare să răsucescă Tigerul.
 Suntem însă încheștați fără scăpare. Metalul contorsionat geme și cedează.

- Trimite-le o boabă, pentru numele lui Dumnezeu, zbiară Porta furios. Aruncă-l de pe fața pământului pe idiotul ăla comunist!
- Nu pot, băigui eu, la capătul răbdării. Rahatul ăsta de tun trage pe deasupra lor!
- Încearcă și-așa! rage Porta. Șocul și. suflul l-ar putea termina pe avortonul ăsta.
- Obuz „S”! ordonă Bătrânul. Flacăra de la gura țevii ar trebui să-i ardă hainele dementului de colo.

Proiectilul țâșnește din gura țevii cu un zgomot asurzitor, care nu pare totuși să-l impresioneze pe conductorul sinucigaș din T-34. Se încăpățânează să forțeze tancul cuprins de flăcări.

Limbile de foc mușcă Tigerul.

- ăsta gândește cu curul! zbiară Porta când vede burta imensului T-34 înălțându-se în fața fantei de observație. Nu se poate să-l luăm cu noi.
- Drace, îmi sfărâmă tunul, urlu îngrozit, în timp ce gura tunului e zdrobită cu un zgomot de metal contorsionat.
- S-a terminat și cu tunul, spune Porta, apăsând pedala de accelerație cu atâta forță încât motorul începe să tușească.

Tigerul năvălește atât de fioros, încât T-34-ul bate în retragere. Ne croim drum înainte și înapoi. Parcă ar exploda însuși pământul. O perdea de flăcări ne acoperă, iar suflul ne smulge tot aerul din plămâni. Cablurile, radioul, toate instrumentele, muniția ne zboară pe deasupra capului. Uleiul și benzina se revarsă cu iuțeală din recipientele sparte. Totul arată ca și cum ar fi trecut pe acolo zece diavoli dezlănțuiți.

Sunt înțepenit între scaunul conductorului și închizătorul tunului. Micuțul mă eliberează cu o rangă. Zac pe podea, gătit de spaimă, în timp ce inima încearcă să-mi sară din piept. Bătrânul îmi aruncă un extingtor, Începem toți cinci să împrăștiem spuma peste flăcările ce valsează ca niște fulgere în interiorul tancului.

- Înapoi! ordonă Bătrânul.
- Adică, afară și puneți umărul, răspunde Porta laconic. Motorul e sfărâmat.
- Ce-i cu radioul? întreabă Bătrânul.
- E țândări, mormăie bosumflat Heide.
- La dracu! înjură Bătrânul. Poți să pui puțin la punct motorul ăla ca să ne târâm înapoi?
- De ce nu, răspunde Porta înfumurat, dar, în conformitate cu Regulamentul Armatei, nu-mi e permis! Reparațiile capitale la tancurile Tiger trebuie efectuate numai de către personalul tehnic al armatei!
- Nu putem rămâne aici, izbucnește Bătrânul.
- Nu, zău? E destulă liniște și acum toți vampirii ăia nenorociți au tuit-o în altă parte să muște beregăți, rânjește Micuțul, privind în jurul său cu un aer satisfăcut.
- Fii atent, Porta, spune Bătrânul, încercând să fie diplomat. Poți să repara motorul, dacă vrei. Nu-i stricat chiar așa de rău. Noi o să te ajutăm și-ți vom da tot ce ai nevoie ca să restabilești rahatul ăsta.
- Eu nu mă abat de la Regulamentul Armatei, spune Porta cu încăpățănare, apucând partea sa dintr-un cârnat care circulă din mână-n mână. Nu mi-e permis decât să schimb bujiile și uleiul. Cât despre cilindru, Joseph Porta, Obergefreiter prin mila lui Dumnezeu, nu se va atinge de el. Orice tip cu scaun la cap ar face la fel.
- Dar e interzis să lași tancul aici! zbiară Bătrânul disperat.
- Atunci aruncă-l în aer, sugerează Porta. Doar pentru asta ni se pune încăr-

cătură explozibilă în turelă⁶¹.

– Știi al dracului de bine, se răstește Bătrânul, roșu ca un curcan, că vehiculul nu poate fi distrus decât dacă e complet stricat și nu mai poate fi dus înapoi.

Porta se întinde cât e de lung și-și aprinde o țigară, fără să țină cont de pericolul unui incendiu din pricina motorinei ce bălțește peste tot.

– Treziți-mă când apare un remorcher care să ne poată căra.

– Închide pliscul, strigă furios Micuțul. Haideți să vedem ce are motorul. Toată lumea afară!

Porta se plimbă fără grijă prin tanc, cântând domol:

*Es geht alles vorüber
es geht alles vorbei...*

Puțin mai târziu, se lungește pe. iarbă, alături de Bătrânul.

– Cred că jumătate din șenilă a ajuns la Moscova până acum. Două din cele patru roți au zburat la dracu', iar tunul se leagănă ca un mădular bleg.

– Pe toți dracii, înjură Bătrânul cu sete. Dacă distrugem tancul, o să fim duși în fața Curții Marțiale. Unul din voi trebuie să plece după un vehicul de salvare.

– Am eu o idee, cotcodăcește Micuțul, ridicând mâna. Nici chiar un psihopat ticălos nu s-ar fi gândit la ceva mai bun!

– Sfântă Născătoare, suspină Porta. Tu și ideile tale! Mereu ne alegem cu pielea tăbăcită din cauza lor.

– S-auzim, ordonă Bătrânul, dornic să accepte orice plan, oricât de nebunesc, numai să scăpăm din locurile astea.

– Acolo, după stejarii ăia înalți, explică Micuțul, e o rablă de tanc T-34/85. Tâmpiții dinăuntru sunt morți de frică și trag cu ochiul prin fanta de observație ca niște șefi de trib indian pe câmpul de luptă. Ce-ar fi să dăm o fugă și să le propunem să ne arunce tancul în aer? După ce o să fie terminat complet, nimeni nu va mai putea pretinde că l-am abandonat.

– Nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva, protestează Heide șocat. Țsta ar fi cel mai mare act de sabotaj. Vei plăti cu capul, Micuțule. Ești complet cretin!

– Julius, cel prost ca o balegă! face Micuțul batjocoritor. Dacă Führerul tău are tot atâta gunoi în cap ca și tine, atunci ne îndreptăm spre cea mai mare înfrângere din istoria lumii!

– Nu e chiar așa tâmpită ideea, face Bătrânul îngândurat, privind cum din T-34 se ițește pe marginea turelei un cap cu o cască din piele.

– Nu trebuie decât să fâlțai steagul alb, spune Micuțul optimist, ca să le intre bine în târtăcuță că nu vrem decât să stăm puțin de vorbă cu ei.

– În general, pare o nebunie, spune Bătrânul, dar e totuși o șansă. Ția patru vor primi o medalie pentru distrugerea unui Tiger, iar noi scăpăm de Curtea Marțială. Dar de ce dracu' n-au tras în noi până acum?

– Păi e limpede, rânjește larg Porta. Le-au dispărut șenilele, exact ca și nouă. Nu se pot mișca. Și nici tunurile noastre stricate nu le pot vedea din cotlonul lor. Dacă nu ne nimeresc cu primul obuz, le e teamă că o să-i facem fărâme înainte de a se scărpină în fund.

– La dracu' cu toate astea! cedează Bătrânul. Hai să încercăm!

Micuțul flutură plin de entuziasm steagul alb. În scurt timp, din trapa turelei T-34-ului se ivește încet un alt steag alb.

– Fir-aș al naibii! strigă Bătrânul uimit. Vor să se joace cu noi!

– Mă simt penibil, ca un câine de jidan care miroase un arab în cur, protestează Heide cu obidă. Nu trebuie să stai de vorbă cu Untermenschenii. Trebuie să-i

⁶¹ Dispozitiv de siguranță cu caracteristici tehnice secrete pentru autodistrugerea vehiculelor, evitându-se astfel ca acestea să cadă în mâna inamicului (n.t.).

distrugi. Așa a spus chiar Führerul.

– Du-te   i boce  te după un copac, îl pov   uie  te Micuțul cu dispreț, flutur  nd   i mai entuziast steagul alb.

– Dați încoace ce-a mai rămas din coniac   i din cârnați, pretinde Porta, practic. O să mă duc să le pun cutia sub nas. Continuă să fluturi steagul, Micu  tule.   i fără prostii, Julius!

Porta pornește cu coniacul   i c  rna  ii la subsuoară înspre tancul T-34 verde, ascuns pe jumătate între stejari.

Un sergent înalt   i slab, cu o barbă mare, roșie, sare din T-34   i se apropie precaut de Porta.

Soarele sclipe  te pe lentilele binoculului îndreptat către noi   i trimite înapoi licăririle propriilor noastre binocuri ațintite spre T-34. Porta   i ro  covanul se   nt  lesc la jumătatea drumului. Ezit  nd,    i dau m  na cu suspiciune re  inut  . Porta   i oferă sticlă de coniac   i taie o bucată de cârnat. Sergentul scoate din buzunar o sticlă de vodcă. Fac schimb de sticle. După câteva   nghi  turi stra  nice, ajung să se   mbr      ze   i să se pupe pe obraji. După ce mai trag câte-o dușcă din sticle, se îndreaptă spre noi, râzând cu poftă.

– Pacea a devenit acum realitate, rânjește Micuțul triumfător. Mă doare în cur de spurcăciunea asta de război mondial!

– Sergent Grigorii Pole  aiev, din Brigada Blindată de Gardă, îl prezintă Porta cu un gest larg, făcându-l aproape să se pr  bu  easc  .   l salutăm re  inu  i pe sergentul cu favori  i stufo  i   i ochi negri, care arată ca dracul în persoană.

Porta   i explică modul de func  ionare a tancului, fără să-i ascundă nimic. Totul e verificat. Rusul cu   nf     are de sălbatic    i arată admira  ia f       pentru echipamentul nostru   i admite că-i pare rău că nem  ii nu sunt ruși.

– Cu o ma  in  rie ca asta, noi am fi ajuns p  n   acum   i la Paris,   i la Londra, declară el.

  n scurt timp, ni se alătură   i ceilal  i trei membri ai echipajului din T-34. Ne a  ez  m pe miriștea arsă,   mp  r  im tot ce avem   i vorbim despre vremurile de pace   i despre femei. Porta le explică cum ar trebui preparată omleta cu caviar   i stridiile cu   ampanie.

I-am părăsit în zorii zilei, după ce am urmărit din adăpostul tancului T-34 cum a fost distrus Tigerul.

L-au c  ptu  it cu cinci proiectile până să ia foc. Apoi, i-am ajutat să repare șenilele stricate ale tancului lor.

„*Dasfidania!*”, ne strigă ei în timp ce dispărem printre copaci. Când ne afundăm în pădure, auz  m r  getul motorului Otto. Zgomotul lui se stinge treptat în depărtare.

– Să sperăm că nu vor da peste vreo arătare de neamț care să le găurească fundul, spune Porta.

Ne a  ez  m pe un trunchi de copac   i privim visători peste întinderea lacului. Heide e morocănos   i refuză să vorbească cu noi.

CUPRINS

CURSĂ CU OBSTACOLE CĂTRE PUȘCĂRIE	1
ATAAC DE INFANTERIE	25
COORDONATOR DE TIR	56
ÎNCHISOAREA OGPU	72
DEȘEURI DE RĂZBOI	96
OPTZECI LA SUTĂ	118
MECIUL DE BOX	140
TANCURILE TIGER	163
CUPRINS.....	187